

Giới thiệu Năm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng

Thể loại: Tiểu thuyết

Lâm Tú Vi là một cô gái xinh đẹp nhưng lại đang gặp nhiều khó khăn trong chuyện gia đình.

Vào một đêm tối khi cô đang đi bộ trên đường đi học thì cô bị một đám người mặc áo đen bắt đi.

Vương Thành Long được mệnh danh là "ông Vương hắc ám" khi chỉ mới 20 tuổi nhưng đã là tổng giám đốc và là một doanh nhân trẻ khi ở tuổi 30.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Những ngày cuối của sự hạnh phúc(-1-)

Cuộc đời mỗi người một khác. Có người thì êm đềm, có người thì ghập ghềnh, đời có lúc cũng phải trầm, phải bổng, phải có khó và dễ.

Cũng giống như khi nghe một khúc nhạc vậy. Nhạc hay không hẳn là do người hát, người chơi mà là do tâm người nghe có nhẹ nhàng như cơn gió lướt qua hay không.

Thời tiết của những ngày chuyển đông thật đẹp. Bầu trời trong xanh, thi thoảng lại có chút gió khẽ vương vẩn đi qua. Từng chiếc lá ngả vàng bắt đầu rơi xuống.

Chiếc ghế đá ở cuối sân trường có một cô gái xinh đẹp, mái tóc hơi lượn sóng màu nâu nhạt đang bay theo những đợt gió làm gương mặt kí lấp ló lúc hiện lên trông thật xinh. Cô mặc bộ đồng phục của trường Keysland-trường đại học nghệ thuật danh tiếng tại thành phố A. Đồng phục trường này cũng rất hợp thời trang: váy ngắn màu nâu nhạt, áo sơ mi trắng có sợi dây cùng màu để thắt nơ cùng với chiếc áo véc cho nữ màu nâu có huy hiệu của trường. Cô nữ sinh đó đang ngồi du dương thưởng thức bản nhạc của Bettoven bằng chiếc tai nghe nhỏ màu hồng phấn. Ánh mắt dịu dàng nhưng sâu thẳm nhìn những chiếc lá đang nhẹ nhàng rơi xuống. Cô nhìn chăm chú như nhìn thấy hình ảnh của chính cuộc đời mình trên chiếc lá vậy.

Cô gái đó chính là Lâm Tú Vi-nữ sinh ưu tú của trường Keysland.

Nói về sắc đẹp thì cô đang được chú ý tới danh hiệu hoa khôi của trường cùng với một nữ sinh khác là Ngô Ái Liên-nữ sinh khoa điện ảnh trên trang web của trường. Gương mặt ngây thơ, da vẻ hồng hào, mịn màng như da trẻ sơ sinh, đôi mắt long lanh to tròn hợp với gương mặt V-line cùng với đó là đôi môi đỏ mọng như quả sory khiến bao nam sinh của trường mê mẩn. Nhưng hoàn toàn ngược lại với gương mặt là vóc dáng nhỏ nhắn cùng với chiều cao khá khiêm tốn- 1m60. Cũng bởi vì thế mà Lâm Tú Vi luôn bị bạn bè trêu là Vi lùn.

Nói về tài năng thì Lâm Tú Vi là niềm hân diện của khoa nhạc. Cô là tay chơi đàn piano cực đỉnh. Người ta nói đôi tai cô là dụng cụ cảm nhận âm nhạc còn đôi tay cô sinh ra để dành cho piano. Không chỉ thế trong hai năm học Lâm Tú Vi luôn là người dành được phần học bổng cao nhất.

Lại nói về gia cảnh thì không một ai biết. Họ chỉ biết cô sinh ra ở thành phố C đến đây để học. Đã có nhiều lần bạn bè của Lâm Tú Vi hỏi về chuyện ba mẹ nhưng đáp lại câu hỏi đó lại là nụ cười thiên thần.

-Tiểu Vi!

Giọng nói âm trầm vang đến tai Lâm Tú Vi làm cô hoàn hồn trở về với hiện tại. Ngoảnh đầu quay lại cô nở nụ cười như những tia nắng đang len lỏi ở trong những vòm lá cây.

Nam sinh mặc bộ đồng phục của trường đang dần tiến gần lại chỗ Lâm Tú Vi. Cậu ta có gương mặt thánh thiện, nước da trắng hồng cũng với dáng người tương đối đang nở nụ cười với cô. Ngay cả dáng đi cũng đẹp thu hút bao ánh mắt của nữ sinh xung quanh đây. Cậu chính là Hoàng Phong-thiếu gia tập đoàn thực phẩm Hoàng Kỳ-một công ty lớn nhất nhì thế giới về lĩnh vực thực phẩm.

-A...Anh Hoàng Phong!

-Sao đây? Hẹn với anh mà giờ còn ngồi đây tương tư anh chàng nào hả?

-Đâu có! Hi...em quên mất. Xin lỗi nha.

-Hừm...không biết bao giờ Vi lùn của anh mới hết gốc đây nhỉ!

-Nè...dám gọi em là lùn hả!

-Em thấp hơn anh cả một cái đầu chẳng lẽ là cao?

-Anh...cho chết này....nè!Đứng lại cho em...

Lâm Tú Vi vừa quát,vừa chạy đánh Hoàng Phong.Mọi con mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị nhìn họ đang vui đùa ra khỏi cổng trường.Họ là cặp đôi hạnh phúc được nhiều người yêu thích nhất.Họ thật đẹp đôi,tình cảm của họ làm những cặp khác phải ghen tị lên.Tuy Lâm Tú Vi là một cô gái khá hậu đậu nhưng bù lại cô có Hoàng Phong luôn ân cần,chăm chút từng chút một.

Lâm Tú Vi và Hoàng Phong mới yêu nhau được một tháng nhưng tình cảm của họ dành cho nhau còn hơn cả những người yêu nhau một năm.Cái tình cảm đó cũng chính là điểm tựa,niềm an ủi duy nhất của Lâm Tú Vi.Mọi điều xung quanh cô đều dần tan biến.Gia đình?Bạn bè?Đường như đã không còn trong đầu cô.Giờ Lâm Tú Vi chỉ nghĩ tới một người đó là Hoàng Phong-người mà cô coi là cả thế giới.

-Lão Vương đây là bản kế hoạch của công ty chúng tôi.Mời lão đại xem thử.

Người đàn ông lút mắt nhìn đồng giấy tờ đang đặt trên mặt bàn trước mắt mình nhếch mép cười chế giễu.

-Ông Lam!Ông hẳn là phải hiểu cách làm việc của tôi chứ?Cái tôi cần không phải đồng giấy tờ vô dụng này mà là người thuyết trình chi tiết cho tôi kia.

-A...à...tại tôi...tất cả là tại lão già này.Thư kí Kim,cô gọi trưởng phòng Hạ Vân vào đây.

Ông Lam-tổng giám đốc công ty vận chuyển Lam Đường áp ứng nói với thư kí.

Không chờ đến một phút,một cô gái với đường cong quyến rũ mặc trên người là chiếc váy khoe da thịt bước vào.Ánh mắt Hạ Vân dừng lại ở người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế sofa dài.

Người đó gương mặt kiêu ngạo,đường nét trên mặt như được nghệ danh nổi tiếng chạm khắc mà thành.Từng nét rõ ràng,tỏa khí chất kiêu hãnh của sự thành đạt.Đôi mắt sâu thẳm tưởng chừng như không đáy lạnh lùng khiến người ta phát run.Dáng người cân đối cùng với bộ véc đen lịch lãm,uy quyền bởi nhãn hiệu cao cấp.Người đang ngồi vắt chân tựa lưng vào thành ghế đó là Vương Thành Long-chủ tịch tập đoàn Vương gia-một công ty lớn nhất thế giới và là công ty đầu tư vào tất cả lĩnh vực trên thị trường ngoại trừ nghệ thuật.Hắn ta còn được biết đến là một danh nhân thành công nhất khi tiếp nhận công ty ở độ tuổi 20 và là lão đại của một tổ chức hắc ám Vương bang.

-Trưởng phòng Hạ!Hạ Vân!

Hạ Vân nghe thấy tên mình chợt tỉnh lại,nhìn ông Lam như chờ mệnh lệnh.

-Cô hãy thuyết trình chi tiết về bản kế hoạch của chúng ta cho lão Vương nghe.

Hạ Vân gật đầu,nở nụ cười mê hoặc nhìn Vương Thành Long rồi ngồi đối diện bắt đầu thuyết trình.

Nghe được một nửa,Vương Thành Long nằm chán đứng dậy khiến không khí trong phòng ngột ngạt,các nhân viên xanh mặt sợ sệt.

-Ông Lam,thư kí của chúng tôi sẽ xem xét phần còn lại.Có gì thì người của tôi sẽ qua đây để báo kết quả.

Ông Lam đang định ngó lơ thì bóng dáng cao ráo đã bước đi ra đến cửa.

Ngồi trên chiếc xe màu đen sang trọng nhãn hiệu Rolls Royce,Vương Thành Long nhìn về đằng trước trầm tư một lúc.

-Đến trường Keysland!

Dứt lời,bánh xe bắt đầu chuyển bánh đi thẳng tới địa điểm vừa nói.Gần đến trường Keysland,chiếc xe bỗng dừng lại trước quán kem KaKa.Đôi mắt Vương Thành Long nheo lại quan sát cặp tình nhân đang cười trong quán kem.Nhếch môi cười,bàn tay bắt đầu quặn lại khi nhìn thấy cảnh nắm tay vô cùng thân thiết của cặp kia.Trán nhăn lại,đôi mắt nảy lửa tưởng chừng có thể thiêu rụi mọi thứ trước mắt hắn.

-Lão đại,có cần...

-Về biệt thự!

Tài xế gật đầu tuân lệnh và cho xe chạy.Cặp đôi đó vẫn đang hạnh phúc được phản chiếu qua gương chiếu hậu của xe.Hình ảnh nhỏ dần nhỏ dần rồi từ từ biến mất nhưng nó vẫn còn rõ nét trong tâm trí của Vương Thành Long.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Những ngày cuối của sự hạnh phúc(-2-)

Trong căn phòng của trường Keysland vang lên một tiếng nhạc trong trẻo, êm đềm. Trong căn phòng đấy, Lâm Tú Vi đang ngồi trên đại sảnh của giảng đường, những ngón tay thon thả, uyển chuyển lướt trên những phím đàn. Lâm Tú Vi đang chơi bản nhạc Kiss The Rain của Yiruma. Bản nhạc được cô chơi như một nghệ sĩ piano chuyên nghiệp. Sinh viên trong giảng đường đang chìm đắm vào giai điệu của bản nhạc. Dù ai đang đi qua căn phòng này cũng phải dừng chân để thưởng thức.

Tài đàn của Lâm Tú Vi không những không thụt lùi theo năm tháng mà nó còn được nâng cao hơn những gì mà cô mong đợi. Cái tài đó khiến bao nhiêu người phải nể phục. Ngay cả giảng viên Trần cũng còn phải rụt rè trước tài của cô. Một bản nhạc hay hay không là do người đàn có đặt tâm trí, tâm tư của mình vào đó hay không.

Mỗi một bản nhạc được chơi đều thể hiện tâm của người chơi nhạc. Bạn bè của Lâm Tú Vi thường hay nói rằng những bản nhạc mà cô chơi đều rất trong sáng, thanh khiết đúng như tâm hồn của cô vậy. Nhưng mấy ai hiểu rằng trong cái thanh khiết đấy ẩn chứa nỗi cô đơn đang len lỏi đâu đó.

Lâm Tú Vi như thiên thần hạ thế ngồi đó chơi nhạc. Chiếc váy màu xanh nhạt khẽ đung đưa theo gió. Gương mặt Lâm Tú Vi nhẹ nhàng du dương theo điệu nhạc, đôi mắt to tròn khép hờ như cảm nhận từng giai điệu. Mái tóc nâu nhạt lượn sóng được Lâm Tú Vi buộc cao, gọn gàng sau gáy để gọi thêm phần cá tính.

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên cũng là lúc hết giờ học. Lâm Tú Vi trở về chỗ để lấy đồ của mình, cô nhận được vô vàn lời khen của bạn bè.

- Tú Vi à, cậu đàn thật tuyệt đấy.

- Tài năng làm sao lại chọn câu nhí? Hay lắm!

- Tớ phục cậu rồi nha! Thật không thể hay hơn được.

Lâm Tú Vi không nói gì chỉ mỉm cười. Bởi cô không thích đề cao bản thân hay thừa nhận mình là người có tài. Nhưng cô cũng không làm gì được khi mọi người cứ gán ghép cô với cái danh hiệu nữ hoàng của những phím đàn.

Bước ra cửa, Lâm Tú Vi hơi giật mình vì một bó hoa hồng vàng to chà bá giờ trước mặt mình.

- Nữ hoàng, xin nhận tấm lòng của tên tiểu nhân hèn mọn này!

- Ta sẽ nhận nhưng với một điều kiện là người phải cho ta xem mặt của người! Hãy cho ta xem cái mặt mệ của người!

Nói xong, Lâm Tú Vi nhận lấy bó hoa ôm vào lòng, cô phải cố nhịn cười để diễn tiếp vai diễn của mình.

Bó hoa được cầm lấy lộ gương mặt thanh tú, khôi ngô của Hoàng Phong. Anh nở nụ cười tươi nhìn thẳng vào mắt Lâm Tú Vi. Anh vẫn vậy, vẫn đẹp với bộ đồ đang mặc: áo sơ mi đen, quần chun ống đen cùng đôi giày thể thao màu trắng. Gương mặt tỏ thêm phần tinh nghịch với khuyên tai được làm bằng đá quý cung phu màu đen. Anh nghênh mặt vuốt mái tóc được làm tỉ mỉ.

- Sao hả? Nữ hoàng thấy tui đẹp hơn?

- Haha...ha...đẹp...cái mặt mệ này mà đẹp chi trời! Ha...ha...ha

Lâm Tú Vi ôm bụng cười mà không để ý ai đó đã đi từ lúc nào. Cười hả hê được một lúc, cô nhìn xung quanh không thấy Hoàng Phong đâu. Tìm một lúc mới thấy bóng Hoàng Phong đã đi khá xa. Cô chạy theo.

Vừa chạy vừa kêu to tên Hoàng Phong nhưng không thấy anh đứng lại. Bất ngờ Lâm Tú Vi vấp phải bậc cầu thang. Và rồi...

- Hoàng...aaaaá!

Tiếng thét chói tai làm Hoàng Phong giật mình quay lại. Gương mặt trở nên xanh lét khi nhìn thấy thân thể Lâm Tú Vi đang thân mật với mặt sân. Vội vã chạy lại, đỡ Lâm Tú Vi ngồi dậy, phui những hạt bụi trên mặt cô.

- Em có sao không? Có thương ở đâu không? Có cần đi bệnh viện không?

- Không...hix...hix...đau...lắm!

Hoàng Phong lấy tay lau nước mắt rồi đỡ Lâm Tú Vi đứng dậy. Nhưng dường như cú ngã đã làm cho chân của cô bong gân. Hoàng Phong đỡ cô lên lưng rồi đi về phía cổng trường. Gương mặt lã chã nước mắt làm ướt vai áo của Hoàng Phong.

- Còn khóc nữa? Anh chỉ còn duy nhất cái áo này thôi nha! Em biết em khóc xấu thế nào không hả?

- Hix...tại anh, tất cả là tại anh! Ai bảo bỏ em lại làm chi.

- Giỡn có chút xiu thôi mà. Tại sao phải chạy theo anh như vậy. Em cứ đứng đó khất tự anh quay lại với em mà. Từ mai không cho phép em đi giày cao

gót nữa.Đi cho cao rồi giờ té đầu rồi đó,thấy chưa?

-Anh vô duyên quá,có biết em lùn không hả?Mà em đang mặc váy ngắn đó.

-Thì sao?Lùn anh vẫn yêu!Ai mà dám nhìn anh cho tên đó mù mắt luôn.

-Đồ đáng ghét.

Lâm Tú Vi đánh nhẹ vào vai của Hoàng Phong rồi tựa gương mặt vào bờ vai của anh.Những lúc mệt mỏi hay buồn bã thì điều đầu tiên mà Lâm Tú Vi nghĩ tới đó là cái ôm thật chặt của anh.Bất chợt,cô quàng đôi tay nhỏ nhắn qua cổ của Hoàng Phong và ôm thật chặt.

-Giận thì nói chứ đừng bao giờ buông tay em nhé!

-Haiz...làm sao tôi lại bỏ một nữ hoàng nổi tiếng vào tay người khác được chứ.

Hai người vui vẻ đi ra phía cổng trường.Lướt qua những sinh viên của trường để lại cho họ sự ngưỡng mộ và ghen tị.

-Lão đại,ảnh của tiểu thư ngày hôm nay ạ!

Vương Thành Long cầm lấy sắp ảnh,lật xem,đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào bức ảnh của Lâm Tú Vi đang ngồi trên lưng một nam sinh tuấn tú,gương mặt cô lộ rõ vẻ hạnh phúc.

-Cậu ta là ai?

-Cậu ta là Hoàng Phong,thiếu gia của tập đoàn thực phẩm Hoàng Kỳ.Cậu ta học cùng trường với tiểu thư nhưng lại học khoa điều khác.

-Ukm

-Lão đại,có cần...

-Không cần,cậu cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là được.

-Vâng,lão đại.

-Đạo này ở bang có chuyện gì không?

-Mọi chuyện tiến chuyển rất tốt ngoại trừ chúng ta bị tấn công bất ngờ ở Ý do Kim bang làm nhưng đã xử lý.

-Hừ...lại là Kim bang.Cứ tiêu diệt nếu chú thấy cần.

-Thuộc hạ hiểu.

-Còn nữa,tìm hiểu cho tôi chỗ làm thêm của Tú Vi.

-Thuộc hạ sẽ làm ngay.

Sau khi báo cáo tình hình công việc,Lục Bằng cúi chào rồi đi ra ngoài.Trong căn phòng tối tăm,Vương Long lấy một chai rượu rót vào cốc rồi ngồi xuống chiếc ghế.Ánh mắt nhìn vào những tấm hình trên mặt bàn.Đôi mắt đó sâu thẳm,lạnh lùng nhưng lại chứa đựng một nỗi buồn giấu kín.Dường như hắn không muốn cho ai thấy điều đó.

Nhắc đến Vương Thành Long ai ai cũng đều kinh hãi bởi cái quá khứ tàn khốc của hắn.Năm 20 tuổi gánh nặng đã đè lên hắn,hắn bắt buộc phải mạnh mẽ để tiếp quản công ty của nhà mình.Không những thế,để ngai lên được chức lão đại của Vương bang hắn đã phải tự tay giết những người thân cận nhất của Vương Triệu-người cha quá cố của hắn vì chúng đang dòm ngó chiếc ghế tổng bang.

Hắn sở hữu hơn phân nửa vùng lãnh thổ của châu Á và châu Mi.Mọi thế lực hắc ám đều phải nể hắn bội phần.Hơn nữa,Vương bang đang địch thủ với Âu bang-do Âu Dương làm lão đại.Âu Dương cũng là nhân vật không tầm thường trong hắc đạo và là chủ tịch tập đoàn KJ.Tập đoàn này kinh doanh các loại giống như tập đoàn Vương gia.Ngoại trừ Âu Dương còn kinh doanh thêm mặt hàng khác nữa đó là ma túy và đá.

Nói về gia cảnh thì gia đình Vương Thành Long là một gia đình theo kiểu gia giáo.Bà mẹ uy quyền trong giới ẩm thực.Bà sở hữu trên dưới 10 cửa hàng ăn đẳng cấp cho đại gia.Người bà lão thành nhân hậu,thích nghe nhạc và một người cô khó tính tên Vương Uyên.Hầu hết mọi người con gái mà Vương Thành Long dẫn về đều không trụ nổi một ngày.Cô hắn là người coi trọng thể diện đặc biệt cách ăn mặc thể hiện đẳng cấp.Vương Uyên sở hữu hàng loạt thương hiệu thời trang trên thế giới.

Vương Thành Long không ở nhà.Hắn sống tự lập từ khi tròn 18 tuổi ở căn biệt thự gần ngoại ô.Sở dĩ hắn ở gần ngoại thành là vì hắn muốn được yên tĩnh,xa khỏi sự ồn ào của thành phố.

Đêm cũng dần hạ xuống.Lâm Tú Vi sau khi đi làm thêm ở quán cafe Kiss Cam liền lên giường nằm lăn quay ra ngủ ngon lành.Chẳng mấy ai biết cô đi làm thêm.Hầu hết mọi người nghĩ tiền đóng học là do gia đình chi trả.Thực chất đó đều là tiền do công sức đi chơi nhạc mà ra.Mỗi tối cô đều chơi đàn cho

những ca sĩ đến hát.Thị thoảng lại có những người khách yêu cầu cô vừa đàn vừa hát.Tất nhiên giọng hát của cô rất hay.Nhẹ nhàng,trầm ấm làm cho con người ta say đắm đến nỗi quên cả đường về.Từ khi Lâm Tú Vi vào quán này làm việc thì khách trong quán cũng trở nên đông đúc hơn.Chính vì thế mà ông chủ rất ưu ái với cô.Cô chìm vào giấc ngủ đôi môi vẫn nở ra nụ cười mãn nguyện nhưng lại không biết có ai đó trong phòng đang ngồi đó say sưa nhìn cô ngủ.Nhìn gương mặt cô lúc này thật đẹp,đẹp đến nỗi hớp hồn người khác.Người mặc áo véc đen ngồi đó,định kéo chăn lên đắp cho cô thì chứng kiến cảnh tượng đau lòng,hai tay giờ lên đầu,cái đầu thì nghẹo sang một bên,đôi chân thon thả không nghe theo ý cô đang hết chỗ này đến chỗ khác.Chính lại tư thế nằm cho cô.Người đó cầm lấy chân kéo lên đắp thật kĩ.Rồi nhẹ nhàng hôn nhẹ lên vầng trán buống bình sau đó rất nhanh ra khỏi phòng dù ánh mắt vẫn luyến tiếc gương mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Những ngày cuối của sự hạnh phúc(-3-)

Reng...reng...Tiếng chuông điện thoại reo,Lâm Tú Vi đang ngủ bị đánh thức.Nhấn nhó mặt mày,cô quơ quạng lấy điện thoại nhưng lại làm rơi xuống đất.Bức xúc,cô lăn một vòng.Hình như Lâm Tú Vi vẫn nghĩ chiếc giường của mình rất rộng.Hậu quả của đầu óc đang lơ mơ là bịch.....

-Á...

Lâm Tú Vi ngã xuống,một lần nữa thân thể cô lại thân mật với sàn nhà.Xoa xoa cái trán,Lâm Tú Vi chửi thề trong lòng"shit,mới sáng sớm đã đen rồi!".

-Alo!Mới sáng sớm mà gọi cái gì vậy?

-Nữ hoàng của tôi!Vẫn còn đang ngáy ngủ hả!

-Hừm...anh đáng ghét thật mà.

-Xuống đi,chúng ta đi tập thể dục nào.

-Không xuống.Anh tập một mình đi.Em buồn ngủ.

-Bây giờ có xuống không hả?Không xuống là anh lên ăn luôn em đấy.

-Xùy...anh chỉ vậy là nhanh.Đợi chút em xuống liền.

Dập máy,Lâm Tú Vi làm vệ sinh cá nhân chỉ mất 2 phút.Hôm nay cô mặc chiếc áo crop top màu trắng cùng quần thể thao bó sát màu đen lộ đường cong của cô.Cùng với đôi giày màu đỏ đen khỏe khoắn.Mái tóc được búi kiểu cách.Lâm Tú Vi không quên cầm thêm chiếc khăn lau mồ hôi màu xanh nhạt. Vì thời tiết khá lạnh nên Lâm Tú Vi mặc bên ngoài chiếc áo khoác nhẹ không cài khóa.Trông cô thật quyến rũ.Xuống dưới nhà,Hoàng Phong cũng không kém hấp dẫn.Anh mặc áo thun bó màu đen lộ rõ cơ bắp khỏe khoắn cùng chiếc quần thể thao màu xanh thẫm và đôi giày thể thao không kiểu cách màu xanh nước biển.Chiếc khăn màu trắng vắt trên vai hơi ẩm.Có lẽ Hoàng Phong đã chạy bộ từ căn biệt thự của anh tới nhà trọ của Lâm Tú Vi.

-Xinh quá ta!

-Tất nhiên.Lâm Tú Vi em có bao giờ xấu?

-Uk.Em thì xinh rồi.Giờ chúng ta công viên chạy bộ nhá.

-Trời ạ!Bụng của em đau như anh.Phải bỏ cái gì vào bụng đã chứ.

-Ăn xong chạy không tốt cho sức khỏe.Thôi,chạy đi.Lát anh dẫn đi ăn.

Lâm Tú Vi mệt mỏi gật đầu.Ra công viên gần nhà,Lâm Tú Vi chạy được 2 vòng thì cái bụng của cô không chịu được réo rất.Cô ngồi thở hổn hển vì mệt.Thấy gương mặt khá nhợt nhạt của cô,Hoàng Phong lại,cầm lấy khăn lau những giọt mồ hôi đang đọng lại trên gương mặt trắng hồng này.Xong xuôi,anh dẫn cô đi ăn ở một quán gần đây.

Lâm Tú Vi không để ý ai,cô ăn như người bị bỏ đói mấy ngày.Hoàng Phong ngồi đó cố nhịn cười khiến khuôn mặt anh trở lên biến dạng

-Anh nhìn gì hả?Bộ chưa nhìn thấy người ta ăn bao giờ hả?

-Khụ..khụ...ờ thì tại em ăn nhiều quá thôi.

-Nhiều cái gì.Tại ai mà em ăn như vậy.Đồ đáng ghét.

-Anh thua...anh thua được chưa!

Hoàng Phong giờ 2 tay ra hiệu chịu thua. Cả 2 ăn uống trong vui vẻ.

-Hôm nay em đi cùng anh tới một nơi nha!

-Đi đâu?Chơi hả?

-Cái đâu em không gì khác ngoài chơi hả.Cứ đi rồi em sẽ biết mà.

-Ồ.Mà em cần mặc đồ gì đây.

-Thì mặc bộ nào em thích nhất.Em mặc gì cũng đẹp rồi nữ hoàng của anh à!

-Thôi ngay cái kiểu đó đi nhá.Nghe mà thấy gớm quá cơ.

-Được rồi.Nghiêm túc.8 giờ tối nay anh đến đón em nha.

-Uk.

Ấn sáng xong,Hoàng Phong nói là có chuyện cần đến công ty bố nên Lâm Tú Vi đành về một mình.Cô tản bộ trên vỉa hè.Nhìn xung quanh,thời tiết hôm nay thật đẹp.Bên đường là những quán ăn nhỏ với nhiều thực khách khác nhau.Người thì có cặp có đôi đang hạnh phúc,người thì bạn bè ngồi tụ tập nói chuyện rôm rả,có bàn lại hạnh phúc ngồi quây quần bên chiếc bàn nhỏ cùng gia đình.Bất chợt Lâm Tú Vi đứng lại,đôi mắt long lanh nhìn thẳng về phía gia đình kia.Người đàn ông ăn mặc rất đơn giản,áo thun và quần tây âu.Mắt cô bỗng rơi giọt lệ khi nhìn cảnh tượng đó.Người đàn ông đó rất quen,lại là người mà cô đã từng ngưỡng mộ,yêu thương.Đó là Lâm Nhật Minh-cha của Lâm Tú Vi.Ông đang ngồi cười với một bé trai kháu khỉnh tầm 6 tuổi và người đàn bà 30 tuổi tên Trịnh Mỹ Hoa-người vợ bé mà ông cưới về chỉ sau chưa đầy 2 tháng ngày mẹ Lâm Tú Vi mất.Giọt nước mắt dần rơi xuống,chiếc mũi nhỏ đã ửng đỏ từ bao giờ.Như có một sức mạnh gì đó kéo ông Minh lại.Ông quay sang cũng là lúc nhìn thấy đứa con gái bé bỏng của mình.Đứng phắt dậy,ông nhanh chân sang bên đường nhưng Lâm Tú Vi dường như không muốn nhìn thấy ông.Cô chạy thật nhanh về phía trước.

-Tiểu Vi!Tiểu Vi!Đợi ba với.

Tiếng ông Minh hét hải gọi con.Cả hai chạy được một đoạn dài thì Lâm Tú Vi thấm mệt.Cô dừng lại ở trước công viên Bạch Mã,cúi người,bàn tay nắm chặt đầu gối thở mạnh.

-Tiểu Vi,con...con nói...chuyện với ba một lát!

Ông Mạnh mệt đến nỗi nói không ra lời.Đáp lại câu nói khẩn cầu là ánh mắt lạnh lùng không đáy.Đôi mắt bắt đầu đỏ dần nhưng Lâm Tú Vi không cho phép mình yếu đuối lúc này.

-Ông là đang gọi tôi sao?

-Con đang nói cái gì vậy?Chẳng lẽ ta lại không được gọi tên con gái mình?

-Con gái sao?Ông coi tôi là con gái từ bao giờ vậy.Lâm Tú Vi tôi không có người ba như ông.

-Con...Tiểu Vi ta biết con còn đang giận ta nhưng mọi chuyện đều là muốn tốt cho con mà thôi.

-Cái ông gọi là cái tốt là cho tôi một bà mẹ kém ông 20 tuổi sao.Cái tốt mà ông cho tôi là niềm vui khi ông cưới vợ mới về chưa đầy 2 tháng ngày giỗ của mẹ tôi.Ông coi tất cả những điều đó là tốt.

-Việc đó là vì...

-Là vì ông không chịu được cảnh sống không có người làm ấm giường cho mình hay...

Lâm Tú Vi tức giận đến nỗi cô còn không biết mình đang nói cái gì."Đét",một bàn tay in dấu trên gương mặt cô.Đôi má trắng bệch giờ đã ửng hồng.Ông Minh cũng không ngờ mình lại ra tay đánh con gái mình.

-Tiểu Vi...ta...

-Ông!Đừng chạm bàn tay dơ bẩn vào người tôi.Và nhớ rằng người cha mà tôi luôn yêu quý đã chết từ lâu rồi.Còn người đang đứng trước mặt tôi chỉ là người dung mà thôi.

Nói xong,Lâm Tú Vi đi nhanh về phía nhà trọ của cô.Hai tiếng gia đình ư?Nó đã bị chôn vùi xuống lòng đất từ lâu rồi.Cái tiếng ba oi hình như 10 năm nay cô chưa từng sử dụng đến.Tự hứa với bản thân mình rằng không được phí nước mắt cho người đàn ông kia nhưng tại sao mỗi lần nhìn lại thì nước mắt cô cứ rơi là chảy.Tâm trạng bất ổn khiến cô không buồn nghe điện thoại của bất cứ ai.

-Tú Vi...em làm gì mà bây giờ mới chịu nghe máy hả?Có biết anh lo lắng không?Tú Vi à,em...xảy ra chuyện gì phải không?

Lâm Tú Vi nghe giọng nói của Hoàng Phong khiến cô yếu lòng hơn.Nhưng làm sao được,không thể để lúc nào anh cũng lo cho cô được.Anh đã quá vất

và khi yêu một người như cô. Lau nước mắt, cô nở nụ cười trên môi.

-Ấy da...em thì có chuyện gì chứ.

-Vậy tại sao em lại không nghe máy?Đừng giấu anh chuyện gì đấy!

-Em thì có chuyện gì mà giấu chứ.Chỉ là em ngủ quên nên không nghe máy thôi mà.

-Ukm.Tâm 1 tiếng nữa anh sẽ đến đón em nha!Nhớ ăn mặc thật đẹp vào đấy!

-Em biết rồi.Không phải anh nói em lúc nào cũng xinh sao?

-Biết là vậy nhưng ngày hôm nay rất đặc biệt nên em phải là người tuyệt vời nhất.

-Haiz...biết rồi mà.Thôi em cúp máy để chuẩn bị cho kịp giờ.

Lâm Tú Vi cúp máy,thở một hơi thật dài rồi đứng lên chuẩn bị.

Vi Hoàng Phong bảo tối nay đặc biệt nên cô diện bộ đầm trắng hở vai ngắn đến đầu gối để che đi chiều cao khiêm tốn của cô.Mái tóc được búi để lộ vài sợi ngoài làm tăng thêm độ quyến rũ.Đôi giày cao gót màu nude cùng với phụ kiện khá chỉnh chu.Trông cô như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích.

Bước xuống nhà,Hoàng Phong đã đợi ở đấy.Anh đi chiếc xe thể thao màu đỏ cùng với bộ véc đen lịch lãm.Cặp đôi không thể hoàn hảo hơn.

-Tối nay em đẹp lắm!

-Anh đúng là...mà giờ chúng ta đi đâu đây?

-Nhà anh.

-Nhà anh?

-Sao em ngạc nhiên dữ vậy.Hôm nay anh muốn giới thiệu cho mọi người biết về em.

-Có sớm quá không anh?Mình còn hai năm nữa mới tốt nghiệp mà.

-Sớm gì.Anh thấy vậy là ổn rồi.Anh muốn cả thế giới biết rằng em là của riêng anh.

-Ừm.Tùy anh vậy.

Hai người đi một lúc thì tới.Lâm Tú Vi ngạc nhiên khi nhìn thấy căn biệt thự nguy nga mà tráng lệ.Xung quanh là hàng ngàn tia sáng làm cho căn biệt thự trở lên nguy nga hơn.

Lâm Tú Vi bước xuống với bao ánh nhìn ngạc nhiên cùng sự ngưỡng mộ.Cô như nàng công chúa sánh vai cùng chàng hoàng tử khôi ngô Hoàng Phong.Vào đến đại sảnh,tim của Lâm Tú Vi bất chợt đập nhanh.Bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy cánh tay của anh.Hoàng Phong như hiểu ý của cô,tay trái đặt lên bàn tay nhỏ bé rồi nhẹ nhàng nói nhỏ:"Đừng lo,có anh ở đây rồi!".

Lâm Tú Vi mỉm cười với tất cả mọi người.Cô được Hoàng Phong dẫn đi giới thiệu với tất cả khách quý ở đây.

-Ông Lâm,tôi rất mừng khi ông đã đến đây!

-Tất nhiên phải đến rồi,thiếu gia của Hoàng Kỳ lại không nể mặt được sao.Tiểu...

Ông Minh ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Tú Vi-con gái mình đang tay trong tay với Hoàng Phong.

-À...Đây là Lâm Tú Vi.Bạn gái của tôi.Tú Vi đây là Lâm Nhật Minh,chủ tịch tập đoàn dầu khí LV.

Thấy ông Minh nhìn Lâm Tú Vi như người đã quen từ rất lâu.Anh nhìn sang thấy cô có vẻ hơi lúng túng,khó chịu liền nắm chặt lấy tay cô.Cô ngược mắt lên nhìn Hoàng Phong.Ánh mắt này không hiểu sao lại cho cô cái cảm giác an toàn như vậy.

-Thật lạ nha!Hai người lại cùng họ với nhau.Không lẽ là do duyên số sao...Hôm nay đúng là một ngày vui nha.

-Hoàng Phong,anh nói hơi quá rồi.Em làm gì có phước phận như vậy chứ.Em và Lâm chủ tịch đây không hề quen biết.

Vừa nói Lâm Tú Vi vừa nhìn thẳng vào mắt ông như một lời tuyên bố thẳng thắn nhất.

Hoàng Phong mỉm cười,sau đó để cô ở lại đó một mình bởi anh còn có việc phải làm.

-Con và Hoàng Phong yêu nhau.

-Tôi không cần phải cho ông biết chuyện này.

-Con không thể cưới cậu ta được.

-Sao đây?Ông là đang lo lắng cho tôi.

Đang nói chuyện thì bỗng hai người bị gây chú ý bởi Mc trong bữa tiệc này.

-Xin mọi người chú ý!Hôm nay tập đoàn Hoàng Kỳ tổ chức bữa tiệc này là để thông báo một tin vui của Hoàng gia.Tiếp theo,tôi xin nhường chỗ cho chủ nhân bữa tiệc hôm nay,đó là ông Hoàng Kỳ.

Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên.Ông Kỳ bước lên sân khấu,cúi chào và bắt đầu phát biểu.

-Lời đầu tiên cho phép Hoàng Kỳ tôi cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây dự buổi lễ này.Và tất nhiên không thể kể đến đó là ông vua kinh tế Vương Thành Long đã chấp nhận đến đây ngày hôm nay.

Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về phía hấn.Vương Thành Long đang ngồi trên chiếc bàn dành cho những vị khách quý.Lâm Tú Vi cũng hiếu kì nhìn lên.Đôi mắt như đại bàng đang nhìn thẳng vào cô khiến Tú Vi có phần sợ sệt.Nhưng gương mặt đó lại khiến cô nhớ đến ai đó.Chỉ là bây giờ vẫn chưa nhớ ra.Dù sao thì cô cũng không nên quan tâm quá nhiều vào vấn đề này.

-Hôm nay là ngày vui,tôi đặc biệt mời mọi người đến đây là vì muốn thông báo vị hôn thê của con trai tôi đó là Triệu Ngọc Hân.

Nụ cười trên môi của Lâm Tú Vi lặn xuống thay thế cho khuôn mặt trắng bệch,thân thể cô cứng đờ như tượng.Đôi mắt vô hồn nhìn người mình yêu đang trong tay với người con gái khác bước lên bục.Nước mắt mà cô cố kìm nén từ chiều cuối cùng cũng bùng phát.Cô nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phong roi lệ.

Chạy ra khỏi căn biệt thự đó.Cô vấp ngã ngồi xuống vỉa hè.Chân cô thậm chí không thể đứng dậy.Trời cũng bắt đầu mưa.Lâm Tú Vi vẫn ngồi đó,khóc và khóc.Ngoài khóc ra thì cô không biết phải làm gì lúc này.Mưa mỗi lúc một to.Nước mắt cũng cứ thế rơi xuống.Một lúc sau,cô lấy tay lau nước mắt rồi dùng hết sức mà đứng dậy.Tháo đôi giày cao gót ra cầm tay cô bắt đầu lang thang trên con đường tối tăm Thần thờ nhìn màn đêm buông xuống cũng giống như cuộc đời của cô vậy-không một chút ánh sáng.Lâm Tú Vi sang đường mà không cần nhìn.Cô chỉ biết đi nhưng không biết mình đi đâu hết.

-Nè,muốn chết hả?

-Cô kia,có chết thì ra chỗ khác mà chết.Đừng đứng trước mũi xe của tôi chứ.

Bao nhiêu lời trách móc đều không lọt vào tai Lâm Tú Vi.Cho đến khi một chiếc xe đâm trúng cô khiến cô ngã xuống.

Mắt bắt đầu nhắm lại,người cô lạnh ngắt.Nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy như đang có ai đó ôm mình vào lòng.Gương mặt anh tuấn và rồi một màn đêm bao trùm lấy cô.

-Cô ấy sao rồi?

-Lão đại,tiểu thư chỉ bị bong gân một chút.Hình như là do di chứng lần trước bị trật,bây giờ lại bị lún nữa nên quá trình hồi phục sẽ rất lâu.

-Sức khỏe?

-Vì ngấm mưa nên có biểu hiện sốt cao và lại sức rất yếu.

-Liệu bao lâu mới tỉnh lại.

-Nếu nhanh thì ngày mai thôi nhưng lâu thì chắc vài ngày mới có thể hồi phục.

-Được rồi.Chú ra ngoài trước đi!

Vương Thành Long ngồi bên cạnh giường nhìn Lâm Tú Vi.Gương mặt xanh xao,đôi môi nhạt màu không sức sống.Vế bầm trên cánh tay do ngã xuống vẫn còn bầm.Hắn lấy tay gạt những lọn tóc vương trên khuôn mặt ra.Nhẹ nhàng đặt lên trán cô nụ hôn mà hắn muốn bấy lâu nay.Cứ như vậy,Vương Thành Long chỉ ngồi đó,không rời mắt khỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tỉnh giấc

-Cô ấy sao rồi?

-Lão đại,tôi nghĩ lát nữa tiểu thư sẽ tỉnh.Nhưng nếu...

-Cứ nói tiếp!

-Nhưng nếu đêm nay không tỉnh thì một tuần nữa mới tỉnh dậy được.Cái này là do tâm trí của tiểu thư.

-Ý cậu là...

-Tiểu thư không tỉnh chỉ là cô ấy không muốn.Có lẽ do cú sốc đã trải qua.

-Ra ngoài đi!

Người khám cho Lâm Tú Vi là Đại Bảo-thuộc hạ của Vương Thành Long.Và cũng là bác sĩ duy nhất được bước chân vào ngôi nhà của hắn.Vương Thành Long nổi tiếng là kẻ hắc ám,hắn luôn tỉ mỉ chọn ra những người đáng được ở bên cạnh hắn nhất.Thậm trí ngay cả khi rơi vào trạng thái nửa sống nửa chết cũng không để bác sĩ bên ngoài mó tay vào.Mọi chuyện liên quan đến y đều một tay Đại Bảo lo hết.

Ánh mắt lạnh băng nhưng vẫn ánh lên những tia lo lắng.Vương Thành Long nhìn chăm chú vào gương mặt hốc hác kia.Cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Lâm Tú Vi,hắn ghé sát khuôn mặt mình vào tai cô rồi nổ nhỏ nhẹ.

-Nếu em không thức dậy ngay lập tức thì tôi sẽ tiến cả gia đình em xuống đó luôn.Đây là mệnh lệnh!

Lại nói đến tình trạng của Lâm Tú Vi.Cô vẫn nằm đó,đôi mắt dường như không muốn động đậy.Trong cơn mê man đó cô lạc vào một nơi đen mịt,tối tăm.Lang thang tìm lối thoát nhưng Lâm Tú Vi dù có đi đến chỗ nào cả đôi chân vẫn không thấy.Bất chợt một ánh sáng lóe lên,thân hình cao to,dần dần tiến gần lại cô.

-Anh...anh là ai?

-Nắm lấy tay tôi,tôi sẽ đưa em ra khỏi nơi này!

Gương mặt người đó lạnh băng khiến Lâm Tú Vi cảm thấy ngột ngạt.Thân thể mềm nhũn nhưng vẫn cố gắng hết sức để trốn tránh bàn tay kia.

-Tôi...không...đi...với...người mà tôi không biết.

-Em không biết tôi?Nhưng tôi biết rõ về em.

-Tôi sẽ không đi với anh.

-Nếu em không đi thì cái gia đình nhỏ của em cùng với thằng người yêu bội bạc sẽ xuống mồ cả đấy.Em tin không?

Đôi mắt yếu ớt chống chọi với đôi mắt băng giá mà kiên định khiến người cô như mềm nhũn.Lâm Tú Vi không chịu liền chạy về phía trước,người đàn ông cũng đuổi theo.

-Lâm Tú Vi!Tú Vi!Em sao vậy?

Vương Thành Long lo lắng cầm tay Lâm Tú Vi và gọi tên cô.Người canh bên ngoài nghe vậy cũng chạy vào.

-Lão đại,có chuyện gì?

-Đi gọi Đại Bảo cho tôi,nhanh!

Hai người vừa chạy vào nhìn nhau vẻ khó hiểu bởi họ chưa thấy Vương Thành Long lo lắng cho ai như vậy.Lập tức chạy ra khỏi phòng gọi Đại Bảo.

-Lão đại...

-Cô ấy bị sao đây?

Bảo Đại nhìn sơ qua rồi lấy đồ nghề bắt đầu công việc của một bác sĩ chuyên nghiệp.Khám một lúc thì Đại Bảo nhìn hắn có vẻ khó xử.

-Chuyện gì?

-Tâm trí đã tỉnh nhưng lại có thứ gì đó kéo tiểu thư trở lại.

-Không có cách nào?

-Phải trông cậy vào tiểu thư thôi.

-Chết tiệt.Người đầu.

-Dạ,lão đại.

-Mang cốc nước lạnh lại đây cho tôi.

Đại Bảo không phản ứng chỉ ngược lên nhìn Vương Thành Long với đôi mắt kinh ngạc cùng sự hiếu kì.Cốc nước được mang đến,Vương Thành Long hất luôn vào mặt Lâm Tú Vi rồi hét lớn.

-Lâm...Tú...Vi...dậy ngay cho tôi!

Cả phòng im lặng bao trùm một không khí hắc ám tưởng chừng như nghẹn thở.Một lúc sau,tiếng Lâm Tú Vi cất lên.

-Khụ...khụ...

Cô choàng luôn người dậy,toàn thân run lẩy bẩy.Mọi người trong phòng thờ phào nhẹ nhõm.Thật ra Vương Thành Long cũng vậy,đôi mắt trở lên hiền dụ hơn nhìn cô.Gương mặt đó không dễ để người ta biết tuổi thật của hấn.Đã ba mươi nhưng sở hữu một gương mặt như trai 25,cả về vóc dáng lẫn gu ăn mặc đều thể hiện uy quyền.

-Tiểu thư,may là cô đã tỉnh lại.Cô thấy trong người thế nào rồi?

-Anh là ai?Đây là đâu?Sao tôi lại ở đây?

-Ra ngoài hết đi!Kêu người chuẩn bị thức ăn mang lên đây.

Khi câu nói dứt đồng nghĩa với cảnh trong phòng không còn ai,Lâm Tú Vi lo lắng nhìn Vương Thành Long.Gương mặt này rất quen.Cô cố nhớ lại nhưng những hình ảnh sdoas chỉ thấp thòms,mờ nhạt không rõ nét.Bị nhìn chăm chú bằng ánh mắt tò mò của Lâm Tú Vi làm hấn thấy không được thoải mái.

-Em nhìn gì?Mặt tôi nhọ hả?

-Không...không có.Sao tôi lại ở đây?

-Là em theo tôi về,chẳng lẽ lại không nhớ!

-Tôi sao?Không...

-Lão đại,thức ăn có rồi!

Một người phụ nữ gương mặt hiền lành bê bát cháo vào đặt lên bàn.Bà nhìn Lâm Tú Vi về hiếu kì rồi mỉm cười đi ra ngoài.

-Đừng nhìn nữa,ăn đi!

-Tôi không đói.Về nhà tôi sẽ ăn sau!

Lâm Tú Vi chống tay lên giường,dùng hết sức của mình đứng dậy.Nhưng chưa đi được bước nào thì đã loạng choạng ngã xuống.Một cánh tay rắn chắc đỡ cô.

-Muốn ra khỏi đây thì em cũng phải khỏi bệnh chứ!

Đặt Lâm Tú Vi xuống giường,Vương Hàn Long cầm lấy bát cháo giờ trước mặt Lâm Tú Vi.

-Ăn nhanh đi kéo nguội!

-Tôi không đói.Anh là ai?

-Vương...Hàn...Long.

Vương Hàn Long nói tên mình xong cầm lấy tay Lâm Tú Vi dí bát cháo vào tay rồi đi ra.Ra đến cửa,hấn quay lại lộ ra nửa khuôn mặt lạnh lung nói cụt ngủn.

-Ăn cho xong rồi nghỉ đi.

Cánh cửa khép lại,Lâm Tú Vi nhìn xung quanh phòng,rồi lại quay sang nhìn bát cháo.Vốn định đứng dậy nhưng chân cô vẫn còn đau.Bụng thì réo ầm ỉ khiến cô nuốt nước bọt liên tục và rồi không kiểm soát cầm lấy thìa ăn hết bát cháo lúc nào không hay.

-Công việc tôi giao cho cậu thế nào rồi?

-Chuyện đó đã xong.Còn về trường học...

-Cứ xin nghỉ,nói có chuyện là được rồi!

-Thuộc hạ hiểu.

-Chủ tịch,năm phút nữa ngài có cuộc họp hội đồng quản trị!

-Được rồi,cậu về đi.

Người đàn ông mặc đồ đen ra khỏi phòng.

Vương Thành Long mở máy tính lên coi.Hình ảnh một cô gái đang nằm nghiêng về một bên trên chiếc giường rộng lớn.Đôi mắt nhắm lại hiện rõ cặp lông mi cong dài.Gương mặt có chút hồng hào hơn.Thì thoảng lại thấy cô lật người,mỗi lần lật chiếc trán bướng bỉnh lại nhăn lại,có vẻ rất đau.Trần Vương Thành Long cũng nhăn theo.Sau đó cầm chiếc áo véc đen và cầm tập tài liệu ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Từ giờ em sẽ là của tôi!

Lâm Tú Vi bước xuống giường,những bước chân khó khăn bước đi nặng nề,tương chừng như đứa trẻ lên ba đang tập đi.Cổ chân cô đã không còn xưng nhưng vẫn làm cô khó khăn khi đi chuyển.

-Tiểu thư,chân cô vẫn chưa khỏi mà?

-Dạ,cháu đỡ rồi thưa bà.Đây là đâu vậy?

Lâm Tú Vi bước vào phòng ăn rồi vào chiếc ghế nhìn bà già đang nấu nướng.

-Cô không biết ư?Đây là biệt thự riêng của cậu chủ.

-Biệt thự?Sao cháu lại vào đây được?Mà bà là-

-Tên tôi là Tú Niên.Người quản gia lâu đời nhất ở đây.Còn chuyện tại sao cô ở đây thì phải hỏi cậu chủ.Mà cô cũng đừng xưng cháu với tôi.Tôi chỉ là người hầu thôi.

Vừa nói bà Tú vừa đưa bát cháo thơm ngon đến trước mặt Lâm Tú Vi nở nụ cười hiền hậu.

-Cháu không quen gọi người lớn tuổi như vậy.Cháu không đói.

Lâm Tú Vi đứng dậy,rời đi quanh nhà coi như thăm quan luôn.Đến một cánh cửa rất đẹp được trang trí hoàn toàn từ một cái cây cổ thụ rất cổ.Mở chiếc cửa đó ra,là một không gian trong lành,Lâm Tú Vi hơi bối ngỡ trước phong cảnh nơi này.Được bày trí rộng rãi,thoáng mát,một giàn hoa trên đầu cô tỏa một mùi dễ chịu.Ở dưới một cây to,nở những nụ hoa đỏ rực là bộ bàn ghế màu trắng tuyệt đẹp.Lâm Tú Vi thực sự bị nơi này hấp dẫn.Hơn thế,nơi này còn thông với cổng chính của biệt thự.Nhìn xung quanh,đôi mắt to tròn,long lanh bất chợt dừng lại một chỗ,đó là giữa vườn,một chiếc piano được đặt ở đó.Chỗ đó giống như không phải là một khoảng vườn nữa mà nó giống như một sân khấu nhỏ.Đi từ từ lại đó,Lâm Tú Vi nhẹ nhàng ngồi xuống,mở nắp đàn ra.Bàn tay nhẹ nhàng sờ lên những phím đàn.Đôi mắt từ từ khép lại cũng là lúc âm nhạc vang lên.Từng nhịp một vang lên,mỗi một nốt Lâm Tú Vi đánh là một hình ảnh của Hoàng Phong hiện lên trong tâm trí cô.

-Hoàng Phong,hân hạnh được biết cậu!

-Nè Lâm Tú Vi à,tôi thích cậu lắm rồi!

-Làm sao đây,tại sao em lại chơi nhạc hay đến vậy.

-Anh yêu em,Lâm Tú Vi à!

-Em sẽ mãi mãi là của riêng anh thôi.

-Anh sẽ đưa em đi gặp gia đình anh.

Hình ảnh đó hiện dần đồng nghĩa với giọt nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.Tiếng nhạc dần dập,nước mắt lại rơi xuống mỗi lúc một nhiều hơn."Rình",nhạc tắt.Lâm Tú Vi mở mắt,hình ảnh mà cô nhìn thấy ngay lúc này là người cô thương đang tay trong tay với người con gái xinh đẹp,đó không phải cô.

- Tại sao không ăn?

Giọng nói lạnh băng, trầm trầm vang lên làm Lâm Tú Vi giật mình, cô nhanh tay lau nước mắt nhưng cô đâu biết khoảnh khắc đó đã được thu trọn vào đôi mắt kia.

- Tôi... không đói!

- Tôi cho phép em nhịn.

Vương Thành Long bước nhanh tới chỗ Lâm Tú Vi đang ngồi. Bất ngờ bế cô vào lòng rồi bước vào nhà.

- Anh làm cái gì vậy? Thả tôi xuống mau!

- Im lặng!

Và cứ thế, Lâm Tú Vi được bế lên tận giường. Thả cô ở đó, Vương Thành Long, ngồi vào chiếc ghế cạnh giường nhìn Lâm Tú Vi chăm chú. Cô không dám ngẩng đầu nhìn lên. Sự im lặng đến nghẹn thở làm Lâm Tú Vi hơi lo sợ. Không gian im lặng làm cô còn nghe thấy cả tiếng động của đồng hồ điện tử ở đầu giường. "Roọc...roọc", phá vỡ im lặng đó là tiếng bụng réo của cô. Đôi môi của Vương Thành Long khẽ nhếch lên.

- Sao không ăn?

- Tôi...

- Ăn hết bát cháo đó!

Nói xong, hần đứng lên, thông chân đi ra.

- Khoan...tôi đã đỡ, cảm ơn anh đã giúp tôi nhưng tôi muốn quay về chỗ tôi.

Tay Vương Thành Long chuẩn bị mở cửa, nghe thấy Lâm Tú Vi nói thế thì quay đầu lại, nheo mắt nhìn cô.

- Về? Em nghĩ mình còn nơi để về sao?

- Anh nói vậy là ý gì đây?

- Thật sự không biết? Nơi này chính là nhà của em rồi. Không cần phải đi đâu.

Nói xong, Vương Thành Long mở cửa bước ra ngoài để lại Lâm Tú Vi với gương mặt khó chịu.

Lại nói đến Hoàng Phong. Sau chuyện hôm đó, anh luôn gọi cho Lâm Tú Vi nhưng đều không liên lạc được. Đi tìm cũng không thấy đâu. Người anh giờ đây không được hoàn hảo như trước. Ánh mắt luôn làm cô ảm áp cũng trở lên ảm đạm hơn. Gương mặt thanh tú đã gầy đi trông thấy. Nhưng không vì thế mà nhan sắc của anh đi xuống. Tâm trạng anh ngày nào cũng không tốt. Buổi tối hay đi bar uống cho say mới chịu về. Thực chất chuyện hôm đó anh hoàn toàn không biết gì. Chỉ là khi ba anh nhắc tên anh và người con gái khác mới biết.

Anh đang ngồi ở chiếc ghế đá trong sân trường chỗ mà trước đây Lâm Tú Vi hay ngồi. Nhìn những chiếc lá rơi dần xuống sân trường. Hình ảnh dễ thương, làm lòng anh luôn quặn quặn không muốn rời xa hiện tại.

- Hoàng Phong! Hoàng Phong!

Tiếng Quách Tùng làm anh hoàn hồn. Hoàng Phong ngoảnh lại nhìn. Gương mặt phờ phạc đến đáng thương.

- Thằng quỷ này. Mày ở đâu làm tao tìm mãi.

- Tìm tao có gì không?

- Này, nhìn mày không sức sống vậy? Vào lớp rồi mà còn ngồi đây. Nghĩ ngợi lung tung.

- Mày vào trước đi.

- Thôi ngay mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đi. Lâm Tú Vi hiểu lầm mày thôi. Rồi cậu ý sẽ về. Vào lớp thôi mày.

Nói rồi Quách Tùng lôi Hoàng Phong vào lớp.

- Cậu chủ, tiểu thư chịu ăn rồi ạ?

- Bà Tú không phải lo. Lát nữa cô ý muốn đi đâu cũng không cho đi. Hiểu ý tôi chứ?

-Nhưng...

-Bà không nên lo nhiều quá.Biết vậy là đủ rồi.Tôi cần phải đến công ty,có chuyện nhớ gọi cho tôi.

-Dạ,cậu chủ.

Vương Thành Long cầm chiếc áo véc màu xanh đậm ra ngoài.Dặn dò mấy người canh gác rồi lên xe phóng đi.

-Chủ tịch,có chuyện gấp!

Vừa ngồi vào ghế,thư kí liền bước vào vẻ mặt lo lắng.

-Chuyện gì?

-Các cổ đông trong công ty đang trong phòng họp đợi ngài.

-Đợi tôi?

-Dạ.Ông Lăng đòi họp khẩn.Tôi cũng chưa biết có chuyện gì!

-Đại An đâu?

-Anh ấy đang có họp đồng cần kí bên ông Lam thưa ngài.

-Vậy thì chúng ta đi thôi!

Bước vào căn phòng được gọi là phòng họp,những người đứng tuổi đang ngồi đó.Vương Thành Long ngồi vào chiếc ghế chủ tịch.Người hần tỏa ra mùi sát khí khiến căn phòng trở lên ngột ngạt hơn.

-Ông Lăng,tôi nghe nói ông cho họp khẩn.Vậy chẳng phải ông lên nói sao.Đừng nên mất thời gian chứ!

-Vương Long là cậu đang gấp gấp sao.Hôm nay tôi mở cuộc họp này là muốn thay đổi chủ tịch.

Vương Thành Long nghe đến đây,ánh mắt nhìn thẳng vào mắt ông Lăng.Miệng hơi nhếch lên nhưng vẫn không nói gì.

-Ông Lăng,cậu Vương đang làm rất tốt nhiệm vụ của mình.Tại sao phải đổi?-một cổ đông nói.

Công ty Vương Gia này không hoàn hảo như những gì người khác nhìn vào.Trong công ty các cổ đông luôn chia thành hai phe.Một theo phe hần,số còn lại theo phe của ông Lăng.Nhưng chẳng ai dám lên tiếng lật đổ hần bởi thế lực mà hần đang nắm.

-Thật sao?Cổ phần công ty của chúng ta vẫn không lên giá,chỉ đứng yên một chỗ.

-Đúng đấy.Và lại cách làm ăn mà cậu Vương đây đầy bạo lực.Chúng tôi không thể làm dưới quyền một người như vậy.

Các cổ đông bắt đầu tranh luận."Rầm",tiếng đập bàn làm đám hỗn loạn im lặng.Vương Thành Long vẫn ngồi đó,tay vừa đập cũng không có ý định rút lại.

-Mấy người nghĩ nơi này là cái chợ?Nơi để mấy người cãi nhau hả?Ông Lăng,đường như ông không kiểm soát được người của ông.

-Cậu Vương nói vậy hơi quá.Tôi thấy họ làm đúng.

-Hừ,đúng sao!Tôi hỏi mấy người.Ai không hài lòng với cách điều hành của tôi thì giờ cái cánh tay yếu ớt của mấy người lên tôi xem.

Chưa được nửa cổ đông giơ tay lên.Từng người từng người một nhìn hần với ánh mắt lo sợ.

-Tại sao phải sợ?Thứ nhất,tôi đã làm tổn hại gì đến công ty chưa?

Không một ai trả lời,chỉ cúi mặt xuống bàn.

-Thứ hai,tôi điều hành công ty này nhiều năm rồi.Các người thấy cổ phiếu của mấy người đã lần nào bị tụt giá chưa?Hay càng ngày càng cao?Suy nghĩ cho kĩ,đừng đứng lệt lết hàng như vậy chứ!

-Thứ ba,mấy người làm được cái gì cho công ty này hay chỉ việc ngồi chờ miếng com dứt vào mồm.

Không khí càng im lặng hơn.Vương Thành Long đứng phắt dậy,nhìn ông Lăng với đôi mắt rực lửa.

-Không ai cho tôi câu trả lời?Vậy thì cuộc họp kết thúc.Ông Lăng à,lần sau có mời tiểu Vương tôi đây họp thì cũng cần phải chuẩn bị cho thật kĩ rồi mới hành động kéo mất thời gian của cả hai bên.

-Vương Thành Long!Tôi là rể tình bố cậu.Cậu nghĩ cái ghế chủ tịch này tự nhiên rơi xuống cho cậu ngồi.

Đang đi,hắn bỗng đứng khựng lại,quay đầu nở một nụ cười nham hiểm.

-Ông nghĩ mạng sống của ông tự nhiên mà ra?

Dứt lời Vương Thành Long bước ra cửa và đóng cái rầm làm người bên trong giật mình sợ hãi.Ông Lăng cũng không kém phần,có trời mới biết số phận của mình như thế nào.

Nói đến Lâm Tú Vi,cô mặc chiếc đầm màu hồng phấn hoàn toàn tương phản với màu đen trắng trong phòng này.Cuộc sống của cô giờ đây không là những màu hồng đẹp đẽ mà thay vào đó là một màu đen không điểm sáng bao trùm.Gương mặt thất thần nhìn mông lung,nói một cách chính xác hơn là cô không biết mình phải nhìn về đâu.

-Tiểu thư...đến giờ ăn rồi!Xuống thôi.

-Tôi không đói.

-Tiểu thư đừng như vậy.Chẳng phải cậu chủ đối với cô rất tốt sao?Vậy sao cô lại không muốn ở lại đây chứ?

-Tôi còn không biết mình đang ở nơi quái quỷ nào,không biết tại sao tôi phải ở đây.Bà nói anh ta tốt?

-Chắc chắn rồi.Chỉ cần cô yêu cầu thì điều gì cậu chủ cũng có thể làm được.

-Thật sao?Vậy tôi muốn về,muốn trở lại với cuộc sống thường ngày của tôi.Muốn không bao giờ gặp anh ta nữa.Được không?

-Tiểu thư...chúng ta xuống ăn cơm thôi!

Bà Tú ra khỏi phòng,đôi mắt không chớp,vô hồn tuôn ra những giọt lệ chua chát.Lâm Tú Vi không hiểu tại sao mình không chốn khỏi đây,tại sao không thể chống cự người đó.Cô chỉ biết mỗi khi giọng nói lạnh lùng mang chút âm trầm vang lên khiến cô vô cùng lo lắng.Nhất là khi bắt gặp ánh mắt sâu thẳm đó làm cô lại không dám đối mặt với hắn.

-Chủ tịch!Hợp đồng đã kí xong!

-Ừ.Công ty bên đó yêu cầu gì thì chú cứ xem luôn.Nếu không làm tổn hại đến công ty thì tùy quyền quyết định.

-Dạ...chuyện sáng nay...

-Ồn rồi.Chú nom chăm sóc ông Lăng cho tốt giùm tôi.

-Dạ,Đại Ân hiểu.

Nói xong,Đại Ân quay đầu đi làm nhiệm vụ được giao.

Như mọi ngày,Vương Thành Long nên phòng thay đồ,không thấy Lâm Tú Vi đâu,hắn xuống phòng khách tìm nhưng không thấy cho đến khi ánh mắt của hắn dừng lại trước bóng dáng một người con gái ở phòng ăn.Lâm Tú Vi ngồi đó âm thầm,ánh mắt không rõ phương hướng toát ra vẻ buồn rầu.

-Đang nghĩ gì?

-Không có gì!Chỉ là đợi anh về dùng bữa.

Vương Thành Long ngồi đối diện với cô.Ánh mắt chăm chú nhìn người con gái đang cúi mặt xuống,cặm cùi cầm thìa khuấy bát cơm.Không khí trong phòng khá ngột ngạt cho đến khi bà Tú phá vỡ.

-Cậu chủ,cơm đây.Cậu cần tôi ở lại thu dọn nốt không?

-Không cần.Bà cứ về trước đi.

-Dạ,vậy cậu chủ ăn ngon miệng.

Bà Tú đi ra,bàn ăn to chừng chỉ duy nhất hai người ngồi.Nói chính xác hơn là cả ngôi biệt thự chỉ tồn tại duy nhất hai người.

-Muốn nói gì?

Vương Thành Long gấp một miếng thịt bỏ vào bát Lâm Tú Vi rồi hỏi.Nhưng hắn đâu biết câu hỏi đó khiến ai đó giật mình.

-Cứ hỏi,tôi sẽ trả lời.

-À...tôi không biết tại sao anh lại đem tôi về đây?Tại sao không cho tôi đi và rút cuộc giữa tôi và anh là mối quan hệ gì?

-Chỉ bằng đây thôi sao?

-Hả?

Lâm Tú Vi nghe vậy hơi ngạc nhiên,ngẩng lên tròn tròn mắt nhìn Vương Hàn Long nhưng rồi lại cúi mặt xuống ăn tiếp làm hắn phải cố kìm nén tiếng cười của mình.

-Thứ nhất,là vì tôi thấy em đặc biệt.Thứ hai,em là của tôi nên không được phép đi đâu.Và cuối cùng.Tôi với em là quan hệ giữa buôn bán.Câu trả lời như vậy chắc vừa ý em rồi chứ.

Lâm Tú Vi ngẩng lên lần nữa,nhìn thẳng vào mắt vào mắt Vương Thành Long.

-Buôn bán?

-Hỏi vậy đồng nghĩa với việc em chưa biết mình ở đây là để duy trì hợp đồng với công ty Lâm Minh.

-Lâm...Lâm...Minh sao?

Lâm Tú Vi nghe tên này bất chợt rung mình,mắt bắt đầu ngấn lệ nhưng cô cố kìm nén đó bởi cô không muốn nước mắt của mình rơi vì người không xứng đáng.Tình thương của cô cho người cha tự bao giờ đã biến thành sự hận thù,căm ghét.Và đến bây giờ thì cô biết mình cũng chỉ là món đồ giao dịch.Một món đồ mà người khác đá đi cũng được.

-Em thấy sao?Hải lòng chưa?

-Anh...tôi muốn ra khỏi đây!

-Nếu em đi được...

Nói xong,Lâm Tú Vi đứng dậy,đi về phía cửa chính.Lúc này đây cô chỉ muốn mình chưa từng tồn tại ở thế giới này-một thế giới tối tăm không hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Gương mặt lạ lẫm

Về trường,Lâm Tú Vi bước chậm trên sân trường.Những ánh mắt nhìn cô như muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra.Đôi mắt chứa nỗi buồn vẫn chăm chú nhìn chiếc ghế đá ở hàng cuối.Chiếc ghế mà cô và Hoàng Phong vẫn hay ngồi đó trêu trọc nhau.Tán cây rũ xuống che những ánh nắng cuối thu và đón nhận những ngọn gió nhẹ nhàng đi qua.Nhưng ở đó đâu còn là cô và anh nữa,thay vào đó là cặp khác.Nhìn qua dường như họ rất hạnh phúc vậy,thật đẹp đôi.Quay mặt lại,đập vào mắt Lâm Tú Vi là hình ảnh tiều tụy,gương mặt hốc hác cùng với làn da không còn tươi trẻ như trước.

-Tú Vi!Em đã quay lại!

Hoàng Phong nhìn Lâm Tú Vi mỉm cười rạng rỡ.Đôi mắt cô nheo lại,dường như đang cố kìm nén nước mắt mình khỏi chảy.Ngay lúc này đây,cô chỉ muốn ôm anh vào lòng,được ngửi hương bạch lan từ người anh và nói với anh rằng cô rất nhớ anh,nhớ đến muốn chết.Nhưng nghĩ lại cảnh tượng ngày hôm đó thì cô lại càng căm hận anh hơn.Bất chợt một vòng tay lớn,cứng rắn và ấm áp ôm chầm lấy thân thể non nớt kia.Dơ tay định ôm lấy anh nhưng có cái gì đó ngăn cô lại.Thay vì thế cô đẩy người anh ra xa khiến anh vô cùng bất ngờ.

-Tú Vi,em..

-Xin lỗi cậu Hoàng.Tôi có việc phải đi.

Lâm Tú Vi sai bước thật nhanh để trốn thoát gương mặt kia.Hoàng Phong nắm lấy tay cô,kéo luôn cô vào lòng mình,trái tim anh như bị hàng ngàn mũi dao đâm vào cũng giống như cô vậy.Thật sự rất đau.Cả sân trường bỗng im lặng,mọi ánh mắt dồn vào cặp đôi kia.Không một ai biết rõ nguyên nhân gây xích mích giữa hai người.

-Anh xin lỗi,xin lỗi em rất nhiều.Thật sự hôm đó anh không hề biết chuyện gì xảy ra.Anh cũng rất bất ngờ.Em hãy tin anh,anh không bao giờ muốn làm tổn thương em

Đẩy Hoàng Phong ra,nước mắt cũng bắt đầu rơi.Đôi mắt ngày nào cũng cười bây giờ đã đỏ hoe,ảo não.

-Hoàng Phong...anh biết không?Tôi đang đau lắm,đau ở ngay đây này(tay cô đập vào ngực mình rất mạnh).Anh...hãy sống tốt với người tương xứng với gia cảnh của mình.Quên đi quá khứ trước đây.Coi như ta chưa từng quen biết!

Nói xong,Lâm Tú Vi đưa tay lên lau mạnh những giọt nước mắt còn đọng trên má.Bước đi thật nhanh,để lại một thân hình không hồn,không sức sống.Hoàng Phong thực sự như người đã chết.Ai cũng đều ngỡ khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Cứ như vậy, gương mặt Lâm Tú Vi trở lên lắ lẫm,đôi mắt cũng hồ hững đến thê lương.Mọi người xung quanh tản dần,có lẽ ai cũng bất ngờ trước cảnh mà họ nhìn thấy-một tình yêu dường như phá vỡ tất cả rào cản trên thế giới giờ lại có kết cục bi kịch như vậy.

Bước vào lớp,Lâm Tú Vi không buồn nhìn những người xung quanh mà ngồi xuống bàn một cách nặng nề.Ánh mắt nhìn ra phía cửa sổ,trong đầu cô bây giờ là cả một mớ hỗn độn không thể gỡ bỏ.Bỗng một bàn tay đặt lên vai cô khiến cô choàng tỉnh ra khỏi suy nghĩ đó.

-Lâm Tú Vi...Tú Vi!

-Hờ...cậu là đang gọi mình sao?

-Mình không gọi cậu thì chắc gọi ma chẳng.Dạo này cậu đi đâu vậy?Cả chuyện Hoàng Phong nữa.Mọi người ai cũng bàn tán gì đó!Có chuyện gì xảy ra à?

-Không có gì,kệ bọn họ đi.

-Ừ,có chuyện gì thì cứ gọi mình nói chuyện nhá!Dù sao thì có người giải tỏa tâm trạng sẽ dễ chịu hơn.

-Cảm ơn cậu nha.

Lâm Tú Vi nở nụ cười nhẹ nhìn nữ sinh đang đứng trước mắt mình.Cô có ai tóc đen lắ,lướt mà được tóm gọn sau lưng để lộ chiếc cổ cao thon đẹp đẽ.Nữ sinh vóc dáng thon gọn,nước da hơi ngăm và có đôi mắt sâu thẳm hút hồn người đối diện.Nữ sinh đó tên A Hiền-con gái thứ ba của Bảo A Tài-chủ tịch tập đoàn được phẩm AH.Nữ sinh đó khá thân thiện,hòa đồng và cũng là người mà Lâm Tú Vi coi là bạn.

-Thôi,mình ra đây chút,có gì cứ tìm mình nha.Yên tâm đi,mình không có gì phiền đâu.

-Ừm...cảm ơn nhiều.

Nói xong,A Hiền vỗ nhẹ vào bờ vai của Lâm Tú Vi coi như lời động viên rồi bước ra khỏi phòng.

Nói đến Vương Thành Long,từ ngày Lâm Tú Vi đi,không hôm nào hắn không đến trường.Cứ mỗi ngày,một chiếc xe đen,thoát ra khí lạnh lừng,âm ỉm đứng trước cổng trường.Đôi mắt chăm chú theo dõi từng bước đi,hành động của cô.

-Lão đại,ngài...

-Không cần,về công ty!

Ánh mắt Vương Thành Long lưu luyến như không muốn rời đi.Có lẽ chưa một người nào khiến hắn phải bận tâm,lo lắng như vậy.Chiếc xe màu đen từ từ chuyển bánh.

-Lâm Tú Vi!

Tiếng nói vang lên,làm cả căn phòng im lặng.Lâm Tú Vi đang ngồi đọc sách không có phản ứng.Cũng không thể nói là cô đang đọc sách vì quyển sách trước mặt cô nhưng đôi mắt lại hướng về một nơi khác.

"Rầm" tiếng đập bàn vang lên.

-Tôi hỏi ai ở đây là Lâm Tú Vi?

Lâm Tú Vi vẫn không phản ứng,một số người xung quanh nhìn cô gái đang hưng dữ đó sợ hãi.Ánh mắt họ đều dồn về Lâm Tú Vi như lời chỉ.

Cô gái tiến về phía bàn học của Lâm Tú Vi,vàng trán nhăn lại tỏ rõ vẻ khó chịu.

-Cô là Lâm Tú Vi?

Cho đến tận bây giờ thì cô mới choàng giật mình.Ngược đôi mắt đỏ ọc lên nhìn người trước mặt.Cô gái đó mặc chiếc áo ngắn màu xanh nhạt lộ vòng eo tuyệt đẹp,chân váy màu đen nổi bật lên nước da trắng mịn và đôi chân thon dài.Điểm đáng chú ý nhất đó là khuôn mặt được trang điểm nhạt nhưng tỉ mỉ che đi những khuyết điểm trên mặt.Cô chính là Triệu Ngọc Hân-vị hôn thê của Hoàng Phong.

-Lâm Tú Vi là tôi.Có chuyện gì không?

-Ồ...bạn Lâm Tú Vi đây có biết tôi gọi mấy lần rồi không?Hừ,đừng nói là bạn xinh mà có quyền kiêu nha.

-Không có.Chi là tôi đang suy nghĩ chút việc.

-Cứ cho là thế.Vậy chúng ta có thể nói chuyện ít phút chứ!

-Tôi còn chưa biết bạn là ai,vậy tại sao tôi phải đi với bạn?

-Tôi là...Triệu Ngọc Hân!Giờ thì nói chuyện được rồi chứ?

Ngó người khi nghe thấy cái tên này.Lâm Tú Vi tưởng như mình sẽ rơi nước mắt luôn khi nghe thấy cái tên đó-cái tên hủy hoại cuộc sống của cô.

-Được.Đi thôi!

Gật đầu với Triệu Ngọc Hân rồi đứng dậy đi ra khỏi lớp bỏ lại bao con mắt ngơ ngác,tò mò đang dõi theo.

Trên sân trường được mpoint phen náo loạn.Hai hotgirl một thánh thiện,một hiện đại,cá tính đang rảo bước trên sân.

Cả hai người chọn một quán nước gần trường để ngồi nói chuyện.

-Cô y như người đời nói,xinh đẹp không cần son phấn!

-Cô quá khen.Lâm Tú Vi tôi chỉ là một người rất đỗi bình thường.

-Đang khiếm tốn?Tôi sẽ vào thẳng vấn đề cho đỡ tốn thời gian của cả hai.

Triệu Ngọc Hân là con gái cưng của Triệu Mẫn-chủ tịch thương hiệu thời trang Queens lớn nhất thế giới.Vì thế mà mỗi bộ đồ Triệu Ngọc Hân đều hợp mốt và thể hiện đẳng cấp.

-Cô là người yêu anh Hoàng Phong?

-Đã từng.

-Tốt.Vì cô chắc hẳn biết tôi và Hoàng Phong đã có đính ước ới nhau.

-Tôi có cảm giác cô đang đi lòng vòng.Nói thẳng ra là cô muốn tôi và Hoàng Phong không gặp mặt nhau nữa?Vậy thì cô cứ yên tâm,tôi và anh ta không còn một chút gì,và lại tôi cũng không thích xen vào chuyện tình cảm của người khác.

-Ok.Và tôi cũng sẽ không tha thứ cho bất kì kẻ nào dám chen chân vào con đường hạnh phúc của tôi.

Nói xong,Triệu Ngọc Hân đứng lên,thẳng người và đi ra.Lâm Tú Vi ngồi đó,bàn tay vốn thon thả đã nắm chặt lại từ lúc nào.

Vương Thành Long đang ngồi trên chiếc máy bay riêng của hắn.Ánh mắt vẫn đang chăm chú đọc tài liệu đang cầm trên tay.

-Lão đại,cuộc gọi từ Ung lão đại.

Nhận lấy chiếc điện thoại từ tay Văn Du-người quan trọng trong Vương bang,đại đa số những người thân cận đi theo Vương Thành Long đều là bạn và cũng là người được hắn cứu,chỉ dạy từ rất lâu.

-Ung Kim Hoàng!

-Anh vẫn còn nhớ tôi.Hahaha...Tôi tưởng anh quên thằng bạn này rồi chứ.

-Tôi còn không nhớ nổi cái giọng cười chết tiệt của anh.Gọi cho tôi làm gì?

-Anh hỏi vậy là sao?Chẳng phải chúng ta đã nói chuyện này.Nếu anh mà không giúp tôi...

-Anh bớt lớt lẻo đi.Gây ra họa thì phải tự chịu.

-Hahaha...gần đây anh mới kiếm được cô nàng nào hả?Không định giới thiệu cho tôi?

-Anh nghĩ mình là cái quái gì mà tôi phải cho anh biết.

-Hahaha...hay sợ tôi cướp đi người của anh sao...hahaha

-Đợi đến lúc tôi đến đó,anh sẽ thê thảm.

-Này...ha

Vương Thành Long cúp máy giữa chừng nhưng ai cũng biết điều đó là chuyện thường tình,chỉ nói một câu cụt ngủn và sau đó sẽ là tiếng "tút!tút!".

Ung Kim Hoàng là một người bạn thân từ nhỏ của Vương Thành Long,dòng máu anh mang lai từ hai nước là Anh và Việt nên ngoại hình miễn chê.Điểm

thu hút hơn đó là đôi mắt xanh cuốn hút và tính cách hòa đồng. Ngay cả nụ cười cũng khiến con người ta mê mẩn.

-Đại Ân, chú chồng chừng giúp tôi Tú Vi.

-Lão đại yên tâm Công việc bên đó vẫn ổn chứ ạ? Có cần...

-Chú nghĩ tôi kém cỏi vậy sao. Công ty có việc gì đúng tầm kiểm soát của chú thì tùy quyền quyết định.

-Đại Ân hiểu!

Vương Thành Long nói xong, cúp máy. Đôi mắt nhắm lại nhưng trong đầu lại chứa đầy hình ảnh của Lâm Tú Vi. Hình ảnh đó cứ vẩn vơ trong đầu hằn như không còn cách nào để lại bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lím Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tôi đã yêu người khác rồi!(-1-)

Cuộc sống của Lâm Tú Vi càng ngày càng tẻ nhạt hơn, vô vị. Mỗi ngày cô đến trường đều đung mắt Hoàng Phong khiến cô mệt mỏi. Buổi tối là một khoảng thời gian khó khăn nhất của cô. Tại sao lại vậy? Chỉ đơn giản là vì tâm đó kí ức lại ủa về, nước mắt tràn ra không ngăn được và đôi mắt không thể nhắm lại. Cho đến khi cô gặp Hoàng Phong đang say khướt, dáng đi loạng choạng, gương mặt hốc hác trông đau lòng. Anh cứ đi mà không nhìn bất cứ ai. Lâm Tú Vi vẫn đứng đó, nhìn người mình thương mà rơi nước mắt. Hoàng Phong đụng hết người này đến người khác và rồi đâm trúng một người đàn ông khá cao to, nhìn hồ báo.

-Thằng ranh này, mày đâm tao xong rồi định đi luôn hả?

Hoàng Phong không nói một lời nào, đẩy tay người đàn ông ra rồi đi tiếp. Chọc phải ổ kiến lửa, người đàn ông nắm lấy bả vai của anh định giơ tay đánh anh nhưng một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại tưởng chừng như rất yếu ớt nhưng lại rất mạnh mẽ.

-Đừng! Coi như tôi thay mặt anh ấy xin lỗi anh.

-Tại sao tôi lại phải nhận lời xin lỗi của một cô gái không liên quan đến cậu ta.

-Tôi là người thân của anh ấy. Và tôi cũng không nghĩ là một người tinh táo như anh lại chấp nhận với một người say sưa như thế này.

Lời nói cứng rắn làm cho người đàn ông cứng họng. Nhìn Hoàng Phong rồi quay ra nhìn Lâm Tú Vi

-Ok. Coi như tôi nể mặt. Không đòi co với một cô gái như cô. Cậu ta mà tỉnh lại thì nói từ mai đừng có uống đến không biết gì.

-Cảm ơn anh nhiều!

Lâm Tú Vi đỡ Hoàng Phong dậy, nhấc một tay anh lên đặt vào bả vai của mình và đi. Hoàng Phong say khướt không biết gì nhưng ngay tại thời điểm này, người con gái đang dìu anh đi tỏa ra một mùi hương hoa hồng quen thuộc, hương thơm đó không lẫn với bất kì ai. Anh đứng khựng lại khiến Lâm Tú Vi bất ngờ. Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ ọc cùng với gò má hồng bởi men bia.

-Lâm Tú Vi...em...em

-Đừng nói nữa. Tôi chỉ là giúp anh thôi.

-Em...vẫn...còn...tình...cảm với anh...

-Không bao giờ có chuyện đó đâu.

-Em..

Lời nói của Hoàng Phong bị ngắt quãng bởi cơn buồn nôn nên tới tận cổ. Anh lao người ra một gốc cây cạnh đó. Lâm Tú Vi hoảng sợ chạy tới vỗ nhẹ vào lưng Hoàng Phong để anh có thể xả hết ra ngoài. Hoàng Phong sau khi nôn hết ra thì hoàn toàn không biết gì. Thân anh như sợi bún mềm nhũn dón hết vào Lâm Tú Vi. Cô lại nhấc anh lên vai và đi. Dọc đường cô cứ suy nghĩ mãi về chuyện nên gọi xe đưa anh về nhà hay về phòng trọ của cô. Bộ não làm việc không ngừng nghỉ. Trong đầu cô hiện lên hàng loạt câu hỏi nếu đưa anh về nhà khi anh tỉnh phải nói gì? hay nếu anh biết tình cảm thực sự của mình thì phải làm thế nào?

Đôi chân dòn hết sức để bước tiếp. Nhưng không hiểu sao cô lại đưa Hoàng Phong về chỗ trọ của mình.

Mở cửa phòng,Lâm Tú Vi cho anh nằm lên chiếc giường nhỏ của mình.Vuốt mấy lọn tóc còn vương trên gương mặt anh,Lâm Tú Vi neho mắt nhìn thẳng vào anh,vẫn về lãng tử nhưng không hiểu động,tươi vui như trước.Dường như anh tiêu tụy đi rất nhiều.Bất chợt nước mắt Lâm Tú Vi rơi xuống như nhắc nhở cô rằng Hoàng Phong giờ không phải là người yêu của cô nữa.Gạt nhanh giọt nước mắt trên má,Lâm Tú Vi đứng dậy.Bàn tay Lâm Tú Vi chợt nóng ran,được nắm gọn trong tay của Hoàng Phong.Giữ tay cô lại.

-Tú Vi,anh yêu em,anh xin lỗi,xin lỗi vì tất cả...!

Lâm Tú Vi gỡ tay anh ra,nhưng đáp lại là một lực kéo mạnh hơn.Hoàng Phong kéo mạnh đến nỗi Lâm Tú Vi không đứng vững,lạng choạng và nằm gọn trên người anh.Tim Lâm Tú Vi đập nhanh,cô ngẩng mặt lên cảm nhận rõ hơi thở khó khăn của anh,hương thơm lan tỏa hòa quyện với mùi men thật quyến rũ.Cô muốn lại gần hơn nữa để nhìn thấy rõ hơn.Đã hơn nửa tháng nay cô không được ngắm nhìn anh lâu như vậy.Có cũng chỉ là trộm nhìn để thỏa mãn nỗi nhớ của mình.Và cuối cùng cô cũng làm thế,gương mặt cô chỉ cách Hoàng Phong một chút nữa.Ánh mắt anh vẫn vậy,chiếc mũi cao thanh tú cũng với đôi môi đỏ mọng quyến rũ.Ngón tay thon nhỏ đặt nhẹ vào bờ môi Hoàng Phong.

-Anh yêu em,Tú Vi,anh yêu em!

Câu nói đó được thốt ra một cách âu yếm nhất nhưng cũng làm cô trở về với hiện tại.

Choàng đứng dậy,Lâm Tú Vi quyến luyến đi vào thau nước và chiếc khăn mềm.

Đặt thau nước xuống,đôi tay nhỏ nhắn nhưng nhanh nhẹn giặt chiếc khăn rồi nhẹ nhàng lau từng giọt mồ hôi trên gương mặt Hoàng Phong.Lau xong cũng đến nửa đêm,cô nhẹ nhàng vén tóc mái anh lên,gấp khăn lại rồi đặt lên trán.Ngồi đó ngắm cho thật kĩ từng đường nét ấy.

Lâm Tú Vi dần dần gục xuống và chìm vào giấc ngủ.

Lại nói đến Vương Thành Long,hắn vẫn đang giải quyết công việc bên Anh nhưng nói trắng ra thì hắn đóng vai trò như một người thu dọn chiến trường.

-Vương Thành Long,chúng ta phải làm gì?Nếu tôi không làm gọn chuyện này thì chắc tôi thất nghiệp mất!

-Thân làm lão đại mà cũng có lúc lại phải năn nỉ người ta sao?Tôi không hiểu tại sao lại bay sang đây giúp cậu.(ngồi xuống ghế,vắt chân về uy quyền)

-Haha...mình là...

-Lão đại,người của ta gửi tài liệu.

Thuộc hạ của Vương Thành Long đi vào,trên tay cầm tập tài liệu được bọc khá cẩn thận.Vân Du như đọc được suy nghĩ của Vương Thành Long,lại lấy tập tài liệu kinh cần đưa cho hắn.

Vương Thành Long mở ra,ánh mắt neho lại lộ rõ ý cười làm cho Ứng Kim Hoàng và Vân Du ngạc nhiên.Trong ảnh là Lâm Tú Vi,cô đang đứng ở vỉa hè nhìn thứ gì đó.Ánh mắt sâu thẳm,nét mặt có vẻ buồn nhưng lại khiến lòng người mê mẩn,một tấm ảnh khác,Lâm Tú Vi đang ngồi tại quán cafe chơi nhạc,bộ váy hai dây dài tới mắt cá chân,mái tóc uốn lượn mềm mại xõa ra che đi bờ vai quyến rũ.Trông cô lúc đấy rất đẹp,đẹp như một thiên thần vậy.Vương Thành Long mê mẩn lật những tấm ảnh khác ra xem.Đột nhiên,trán hắn hơi nhăn lại,ánh mắt này lửa cùng với sát khí tỏa ra khắp người khiến cả căn phòng lạnh băng tưởng chừng còn nghe thấy cả tiếng kim giây của chiếc đồng hồ quả lắc.

-Chuyện gì khiến cậu nảy lửa vậy.

Ứng Kim Hoàng nói xong nhanh tay giựt lấy đồng hồ trên tay hắn.Vương Thành Long theo đó nhìn theo,nhưng một chốc lại nhếch môi,cầm lấy tách trà rồi ngả người ra sau.

-Cậu nghĩ đó là chuyện gì?

Ứng Kim Hoàng xem hết bức này tới bức khác,đôi mắt bỗng trở lên sáng rực như mèo thấy mỡ.

-Trời ơi!Cậu kiếm đâu ra cô gái này?Đẹp mê người.

-Hừ...cũng đâu đến lượt cậu.

-Ừ thì không đến lượt tôi.Nhưng Vân Du,chú nghĩ gì khi lão đại mình uy nghiêm,nổi tiếng thế kia mà lại bị cầm sừng lên đầu.

Ném phịch tấm ảnh mà Lâm Tú Vi bị Hoàng Phong ôm xuống bàn.Vân Du lướt qua nhưng vẫn đứng nghiêm chỉnh,không nhúc nhích.

-Cậu thì hay rồi.Vân Du tôi nghĩ chú nên mua vé bay về nước.Tôi k muốn phí thời gian ở đây đùa giỡn.

-Dạ,tôi đi ngay.

Vân Du cười tủm như chuẩn bị có phim hay để xem.

-Ày...làm gì mà nóng vậy.Có khi xong vụ này tôi phải về với cậu ít hôm để thăm đại tỷ ý chứ.

-Đi thôi.Tôi còn nhiều chuyện phải làm.

Vương Thành Long và Ứng Kim Hoàng đứng dậy đi ra cửa.Lên chiếc xe hạng sang màu đen và đi.Vừa ngồi trên xe vừa mở tập tài liệu ra xem.

-William Niên sẽ để chúng ta lấy số hàng đấy chứ?Dù sao lão cũng mất công lấy về mà.

-Cậu nhân từ từ khi nào?Số hàng đó vốn đã thuộc về cậu.Chỉ là người của cậu vô dụng quá thôi.

-Nè,đang coi thường năng lực của tôi sao?

-Là nghỉ ngơi thì đúng hơn.Chỉ việc đến lấy mà cũng không lấy được nữa.

-Cậu cũng biết luật thương trường mà.Chỉ cần đến muộn một phút thôi là biết chuyện gì rồi.

-Vậy thì người của cậu không có chút trách nhiệm hay là do chủ nhân không tuân thủ lệnh đây.

-Thì tại lúc đó William Niên giờ trò thôi.

-Thưa nhị lão đại.Chúng ta tới nơi rồi.

Vân Du không kiêng nể ai,lao thẳng xe vào đại sảnh gia tộc William.Nhanh chân xuống mở cửa cho Vương Thành.

-Không biết con gió nào đưa rông đến nhà tôm.

-Ông còn coi tôi là rông?

-Hahaha...Ứng đại còn giận tôi chuyện đó chẳng?Chiếc xe sang trọng chắc hẳn chủ nhân nó phải uy quyền lắm đây.

-Ông Niên nói quá.Ngôi nhà này chắc được xây nhờ tiền đen...

-Ây da,lão Vương,chúng ta đều như nhau cả.

-Tôi và ông thuộc hai đẳng cấp khác,hai vị thế khác,sao lại đem ra so sánh được.Tôi nghĩ chúng ta không nên đứng đây nói chuyện chứ?

-Hahaha,lão Vương nói đúng.Thôi,mời nhị đại vào nhà rồi nói chuyện.

Vương Thành Long vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng đó.Vân Du và Ứng Hoàng nhìn nhau cười khi thấy gương mặt méo mó của lão Niên.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tôi yêu người khác rồi!(-2-)

Bước vào nhà.Ba người không ngạc nhiên.Nhưng thật sự nhà của lão rất đẹp,đẹp như một cung điện vậy.Màu vàng sáng sủa cùng với chiếc đèn chùm kiểu cổ điển.Ngôi nhà được thiết kế riêng kiểu cung điện Hoàng gia.

-Mời ngồi,mời ngồi.Người đâu,rót trà mời khách.

Chỉ chưa đầy một phút,người hầu đã bê bốn tách trà ra đặt trước mặt.Cô hầu này rất đặc biệt.Ăn mặc hở hang,mái tóc búi cao để lộ xương quai xanh mê hồn,gương mặt tây với làn da trắng hồng cùng với đôi mắt xanh thăm tuyệt mỹ.Nếu được phong tước thì cô ta xứng đáng được phong tặng là hồ ly.Có vẻ William Niên muốn dùng mỹ nữ để thương lượng.Cô à ngồi là lướt dưới chân Vương Thành Long.

-Thú vui của ông thật đặc biệt nha!

-Ứng Hoàng nói quá.Chỉ là hôm nay có khách quý thôi.

Hai người ngồi nhìn vẻ mặt khó chịu của Vương Thành Long.Vàng trán bắt đầu nhăn lại,ánh mắt như nãy lửa.Cô à thấy Vương Thành Long không nói gì nghĩ hẳn thích nên làm tới.Bàn tay bắt đầu lân lê đặt lên đùi hắn.Ứng Hoàng và Vân Du tròn tròn mắt nhìn sau đó lắc đầu.

Và...”bộp”,một bạt tai làm không mặt trắng ửng đỏ.

-Biến!

Cô ả đang nằm trên sàn xanh mặt sợ hãi nhìn William mong được bênh vực.

- Còn đứng đó nhìn. Dám hỗn láo với khách quý của tôi. Đi xuống mau.

Đứng dậy vội vàng đi ra. Vương Thành Long tia mắt nhìn William Niên như lời thách thức.

- Vương đại, mong cậu bỏ qua. Tại người của tôi sợ ý.

- Tôi lại không nghĩ ông lại dùng mấy loại người như này. Tôi không có thời gian chơi đùa. Giờ thì chúng ta nói chuyện chứ?

- À...à...đúng, đúng. Chúng ta cần nói nhiều về chuyện xảy ra đây ông Niên.

Vương Thành Long không thèm cảm xúc trà lên uống, thậm trí cũng không buồn nhìn. Ông Niên tỏ ra không có gì nhưng trên gương mặt lại xuất hiện giọt mồ hôi như nói hết cho mọi người thấy.

- Về chuyện đó. Hai người muốn gì? Chúng ta có thể thương lượng trong hòa bình.

- Còn phải để xem ông Niên như thế nào. Tôi thì nghĩ chỗ hàng đó là của Ung Hoàng rồi.

- Vương lão, thương trường cũng có luật của thương trường. Không phải cậu là người luân làm theo luật sao.

- William, ông nói vậy là không hiểu gì rồi. Đó đó là món hàng của tôi. Chẳng qua là ai đó giờ trò sau lưng mà thôi.

- Hahaha...cậu Ung nói thế chẳng lẽ lại là tôi. William tôi chưa bao giờ làm trò đó.

- Vậy thì ông cũng nên nhường lép tẻ chứ. Ông biết số hàng đó quan trọng với Ung Hoàng tôi như thế nào.

- Cậu nói vậy thì tôi lỗ à.

- Ông Niên. Ông biết tôi là người thế nào. Nhưng nếu ông muốn thì chia 80-20.

- Vương lão, chia như vậy thì hơi thiệt, số vật liệu để làm súng tương đương cả trăm tỷ. Tôi nghĩ cậu không nhỏ mọn thế chứ.

- Ông nghĩ mình xứng đáng được bao nhiêu phần trăm. Số hàng đó vốn dĩ là của tôi. Ông tưởng ông giờ chút trò quỷ ra là qua mắt được tôi.

- Mấy người có vuốt mặt thì cũng phải nhìn râu chứ. Tôi đã rất kính cẩn rồi. Hừ, giờ trò thì sao. Nếu như mấy người của cậu không kém cỏi thì đã chẳng có chuyện này.

- Ông...

- William Niên, ông trở lên to gan từ khi nào? Giao hàng hay để tôi tự lấy!

- Vương Thành Long, mèo dù nhỏ đến đâu nhưng ép vào đường cùng thì không tiếc hóa hổ đâu.

- Vậy thì tôi muốn xem gan của con mèo đó to thế nào.

- Hừ...mấy người quên đang ở đâu sao?

Dứt lời, William Niên ra hiệu cho người vào. Một tốp người tầm hai mươi người, mỗi tay một khẩu súng đi vào bao vây Vương Thành Long, Ung Kim Hoàng và Văn Du.

- Lão đại có cần...

- Hừ, ông Niên quả cao tay. Chỉ có bằng này người?

- Vương Thành Long, cậu xem thường người của tôi quá rồi.

- Vương Long, không cần nói nhiều, cần đánh thì đánh thôi.

Nói xong, cả ba đều rút súng ra. Vương Thành Long nhìn Văn Du ra hiệu gì đó. Sau đó bắt đầu nổ súng. Ung Kim Hoàng bắn một loạt, từng người từng người một gục xuống. Không lạ với tài bắn của anh, vì anh sở hữu một chỗ tập bắn lớn nhất thế giới với những vũ khí tối tân, hiện đại nhất. Còn Văn Du và Vương Thành Long phối hợp cực đẹp mắt. Bất ngờ Vương Thành Long đi tới, dí sát khẩu súng vào đầu William Niên, tức giận nhìn lão.

- Dừng tay!

Đám người của lão dừng tay khi nghe tiếng quát của Vương Thành Long.

- Vương... Vương lão, tha cho tôi, tôi sẽ nhượng lại hết số hàng đó chỉ cần cậu tha cho cái mạng già này.

-Ông Niên,cầu xin đã muộn,tôi nghĩ lá gan của ông to lắm,sao phải sợ.

-Hahaha...ông làm Ứng Hoàng tôi được phen hoạt động tay chân.Đến giờ còn cầu xin được.

-Xin các cậu,tha cho tôi.

-Vân Du,lấy số hàng về.

-Dạ.

Vân Du theo lệnh đem hết số hàng đó vào xe.Đoạn Vương Thành Long nhếch mép cười khinh nói:

-Ông nên xem lại bản thân đi.Vương Long tôi đã cho cơ hội mà không lấy thì ông là người đầu tiên.Coi chừng con trai ông cẩn thận.Tôi không thích động tay tới đứa trẻ còn chưa kịp lớn.

Nói xong cả ba lên xe và trở về.

Trong nước,trời bắt đầu sáng,Hoàng Phong chợt tỉnh dậy,đầu anh choáng váng.

Tay đặt lên đầu,vàng trán nhăn nhó định ngồi dậy nhưng lạ bất gặp một gương mặt xinh đẹp.Đôi mắt nhắm lại,nhưng vàng trán buống bình khê nhăn lại.Từ lâu,Hoàng Phong không được nhìn khuôn mặt thiên thần này.Lấy tay khê gạt những lọn tóc vắn vương trên khuôn mặt.Lâm Tú Vi thấy động,tỉnh dậy.Cô tròn mắt nhìn anh,đôi má ửng đỏ.Đứng phắt dậy,cô quay đi để che đi sự hồi hộp.

-À...hôm qua...

-Hôm qua,anh có làm phiền em không?

-Chỉ là thấy anh đã say,để một mình ngoài đường không an toàn.

-Em...

-Tôi đi làm chút đồ cho anh ăn.Sau đó anh có thể đi được rồi.

-Lâm Tú Vi...

Lâm Tú Vi định quay đi nhưng Hoàng Phong gọi lại.Tìm cô dường như muốn nhảy ra ngoài.Đối mặt với anh con người cô không là chính mình,mềm nhũn,yếu ớt.

-Hả?

-Cám...cám ơn em!

-Không có gì.

Nói xong,Lâm Tú Vi đi ra ngoài,còn Hoàng Phong cũng đứng dậy,chỉnh lại quần áo.

Một lúc sau,Lâm Tú Vi mang một bát cháo tới đặt lên trên bàn.Hoàng Phong không đợi cô gọi,đi lại ngồi xuống luôn.

-Em không ăn à?

-Tôi ăn sau,anh ăn đi cho nóng.

Hoàng Phong không nói gì cúi gằm mặt ăn ngấu nghiến.Lâm Tú Vi nhin cười,cô chống tay bụng cảm nhìn anh ăn ngon lành.Bất chợt Hoàng Phong ngẩng mặt lên nhìn cô làm cô quay ngoắt mặt đi chỗ khác,hành động này của cô dễ thương tới muracs Hoàng Phong muốn giờ tay véo chiếc má phúng phính của cô nhưng hoàn cảnh không cho phép anh làm thế.Đôi mắt nhìn chăm chăm làm Lâm Tú Vi mất tự nhiên.

-Anh ăn xong rồi hả?

-À...ừ!

-Vậy tôi giờ tôi có việc phải đi.Anh...

-Được thôi,cám ơn em vì tất cả.

Nói xong,Hoàng Phong quyen luyến bước đi.Lâm Tú Vi thờ phào nhẹ nhõm,cô khóa cửa rồi đeo ba lô ra ngoài.

Ngoài trời chuyển mùa,những cơn gió se lạnh thổi lướt qua.Lâm Tú Vi mặc chiếc áo len dài,cùng với quần len màu đen.Đi đôi giày thể thao màu

nâu.Khuôn mặt xinh xắn,mái tóc xõa đội chiếc mũ len màu hồng xinh xắn đi trên phố.

Hôm nay Lâm Tú Vi đến trường để tập cho buổi hòa nhạc kỉ niệm trường Keysland.Chiếc xe đen bám sát theo Lâm Tú Vi nhưng cô không hề hay biết.Cho tới khi cô bị đầu xe chặn lại.Lâm Tú Vi cố nhìn vào bên trong nhưng không được.Nguyên nhân đơn giản là kính xe là kính một chiều và lại được chế tạo cường lực chống đạn.Chiếc xe này là chiếc được thiết kế đặc biệt cho Vương Thành Long.

-Tiểu thư,mời cô lên xe.

-Tôi không quen mấy người.

-Mời cô lên xe.

-Anh là ai?

Vân Du bước xuống,nhìn Lâm Tú Vi kính cẩn như đối với Vương Thành Long.

-Em còn chưa lên xe.

Mở tấm kính xuống, gương mặt lạnh lùng,đôi mắt sâu thẳm không cần nhìn Lâm Tú Vi.

-Tôi và anh không có gì hết,tại sao tôi phải đi với anh.

-Em quên rồi?Vân Du,tiểu thư không lên thì bé cô ấy lên cho tôi.

Vừa nói xong,không đợi Lâm Tú Vi phản ứng,Vân Du đã ôm eo nhấc bổng lên xe.Lâm Tú Vi mất cân bằng ngã luôn người vào Vương Thành Long.

-Sao hả?Hoàng Phong tỉnh rồi chứ?

-Ý anh là sao?

-Không phải đêm qua anh ta say mềm trong vòng tay em.

-Sao anh biết?Anh cho người theo dõi tôi?

-Em vốn dĩ đã là của anh vì thế mọi chuyện em làm anh đều phải biết.

-Anh...

-Em...đi đâu?Thời gian tôi cho em chơi đùa khá lâu rồi đấy!Định bao giờ trở về đây hả?

-Tôi cần đến trường ngay.

-Đang đánh trống lảng,Vân Du,đến trường.

Lâm Tú Vi sợ sệt ngồi cứng đờ,khiến Vân Du ngồi ghé trước phải bật cười.Dù không cười ra tiếng nhưng khiến Lâm Tú Vi đỏ mặt.Vương Thành Long trừng mắt nhìn Vân Du nhắc nhở.Vân Du ngồi thẳng lên,kho hán vài tiếng để kìm nén lại cơn cười của mình.Đôi mắt nheo lại ý cười khi thấy cô gục mặt cúi xuống để che đi phần má ửng đỏ của mình.

-Hôm nay không phải cuối tuần,đến trường việc gì?

-Chỉ là một chút việc nhỏ.

Thấy Lâm Tú Vi không thoải mái nên Vương Thành Long không hỏi thêm gì nữa.

Lâm Tú Vi khá mệt mỏi vì cả tối qua cô không chợp mắt.Mãi đến tờ mờ sáng lim dim lại bị Hoàng Phong làm thức giấc.Đôi mắt đỏ ọc phải cố mở ra vì lo sợ điều gì đó.Nhưng cuối cùng cũng không chịu được.Cái đầu cứ gật gù,đôi mắt đỏ dần hiện rõ mệt mỏi.Vương Thành Long quay sang thấy cảnh tượng đó khóe miệng cong lên.Bất chợt cánh tay ôm lấy đầu Lâm Tú Vi kéo lại vai mình.Hắn ôm chặt tới mức Lâm Tú Vi không nhúc nhích được.

-Ngủ đi!

Giọng nói vang lên làm cô hơi giật mình,nhịp tim đập nhanh vì lo sợ.Làm sao được khi cơn buồn ngủ kéo tới.Đầu cô đang tựa vào bờ vai rắn chắc,một mùi hương quyến rũ lan tỏa.Cuối cùng Lâm Tú Vi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.Vương Thành Long cúi xuống nhìn gương mặt xinh đẹp của cô.Khẽ gạt những lọn tóc vương trên mặt.

Lâm Tú Vi ngủ ngon lành.Thi thoảng lại dịch chuyển tư thế để dễ chịu hơn.Gương mặt cũng dúi vào người Vương Thành Long như một con mèo con nằm trên lòng chủ.Bỗng,một cánh tay dang ra ôm chầm lấy hắn,dù biết chỉ là cái ôm trong tiềm thức nhưng trong lòng Vương Thành Long vẫn cảm thấy hạnh phúc.Trông hắn lúc này không khác nào chiếc gối ôm ở nhà.

Tầm nửa tiếng sau, chiếc xe đi đến trường. Lâm Tú Vi vẫn còn ngủ ngon lành trong xe. Chiếc xe dừng lại ở sân trường thu hút bao ánh nhìn của sinh viên.

- Còn chưa dậy?

Ghé sát vào tai Lâm Tú Vi nói làm cô giật mình. Tròn mắt nhìn Vương Thành Long, đôi má lại bắt đầu đỏ dần.

- Sao hả? Em còn không buông tay ra!

Lâm Tú Vi cúi xuống nhìn thấy tay mình đang ôm chặt người hấn. Cô bước nhanh xuống xe. Vương Thành Long cũng bước xuống. Lâm Tú Vi nhấn trán đường như hấn hiểu hết suy nghĩ của cô.

- Tôi sẽ ở đây xem em chơi đàn.

- Hả? Anh... anh không có việc sao?

- Sao? Không muốn? Tôi sẽ làm sau.

Lâm Tú Vi hậm hực bước đi, cô cúi gằm mặt xuống vì đám người xung quanh đều thì thầm to nhỏ gì đó.

- Oa... không phải Vương Thành Long sao?

- Đẹp trai dữ vậy nè... trời ơi, cái dáng đi cũng quyền quý nữa.

- Ha.... anh chàng đi theo sau cũng đẹp nữa...

- Mà sao Lâm Tú Vi lại đi từ đó vậy nhỉ?

- Đừng nói là có ý gì nha.

Sân trường cứ bàn tán, một số nữ sinh phấn khích quá chạy lại bắt chuyện nhưng câu trả lời là ánh mắt lướt qua lạnh lùng đến run sợ.

Lâm Tú Vi lên bục, ngồi vào bàn piano và bắt đầu lướt những ngón tay trên phím đàn một cách thuần thục. Tiếng đàn vang lên, người nghe cũng phải du dương theo. Vương Thành Long thì không cần nói, ban tổ chức bê hấn chiếc ghế ra mời hấn ngồi, gương mặt thận trọng và cung kính. Hoàng Phong đứng đó, ngây ngất bởi tiếng đàn cũng như sắc đẹp của cô. Nhưng lúc cô đến và đi cùng Vương Thành Long thì anh đã thấy lạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi có người khác rồi(-3-)

Ngày nắng nhẹ, từ sau buổi hôm đó, Hoàng Phong và Lâm Tú Vi nhìn thấy nhau cũng dễ chịu hơn, tuy không được như trước kia nhưng ít nhất đi qua nhau họ cũng gật nhẹ và mỉm cười.

- Tú Vi, Tú Vi!

Lâm Tú Vi đang tha thẩn đi trên vỉa hè. Cô thật cá tính với chiếc quần jean đen sần gấu, chiếc áo phông trắng sơ vin cùng đôi giày thể thao màu hồng nổi bật, gương mặt không son phấn nhưng vẫn hoàn hảo cùng với mái tóc xõa bung đùa theo gió. Khung cảnh cũng tuyệt đẹp. Trời trong xanh, ửng nắng khiến cái lạnh xua đi rất nhiều. Cô đang định đi về phía nhà sách, mua mấy quyển để đọc cho khuây khỏa nhưng nói chính xác hơn là đọc để quên đi hình ảnh của Hoàn Long.

Lại nói khi cô nghe tiếng ai đó gọi mình, giật mình quay lại. Vàng trán khẽ nhăn lại, khó hiểu.

- Hoàng Phong?

- Tú Vi... em là định đi đâu?

- À, tôi định mua ít sách về đọc. Còn anh?

- Em...

- Sao?

- Không... chỉ là cách xưng hô hơi xa lạ!

- Chẳng phải hợp với hoàn cảnh hiện giờ sao? Tôi và anh giờ là gì của nhau? Bạn bè hay tình nhân?

- Em nói gì vậy, anh...

- Tôi nghĩ chúng ta không là gì hết! Giờ tôi đi trước, chúc anh đọc sách vui vẻ!

Lâm Tú Vi ôm mấy quyển sách vào lòng rồi quay đi bước nhanh về phía trước. Cẩn chặt răng kìm nước mắt khỏi rơi. Bởi cô giờ đã hiểu, nước mắt cô có rơi nhiều đến đâu thì anh cũng chẳng thể quay lại, cô đã không là chính mình từ rất lâu- 10 năm về trước. Ngồi phịch xuống chiếc ghế đá trên vỉa hè, Lâm Tú Vi thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay bé nhỏ cầm lấy một cuốn sách mang tên: “Phép màu cuộc sống”, lật từng trang một. Đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào trang sách chuyển chương có dòng chữ: “Tình yêu được tạo từ phép màu”. Dưới đó là dòng chữ nắn nót của con gái:

“Nè ngọc, em yêu anh lắm! Tình yêu chúng ta có phải từ phép màu không nhỉ? Hihi ^_^ Khi nào anh cưới vợ thì nhớ mời em làm cô dâu nhé! Yêu ngọc của em lắm!”

Lướt xuống đó là một dòng chữ khác, khá chính chu, tỉ mỉ và là nét chữ của con trai:

“Lùn nè, anh yêu em nhiều hơn em yêu anh đấy! Phép màu làm gì có thật! Nhưng tình yêu của chúng ta sẽ đẹp, lấp lánh như cầu vồng vậy. Khi nào anh cưới anh sẽ bắt em lại rồi bế vào thánh đường ≡.≡ khi đó em không thoát khỏi anh đâu nhé. Yêu em nhiều nhiều lùn ạ!

Nước mắt trào ra, nhỏ từng giọt xuống trang sách. Ngày đấy, cái ngày mà Lâm Tú Vi và Hoàng Phong buông ra từng lời nói, câu chữ rồi ghim vào trang sách như là lời hứa vĩnh hằng nhất giờ lại ủa về.

Hôm đó trời nắng nhẹ, cả hai đều có tài liệu cần tìm nên hẹn nhau ra thư viện. Vừa được bên cạnh nhau, vừa làm được việc cho bản thân. Hai người ngồi đó, đọc sách thì thoảng lại nhìn nhau cười hạnh phúc. Rồi Lâm Tú Vi bất chợt nhìn thấy cuốn sách đó. Nó khá đơn sơ, không màu mè, lời cuốn như các cuốn khác nhưng lại thu hút sự chú ý của cô bằng dòng chữ màu đỏ nâu trên nền màu xám đậm.

- Anh đọc quyển này bao giờ chưa?

- Quyển này thì có gì hay? Anh không tin vào mấy chuyện phép màu đấy.

- Xìu!

Bíu môi nhìn Hoàng Phong rồi cô lật từng trang sách đọc. Ngừng lại, chiếc chán khẽ nhấn lại đọc dòng chữ “Tình yêu được tạo từ phép màu”. Gõ nhẹ vào đầu Hoàng Phong rồi chỉ chỉ vào dòng chữ trên đó hếch hếch nhìn kiểu chiến thắng.

- Sao? Thấy sách người ta nói gì chưa?

- Sách nói chứ anh nói đầu.

- Đồ đáng ghét!

“Bộp! Bộp” Hoàng Phong được linh hai cú đập vào đầu đau đớn, hai người “đánh nhau” loạn xạ làm ồn nên một góc.

- Hai cô cậu kia, có để mọi người đọc sách không hả?

Vâng, kết quả là bị bác chủ tiệm mắng Lâm Tú Vi nhìn Hoàng Phong ngoác mắt như lời cảnh báo rồi quay sang cười tí mắt với bác.

- Hi hi, chúng cháu xin lỗi, xin lỗi mọi người nhiều nha! Xin lỗi!

Mọi người nhìn cặp đôi trước mặt rồi nở nụ cười lắc đầu cúi xuống đọc sách tiếp. Bác quản lý cũng thờ dài lắc đầu.

- Haiz... chả hiểu nổi mấy đứa trẻ thời buổi này.

Ngồi xuống, nhìn Hoàng Phong nhếch môi. Hoàng Phong vẫn đang ngồi đọc sách nhưng anh vẫn nhìn Lâm Tú Vi. Khỏi nói, ánh mắt Lâm Tú Vi như viên đạn đâm thủng quyển sách dày cộp trên tay anh, xuyên thẳng tới mặt anh. Chiếc chán nhấn lại ầm ục, không thể tin nổi người ngồi đối diện mình gây họa mà vẫn ngồi bình thản như vậy.

- Mặt anh bộ dính gì à? Sao em nhìn hoài vậy?

- Mặt anh đang dính một đồng dơ dáy kia kìa. Gây chuyện xong rồi thần nhiên vậy hả?

- Anh vô tội nha!

Lâm Tú Vi cười sặc sụa khi nhìn thấy gương mặt ấy. Cúi mặt xuống đọc tiếp, nhưng rồi cũng không yên nữa. Lâm Tú Vi nảy ra ý tưởng gì đó, bèn đứng dậy chạy đi đâu đó. Một lúc sau, cô cầm cúi viết những hàng chữ ra sách.

- Em muốn chết hả? Quản lý mà nhìn thấy là hai tụi mình chết luôn đó!

Giờ nguyên trang sách dí vào mặt anh.

-Này!

Hoàng Phong nhìn Lâm Tú Vi tò mò rồi cầm lấy đọc.Sao đây?Anh thật sự hạnh phúc khi nhìn những lời đó.Cười tí mắt nhìn cô,anh cũng cặm cụi viết sau đó dịch quyển sách lại phía cô.Đọc xong,đôi mắt cô ngập tràn màu hồng.

-Mai kia á,một lúc nào đó mình cãi nhau thì lại chỗ này,tìm đúng quyển này rồi đọc lại lời hứa nhé!

-Haiz...công chúa của tôi à!Không có chuyện cãi nhau đâu.

-Thiệt nhá!Móc ngéo nào!

Và thế là cặp đôi tưởng chừng như hạnh phúc đến trọn đời ra khỏi quán.Cho đến hôm nay thì người phải đọc dòng chữ đó lại là Lâm Tú Vi.Mà thật lòng thì cô không chú ý tới nhan đề quyển sách,là do lúc đó gặp anh nên cô vội vàng cầm quyển sách rồi đi.

-Tú Vi!

Nước mắt đang lăn trên đôi má hồng bị Lâm Tú Vi nhanh chóng lau khô.Hoàng Phong tới cùng lúc quyển sách gấp lại để sang một bên.

-Lại có chuyện gì nữa?

-À..thấy em ở đây nên...

-Anh không còn chuyện gì sao?Ngồi ở đây không tốn thời gian của anh sao?

-Đổi vớ anh thì thời gian vô nghĩa nếu không có em.Mà mất em...

-Chỉ là bụi vô mắt thôi.Chút nữa sẽ đỡ.Không có gì thì tôi về trước đây!

Đứng lên định đi nhưng bị Hoàng Phong giữ lại.

-Anh thật sự không thể thiếu em.Cuộc sống của anh trở lên vô vị.

-Đó không phải chuyện của tôi.

-Lâm Tú Vi,em còn yêu anh đúng không?Tại sao nói chuyện với anh em phải quay đi chỗ khác?Nói đi!

-Tôi không còn yêu anh!

-Em nói dối!Nếu không thì nhìn vào mắt anh,nhìn thẳng vào và nói rằng em không yêu anh đi!

Tay Lâm Tú Vi nắm chặt,từng giọt nước mắt chảy ngược vào trong,nhìn thẳng vào mắt anh nói rành mạch từng chữ một.

-Tôi...không...còn...yêu...anh!

Hất tay anh ra,Lâm Tú Vi quay lưng bước đi.Hoàng Phong đứng như một cái xác không hồn,tí tách những giọt mưa rơi xuống,nước mắt của cô hòa lẫn với nước mưa chưa chút.

Người ta nói khi ta đau khổ nhất cũng là lúc cơn mưa đổ xuống.Và giờ đúng như vậy.Tim của hai người họ như có ngàn mũi dao đâm vào vậy.Tình yêu thật sự có phép màu ư?Hay chỉ khiến cơn người ta đau khổ,bi thương thêm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Làm bạn!

Thời gian cứ trôi mà không đợi một ai.Đối với Lâm Tú Vi cũng thế,biết rằng tình cảm của mình đối với Hoàng Phong vẫn còn sâu đậm nhưng phải làm sao đây?Chỉ là một cô gái tầm thường,ít người biết đến,có một tuổi thơ nhạt nhẽo và...địa vị trong xã hội cũng chỉ thuộc loại hạ lưu,thậm chí chỉ là một hạt cát vô giá trị.Vậy làm sao có thể xứng với anh-một chàng hoàng tử khôi ngô,mọi thứ xung quanh tưởng chừng như đều hoàn hảo và đặc biệt là con của một nhà “quý tộc” quyền uy,có vị thế không nhỏ trong giới thượng lưu.Lâm Tú Vi biết chỉ có công chúa mới được ở bên hoàng tử mà cô chỉ tương xứng với chức người hầu thấp hèn.

Lâm Tú Vi đang đi dạo trên vỉa hè, cái lạnh của mùa đông làm cô phả ra những hơi thở mệt mỏi. Mỗi lần như thế lại tạo ra một làn khói trắng, u mờ và âm đạm như phản chiếu cuộc đời cô - buồn và thâm trầm. Diện chiếc đầm màu đen khoe đôi chân thon thả nhờ chiếc vớ màu trắng cao cùng với đôi giày thể thao màu hồng. Trên người khoác thêm chiếc áo cùng tông với giày. Mái tóc xõa thướt tha di chuyển theo gió. Chiếc mũ len màu đỏ trông cô thật đáng yêu.

Ngoại hình là thế - xinh đẹp, tràn trề sức sống của người con gái 20 nhưng tâm hồn lại mù mịt.

Bầu trời nhiều mây, những đợt gió ngang qua khiến người ta chỉ muốn tìm một quán nào đó bên đường tạt vào, ngồi đó thưởng thức những món mình thích, nói chuyện với người mà ta quý, ... Nhưng không, Lâm Tú Vi chọn cho mình một chỗ ngay vỉa hè.

-Chị ơi! Cho em bắp ngô!

-Đợi chút nhé!

Cô bán hàng nở nụ cười tươi với cô rồi bận rộn nướng những bắp ngô tươi ngon bên bếp nướng của mình. Thẩn thờ ngồi nhìn chăm chăm vào chiếc bàn. Chỗ này chẳng phải chỗ hai người ghé qua rất nhiều sao. Vẫn là người bán nhiệt tình, niềm nở, vẫn là chiếc bàn đó, món ăn đó, nhưng... không phải giây phút đó, con người đó. Mọi thứ đều đã thay đổi rồi cũng sẽ có ngày nơi này trở thành một quán lớn.

-Của em đây! Ăn ngon miệng nhé!

-Dạ, cảm ơn chị!

Cô bán hàng ngồi đối diện với Lâm Tú Vi, nghe tiếng gọi khiến cô giật mình. Cầm bắp ngô và bắt đầu thưởng thức.

-Có phải cô bé hay dạo quán chị không nhỉ? Tại nhìn em quen quen.

-Dạ, đúng rồi chị! Chị vẫn còn nhớ à?

-Tất nhiên rồi, cặp đôi hạnh phúc đây mà.

Lâm Tú Vi cười nhẹ, cô bán hàng đâu biết hai chữ "hạnh phúc" kia đã chẳng thuộc về cô.

-Anh chàng kia đâu? Hôm nay em đi một mình à?

-Anh ấy đâu phải của em. Anh ấy bận dành thời gian cho vị hôn phu của mình rồi chị.

-Ồ... nhìn hai đứa hạnh phúc thế cơ mà. Có chuyện gì hả? Mấy hôm trước cậu ấy cũng đến đây mà. Chị tưởng hai đứa giận nhau thôi?

-Không... Gia đình anh ấy đã chọn người khác... một người... có vị thế hơn em!

-Haiz... khổ thân em! Cái xã hội bây giờ đâu coi tình yêu là gì. Có tiền là có tất cả mà. Em này, mình là phụ nữ, đừng yếu đuối, phải chứng minh rằng mình là người mạnh mẽ.

Ngước đôi mắt ngưng đọng nước mắt lên nhìn cô bán hàng.

-Cố lên cô gái! (lấy tay gạt nước mắt trên má của Lâm Tú Vi) Mọi chuyện sẽ ổn thôi!

-Cảm ơn chị!

-Cảm ơn gì chứ. Chẳng phải lúc chị không bán được hàng em đã chào khách giúp chị sao.

-Hix... hi... chị là tốt nhất nha, ai mà rước chị về là phúc mấy đời à.

-Sướng thì không thấy đâu. Giờ ế chồng ế chợ này.

Nhắc tới Hoàng Phong, tối nào anh cũng đi hộp đêm đến khuya, kết quả học tập giảm sút nặng nề. Hoàng Phong bước ra từ hộp đêm, tiến về phía chiếc xe thể thao màu đỏ đậu ở lề đường. Trong người có chút hơi men, bước chân có chút không vững.

-Ê... Hoàng Phong, cậu cần tụi này đưa về không?

-Cậu đang xem thường Hoàng Phong này sao! (nhếch mép cười)

-Haha... đâu dám, hay để cô em xinh tươi này đi với cậu cho an toàn nha! Biết đâu tối nay cậu lại được thăm thiên đường. Haha

-Hừ, cô ả này à, cậu nghĩ xứng với tôi? Giẻ rách!

Câu nói khiến cô hầu bàn sững người. Cô ả không ngờ lại có người gọi mình như vậy, dù sao thì mấy vị khách đó đã mời hầu bàn cao cấp nhất ở đây

sao.Mấy người còn lại nhìn nhau nhún vai cười ngất nghẻo.

Chiếc xe thể thao phóng qua đám người nhanh như chớp.Hoàng Phong không biết mình đang làm gì nữa.Trong đầu anh giờ chỉ còn hình ảnh của Lâm Tú Vi còn lại chỉ toàn là bóng tối bao trùm.Đèn đỏ bật lên không làm cho anh dừng lại bởi anh cũng đâu để ý,thậm chí còn không biết mình sẽ đi đâu.

“-Tôi không còn yêu anh!”

-Không yêu anh sao?Em nghĩ em lừa được anh à!Lâm Tú Vi,anh biết em đang nói dối,biết em vẫn còn yêu anh và biết em phải có lý do gì mới làm thế.Nhưng là gì chứ?Là gì?

Nghĩ đến đó,Hoàng Phong nhún chân ga và đi nhanh hơn.Đám cảnh sát rượt theo,xe vẫn chạy với tốc độ chóng mặt.Đường phố đang yên tĩnh bất chợt còi báo động của xe cảnh sát,tiếng xe rầm rập ngang qua,náo loạn cả một con phố.

Sau mấy phút rượt đuổi như đua xe,Hoàng Phong bắt đầu trở lại với chính mình,anh còn không nhận ra mình đang làm cái gì nữa.Đang trong men say,phanh gấp khiến đầu anh va vào vô lăng,tất nhiên sẽ không mất đi vẻ đẹp của mình bởi một vết xước trên trán.

-Cậu đi quá tốc độ cho phép,trong người lại có độ cồn rất cao,vượt đèn đỏ,và...

Một người mặc quân phục cảnh sát giao thông nhìn anh có vẻ là con một người giàu có nên cũng rất cẩn nhắc trong lời nói.Rút ra tờ giấy ghi phạt giao trước mặt Hoàng Phong.

-Cho tôi xem giấy tờ xe của cậu!

-Không có!

-Giấy tờ tùy thân mà cậu cũng không mang trong người sao?

-Không!

-Vậy mời theo tôi về đồn,chúng tôi cần liên lạc với người bảo hộ của cậu.

Dứt lời,chiếc xe được kéo lên một chiếc ô tô khác,còn Hoàng Phong thì ngồi vào xe cảnh sát tới đồn.

Ngồi trong đồn,người anh như không hồn,đôi mắt còn đỏ ọc, gương mặt phờ phạc.Anh không chắc rằng anh cần gì.Cần Lâm Tú Vi đến bên anh,cho anh một cái ôm thật chặt và nói với anh rằng:“Có em đây!Mọi chuyện sẽ ổn thôi!”?Hay là cần một sự thấu hiểu từ người cha mà anh kính trọng?Cả hai cái đó hình như anh đều cần.Có phải Hoàng Phong đã quá tham lam không?Nhưng thật sự nó như cuộc sống của anh vậy!Thiếu một trong hai thì cuộc sống của anh đều trở lên vô vị.

-Cậu tên gì?

-Hoàng Phong?

-Người bảo hộ của...

-...Lâm..Tú..Vi..

-Được rồi,tôi sẽ gọi cô đến.

Người cảnh sát đặt bút xuống rồi đứng dậy.Đang ngồi thẩn thờ thì một người đi qua,bỗng dừng nhìn cậu nhún trán lại như đang nghĩ gì đó,và rồi ngồi xuống cạnh cậu vỗ vai thật mạnh rồi cười tươi.

-A...Hoàng Phong đây mà.Sao cháu lại ở đây?Dạo này phong độ gớm nha!

-Ông là...

-À...quên,chắc cháu không biết chú,nhưng chúng ta đã gặp nhau rồi,lúc đó cháu còn nhỏ.Chú là Hắc Thiệp.

-Chào chú!

-Ồ...mà sao cháu lại ở đây?Gặp chuyện gì à?

-Cậu ta vượt đèn đỏ và mấy chuyện khác nữa,ông biết cậu ta?

Người cảnh sát vừa nãy trở lại,trong lòng hơi thắc mắc.

-Ừ,cậu đi giải quyết việc khác đi,còn lại cứ để tôi lo được rồi.

-Tôi biết rồi.

Người cảnh sát đi ra ngoài làm nhiệm vụ, Hắc Thiệp cũng ra ngoài, ông ta lấy điện thoại nói chuyện với ai đó. Hoàng Phong chờ đợi, ngồi đó một động. Những người trong phòng thì nhìn cậu với vẻ hiếu kì.

-Hoàng Phong!

Tiếng bước chân rần rần, gấp gấp chạy vào cùng với tiếng gọi chứa đầy sự lo lắng. Đó là Lâm Tú Vi, cô xoa tóc, đầu rối bù, chiếc áo đồng phục của cửa hàng cô làm đã ngả màu đậm hơn bởi mồ hôi trên người. Lâm Tú Vi đứng nguyên, nhìn anh. Hoàng Phong quay ra, ánh mắt sáng lên như có tia hy vọng ập tới. Đôi môi hơi nhếch lên vẻ cười. Hai người đối diện với nhau. Ánh mắt họ thân mật, một tia lo lắng chạm với tia hy vọng liệu có tạo được hạnh phúc.

“-Em đã đến!”

“-Hoàng Phong! Anh sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“-Anh biết em chưa quên được anh”

Đúng là họ không nói với nhau nhưng ánh mắt đó, ánh mắt của người lo lắng, thương yêu, ánh mắt của một tình yêu đẹp đẽ. Chỉ là họ là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, hai số phận khác nhau và bị ngăn cách bởi một tấm kính rất mỏng mà có thể sẽ không bao giờ xóa bỏ được-tấm kính cuộc đời.

-Cô là Lâm Tú Vi-người bảo hộ của cậu này.

Tiếng gọi làm Lâm Tú Vi bừng tỉnh, đôi tay nhỏ bé vuốt nhẹ lên gương mặt xinh đẹp như để tẩy hết đi sự yếu đuối.

-...(đôi mắt hướng về Hoàng Phong, quay sang nhìn người cảnh sát)...Là tôi.

-Tốt rồi, chúng tôi sẽ tạm giữ xe của cậu ấy. Sáng mai nhớ mang giấy tờ đến để lấy lại xe. Giờ cô có thể đưa cậu ấy về. Tôi không chắc cậu ta có thể về một mình.

-Cảm ơn ông(cúi người).

Ra tới ngoài, Lâm Tú Vi hít một hơi thật sâu, nhìn lên bầu trời cao tìm kiếm thứ gì đó. Hoàng Phong đứng đối diện với cô, ngẩn nhìn gương mặt cô thật tỉ mỉ, cẩn thận để có thể khắc sâu vào trong trí nhớ của anh. Vì có thể đây sẽ là lần cuối anh được ngắm nhìn cô kĩ như thế. Lâm Tú Vi chột cúi xuống đối mặt với ánh mắt của anh-đôi mắt mà cô sợ phải đối diện.

-Sao lại gọi tôi?

-Em cũng đã đến!

-Anh muốn biết em còn quan tâm đến anh hay không. Nhưng...

-Chỉ là...

-Là gì?

-Cứ coi là còn một chút sự thương hại dành cho anh. Ngoài ra thì không còn gì khác.

-Ok. Thương hại thì anh cũng đón nhận.

-Xong rồi thì tôi về trước. Chắc anh cũng không phải trẻ con mà cần tôi gọi xe cho về?

Lâm Tú Vi nở nụ cười nhẹ nhìn anh rồi quay người đi. Thoán chốc, cô cảm thấy cổ tay mình nóng ran, bàn tay ấm áp của anh siết chặt lấy tay cô.

-Đừng đi! Anh còn một chuyện chưa nói với em!

-Để lúc khác, giờ tôi đang rất bận!

-Cho anh 2 phút thôi. Chỉ 2 hai phút và anh hứa sẽ không làm cho em phải khó xử.

Lâm Tú Vi quay lại, gỡ bàn tay của anh ra.

-Nói đi!

-Em sẽ cho anh một cơ hội nữa phải không? Một cơ hội để được làm bạn em!

Đôi mắt long lanh kia chột thấp thỏm những giọt nước mắt, nụ cười trên môi như bị ép lộ ra. Thật ra cô đâu muốn làm bạn mà cô muốn làm người của anh mãi mãi kia. Lâm Tú Vi nói để lúc khác chỉ là cô muốn có lí do để gặp anh mà thôi. Hai người cứ nhìn nhau thế cho tới khi một chiếc xe ô tô màu đen tới đón. Cô đi về-một mình với chiếc áo đồng phục mỏng nhưng không cảm thấy lạnh chút nào.

Chương 11: Công việc

Ngày đẹp, bầu trời trong xanh, êm dịu. Không quá lạnh cho mùa đông, bầu trời nhiều mây nhưng lại không ngăn được những tia nắng nhỏ xuyên qua.

Chia tay rồi làm bạn được không? Câu hỏi mà mỗi người đều đặt ra sau mỗi lần chia tay. Bạn có chắc rằng mình sẽ không nói chuyện với một người đã từng nói rất nhiều? Chẳng ai là có thể, họa chăng chỉ là người đó không phải người đặc biệt nhất trong bạn.

Và Lâm Tú Vi cũng thế. Cô không thể không nhìn gương mặt anh. Dù chỉ là nhìn lên, thấp thò nhưng đó lại là cách xoa dịu nỗi nhớ anh trong lòng cô. Mấy ai hiểu được nỗi lòng cô. Đôi mắt vẫn thế, vẫn long lanh, vẫn là đôi mắt làm người khác mê mẩn. Người ta nói ánh mắt không biết nói dối. Nhưng với Lâm Tú Vi thì khác, ánh mắt thay đổi như phản xạ. Người ngoài không phân biệt được tâm trạng của cô. Trừ khi nghe cô đánh đàn. Tiếng đàn du dương trong trẻo, dù làm người ta mê mẩn nhưng mỗi nốt nhạc trên đó lại thể hiện tâm trạng của người chơi đàn.

Biết làm sao được, thời gian vẫn trôi, cuộc sống vẫn thay đổi từng ngày và Lâm Tú Vi cũng phải đứng vững mà bước tiếp.

Hôm nay cô mặc chiếc váy phớt hồng dài tới đầu gối chân, bên ngoài là chiếc áo màu đen dài bằng váy. Chiếc ba lô màu trắng được đeo trên lưng. Đôi chân lướt nhẹ nhàng trên vỉa hè với đôi giày cao gót tôn dáng. Lâm Tú Vi đang trên đường đi đến công ty Music Aworld. Cô có buổi thử nhạc cho nhạc phim mà công ty đang làm. Việc thử nhạc này là do Lâm Tú Vi may mắn, theo cô là vậy. Buổi biểu diễn ở trường cô có sự tham gia của Bạch Tử-nghệ sĩ piano nổi tiếng. Cũng chẳng phải tình cờ anh mới đến trường cô, là do anh muốn tìm một người có khả năng để hợp tác cùng anh tạo nên một bản nhạc phim mà chưa ai từng nghe. Hôm đó, Bạch Tử ngồi hàng ghế của khách quý, tâm trạng khá thất vọng. Rồi một tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Đôi mắt của em nhắm hờ cảm nhận từng giai điệu vang lên. Gương mặt thanh tú, đôi tay thon gọn lướt trên phím đàn như cuộc dạo chơi. Lâm Tú Vi đã lọt vào mắt xanh của Bạch Tử.

Hít một hơi thật lâu, bàn tay nắm chặt, Lâm Tú Vi đi thẳng vào trong công ty.

-Lâm Tú Vi, tôi đang đợi cô!

-Thiếu Bạch, chắc anh đợi tôi lâu rồi. Thật sự xin lỗi. (cúi người)

-Không...không...là do hôm nay tôi rảnh rỗi nên đến công ty sớm hơn mọi ngày. Mời cô ngồi.

-Cảm ơn!

Lâm Tú Vi nhẹ nhàng ngồi xuống. Đường như cô không thoải mái, từng cử chỉ có vẻ lúng túng làm Bạch Tử thích thú, bật cười thành tiếng.

-Cô Lâm, không phải cô đang căng thẳng chứ. Cứ thoải mái đi.

-A..à...tôi..

-Thôi, để khỏi mất thời gian của cả hai, giờ tôi sẽ để cô chơi thử một đoạn nhạc. Tôi sẽ bắt nhịp thêm nhạc của mình vào. Nếu như cô làm được thì chúng ta hợp tác.

-Vâng.

Bạch Tử đứng dậy, chỉnh lại trang phục. Anh mặc một bộ vác xanh đen sang trọng, mái tóc được vuốt lên kiểu cách phù hợp với gương mặt điển trai. Ai mà không quen anh thì chắc hẳn không thể nghĩ rằng anh đã sang tuổi 30.

Lâm Tú Vi được vào một căn phòng màu xanh trang nhã được bày trí gọn gàng, hợp lý. Phòng có cách âm, mọi đồ liên quan đến âm nhạc đều được chuẩn bị chu đáo, là loại tốt nhất. Ánh mắt Lâm Tú Vi lướt qua một lượt và dừng lại ở chiếc đàn piano màu trắng thuần khiết đặt cạnh cửa sổ.

-Sao hả? Chúng ta bắt đầu chứ?

Lâm Tú Vi gật đầu, mỉm cười nhìn Bạch Tử. Anh cũng cười lại, nụ cười rạng rỡ như chứa cả một khoảng không nắng ấm. Gió tay về phía chiếc đàn, thâm hình chuẩn mực hơi cúi xuống như ra hiệu cho Lâm Tú Vi. Hiểu ý anh, cô tiến lại và ngồi nhẹ nhàng, cẩn thận xuống, đôi bàn tay đặt nhẹ lên phím đàn lướt nhẹ qua, đôi mắt hơi nhắm, nụ cười nở trên môi. Lâm Tú Vi đang cảm nhận từng phím đàn, cái cảm giác man mát mà đàn đem lại cho bàn tay cô phải chăng bắt nguồn từ cảm hứng, khát vọng của cô.

Ring...nốt nhạc bắt đầu vang lên. Ngón tay Lâm Tú Vi bắt đầu linh hoạt. Bản nhạc "Canon in D" của Johann Pachelbel vang lên. Âm thanh mềm mại, nốt nhạc thăng trầm, mọi nhịp điệu uyển chuyển thay nhau lên xuống tạo nên một bản nhạc khiến người ta phiêu đến nỗi quên cả giờ giấc. Ngay cả một nghệ sĩ nổi tiếng như Bạch Tử cũng phải tròn mắt thán phục. Anh đứng đó, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người con gái trước mặt. Trên môi nở nụ cười mãn nguyện lẫn tò mò. Mãn nguyện là vì anh không nhìn nhầm người, không phải tốn thời gian mà vẫn được nghe bản nhạc hay như vậy. Tò mò là vì anh không

hiểu tại sao một người xinh đẹp, địa vị bình thường mà lại chơi được bản nhạc hay, có thể thêm âm điệu vào như vậy. Nhưng Bạch Tứ lại cảm nhận được một nỗi buồn, cô đơn đầu đó len lỏi vào bản nhạc mà Lâm Tú Vi đánh. Đừng im một chút, anh bắt chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình. Ngồi lại bên một chiếc đàn điện tử, anh đánh chen vào một đoạn nhạc. Dường như xung quanh Lâm Tú Vi không tồn tại bất cứ thứ gì. Cô thực sự đang hòa quyện vào âm nhạc. Thoáng chốc đôi tay cô lại chuyển sang nhịp điệu của Bạch Tứ như đáp ứng yêu cầu mà anh đề ra. Bản nhạc chuyển thành bản "My blue heart". Tất nhiên Bạch Tứ cũng không ngạc nhiên lắm, bởi ngay từ đầu anh đã biết trong cô có cái gì đó rất đặc biệt vì thế anh chỉ biết gặt đầu thay cho lời khen trầm trồ.

- Tôi rất ấn tượng.

- Anh quá khen. Chắc tại anh cho tôi đề thi dễ quá.

- Haha... cô Lâm thật biết đùa.

(Lâm Tú Vi nở nụ cười rồi gặt đầu)

- Thôi, để tránh làm mất thời gian của cô Lâm đây, tôi chấp nhận đơn xét tuyển của cô. (giơ tay ra trước mặt cô)

- Vậy là tôi được nhận?

- Tôi đâu thể từ chối một thiên tài như cô.

- Cảm ơn... cảm ơn anh nhiều lắm.

- Cô đâu phải khách sáo vậy. 7 giờ sáng thứ hai tuần sau cô đến gặp tôi. Chúng ta sẽ cùng làm nên điều kì diệu.

- Tôi sẽ đến đúng giờ!

Cúi chào, Lâm Tú Vi vui vẻ bước đi. Và bây giờ thì cô chắc cũng đã tìm được một công việc đúng nghề nghệ sĩ. Điều đặc biệt là cô sẽ có lý do cho bản thân để có thể quên Hoàng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trở lại quá khứ

Chắc không cần phải nói thêm về việc làm của Lâm Tú Vi. Bởi ai cũng biết với nhan sắc và tài năng của cô thì dư sức làm được những điều mà cô muốn. Đặc biệt hơn đó lại là công việc mà cô yêu thích.

Lại nói về niềm yêu âm nhạc cũng như đam mê đàn của Lâm Tú Vi. Đó là một phần ước mơ từ bé của cô, chắc chỉ chiếm 25% khát vọng mà Lâm Tú Vi đặt cho bản thân, công việc mà cô muốn làm đó là trở thành một người lãnh đạo giỏi như người cha mà cô từng kính trọng. 75% còn lại thì từ đâu? Câu trả lời hết sức đơn giản đó là từ người mẹ kính yêu của Lâm Tú Vi. Chỉ cần nhắc tới cái tên Lành Mẫn thì không ai là không biết. Bà là một người nghệ sĩ đàn chuyên nghiệp, ở cái thời đó chắc không ai có thể địch nổi bàn tay thon thả của bà. Không chỉ thế mà Lành Mẫn còn được hâm mộ bởi nét đẹp từ trong ra ngoài. Cái đẹp từ trong đó không phải là thể xác mà là tâm hồn. Một tâm hồn cao thượng, từ bi và yêu nghề.

- Bé con... Lại đây với mẹ nào!

- Mami...

Một bé gái tầm 5 tuổi, xinh xắn, bước chân lon ton, đáng yêu bởi hai đôi má phúng phính, hồng hào. Không ai khác đó là Lâm Tú Vi.

- Bé con, con có thích đàn không?

Nở nụ cười hiền hậu, ánh mắt lộ rõ vẻ yêu thương nhìn Lâm Tú Vi. Đặt cô lên chiếc ghế cạnh mình, Lành Mẫn nhẹ nhàng cầm đôi bàn tay nhỏ xíu đặt lên phím đàn. Bà chậm chạp, nhẹ nhàng di chuyển đôi bàn tay đó tạo nên một khúc nhạc vui tai. Đứa bé đó dường như cũng đang rất hạnh phúc. Bầu trời hôm đó rất đẹp. Đẹp tựa trong tranh vậy. Những tia nắng lúc ẩn lúc hiện chiếu qua tán lá xanh của cây cỏ thụ mà phía dưới là chiếc đàn piano mà đen sáng bóng.

- Mami, con thích dùng đàn như mami...

- Con yêu, không ai nói là dùng đàn. Một người nghệ sĩ sẽ nói chơi đàn.

- Vậy những người khác thì sao?

-Thì họ sẽ nói đánh đàn đó con.

-Phiền phức quá!Mai mốt con không muốn làm nghề như mami.

-Thế bé yêu của mẹ định làm nghề gì nào?

-Con sẽ giống daddy trở thành một người tài giỏi.

Ánh mắt Lâm Tú Vi hiện rõ niềm khát khao khi nói thế.Ông Lâm Nhật Minh cũng vừa đến.Tất nhiên khi nghe con gái của mình nói thế ông hẳn rất vui.Đến bên vợ,nhẹ nhàng nhắc bông người con lên đặt lên đùi mình,tươi cười.

-Con gái bố muốn giống ba sao?

-Vâng,con sẽ trở thành một người vĩ đại.

-Vĩ đại như nào nào?

-Như này này...

Cô bé hồn nhiên nhẩy khỏi đùi ba nó rồi dang rộng tay lên trời vui vẻ.Đó là kỉ niệm tuổi thơ đẹp đẽ nhất mà cô có sau khi mẹ qua đời.

Tuổi thơ mỗi người một khác,không một ai giống ai.Và của Vương Thành Long cũng vậy.Hắn lớn lên trong đầy đủ tình thương của ba và mẹ.Là một cậu bé nghịch ngợm với đôi mắt to tròn và gương mặt hóm hỉnh.Cho đến năm cậu tròn 19 tuổi-một bi kịch xảy ra...

-Bà chủ!Bà chủ!

Bà Lê Quyên-mẹ Vương Thành Long đang ngồi cắm hoa.Bà ngồi đó thanh thản,nhẹ nhàng nhắc những bông hoa hồng xanh còn chưa nở hết.Chiếc váy dài màu của bầu trời nhẹ đung đưa theo gió,mái tóc búi gọn sau gáy.Trên người bà tỏa ra mùi của thanh thản,quý phái.Nghe tiếng gọi tên mình,bà giật mình quay lại.

-Tiểu Mao?Cậu có chuyện gì,sao hốt hải vậy?

-Bà chủ,lão...lão đại...

Gương mặt hốc hác,ánh mắt lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Tiểu Mao,tất nhiên bà cũng lo lắng đôi phần.

-Lão đại làm sao?Vương Triệu làm sao hả?

-Tôi...tôi xin lỗi!

Tiểu Mao quỳ xuống,cúi gầm mặt xuống,nước mắt rơi.Đây là lần đầu tiên mà Tiểu Mao khóc. Vì trước đây,Vương Triệu đã nói với tất cả người của ông:

-Tôi nhận các chú về đây không vì lợi dụng mà là vì lương tâm tôi.Tôi nhận các chú về đây là vì muốn các chú giúp tôi,vì thế tôi cần những người thật sự giỏi,can đảm

Tiểu Mao cũng vậy,anh là đứa trẻ được Vương Triệu cưu mang khi đang bị rượt vì tội ăn cắp.Ánh mắt cương quyết đôi đầu với ánh mắt thương tâm

-Có bao nhiêu công việc ngoài kia,tại sao cậu lại chọn cách này?

-Em...em cần tiền gấp!

-Dù có hèn mọn đến đâu thì cũng không được chọn mấy thứ tội lỗi mà làm chứ.

-Cậu ta kia rồi!Bắt lấy cậu ta!

Đám cảnh sát nhìn thấy Tiểu Mao liền chạy nhanh tới.Còn anh thì nhìn Vương Triệu,sau đó thì nhìn đám cảnh sát đang chạy tới mà bất lực.Tại sao à?Đơn giản thôi,là vì anh đã bị bàn tay rắn chắc nắm lấy bả vai lộ rõ vẻ cương quyết.

-Anh...em không có quen anh,anh tha cho em lần này thôi.Em hứa sẽ không làm những việc này nữa.

-Tôi đâu có gì để chắc chắn rằng lời nói của cậu.

Giọng Tiểu Mao bắt đầu gấp gáp,lo sợ vì đám cảnh sát đang tiến lại gần hơn.Giờ 3 ngón tay thẳng lên trời,nhìn Vương Triệu với con mắt cương quyết lẫn khẩn cầu.

-Em xin hứa!Nếu nói sai trời chu đất diệt.

Và...đám cảnh sát tới,mấy con mắt đều tròn tròn lên nhìn Vương Triệu vẻ lo ngại.Trong con hẻm vắng,bầu không khí quả là làm người khác ngạt thở.Mấy

tên cảnh sát đó ai mà chả biết Vua Triệu là ai. Vì vậy trước khi quyết định làm điều gì họ cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Ai mà biết được nếu có sai sót, xác họ chắc còn không biết vứt chỗ nào.

-A...À... Vua đại...anh ở đây...

-Công việc thôi!

-Vâng...chúng tôi đến đây để bắt cậu này về đồn vì tội ăn cắp..

-Cậu này hả?

Vàng trán nhãn lại, đôi mắt bốc lửa khiến người đối diện khiếp đảm. Và... "Bộp!". Giương mặt Tiểu Mao xanh lè, còn in trên đó cả một bàn tay, vương chút máu trên khóe môi. Anh còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình...

-Tao kêu mày đi ăn cắp hả? Cái thằng ranh này, làm ô nhục thanh danh của tao!

-Anh...anh...em xin lỗi, thật sự xin lỗi, tha cho em lần này, lần này thôi! (xoay hai bàn tay vào nhau cầu khẩn).

-Mày...

Rút khẩu súng từ người ra chĩa thẳng vào trán Tiểu Mao. Lần này thì anh thật sự hối hận khi cầu xin Vua Triệu. Không cần nói cũng biết đám cảnh sát trợn mắt, mồm chữ o nhìn Vua Triệu.

-Vua...Vua... Vua đại, đừng gây án mạng. Thôi để chúng tôi đi vậy. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra...Chúng tôi đi trước.

Đám cảnh sát vội vàng rời đi. Vua Triệu cất súng vào chỗ cũ, chỉnh lại trang phục rồi bước đi. Tiểu Mao thở phào nhẹ nhõm. Dù là trộm thì cũng cần phải bảo toàn cái mạng mình chứ, gan dạ đến mấy thì đến lúc cận kề cái chết cũng phải cúi đầu.

-Vua đại ca, cho em theo anh với...

-Hề... Vua đại, làm ơn, cuu mạng thì cho trót, nhận thẳng hèn mọn này làm em đi.

-Tôi không nhận những người hèn mọn.

Tiểu Mao đứng gần người. Thôi xong, nói racau ngu ngốc thế làm gì để giờ người ta chửi khéo cho.

-Nhưng nếu cậu đừng cảm, không nước mắt thì đi theo tôi. Tôi sẽ dạy cậu mọi thứ. Cho cậu những gì cậu muốn.

Tiểu Mao đi theo Vua Triệu từ đó.....

Ngày hôm ấy, cái ngày mà Vua Thành Long còn nhớ mãi thậm trí lúc nhắm mắt cũng hiện trong đầu anh từng chi tiết một. Vua Thành Long đứng bên ngoài ngó vào phòng bà Lệ Quyên.

-Lão đại...Lão đại người ta hại...mất mạng rồi!

-Vua Triệu...

Lệ Quyên ngất lịm trước câu nói của Tiểu Mao, một người mẹ yếu đuối, bước vào gia tộc Vua không có chút kinh nghiệm về kinh doanh, chiến sự. Thấy mẹ ngất xuống, Vua Thành Long chạy lại, hốt hoảng nhìn người đang nằm trên tay Tiểu Mao.

Tang lễ được tổ chức ngay khi Lệ Quyên tỉnh dậy. Biệt thự chật kín người. Từ người già đến trẻ, có uy quyền đến hạ lưu, thậm chí còn có những nhóm người được Vua Triệu cuu mạng ngày trước. Không thể thiếu là những đàn em ở đây trực lĩnh cửu cả ngày đến đêm. Vì chẳng ai trong số họ chấp nhận sự mất mát này.

Sau cái đêm Vua Thành Long hoàn thành xong công việc của một trưởng nam, hắn đến tìm Tiểu Mao tìm hiểu về việc xảy ra với ba hắn. Tiểu Mao thành thật kể hết mọi thứ cho hắn biết. Nước mắt cứ thế tuôn ra ướt hết một cánh tay áo của hắn.

-Tiểu Vua, chú không biết con có hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình không nhưng chú hứa sẽ tìm được kẻ nào làm cho chúng ta phải ra nông nỗi này.

-...(gật đầu)

-Ba con không cho phép bất cứ ai cạnh ông rơi nước mắt, một giọt cũng không được, cháu hiểu chứ?

-...(gật)

-Chú muốn cháu phải trưởng thành hơn, biến nỗi đau thành sự mạnh mẽ.

-(lau nước mắt) Người hại ba cháu là ai?

-Không một ai biết.Chi biết hẳn có một hình xăm cây thánh giá ở cánh tay phải.

.....

Quá khứ tàn khốc đã biến một người vốn khá hòa đồng trở thành lạnh lùng.Vương Thanh Long bắt đầu theo Tiểu Mao học nghề-nghề của ba hẳn.Gương mặt trở nên cứng rắn.Đặc biệt ánh mắt vừa tràn đầy hận thù,vừa lạnh lùng,sâu thẳm đến khó tả. Và để trở thành một người như bây giờ thì không biết bàn tay ấy đã vung bao nhiêu máu,chỉ vì cái hình xăm của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chuyển nhà

Hoàn thành xong công việc cho Bạch Tử,Lâm Tú Vi trở lại cuộc sống bình thường như trước kia.Tuy cô được khá nhiều lời mời từ các ban tổ chức mời đến để biểu diễn những điệu bị từ chối.Bởi họ hoàn toàn không cảm nhận được bản nhạc mà cô đang chơi.Họ chỉ biết rằng cô từng được nghệ sĩ nổi tiếng Bạch Tử mời hợp tác.Đơn giản hơn là chỉ cần có Lâm Tú Vi thì họ sẽ kiếm được ổi tiền trong các buổi biểu diễn.Lâm Tú Vi hợp tác với Bạch Tử cũng chỉ vì anh ta là làm cho cô hiểu được giá trị của bản thân cũng như giá trị của những nốt nhạc. Thử hỏi nếu đánh sai cho dù là một nốt thì bản nhạc đó làm gì được hay?Tâm hồn của người chơi đàn mà không nhập tâm vào nốt nhạc liệu có cho ra một bản nhạc làm chấn tai người nghe...

Mặc bộ đồng phục của trường,Lâm Tú Vi nhẹ nhàng đi trên vỉa hè với đôi giày thể thao màu trắng,mái tóc được búi cao khiến gương mặt trở nên đẹp khó tả.

-Tú Vi....!

Lâm Tú Vi nghe tiếng gọi tên mình thì quay lại.Một chiếc xe ô tô trắng sang trọng đi tới.Đó là xe Hoàng Phong.Anh bước xuống vẫn là cái dáng dầy,đeo ba lô một bên,bộ đồng phục trên người như giúp anh khoe được hết vẻ đẹp bên ngoài.Ánh mắt rạng ngời lấp lóe đâu đó là tia sáng hi vọng.Miệng cười tỏa nắng.Trông anh bây giờ thật so cool...Lâm Tú Vi chắc chắn là phải nhìn anh một lúc rồi.Nhưng chỉ một lúc thôi.Một lúc thôi,một lúc để cô cảm thấy người đi nổi nhớ,một lúc để cô cảm thấy ấm lòng hơn.Lâm Tú Vi quay nhanh người,bước đi dẩy dứt khoát.

-Tú Vi...Tú Vi...

Hoàng Phong thấy Lâm Tú Vi bỏ đi liền chạy tới,cầm nhẹ lấy bàn tay giữ lại.

-Mình nói chuyện nhé?

-Ừm..

Hoàng Phong cười nhẹ,bỏ tay cô ra.Hai người đi trên vỉa hè-con đường ngày trước vẫn đi,vẫn nắm tay,tươi cười.Nhưng giờ lại khác-khó xử,lúng túng khi gặp nhau.

Lâm Tú Vi cảm thấy quai của ba lô,mặt hơi nhìn lên trời,những tia nắng sớm của mùa đông chiếu vào mắt cô,đôi mắt to tròn đỏ nheo lại rất đáng yêu.Hoàng Phong nhìn cô,có lẽ là một cái nhìn âu yếm,yêu thương.Bất chợt Lâm Tú Vi cúi xuống,nhìn anh.Hai ánh mắt chạm nhau khiến đôi má ửng hồng.Lập tức cúi mặt xuống để che đi đôi má của mình.Hoàng Phong cũng biết ý,để cô không phải khó xử,anh quay sang chỗ khác nhìn.

-Em còn nợ anh một câu trả lời nhỉ?

(Lâm Tú Vi quay mặt nhìn Hoàng Phong)

-Trả lời?

-Em quên rồi?Những không sao,chắc tại dạo này em bận nên không nhớ thôi nhỉ?

-Khôn...

(Nói chen vào)-Là chuyện anh đã hỏi em từ lâu.Chúng ta có thể làm bạn chứ?

Lâm Tú Vi im lặng khiến Hoàng Phong hơi lo lắng.Điều mà Hoàng Phong sợ là cô không nói gì với anh.Giá mà cô có thể mắng mỏ,đánh thì anh sẽ thấy nhẹ lòng hơn.Bước tiếp,Lâm Tú Vi suy nghĩ về lời mà Hoàng Phong nói.Chính xác hơn là cô còn không biết mình đang suy nghĩ thứ gì.Trong đầu cô hiện giờ là một mớ hỗn độn.

-Nếu em không..

- Ừm...(nở nụ cười nhẹ)...chúng ta sẽ làm bạn.

Hoàng Phong thở dài nhẹ nhõm.Hai người đi trên vỉa hè,hình như chẳng ai nói chuyện với ai.Biết làm sao giờ?Lâm Tú Vi thật sự rất muốn ngỏ lời trước nhưng phải nói gì đây?Anh hạnh phúc không?Dạo này thế nào rồi?...văn vân và văn vân....Trong đầu cô cứ liên tục xuất hiện những câu hỏi đó.

-Anh...

-Em...

Có phải trùng hợp không?Đúng vậy,hai người họ bỗng dưng nói cùng một lúc.Không ở cạnh bên những tâm trí của họ hình như cùng một hướng.Lâm Tú Vi nhìn Hoàng Phong mỉm cười,nụ cười này hoàn toàn không phải ép buộc hay gì đó mà là do tiềm thức cô làm thế.Hoàng Phong gỡ đầu bó rối.Hình ảnh ngõ tàu này Lâm Tú Vi đã nhìn thấy rất nhiều,rất quen thuộc là khác,chỉ khác đó là thời điểm của quá khứ.

- Ừ...em nói trước đi!

-Anh nói trước đi.

-Ok,em dạo này ổn chứ?Chắc vẫn đi làm ở Kiss Cam nhỉ?

- Vẫn ổn mà(cúi đầu nói nhỏ).Em không làm ở đấy nữa.Bây giờ phải học thôi.Chẳng phải sắp thi rồi sao?

-Vậy cũng đúng Em...

-Anh chắc chuẩn bị đính hôn rồi nhỉ?(mỉm cười nhìn Hoàng Phong)

-Anh...

Thấy Hoàng Phong khó xử và cũng đến cổng trường rồi nên Lâm Tú Vi đi nhanh về phía trước,được một quãng thì quay đầu lại cười nói với Hoàng Phong.

-Em đi trước nha!Chúng ta sẽ gặp nhau...nếu có duyên(nói nhỏ)

Hoàng Phong nhìn cô gật đầu,đôi môi hơi nhếch lên nhưng ánh mắt lại tỏ rõ sự tiếc nuối,buồn bã.Chạy thật nhanh một lúc rồi dừng lại.Tay chấp vào đầu gối thở hổn hển.

-Vương Thành Long!

-Ông Lâm!

Vương Thành Long đang ngồi uống trà tư thấy ông Lâm liền đứng dậy,cài cúc áo véc màu xanh lịch lãm,lịch sự đưa tay ra bắt như màn chào hỏi.Ông Lâm đưa tay bắt lại.

-Ông ngồi đi!

- Ừm...Chuyện con gái tôi...

-Ông không phải lo,tôi nhất định sẽ chăm sóc thật tốt.

-Tôi biết nhưng thật ra thì tôi muốn nói về chuyện sau này.

-Được thôi,ông cứ nói,tôi sẽ làm nếu có thể.

Ông Lâm tỏ vẻ lo ngại.Ông biết việc mình làm với con gái mình là không đúng.Nhưng ông cần phải mạnh mẽ để đối mặt với hiện tại bây giờ.

-Chắc cậu chưa biết giấc mơ của con bé...

-Chẳng phải trở thành một người giống ông Lâm đây.

-Haha...đó chỉ là ngày trước-những ngày mà con bé còn coi tôi là anh hùng.Hiện tại bây giờ là nghệ sĩ.

-Nghệ sĩ...?

-Đúng,một nghệ sĩ đàn piano thực sự,giỏi giang y như mẹ con bé vậy.

-Tôi sẽ...

-Đừng,cậu chỉ cần làm cho giấc mơ đấy trở thành sự thật chứ không phải giúp nó hoàn thành.

-Ông Lâm quả là một người cha tốt nha.

Hai người nói chuyện một chút rồi đứng dậy. Vương Thành Long bước lên xe đầy uy quyền, ông Minh vẫn đứng đấy, trầm tư, ánh mắt đầy lo lắng. Chiếc xe màu đen chuyển bánh dần dần nhỏ dần, nhỏ dần trước mắt ông Minh.

-Chú lo liệu cho Lâm Tú Vi về biệt thự.

-Ngay hôm nay ạ?

-Ừ.

-Liệu có cần phải hỏi...

-Evil, từ bao giờ mà chú quan tâm đến Lâm Tú Vi thế?

-Ày da...thì mai kia là chị hai em. Tất nhiên phải quan tâm chứ.

-Vậy cậu không coi lời tôi ra gì?

-Em nào dám. Nhưng em thấy anh nên quan tâm tới cảm xúc của chị hai. Dù sao thì chị cũng còn trẻ.

-Chú cứ làm theo lệnh. Việc khác để tôi lo.

-Vâng, cứ lạnh tanh như vậy ai mà yêu nổi (nói nhỏ).

-Chú nói gì?

-Đâu có.

Evil lắc đầu lia lịa. Ở trong tổ chức có lẽ Evil là người vui tính nhất, nói nhiều nhất. Vương Thành Long phải rất đau đầu khi ở cạnh anh. Nói vậy thôi nhưng công việc anh được giao hoàn thành rất tốt thậm chí còn hơn những người khác. Công việc chính của anh là làm cho tổ chức. Nói chung là có công việc gì quan trọng đều đến tay anh hết. Ngoại hình chuẩn, dáng vóc cao ráo, nước da trắng hồng với mái tóc đen vuốt kiểu cách. Đôi mắt luôn có ý cười khiến bao cô gái mê mẩn. Nhìn bề ngoài ai mà không quen Evil chắc sẽ không nghĩ đến chuyện anh làm cho tổ chức.

Đến công ty, Evil xuống xe, kính cản cúi người mở cửa xe cho Vương Thành Long bước xuống. Xong việc, anh lái luôn xe về kí túc xá của trường Lâm Tú Vi.

Lâm Tú Vi ngồi ở căn-tin, cô chọn một chỗ khá lí tưởng cho mình, cô thích ngồi cạnh cửa kính bởi ở đó cô có thể nhìn thấy tất cả. Thậm chí thi thoảng anh còn lọt vào trong đôi mắt long lanh của cô.

Lâm Tú Vi ngồi đó, cầm chiếc bánh mì vừa ăn vừa đọc mấy trang sách mà cô mạng theo. "Cộc!Cộc", tiếng gõ bàn làm Lâm Tú Vi giật mình. Ngược lên nhìn thì thấy Hoàng Phong tay cầm khay thức ăn tươi cười nhìn cô.

-Em suy tư quá nhỉ!

-...(mỉm cười)

-Anh ngồi đây được chứ?

-Ừm.

Lâm Tú Vi gạt đầu, dịch khay thức ăn của mình về phía mình, gấp quyển sách để sang một bên rồi tiếp tục ăn. Hai người ngồi ăn cùng bàn khiến sinh viên trong phòng không khỏi tò mò, bởi đã lâu lắm rồi họ không nhìn thấy Lâm Tú Vi và Hoàng Phong ngồi gần nhau. Thi thoảng lại thấy Lâm Tú Vi nở nụ cười tươi, ánh mắt dịu dàng nhìn Hoàng Phong. Ánh nắng bên ngoài chiếu vào cửa kính, trải dài trên mái tóc ánh nâu của cô.

-Hừ, đồ lẳng lơ!

Ánh mắt sắc bén ở cuối căng-tin nhìn Lâm Tú Vi. Đôi môi hơi cong lên vẻ khinh bỉ thốt lên khi nhìn hai người họ đang cười đùa thoải mái, thậm chí là không để ý đến cách cư xử của mình.

Sau bữa ăn vui vẻ, Lâm Tú Vi trở về phòng tập để chơi đàn. Tiếng đàn cô chơi rất lạ, không phải là không hay mà giai điệu rất nhộn nhịp. Có khi cô còn tự ý thêm những nốt trầm bổng lưu luyến. Bàn tay điêu luyện lướt trên phím đàn lưu loát. Giương mặt nhẹ nhàng cảm nhận. Đôi mắt hơi nhắm lại tỏ vẻ cười. Mái tóc buộc gọn khề di chuyển theo điệu nhạc. Bộ đồng phục được cô khoác trên người trông thật duyên dáng. Đây là buổi thử đàn trước khi cô có bài kiểm tra nhưng dường như mọi thứ đều ổn, hơn cả ổn sẽ là hoàn hảo.

-Cậu là ai? Đây là khu kí túc xá của nữ!

Bà Diệp-quản sinh ở kí túc xá đi lại, gương mặt giận dữ, ánh mắt tò mò nhìn người con trai trước mặt. Người đấy là ai? Chính là Evil. Anh mặc quần áo, áo

sơ mi đen buông thả để lộ khuôn ngực rắn chắc cùng một chút phá cách. Giờ tay lên bỏ chiếc kính đen đang đeo xuống. Bà Diệp tròn mắt bởi vẻ ngoài của anh. Mặc dù đã 45 tuổi nhưng dù sao bà cũng là "thiếu nữ" mà. Ai lại không rung động trước hình thể đẹp như vẽ kia chứ.

- Bà Diệp?

- Là... là tôi...!

- Chào bà, tôi đến để thăm em gái tôi. Vì tôi sắp đi công tác nên cần gấp con bé để dặn dò chút việc.

- Em gái cậu là ai? Để tôi lên gọi xuống. Đây là kí túc nữ nên con trai không được phép vào.

- Con bé không ở trong phòng. Nó kêu tôi vào đó chờ. Bà giúp tôi?

- Không được...

Đang nói, Evil bỗng bước tới, ánh mắt nheo lại í cười. Rồi đặt lên trán bà Diệp một nụ hôn.

- Anh sẽ gấp em vào tối nay! Được chứ?

Bà Diệp còn chưa kịp hoàn hồn thì Evil đã nhanh chân bước lên, mở cửa rồi chui tọt vào trong.

- Êy... kinh quá! Không phải vì anh hai không cho mình manh động thì... Ôi trời... (toẹt toẹt).

Vừa nhắm mắt, vừa lấy tay lau lau khóe miệng. Evil đi tới hành lang ngó ngó nghiêng nghiêng để tìm phòng Lâm Tú Vi. Nhưng kết quả chỉ là con số không. Đi dọc theo hành lang, anh gặp một nhóm nữ sinh mặc đồng phục, lại gần ngó lời.

- Em gì... Cho anh hỏi phòng của Lâm Tú Vi ở đâu nhỉ?

- Ê này, ông đẹp trai ghê nha! (nữ sinh A)

- Ủa, nhưng sao Lâm Tú Vi lại quen nhỉ? (nữ sinh B)

- Mà hỏi ngu hả! Người ta đẹp như vậy, có người yêu như vậy là đúng rồi! (nữ sinh C)

- Em...

- Ah... anh là gì của Lâm Tú Vi vậy?

- Anh là anh trai.

- À... Bạn ý sượng ghê ha! Có anh trai đẹp hết sức.

- Phòng của Vi đâu hả em?

- Dạ, anh đi thẳng, quẹo phải rồi thấy cái phòng có bông hoa màu đỏ. Đó là phòng Vi.

- Cảm ơn nhé! (nháy mắt)

Evil đeo kính lên rồi đi theo chỉ dẫn. Miệng cười tươi rói vì sắp nhìn thấy căn phòng của chị hai tương lai. Mở cửa, anh tròn mắt nhìn thấy một đám sinh viên nữ đang ngồi đó ăn. Chính anh còn không nghĩ sao con gái sinh viên ăn nhiều đến vậy. Trên bàn đủ thứ nào là cóc dầm, bím bím, kẹo bánh, còn thứ gì đó kì kì nhưng anh nghĩ là mì xào. Chẳng riêng gì anh mà cả đám kia cũng ngơ ngác nhìn, đột ngột nhớ ra gì đó, họ thu hết đồ bỏ bừa bãi trên bàn rồi lấy đồng sách vở để lên nhìn anh cười. Tất nhiên là Evil không có thời gian để vui đùa với mấy đứa nhóc kém tuổi. Nhìn xung quanh một lượt, anh dùng mắt lại một chiếc giường khá gọn gàng, ngăn nắp. Trên tường là mấy hình già già, cũ kĩ kiểu đen trắng mà anh chẳng biết là ai. Chỉ biết là già, xấu hơn anh nhiều. Đoán chắc là giường của Lâm Tú Vi, Evil đi thẳng tới đó không buồn nhìn đám nữ sinh. Thi sách vở vào chiếc ba lô để cạnh, anh lại gần chiếc tủ quần áo. Đứng đó do dự một lúc, cứ mở ra rồi khép vào, mở ra khép vào làm đám kia nhẩn hết trán, làm một đứa trong số đó phải bói nhỏ: "Ê! Già này đẹp trai thiệt, mỗi tội điên". Quyết định cuối cùng là rút điện thoại bấm số và đặt lên tai.

- Alo

Một giọng nói trầm trầm vang từ đầu dây bên kia máy.

- Anh hai, em có chút chuyện.

- Nói!

- Anh bảo em thu gom đồ của chị hai, nhưng mà....

- Nhưng mà sao?

-Mấy cái đồ nhay cảm thì tính sao?

-Cậu chẳng phải quen với chuyện đó lắm à!

-Làm..

-Hoàn thành nhiệm vụ.Không xong thì đừng về nhìn tôi!

-Anh..

"Tút!Tút!Tút!Sau tiếng tút kéo dài,giương mặt méo mó xuất hiện.Anh mở tủ đồ,lấy đồng quần áo của Lâm Tú Vi,tống hết vào vali để trên nóc tủ.Cầm mấy chiếc váy,áo trên tay,Evil lẩm bẩm"Chị hai tương lai cũng bảnh bèo ghê".Xong đồng quần áo,Evil mở ngăn tủ dưới,tròn mắt nhìn,miệng cười tủm tỉm.Lắc đầu mấy cái để mình có thể lấy lại tỉnh táo,anh nhắm mắt,vơ một đồng cho vào:"Anh mình quả là tỉnh táo,nhưng mấy cái mẩu này đâu còn thịnh hành nhỉ?Chẳng lẽ chị hai cổ hủ quá!"

Nhìn đồng hồ trên tay,Evil nhanh chóng khóa túi rồi đi,không quên kéo kính xuống,để lại cái nháy mắt cho mấy nữ sinh.

Vứt đồng đồ lên xe,Evil lái thẳng về biệt thự của Vương Thành Long.

Trời bắt đầu buông xuống những giọt sương,ánh điện trên những con đường bắt đầu lóe sáng,đầu đó lại nghe thấy tiếng âm thanh rì rào của tán cây đưa theo chiều gió.Lâm Tú Vi đeo ba lô tản bộ via hè.Từ ngày cô và Hoàng Phong chia tay,Lâm Tú Vi chuyển tới kí túc xá ở.Đơn giản là vì cô muốn có người nói chuyện,để cô cảm thấy cô không có một mình.Đứng ở dưới nhìn lên,phòng cô tầng hai,tuy nhỏ nhắn nhưng lại nằm cạnh cửa sổ.Mỗi lần không ngủ được cô đều nhìn ra đó.Cảm giác như ôm trọn cả thành phố vào mắt mình vậy.Thở dài,cô cảm hai quai cặp bước lên.

Một ngày dài trôi qua mệt mỏi,gìu cô chỉ muốn ngâm mình trong nước ấm.Mở tủ lấy đồ,tay Lâm Tú Vi quờ quạng nhưng chẳng thấy gì.Trán khẽ nhăn lại,mở toang cánh tủ-trống trơn.Vội vàng ngồi xuống,kéo tủ dưới ra-cũng trống trơn nốt.Lâm Tú Vi hoảng hồn nhìn vào giường mình,không còn gì,không còn bất cứ thứ gì ngoài chiếc bàn gấp và mấy tấm ảnh.Tròn mắt quay sang nhìn bạn cùng phòng.Cô ta nhún vai.

-Tớ không biết!Anh trai cậu vợ hết đi rồi!

-Anh trai,anh trai nào?

-Ồ...

Chưa kịp nghe hết câu,Lâm Tú Vi chạy một mạch xuống,không may va vào thành cửa làm tay cô rí máu.Bước xuống via hè,ngó đi ngó lại vẫn không thấy ai,bỗng bà Diệp tới đưa cho Lâm Tú Vi mảnh giấy.

-Anh trai đưa cho cháu!

Mở mảnh giấy-to ðùng.Lâm Tú Vi không nhìn thấy gì khác ngoài dòng chữ khá dứt khoát:"CHUYỂN NHÀ!"Một lúc sau,chiếc xe đen tới gần cô,chiếc xe âm ỉm nhưng sang trọng làm cô có cảm giác quen quen.Chiếc kính xe từ từ hạ xuống,một gương mặt tươi cười nhìn cô.

-Lâm tiểu thư,mời lên xe!

-Sao tôi phải ngồi,quen biết nhau đâu.

-Không quen sao,tôi là Vân Du-người của lão Vương.

Chỉ khi nói tới lão Vương cô mới nhớ ra.Tìm bống dung đập bắt chấp nhíp điệu.Lời của Vương Thành Long như mệnh lệnh.Nếu cô không đi nhờ đâu hẳn bày trò làm nhục cô trước mặt người khác thử hỏi cô có cái mặt nào để nhìn người ta.

-Chị hai Lâm Tú Vi!Anh hai đợi chị này giờ rồi!

Vân Du nhắc nhẹ,mặt nhìn Lâm Tú Vi,tay chỉ chỉ vào chiếc đồng hồ trên tay.Bước xuống xe,mở cửa hơi cúi người,tay giờ ra ý chỉ mời cô bước vào.Lâm Tú Vi nắm chặt tờ giấy trong tay,nhẹ nhàng bước lên xe,cần trọng vén chiếc váy đồng phục xuống che cặp đùi tuyệt mỹ.Cài dây an toàn xong,không thấy Vân Du đi,cô quay sang nhìn.

-Anh hai mà thấy tiểu thư ngồi như vậy thì tôi chết chắc!

Nói xong,Vân Du cởi áo vest của mình đắp lên đùi rồi đi.Chiếc xe dần dần biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trốn...!

".....Bịch....."

-Àhh...

Lâm Tú Vi từ trên giường lăn xuống đất. Tiếng kêu khá to làm Vương Thành Long ở dưới nhà chạy lên. Mở cửa, cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt: cô nằm đó, chân quấn quanh người, đầu tóc bù xù, cái lọ hoa quý giá ở trên mặt bàn cũng rơi xuống vỡ tung tóe. Lâm Tú Vi đang nhăn nhó vì cú ngã khá đau, cộng thêm là vết thương ở khuỷu tay do mảnh vỡ của chiếc bình. Cô đang rất khó khăn bởi chiếc chăn càng cố tháo ra thì nó lại càng quấn vào. Đôi môi Vương Hàn Long nhếch lên cười nhìn cô. Trông Lâm Tú Vi như một con hề trên sàn. Trán Vương Thành Long bất chợt nhăn lại khi thấy vết thương rỉ máu.

-Bà Tú!

Tiếng quát to làm Lâm Tú Vi giật mình. Thật ra cô không hề biết Vương Thành Long đứng đó vì còn bận rộn với mớ hỗn độn mà mình gây ra. Bên ngoài là tiếng buacs chân gấp gáp, to dần to dần khi đến cửa phòng.

-Cậu chủ!

-Bà dọn chỗ kia đi rồi lấy hộp thuốc cho tôi!

-Dạ, cậu chủ!

Vừa dứt lời, bà Tú nhanh chân đến chỗ Lâm Tú Vi dọn mảnh vỡ trên sàn rồi đi ra. Vương Thành Long lại gần cô, ánh mắt khó chịu nhìn Lâm Tú Vi. Lướt đôi mắt điều hâu từ đầu đến chân Lâm Tú Vi. Cô đỏ mặt, dùng tay mình che lấy thân. Vương Thành Long nhăn trán khi thấy phản ứng của cô. Nhắc nhở cô lên không để cô định hình. Đặt cô lên giường, rồi chần ra khỏi người cô. Lâm Tú Vi nhanh tay kéo chăn lên che phần ngực của mình.

-Em nghĩ tôi làm gì em? Em còn không định đi tắm hay mặc nguyên bộ đồ đó?

Nhắc chần mình ra, nhòm nhòm vào bên trong. Đôi mắt vốn đã to nay còn to hơn. Lâm Tú Vi không nghĩ mình vẫn còn mặc đồ hôm qua. Cô không tắm sao? Không thay đồ luôn ư? Trời ơi! Nhìn cô bây giờ chẳng khác gì đứa trẻ lang thang ngoài đường với một mùi gì đó mà cô không thể miêu tả được. Bất giác đỏ mặt nhìn chằm chằm vào Vương Thành Long rồi nhìn xuống người mình như muốn nói điều gì đó.

-Cậu chủ, hộp thuốc...

-Bà để đấy rồi ra ngoài đi!

Sau khi bà Tý ra khỏi phòng và khép cửa thì Vương Thành Long quay sang nhìn cô.

-Vào tắm!

-Hả...vào...vào tắm sao?

-Em định không thay đồ.

"Á!", Vương Thành Long nhắc nhở cô lên đi vào phòng tắm.

-Anh định làm gì tôi hả?

-Tắm!

-*trợn mắt* Tôi đâu phải đứa trẻ, tôi tự lo được.

Lại gần cô, hần áp sát gương mặt không góc cạnh vào mặt Lâm Tú Vi làm mặt cô trở nên nóng ran. Nhắm tịt mắt lại, Vương Thành Long thấy thể mím cười-nụ cười đầu tiên khi hần bước vào thế giới thượng lưu.

-Chẳng lẽ tôi lại tắm cho em! Em muốn vậy?

Nói xong, hần vịn nước, chỉnh độ ấm của nước rồi ra ngoài, cho đến giây phút này thì Lâm Tú Vi mới thở nhẹ nhõm.

-Nhớ chú ý vết thương!

Giật mình, tròn mắt nhìn Lâm Tú Vi đợi Vương Hàn Long đi ra rồi mới để ý đến vết thương trên tay mình. Cởi bộ đồ đang mặc trên người, Lâm Tú Vi tiến tới bồn tắm. Thả lỏng mình xuống, hơi nước bốc lên, mùi hoa hồng lan tỏa thật kì ảo. Cô thư giãn, nhắm mắt rồi hưởng thụ như một nữ hoàng. Tiếng nước trong bồn xả rồi tí tách. Vương Thành Long nhân lúc chờ đợi thì xem qua tập tài liệu. Được một lúc thì thấy cửa phòng tắm hé mở, lộ ra nguyên một khuôn mặt đau khổ của Lâm Tú Vi. Vẫn nhìn chằm chằm vào đồng hồ tài liệu trên tay.

- Chuyện gì?

- Ờ...là..là chuyện quần áo của tôi?

- Đem bỏ hết rồi.

- Há...(tròn mắt)...bây giờ tôi lấy gì mặc hả?

Vương Thành Long bất chợt đứng dậy, vào trong phòng thay đồ rồi đi ra với chiếc áo sơ mi đen trên tay. Lôi Lâm Tú Vi ra đặt lên giường. Mặc cho cô tròn mắt hay há hốc mồm, hất lột chiếc khăn tắm trên người cô ra. Nhấn trán, đôi mắt như đại bàng sắc bén lướt qua từ trên xuống dưới. Lâm Tú Vi sốc toản tập, không nói được gì, đôi má đỏ kèn như quả bom chuẩn bị nổ. Vương Thành Long lướt đến khuôn mặt cô, lại nhìn chăm chăm vào mắt cô. Đường như hất đã khóa trọn cô vào mắt mình. Tất nhiên là hất vẫn mặc chiếc sơ mi đen của mình lên thân hình trần như nhộng của cô. Chiếc áo quá to si với chiều cao mét rưỡi và thân hình bé con. Tay áo hơi dài được Vương Thành Long xắn lên gọn gàng, tà áo đủ để che đi cặp đùi trắng trẻo. Màu áo mà Vương Thành Long chọn cũng rất hợp với cô, tôn lên màu da mịn màng, trong sáng. Lâm Tú Vi thù mặt mày khó chịu. Bởi mùi hương trên áo Vương Thành Long phảng phất quanh cô. Không chỉ thế mà cô còn để một người đàn ông thay đồ. Ôi trời! Cô có phải trẻ con đâu mà không biết thay đồ. Thân thể trần như nhộng mà cô định trao cho chồng tương lai giờ cũng mất luôn.

- Á...!

Đang ngồi thờ thẩn như người mất hồn thù cô bị dung dịch rửa vết thương làm sót. Nhấn mặt, giầy giữa cũng khiến Vương Thành Long bực mình.

- Ngồi im!

- Tôi tự làm được mà. Còn nữa, tôi đâu phải đưa con gái dễ dãi đâu mà anh muốn bắt về thù về, muốn thay đồ thì thay, muốn làm gì thì làm.

- ...

Vương Thành Long không nói gì, nhìn Lâm Tú Vi khiến cô có chút hoảng loạn, lo sợ. Vẫn tiếp tục bôi thuốc, khử trùng, rồi linh tưng những thứ khác nữa. Thậm chí còn làm như vết thương nặng lắm vậy. Sau khi dán xong băng gạc, Vương Thành Long đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi cầm tập tài liệu đi ra. Không quên nhắc cô.

- Nghỉ ngơi đi.

- Này, tôi còn...

"Rầm", chưa kịp nói thù cánh cửa phòng đã đóng lại.

Lâm Tú Vi nhìn xuống người mình, cô đang khoác trên mình mỗi chiếc áo sơ mi sao? Vạch áo nhìn vào bên trong, trơ trụi.

- Ít nhất thì anh ta cũng phải cho mình bộ đồ lót chứ!

"Cộc! Cộc!" tiếng gõ cửa, mặt Lâm Tú Vi đi bưng vì lần đầu cô mắc phải hoàn cảnh này, biết xử lí sao. Vội vã lấy chiếc chăn cuộn lấy thân rồi lết ra cửa. Mở cửa thì thấy bà Tú cầm một bịch gì đó đi vào rồi đặt xuống giường.

- Cậu chủ nói tôi chuẩn bị đồ cho cô.

Nuốt nước bọt khi thất đồ trong túi. Đồ chẳng gì khác là mấy bộ đồ lót mà cô đang rất rất cần.

- Sao...sao...

- Tôi không biết cô mặc loại nào, cỡ gì nhưng cậu chủ nói cứ mua size này nên tôi mua đại mấy bộ.

-

- Cậu chủ có dặn tiểu thư phải ở trong phòng.

Dứt lời bà Tú ra ngoài. Để lại mình Lâm Tú Vi trong phòng. Đợi người ra và không thể tin được mới chỉ nhìn có một chút mà Vương Thành Long đã đoán được size của Lâm Tú Vi. "Bộp" Lâm Tú Vi giơ tay tự tát mình một cái rồi lắc lắc cho tỉnh. Cô không nghĩ mình sẽ ở lại đây để làm mồi cho hất. Mặc xong đồ, Lâm Tú Vi nhìn lại từ đầu đến chân vẫn chưa thấy ổn. Chạy thẳng vào phòng thay đồ, mở tủ. Chắc chắn là cô phải choáng ngợp với tủ đồ sa si, toàn bộ vest có thương hiệu hàng đầu. Đường may tỉ mỉ, hoàn chỉnh thể hiện cấp bậc, đẳng cấp của người mặc. Tạm gác lại, Lâm Tú Vi lao đầu vào lục tung tủ đồ lên, cuối cùng tìm được chiếc áo khoác nhẹ hiem hơi màu trắng sọc đen. Buộc vào eo mình rồi tìm đôi giày thể thao để đi. Nhưng không có đôi nào vừa chân hết. Lâm Tú Vi đi luôn đôi dép trong nhà.....

.....

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mạnh mẽ!

Trên con đường đông đúc, ồn ào và náo nhiệt của thành phố A-thành phố hiện đại bậc nhất, Lâm Tú Vi hiện lên như một thiên thần trước thời tiết lạnh giá của mùa đông. Chiếc mũ len màu đỏ chùm nửa đầu trên mái tóc xõa đang nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp đi.

Bầu trời hôm nay khá âm u, đám mây xám lơ lửng trên trời. Phải chăng đó sẽ là ngày của cô-một ngày không xuân sẽ trắng? Mặc chiếc áo len thụng màu nâu cùng chân váy dài màu cam nhạt khá đồng điệu. Vì hôm nay lạnh hơn so với mọi ngày nên cô khoác thêm chiếc áo bên ngoài và đi đôi giày thể thao cá tính. Khẽ ngẩng đầu lên nhìn những đám mây đang lơ lửng, hai tay ôm lấy vai xoa xoa tạo độ ấm.

"Ring...rong...ring..." Lâm Tú Vi giật mình, lấy điện thoại trong túi ra. Là chuông báo tin nhắn. Mở ra đọc, đôi mắt vốn yên bình bỗng trở lên hỗn loạn, mông lung và khá lo lắng.

"Em lấy thẻ của tôi mà không định trả?"

Có lẽ vì mãi mê lo chuyện ôn thi và tập luyện lên cô cũng đâu có thời gian để suy nghĩ về cái thẻ đó. Nhắc cái túi tới sát mặt mình để tìm. Cô nhăn trán, cố mở to mắt ra để nhìn cho kĩ. Tìm đi tìm lại, lục tung tất cả các ngăn trong túi ra nhưng không thấy gì hết. Cô hốt hoảng, ngồi sụp xuống vỉa hè, đổ hết những thứ có trong túi ra nhưng không thấy. Rõ ràng là cô đã bỏ thẻ vào chiếc túi này và giờ thì hay rồi, không thấy thẻ, sắp sửa chắc cô còn không nhìn thấy mấy cái đám mây u ám, đáng ghê kia nữa. Ngồi sụp xuống, thở dài, gương mặt xinh xắn giờ trở nên méo mó. Lâm Tú Vi phụng phịu, đưa tay lên gỡ đầu, gỡ đến nỗi chiếc mũ lệch, đầu tóc thì bù xù.

-Bạn, bạn gì ơi! Bạn cần mình giúp gì không?

Vai Lâm Tú Vi trở nên khá nặng, cô ngược mắt lên. Tròn mắt thậm chí là không chớp nhìn chằm chằm vào người đối diện.

-Bạn ơi? Bạn ơi?

-Hả...hả...

Cô chớp mắt liên tục, người đối diện với cô là anh chàng điển trai, phong nhã. Gương mặt cân đối, không tròn cũng không quá gầy cùng với nước da trắng và nụ cười duyên dáng. Thật ra thì đây là đầu tiên cô để ý tới một người con trai. Bởi lúc còn yêu Hoàng Phong thì cô làm gì có để ý ai. Thật ra thì cô chẳng buồn nhìn những người con trai khác.

-Bạn cần mình giúp gì không?

-À...không đâu...

Lâm Tú Vi lắc đầu, nở nụ cười khiến người khác điều đứng. Trở lại với tình trạng mình chút xíu. Lâm Tú Vi nhanh tay thu gọn mấy đồng đồ trên vỉa hè vào túi rồi chỉnh lại trang phục, đầu tóc. Đứng ngay ngắn, nhìn người đối diện mình cúi người.

-Cảm ơn nha!

Sau đó thì bỏ đi luôn, hành động đó làm anh chàng cười tươi, lắc đầu vài cái định bước đi nhưng lại vô tình dẫm lên vật gì đó. Cúi xuống nhìn, đó là một cuốn sổ nhỏ màu đen. Lật qua lật lại rồi nhìn về hướng Lâm Tú Vi, nhưng cô đã đi khá xa nên anh mỉm cười, bước lên chiếc xe Ferary màu đen.

Nói đến Lâm Tú Vi thì cô đang trong tâm trạng rối bời chính xác hơn là bút rứt cộng thêm một chút lo lắng. Dù sao thì cô cũng không biết số tiền trong thẻ là bao nhiêu. Vừa đi vừa suy nghĩ lung tung nên Lâm Tú Vi không biết đã đến trước cổng trường từ khi nào.

-Ăn chứ?

Chiếc bánh hamburger ngon lành đang trước mặt cô. Nhìn chiếc bánh rồi lấy tay đặt lên bụng mình xoa xoa. Ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh tròn xoe, đầu đó còn ánh lên tia vui mừng. Đối mặt với ánh mắt ấy là đôi mắt đầy âu yếm, nụ cười nở trên gương mặt rạng ngời của Hoàng Phong.

-Sao hả? Em không định để cánh tay anh gây rồi mới ăn chứ!

-Cảm ơn!

Lâm Tú Vi nhận lấy chiếc bánh rồi hai người cùng tiến vào sân trường. Thi thoảng lại thấy Hoàng Phong quay sang nhìn Lâm Tú Vi-người con gái anh thương đang cầm chiếc bánh mà anh mua. Người con gái mà anh có thể hi sinh tất cả để bảo vệ, và là người đã khiến anh trở nên tốt hơn, hoàn thiện và trưởng thành hơn. Ánh mắt của Hoàng Phong nhìn cô thật êm dịu. Những chiếc lá cuối đông cũng dần rơi xuống. Có lẽ là dành cho một sự khởi đầu mới-một diện mạo mới hay là kết thúc cho chuỗi ngày vui vẻ.

-Không biết trưa em có hẹn với ai không?

-Ừm...không,có chuyện gì à?

-À...Anh muốn ăn trưa cùng em thôi.Chắc tại tính anh kì cục quá nên không thẳng nào chịu ăn chung

-*Gật gật*Được...được thôi.

-Vậy trưa nay mình gặp nhau nha.

Hoàng Phong chào tạm biệt,Lâm Tú Vi cũng đi đến phòng tập nhạc.

Hôm nay cô hẳn là có bài kiểm tra nên cô đã tập luyện rất kĩ.Tài năng chưa bao giờ suy giảm nhưng không có nghĩa là cô cho phép mình lơ đãng.

Ngồi vào bàn,cô hơi hồi hộp khi xem phần biểu diễn của mọi người.

-Lâm Tú Vi,mời em

-Dạ.

Lâm Tú Vi đi lên trên giảng đường,đặt nhẹ bàn tay lên phím đàn.Bàn tay thon thả di chuyển nhẹ nhàng,linh hoạt tạo nên một bản nhạc tuyệt hay.Tất nhiên kết quả không thể tốt hơn.Bước ra ngoài lớp,Lâm Tú Vi hít một hơi thật sâu,nở nụ cười thật tươi rồi bước đi.

Cô nhanh chân đến căng tin để gặp Hoàng Phong.Nhưng đi được nửa đường cô bị chặn lại bởi một nữ sinh.

-Lâm Tú Vi,chúng ta gặp nhau chút nhỉ?

-Chúng ta không quen nhau,vậy thì đi đâu?

-Hừ,tôi tưởng nữ hoàng của trường này phải thùy mị lắm chứ!

-Xin lỗi,tôi có hẹn.

-Dành chút thời gian cho tôi được chứ,Lâm Tú Vi?

(Còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lím Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Quyền sở đen

"Cạch".Tiếng mở cửa phòng vang lên.Bà Tú bước vào thận trọng cúi người.

-Tiểu thư,com đã chuẩn bị xong,mời cô xuống dùng.

Lâm Tú Vi ngồi trước một tấm kính to.Ở đó,cô có thể bao trọn cảnh vật vào tầm mắt mình.Vì đây là căn biệt thự ở ngoại ô nên rất yên tĩnh và trầm lắng.Ngoài mấy căn biệt thự ở phía xa thì ở chỗ cô đang ngồi có thể nhìn vào thành phố.Đây cũng là điều đặc biệt mà không một căn biệt thự ở ngoại thành có được.

Trời đã nhá tối,đám mây âm u vẫn còn đó,"vẫn còn đeo bám" cô âm thầm mà buồn tủi.Lâm Tú Vi ngồi đó với chiếc áo sơ mi trắng khoác bên ngoài.Mái tóc được buông thả tự do làm phần quai xanh ở cổ cô lúc ẩn lúc hiện quyền rũ..

Lâm Tú Vi còn không định hình được hành động mà mình làm trước Hoàng Long mấy hôm trước.Gương mặt thơ thần,trắng bệch của anh vẫn còn trong đầu cô.Làm sao để cô có thể xóa bỏ hình ảnh đây-hình ảnh mà cô luôn giữ cho mình,luôn coi như một vật vô giá trị.Nhưng có phải cô quá ích kỉ với bản thân?Có phải cô chấp nhận sự thật đây?Và có phải cô chưa giữu hết giá trị của một sự việc-không có gì là mãi mãi,tình cảm của cô với anh cũng vậy.

-Tiểu thư...

Lâm Tú Vi nhắm tịt mắt bởi ánh điện trong phòng.Quay lại thì thấy bà Tú đang đứng nhìn mình lo lắng.Như đọc được suy nghĩ,cô đứng dậy,chỉnh lại chiếc áo rồi đi xuống.

Bước xuống cầu thang,Lâm Tú Vi đỏ mặt khi nhìn thấy người đàn ông chạc 25 tuổi,vóc dáng cao to,chiếc áo sơ mi có lẽ đang phải chịu đựng cơ

bụng,ngực của anh ta.Chẳng nể nang ai,người đó nhìn chăm chăm vào Lâm Tú Vi.Ánh mắt như đốt cháy chiếc áo mỏng manh của cô mà nhìn rõ nội y bên trong.Lâm Tú Vi chớp chớp mắt rồi cúi mặt xuống đi thẳng vào phòng ăn để có thể che đi đôi má đỏ như lửa của cô.

-A...chị hai!

Lâm Tú Vi tròn mắt quay ngoắt lại nhìn người đó.Anh mắt rà sét chĩa thẳng vào người đối diện.Chẳng lẽ cha cô còn đẻ thêm đứa con nữa trước khi cưới mẹ cô sao?Tuổi chắc chắn là hơn tuổi cô vậy sao gọi cô là chị hai?

Đứng chôn chân ở đó một lúc đến khi Vương Thành Long nhìn người kia cảnh cáo.Tất nhiên khi thấy ánh mắt ấy thì nụ cười tắt ngấm,ánh mắt đùa nghịch cũng thu hồi một cách nhanh chóng.

-Lại đây!

Lâm Tú Vi nhăn mặt nhìn Vương Thành Long tỏ vẻ không bằng lòng.Ánh mắt của Vương Thành Long cũng đâu kém,như tia lửa chiếu thẳng vào đôi mắt kia đập tắt sự ngoan cố.Cô ngồi sụp xuống không quên giữ khoảng cách.Đang ngồi đột nhiên bàn tay rắn chắc ôm chặt lấy eo Lâm Tú Vi kéo lại chỗ hân.Ánh mắt không nhìn Lâm Tú Vi nhưng đôi tay bất giác vuốt ve mái tóc của Lâm Tú Vi như chú mèo nhỏ.Lâm Tú Vi bực tức giãy giụa nhưng càng dịch chuyển thì eo cô càng bị Vương Thành Long nắm chặt hơn.

-Ngồi kia là Evil,từ giờ em muốn đi đâu cứ gọi.

Vương Thành Long nhắm mắt thành thói,đầu hơi cúi vào vai cô mà nói.Cô dường như chẳng mấy bận tâm về người đối diện.Evil hơi thất vọng,ánh mắt tỏ vẻ trên trọc cô.

-Chào chị hai.Em là Evil,24 tuổi.

-Chào...chào...anh!

-Hahaha...chị hai,đừng gọi vậy tổn thọ em.Cứ gọi Evil hay chú được rồi.

-Chào...Evil.

-Gọi chú thôi!

Vương Thành Long nhìn Evil rồi quay sang nhìn Lâm Tú Vi.Hành động tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm Evil phì cười.Chẳng phải đó là cái tên làm lão đại cũng anh nổi hứng ghen sao.

-Chuyện giải quyết đến đâu rồi?

-Dạ,xử hết rồi anh.Còn tên lão đại hân muốn thương lượng lại với anh.

-Chú nghĩ tôi thích thương lượng sao?

-Em hiểu,chuyện này sẽ giải quyết nhanh gọn theo ý anh!

-Tốt!Chú vào dùng cơm luôn đi.

Evil chỉ đợi câu nói này thôi,anh đứng lên nhí nhánh như đứa trẻ con.Thậm chí chẳng quan tâm đến hình tượng của mafia.Trái với gương mặt hóm hờ thì Lâm Tú Vi lại tỏ ra sợ hãi,cứng đơ như chôn chân ở ghế.Gương mặt trắng bệch nhìn Vương Thành Long khó hiểu.Từ "xử" là sao?Cô bắt đầu bần rùn chân tay khi nghĩ đến số mạng của mình khi dám cãi lời của hân.

Sang một không gian khác,một phòng ngủ khá ngăn nắp với kệ tủ đựng sách và huy hiệu cùng với mấy hình thù được sắp xếp đẹp mắt.Không gian khá rộng.Phòng được tô điểm bởi màu xanh nhạt sáng sủa,chiếc giường được tô điểm bởi ga trải giường màu xanh đậm.Một anh chàng diện áo phông trắng,quần lửng bò.Gương mặt thánh thiện cùng với mái tóc được chải chuốt dạng nắm cộng thêm chút lượn xoắn kiểu hàn quốc.Anh ngồi đó hưởng chút gió buổi tốiuwf của sở.Cầm chiếc sổ đen trên tay,anh có vẻ khá lưỡng lự.Lật đi lật lại cuối cùng cười mỉm gật đầu.Đặt quyền sở xuống bàn,anh cẩn thận tháo chiếc khuy bấm ta.Trang đầu tiên rất ngăn gọn kèm theo bức ảnh thẻ khá dễ thương.

Ghi dưới bức ảnh là dòng chữ ngay ngắn,rất đẹp.

"Tên:Lâm Tú Vi,

Tuổi:trăng tròn,

Giả sử mà bị mất,ai nhặt được làm ơn gửi trả theo địa chỉ:Trường Keysland,khoa nhạc cụ,hỏi Vi lùn nhá!

Nhưng chắc không làm mất đâu....!^^

^.^"

Có những kí tự khá độc đáo.Nụ cười trên môi anh nở rộ để lộ hàm răng trắng như trứng gà bóc.Nhẹ nhàng lật sang trang thứ hai.

"Ngày24/2/...

Khai bút,lần đầu tiên viết nhật kí...-.-

Hôm nay quen được bạn rất dễ thương khoa điều khắc.Đẹp trai,gà lăng và tôi bắt đầu kết rồi.Hơi ảo tưởng xúu nhưng thôi nhờ đâu người ta cũng thích mình...hihi...!"

Nụ cười chợt khép lại,ánh mắt hơi tiếc nỗi nhìn vào trang tiếp theo.

"Ngày 2/2/...

Cái người mà tôi nói với nhật kí á,hôm nay hoa chóng nở.Í quên,hoàng tử của tôi là Hoàng Phong.Rất chiều bạn gái và tốt tính.Nói chung là hôm nay một ngày đặc biệt-ngày của hạnh phúc≡≡≡"

Vẫn biết là không được phép như vậy nhưng anh không thể không tò mò,mở sang trang tiếp.

"Ngày 24/12/...

Tôi ỏn mà,hoàng tử phải sánh với công chúa.Mây là gì hả?Người hầu hay kẻ giúp việc nghèo hèn?VẬY ĐI,tôi bỏ mặc,quyết định quên hoàng tử của tôi.Nhưng chẳng hiểu sao rồi lại ở một nơi âm ỉ,đậm,đen đen là đen vậy nhỉ?T_T"

Dường như có chút tia nắng nào đó lấp ló trong ánh mắt kia.

"Ngày 17/3/...

Hơi buồn nhỉ?Tại tôi dạo này bỏ bê bạn quá.Này nhật kí,có lẽ đời tôi gắn liền với banh đấy.Buồn cười quá phải không nhưng ngoài bạn thì tôi chẳng dám chia sẻ với ai.Cái ánh mắt đầy lạnh lùng lắm.Nhưng không quan tâm.Người tôi tôn kính giờ đem tôi ra trao đổi.Biết mà,tôi chẳng là gì hết.Một chút cũng không nhỉ?Một mối quáπ.π Có lẽ từ giờ trang nhật kí sẽ toàn đau khổ,một màu đen huyền bí=.="

"Ngày 2/4/...

Chấm dứt...Một mối quan hệ mỏng manh giờ cũng rách.Một mối,chán,cuộc sống của tôi sao không giản dị được như mòmột mái ấm đủ cha mẹ,một người coi mình là tất cả,và...một giây tiếng cười thôi...

Nhưng đó chỉ là mơ,và mơ là điều không và chẳng bao giờ có thật...!"

Tờ cuối cùng được anh nhìn ngắm khá kĩ.Những tờ giấy được vết kín bởi nét chữ đẹp đẽ và tô thêm những giọt nước mắt.Nhẹ nhàng gấp quyển sổ lại,anh chàng lại giường thả mình xuống chiếc đệm êm ái.Được vài giây thì bỗng anh nhìn thấy thứ gì đó thò ra khỏi quyển sổ.Bật người dậy,vội lấy quyển sổ mở ra.Một chiếc thẻ ATM trắng vàng sáng bóng.Nó đặc biệt ở chỗ tên được dập nổi và có mã bảo mật ở ngay bên ngoài.Dù sao thì anh cũng không mù thông tin đến nỗi không biết rằng mã này chỉ rút được tiền khi có dấu vân tay của chủ.Trán khê nhăn lại vì anh không nghĩ đây là thẻ của Lâm Tú Vi.Nắm xuống nhìn cái thẻ rồi nghĩ lại lúc cô chán nản khi không tìm được vật gì đó nhìn anh.Gương mặt đầy thật đặc biệt.Nụ cười nhìn một lần đã làm người ta phải nhớ cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyển trường

- Evil,cậu lo chuyện chuyển trường đến đâu rồi?

- Dạ...Anh hai,em nghĩ...

"Phụt" miếng nước vừa uống vào chưa kịp uống đã phun hết vào mặt Evil.Lâm Tú Vi không để ý gương mặt méo mó của Evil,đôi mắt không thể to hơn nhìn Vương Thành Long.

- Chuyển...chuyển trường là sao?

- Em không nghe hay cổ tình giả ngốc đây?

- Anh chuyển trường cho tôi mà không hỏi tôi một câu ư?Rốt cuộc anh là loại người gì đây?

-À...anh hai,em nhĩ mình nên hỏi ý kiến chị hai trước.Chị muốn học trường nào?

-Im!

Chỉ một giọng nói vang lên thôi.Không khí trong phòng ăn lập tức trùng xuống,nặng nề.Luồng khí ẩm đậm,len lỏi một chút lạnh lùng thoáng qua người Lâm Tú Vi làm cô nổi da gà.Đến một ánh nhìn Vương Thành Long không buồn nhìn.Cầm chiếc khăn ăn được đặt trên đùi vút lên bàn,lặng lẽ đi.

-Tôi đã quyết,không ai có quyền thay đổi.

Đôi chân vẫn bước đi,nhưng rồi ngừng lại một chút.Đầu hơi ngoảnh lại để lộ nửa khuôn mặt tràn đầy sát khí cũng với ánh mắt sâu thẳm như vô cảm.

-Kể cả em!

Sau lời nói là tiếng động cơ của chiếc xe đậu bên ngoài.Lâm Tú Vi nhăn trán,Evil hiểu cô đang rất khó chịu vì chuyện vừa xảy ra.

Đoạn Lâm Tú Vi tức tối,đứng lên và đi lên phòng.Bàn ăn giờ chỉ còn lại Evil.

Lâm Tú Vi lên phòng được một lúc thì xuống.Chiếc áo sơ mi trắng giờ đã thay bằng bộ đồ của cô.Thấy Lâm Tú Vi dừng dưng bước ra cửa,Evil đang ngồi trên chiếc sofa cao cấp vội đứng dậy,chạy lại kéo tay Lâm Tú Vi.

-Chị hai,chị định đi đâu hả?Em trở...

-Không cần.Tôi đủ lớn để đi.Cũng đừng gọi tôi là chị hai.Bởi tôi chẳng là gì của lão đại anh,một chút cũng không.

-Chị...

-Làm ơn,tôi mệt rồi.Xin mấy người đó,buông tha cho tôi đi!

Dứt lời,Lâm Tú Vi bước về phía cổng.

-Lão đại không như vẻ ngoài.Chỉ có chị mới thay đổi được anh ấy.

Lâm Tú Vi vẫn dưng dưng đi mặc dù cô nghe rõ từng lời mà Evil nói.Cũng đúng,từ khi Vương Thành Long có cô hẳn thay đổi chút ít.Không còn quan hệ với phụ nữ bên ngoài như trước.Tính tình cũng dễ chịu hơn.Phong cách làm việc vẫn thế nhưng mềm mỏng và nhẹ nhàng hơn trước khi gặp cô.Biệt thự này mặc dù đã chứa nhiều nữ nhân nhưng họ không ở đến quá hai giờ.Lâm Tú Vi thì khác.Cô thích đi thì đi,thích ở thì ở,thích làm gì thì làm.Điều đặc biệt là cô luôn phá vỡ quy tắc mà Vương Thành Long đưa ra.Evil cũng chưa từng thấy nữ nhân nào dám cãi lời lão đại một cách công khai như cô.

Evil tuy đã gặp nhiều nữ nhân,quan hệ với nhiều loại người. Trong đời anh ga

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trường mới...!

-Vậy cậu Vương đích thân tới đây là...

-Chuyển trường,là chuyển trường cho tiểu thư đây.

-Đây chẳng phải là trò Lâm Tú Vi sao?

Ông Kings nhìn Lâm Tú Vi rồi nhìn hần với đôi mắt ái ngại.Ai chả biết Lâm Tú Vi cô là viên ngọc quý để thu hút các sinh viên khác về trường ông học.Hiện nay thì chưa có nhưng ông tin rằng chỉ cần Lâm Tú Vi còn ở trường thì trường Keysland sẽ nổi danh.Bằng chứng xác thực cho việc này là Lâm Tú Vi đã được khen ngợi khi hợp tác với một trong những nghệ sĩ hàng đầu châu Á.Chỉ với việc nhỏ đó thôi đã thu hút được hàng trăm sinh viên nộp hồ sơ vào trường.Nhưng giờ nếu ông không kí giấy chuyển trường thì không biết tính mạng ông sẽ ra sao sau ngày hôm nay.Vương Thành Long nể nang ông mới chấp nhận đích thân nói chuyện còn con này.Mặc dù hần chỉ cần cho người báo tin Lâm Tú Vi chuyển trường thì chẳng ai có thể lên tiếng.

-Ông Kings,đề nghị của tôi khó quá sao?

-Không...chỉ cần là cậu nói,nhưng tôi nghĩ

trò Lâm đây sẽ được chúng tôi đào tạo tốt.

-Chỉ cần ông trả lời: kí hay không?

-Được...tôi kí!

-Tốt!Người của tôi sẽ đến lấy giấy xác nhận.

Ông Kings tất nhiên không được phép nói gì.Bởi trường ông là ngôi trường khá nhỏ và đó cũng là nguồn kiếm sống duy nhất mà ông có bây giờ.Vương Thành Long dịch tờ giấy trước mặt ra chỗ ông Kings,đứng dậy chỉnh trang phục,đeo chiếc kính đen lấy ở vạt áo rồi đứng dậy kéo theo Lâm Tú Vi.Lên chiếc xe Ferrari sang trọng,lầm lị đi về phía trước.Lâm Tú Vi còn chưa hết bàng hoàng khi cô đột chuyển trường đặc biệt là cô còn bị ép buộc chứ không phải tự nguyện.Đôi mắt Lâm Tú Vi to tròn,pha chút giận giữ thì thoáng lại liếc sang nhìn Vương Thành Long.Đôi mắt sâu thẳm nheo lại như ý cười.

Con đường mà Lâm Tú Vi đang đi cũng giống như đường đời của cô vậy,to,rộng và dài.Ngay cả bản thân cô cũng không biết điểm cuối cuộc đời mình.Trời hôm nay cũng rất đẹp.Hai bên phố nhộn nhịp trang trí chuẩn bị cho Giáng sinh sắp tới.

Đây cũng là Giáng sinh thứ 10 cô không được ở bên gia đình.Gương mặt vui vẻ,hiền hậu của mẹ luôn ở trong tâm trí cô.Những món quà nhỏ xinh xắn được mẹ tỉ mỉ chọn lựa và gửi gắm trong đó tình yêu thương mà cô trân trọng hơn cả bản thân mình.10 năm,10 năm không ba mẹ,không họ hàng hay bạn bè,không có ngày Giáng sinh.Tất cả đều là con số không.Người ta nói hạnh phúc sẽ được chia đều cho mỗi người,vậy tại sao cô lại không có.Đôi mắt Lâm Tú Vi vẫn nhìn xung quanh quan sát mọi thứ.

-Đang nghĩ gì?

Giọng nói Vương Thành Long vang lên âm trầm mang theo hơi lạnh khiến cô giật mình.Lâm Tú Vi không nói,chi lẳng lẳng cúi xuống nhìn chằm chằm vào đôi giày mà cô đang mang.

-Em còn chưa trả chiếc thẻ cho tôi.

"Thẻ..."Lâm Tú Vi tròn mắt,gìò thì trong đầu cô trống rỗng,đôi tai cô bắt gặp nóng bừng lên.Cô thất sự đang lo lắng.

-Sao?

-Chuyện...chiếc thẻ...

-Chiếc thẻ sao?

-Tôi...tôi không nhớ là đã vứt nó ở đâu.Nhưng...nhưng tôi hứa sẽ tìm và trả lại anh ngay khi có nó.Anh yên tâm tôi cũng không mua nhiều đâu chỉ là bộ quần áo tầm vài trăm nghìn thôi.

Vương Thành Long không nói gì chỉ khẽ mỉm cười.Hắn còn nghĩ cô phải mua thứ gì đắt lắm.Chỉ là bộ quần áo vài trăm ngàn.Cô làm vậy là coi thường Vương Thành Long nha.Chưa một lần nào hắn chịu khoác lên mình cái áo hay bất kì món đồ vật nào dưới chục triệu cả.Ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn chứ đừng nói động vào.

"Kítttt..." Vương Thành Long phanh gấp làm người Lâm Tú Vi dòn hết về trước.Hắn quay sang nhìn Lâm Tú Vi bằng ánh mắt điều hâu.Cô ngồi sát vào cửa xe.Vương Thành Long ghé người dần dần tiến gần lại Lâm Tú Vi.Cô khiếp đến tái mặt.Nhắm nghiền mắt lại.Đôi má nóng hừng lên như quả cà chua chín mọng hấp dẫn.Hắn ghé sát tới mức cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng ran của hắn.Vương Thành Long quả không thể nhịn cười trước thái độ của Lâm Tú Vi.Đôi môi nở nụ cười tươi mà chưa bao giờ hắn có.Đôi môi nở rộ lộ hàm răng trắng như sứ trông thật quyến rũ.

-Lo mà tìm lại chiếc thẻ cho tôi.Không thì...

Lâm Tú Vi mở mắt nhìn Vương Thành Long rồi gật đầu lia lịa.Lúc Lâm Tú Vi mở mắt cũng là lúc Vương Thành Long tắt nụ cười và trở về gương mặt nghiêm nghị.

-Không thì tôi sẽ ăn em...

-Tôi...tôi biết rồi mà.

Vương Thành Long lái xe đi.Đến bây giờ Lâm Tú Vi mới có thể thở nổi.Chiếc xe chọn cửa hàng thương hiệu Gucci làm điểm dừng tiếp theo.

-Vào đây...

-Em định mặc bộ đồ vô giá trị này vào ngôi trường danh tiếng?

Lâm Tú Vi tròn mắt.Vô giá trị à?Bộ quần áo cô mặc trên người cũng hơn vài trăm chứ có rẻ gì đâu.Cô liếc mắt lườm Vương Thành Long vẻ khó chịu vì dám khinh thường bộ đồ cô đang mặc.

Vào bên trong cô không thể rời mắt bởi thiết kế sang trọng của cửa hàng.Màu trắng là màu chủ đạo làm cho cửa hàng thêm sang trọng.Mỗi sê đồ được phối theo xu hướng thời trang hiện nay.Màu đỏ của tấm rèm cửa của phòng thay đồ tạo điểm nhấn và màu sắc quyến rũ.

-Cậu Vương!

Một phụ nữ ăn mặc sag trọng bước từ trên bậc thang xuống.Gương mặt sắc nét,mái tóc uốn đuôi thả bóng bĩnh.Thân hình quyến rũ với đầm trễ nải màu đen.Người phụ nữ này tầm 35 tuổi.

-Angel...

Vương Thành Long ôm lấy Angel như màn chào hỏi.Tiếp đến Angel nhìn Lâm Tú Vi.Ánh mắt sắc sảo nhìn cô từ đầu đến chân.Vàng trán được che bởi tóc mái thưa khẽ nhấc lại.Quay sang mỉm cười với Vương Thành Long.

-Cậu Vương đôi gu từ khi nào vậy?Thơ ngây và trong sáng nha.Hahaha

Vương Thành Long cởi cúc áo rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đây.Cánh tay đặt lên thành ghế trông thật oai phong.

-Angel.Tôi đang bận.

Giọng nói trầm lạnh vang lên.Angel có vẻ không vui với câu nói của Vương Thành Long.Cô nhìn Lâm Tú Vi một lượt rồi đưa cô đi chọn đồ.

-Tiểu thư tên...

-Lâm Tú Vi.Chị không cần gọi tôi là tiểu thư.

-*cười*Vậy tôi phải xưng hô gì đây cô Lâm

Đang mãi miết chọn quần áo,Angel dừng lại khi nghe Lâm Tú Vi nói.Khá ấn tượng ít nhất cô cũng không phải chọn đồ cho đám tiểu thư kênh kiệu,ngạo mạn cho đám tiểu thư bèo nhèo.

-Xưng là em được rồi...nếu cô thích.

-Haha...Ok.Vậy em thích màu gì?

-Đen,trắng.

-Rất ấn tượng.Vào thử bộ này đi.Đúng màu em thích.

Lâm Tú Vi nhận chiếc đầm ngắn nửa trắng nửa đen trên tay Angel.Điểm nhấn tạo cho chiếc váy đó là chiếc cổ áo khoét sâu quyến rũ và đó là đầm hở lưng.Cô bước ra từ phòng thay đồ.

Chất liệu vải mềm mỏng cũng với tông màu tôn lên dáng mượt mà và màu da trắng như ngọc trai.Angel không thể che nổi khi bộ đồ trên người cô đang mặc như dành riêng cho cô vậy.Đất Lâm Tú Vi ra nở nụ cười nhìn Vương Thành Long.Con người kiêu hãnh đây đang dán chặt mắt vào dự án sắp tới được nhân viên gửi qua điện thoại.Lâm Tú Vi bước ra trước mặt Vương Thành Long mang theo hương thơm phảng phất mùi hoa hoàng vàng.Vương Thành Long ngẩng đầu lên.Cứ tưởng hần sẽ thỏa mãn với hình ảnh cô hiện tại.Chiếc trán bắt đầu nhăn lại lộ rõ vẻ khó chịu.

-Angel,chẳng phải tôi đã nhắc tới nơi mà chúng tôi sắp đến.

-Tôi biết.Trường học đó thì khác gì hội chợ thời trang.Bộ này rất...

-Tôi nghĩ mình sẽ đợi thêm 1 phút nữa.Thời gian của tôi được tính bằng tiền.Cô biết rồi đấy!

Angel không nói gì,chỉ nhún vai rồi xoay người đi như người mẫu về phía trước.Lâm Tú Vi nhìn Vương Thành Long rồi nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc.Cô tròn mắt,nhếch môi kiểu kì quặc:"Ì...Học sinh mà mặc kiểu này đi học?Không thể tin nổi".

-Còn đứng đây!

Lâm Tú Vi giật mình nhìn Vương Thành Long rồi vội vàng chạy theo Angel.Vào một khu khác.Khu này hầu hết phục vụ đồ trang nhã.Cách phối màu hay kiểu cách khá kín đáo nhưng không kém phần sang chảnh.Angel chọn cho cô chiếc váy màu hồng phấn,chiếc nơ nhỏ nhắn đặt phía eo lấp lánh những hạt đá.Chiếc váy bồng bĩnh như công chúa dài qua đầu gối chút.Điểm mạnh của chiếc váy là phần vai để hở.Vào thay đồ,chưa đầy 1 phút thì Lâm Tú Vi trở ra.Angel mỉm cười,cô quay sang lấy chiếc khăn thêu hoa hồng đậm đi ra phía sau Lâm Tú Vi.Nhẹ nhàng bới mái tóc đang đổa,dùng chiếc khăn buộc lại gọn gàng.Angel nhìn cô rồi dùng tay khẽ gậy hai sọ tóc xuống.

-Như vậy trông ổn hơn.

Lâm Tú Vi bước ra trước mặt Vương Thành Long.Hắn không nói gì chỉ đứng dậy cài cúc áo,chỉnh bộ trang phục của mình rồi nhìn Angel gật đầu.Sau đó cả hai tiến ra chiếc xe và đi.

-Hoàng Phong!Con đứng lại đó cho ta.

Ông Hoàng Kỳ mặt đỏ bừng tức giận.Hoàng Phong đang đi ra cửa thì dừng lại.

-Nếu con không cưới Triệu Ngọc Hân thì đừng xem ta là ba con.

Hoàng Phong nhăn trán, đôi mắt đỏ ục quay lại nhìn ông. Bàn tay siết chặt như muốn giết chết bản thân mình ngay lúc này vậy.

- Nếu ba đem hạnh phúc cả đời con ra chơi đùa, con nghĩ ba không xứng đáng với điều đó.

- Con... thẳng mắt dạy, biến ngay, coi như tao không có đứa con như mày.

Hoàng Phong quay người bước đi. Mười mấy năm nay, đã mười mấy năm anh không được tự do quyết định tương lai cho bản thân. Lúc nào cũng như một con rô bốt chỉ biết nghe lệnh và làm theo. Anh được học điều khắc nhưng anh biết đó chỉ là tạm thời. Trong nhà ngoài mẹ anh thì không một ai hiểu được cảm xúc của anh. Ba anh - một người lập trình viên và viết chương trình vào trí não anh. Ông luôn muốn con trai mình hoàn hảo trong bất kể công việc gì.

"Rầm!" Cánh cửa đóng vào. Anh thở dài nhìn mẹ đang đứng đó lo lắng. Đi thật nhanh lên phòng. Bà Hoalo lắng đi theo con trai lên phòng. Nhẹ nhàng mở cửa rồi ngồi kế bên anh.

- Con trai!

Bàn tay bà ấm áp đặt lên vai anh. Có lẽ đây là khoảng thời gian anh cảm thấy hạnh phúc và an toàn nhất. Ở cạnh bà cũng là lúc con người yếu đuối trong anh được bộc lộ rõ ràng nhất. Nhẹ nhàng gục mặt xuống vai bà.

- Mẹ biết con rất buồn nhưng hãy nghe mẹ một lần. Ba con chỉ muốn tốt cho cả nhà.

- Tốt cho ba hay cho cả nhà?

Anh ngẩng đầu lên nhìn mẹ như một đứa trẻ vậy.

- Ông hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của con.

- Con trai, ba cần làm vậy để cứu công ty và gia đình. Công ty ta đang rất khó khăn.

- Ông giỏi lắm mà. Chuyện đó không giải quyết được? Hay đem hạnh phúc của đứa con duy nhata ra làm lối tắt cho riêng mình.

- Làm ơn, hãy tin mẹ. Ba con không tệ đến vậy. Ông cần lo cho hàng trăm nhân viên ở công ty. Nếu ta sụp đổ...

Bà đỏ mắt nhìn anh. Hoàng Phong ngồi đó, sắc mặt chán ngắt nhìn bà.

- Không chỉ con, tầm còn những người khác. Họ phải lấy gì để lo cho gia đình.

Hoàng Phong không nói gì, anh lấy chiếc áo khoác trên giường đi ra khỏi phòng. Bà Hoa ngồi đó, ánh mắt thẫn thờ nhìn đứa con trai mà bà hết mực thương yêu. Cảm xúc của anh đương nhiên bà hiểu nhưng nếu không bắt anh làm điều đó thì cơ ngơi bao năm này mà chồng bà gây dựng sẽ sụp đổ.

Lâm Tú Vi được Vương Thành Long đưa tới trường G&G - một ngôi trường dành riêng cho nghệ thuật sân khấu. Đưa Lâm Tú Vi vào nhận hồ sơ sau đó Vương Thành Long trở về nhà. Hắn lên thay một bộ đồ khác. Lần này là màu đen cùng màu với áo sơ mi và chiếc cà vạt màu trắng nổi bật.

- Em ở nhà lo đồ cho ngày mai đi học. Tôi cho bà Tú nghỉ vì thế em sẽ là người nấu ăn.

- Há? Tôi sao?

- Lát Evil sẽ qua đưa em đi mua đồ.

Nói xong Vương Thành Long đi ra ngoài và hút thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mua sắm

Lâm Tú Vi gương mặt méo mị nhại lại lời Vương Thành Long. Cô thả người xuống chiếc ghế salon cao cấp. Chiếc điện thoại rung. Lâm Tú Vi mở ra. Là tin nhắn của một số lạ. Số điện thoại này chỉ cần nhìn qua một lần là nhớ. Các con số chen nhau vừa nhìn đã biết chủ nhân là người bá đạo. Và đó là Vương Thành Long.

"- Ra công!".

Một tin nhắn cộc lốc mang đậm chất ra lệnh.

-Hử...không hiểu sao trên thế giới này lại tồn tại cái người...

Tay của Lâm Tú Vi bị một lực mạnh kéo khiến cô không đứng vững. Tâm trí còn chưa kịp định hình lại bị lôi lên, đẩy mạnh vào chiếc xe đỗ ở cổng.

Cô trau mày xoa cổ tay đã hừng đỏ của mình.

-Thời gian của tôi được tính bằng tiền, em không biết?

Lâm Tú Vi nguyệt mất lờ mờ rồi thối nhẹ vào vết thương. Suốt chặng đường Vương Thành Long không nói gì chỉ nhìn thẳng, đôi mắt nhắm lại như đang suy nghĩ gì đó. Lâm Tú Vi ngồi nguyên. Chiếc xe sang trọng đầy đủ tiện nghi mà cô đã vào mấy lần nhưng mỗi lần bước lên xe nó lại cho cô cảm giác mới lạ. Nó làm lì phảng phát hơi lạnh y như chủ nó.

Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc mà không nể nang ai. Lâm Tú Vi xanh mặt quay sang nhìn. Vương Thành Long vẫn lịch lãm, thả dãn bên chiếc vô lăng cao cấp. Thân ảnh lúc này quả khiến người ta say đắm.

-Không chết đâu.

Âm thanh âm trầm vang lên. Lâm Tú Vi đỏ mặt, cúi khẽ đầu xuống nhún chầm chầm vào tấm nệm bên dưới. Chiếc xe đỗ trước một dinh thự lớn.

Lâm Tú Vi ngược lên nhìn. Ngõa dinh thự cao chọc trời. Bên trên là viên một màu trắng mờ nhạt của mây khiến khung cảnh trở nên tuyệt diệu. Sau cánh cửa màu đen là cây cổ thụ lâu năm, cành cây rủ xuống sát đất cùng với màu xám tro của ngôi nhà tăng thêm bí ẩn. Chưa đầy năm giây một người bước ra mở cửa hơi cúi người về cung kính. Vương Thành Long vẫn thói quen cũ, đứng dậy bước ra xe, cài cúc áo rồi đi thẳng vào trong.

-Nè...

Lâm Tú Vi chưa kịp dứt lời thì cánh cửa xe đóng rầm lại ngay trước mặt. Cô nhăn mặt lăm nhăm như người tự kỉ.

10'...20'...30'...Đội nửa tiếng vẫn không thấy động tĩnh gì. Nhìn dinh thự trước mặt cô lại càng tò mò hơn. Mở cửa xe, cô ngó ra ngoài rồi lại đóng cửa vào.

-Chỉ vào xem thôi chắc không sao đâu.

Nói xong, Lâm Tú Vi mở cửa bước ra ngoài. Cô rón rén như tên trộm cẩn thận từng bước đi. Bước đến cánh cửa chính màu đồng trạm hình thiên thần. Lâm Tú Vi hé cửa ngó vào giây lát rồi tiến thẳng vào trong. Bên trong rộng lớn nhưng không có đồ vật gì ngoài chiếc ghế nệm vàng kiểu hoàng gia được phủ bởi tấm lông chồn cao cấp.

-Vương đại, tôi sẽ cố gắng sửa sai. Chủ lần này, lần này thôi. Xin cậu thương xót.

-Vương Thành Long tôi chưa từng cho ai cơ hội.

Lâm Tú Vi nhận ra giọng của Vương Thành Long. Cô bước đến căn phòng bên mé. Đôi mắt to tròn dí sát vào tấm kính nhỏ ở cửa. Trong đó, Vương Thành Long ngồi trên salon. Hai tay buông thả trên thành ghế, vắt chéo chân nhìn xuống người đàn ông đang quỳ dưới run rẩy.

-Xin cậu...tôi còn vợ con ở nhà không có tôi..

-Hử...ông biết điều đó còn dám làm chuyện này.

Lâm Tú Vi tim đập loạn nhịp, hơn chục người mặt véc đen đang đứng xung quanh.

-Ông phá hỏng phi vụ làm ăn của tôi. Thất thoát 1 tỉ, ông định trả tôi bằng cách nào.

-Tôi sẽ trả...sẽ trả

-Đổi 1 lấy 1. Tôi sẽ giết ông hoặc 1 trong hai người còn lại. Coi như 1 tỉ đấy để ông an táng.

-Cậu Vương..

Vương Thành Long cười nhếch mép, khẽ ngả người ra phía sau. Ngón tay dơ lên rồi hạ xuống nhanh chóng.

"Đoàng..." một vũng máu loang lổ, người đàn ông ngã xuống, chết mở mắt.

-Háy....

Lâm Tú Vi trừng mắt nhìn. Đôi tay run rẩy giữ chặt miệng để không tạo ra tiếng. Giọt nước mắt không hiểu bắt đầu chảy khi nào thấm trên môi mặn đắng. Cô vừa chứng kiến vụ giết người tàn ác. Vương Thành Long ngồi đó vẫn thản nhiên. Ánh mắt nhìn Evil ra hiệu. Lâm Tú Vi hoang mang chôn chặt mình ở đây.

Vương Thành Long đứng dậy cài cúc áo.

-Thu dọn cho sạch sẽ.

-Dạaaaa....!

Evill đi cửa sau,nhìn thấy thân ảnh cô cứng đờ, gương mặt xanh lét tiến lại gần. Anh hiểu cô đang rất sốc về những chuyện vừa xảy ra, anh cũng hiểu lí do tại sao Vương Thành Long lại cử anh ra đày. Chẳng phải vì muốn bảo vệ cô gái này sao.

Đặt bàn tay lên vai cô. Lâm Tú Vi giật mình quay lại. Phản ứng đầu tiên là tiếng hét inh ỏi, Evill nhanh chóng bịt miệng cô lại rồi lùi ra xe.

Vài trong xe, anh vẫn tươi cười nhìn Lâm Tú Vi.

-Chị hai. Anh hai nói dẫn chị đi mua đồ. Vậy...

-Vừa...tôi vừa thấy...

Lâm Tú Vi quay sang đờ đẫn, ánh mắt khiếp đảm.

-Chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Chị không cần lo giờ chúng ta mua đồ thôi.

Lâm Tú Vi không phản ứng gì. Cô ngồi cứng ngắc trên ghế, ánh mắt hướng ra ngoài nghĩ mông lung. Trong đầu cô giờ toàn những câu hỏi vớ vẩn.

"Liệu anh ta có giết mình khi không nghe lời không? Tại sao lại giết con người kia, chỉ là tiền thôi mà? Không thể tin nổi mình đang ở chung với kẻ giết người máu lạnh."

-À...chị hai, đến nơi rồi.

-Tôi muốn về.

-Anh đã nói phải chuẩn bị đồ trong ngày hôm nay.

-Anh không hiểu tôi đang nói gì sao? Tôi muốn về.

-Nếu anh tức giận thì em không biết có chuyện gì xảy ra đâu nên chị làm ơn. Một lúc thôi em sẽ đưa chị về ngay.

Lâm Tú Vi hiện tại không còn tâm trí, trong đầu trống tuếch. Nhưng đôi chân như không làm theo ý trí cứ thế mà bước ra khỏi xe tiến vào khu mua sắm nổi tiếng Willness. Evill lắc đầu tiến vào sau. Họ đi mua đồ dùng cho việc học, sau đó sang khu giày dép. Trên tay Evill linh tinh những đồ linh tinh của cô. Phải đến tận lúc hai người đến khu thời trang thì Lâm Tú Vi mới bình tĩnh lại.

-Chị hai, nhìn em này.

Evill bấm tay gọi nhân viên xách đồ ra xe. Lại gần Lâm Tú Vi, anh nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt trong veo, hút hồn người khác.

-Sẽ không có bất kì chuyện gì xảy ra với chị. Vì thế, thoải mái đi.

-Ừm, đừng gọi tôi là chị hai gì đó nữa. Tú Vi là được rồi.

-Ok, vậy chúng ta chọn đồ.

Lâm Tú Vi quan sát rồi chọn lấy vài bộ đơn giản, tuy Evill có chọn cho cô mấy bộ nhưng đều bị từ chối. Đối với phụ nữ thì không ai có thể sánh được với Evill. Tất cả gu thời trang, tâm lí hay cách làm người ta thoải mái nhất khi bên cạnh mình đều nằm trong đầu của anh.

-Evill!

Một giọng nói ồm ồm, là lời vang lên. Evill cười tươi quay lại. Vừa nhìn thấy gương mặt của An Thanh Loan nụ cười tỏa nắng vụt tắt thay vào đó là cái nhếch môi rẻ mặt.

-Evill...Lão đại đâu.

-Hừ...Cô nghĩ lão đại rảnh không có gì làm hả?

-Cậu này, người ta chỉ nói thế thôi.

Lâm Tú Vi cùng lúc bước ra từ phòng thay đồ. Cô chọn chiếc quần jean cạp cao cùng với áo sơ mi trắng nổi rõ đường cong.

-Tuyệt hảo chị hai!

Quay ra cười tươi,giờ ngón tay cái lên hải lòng.

-Ai đây?Chị hai sao?

An Thanh Loan nhìn khinh bỉ,là loi tiến lại gần cô nhìn từ đầu đến chân.Lâm Tú Vi ngạc nhiên không kém.Không ngờ cô lại đang đứng cách một ca sĩ nổi tiếng hiện nay.Cô ta rất đẹp,một nét đẹp sắc sảo.Thân hình bốc lửa cùng với chiếc váy body xanh ngọc phô diễn hết đường cong cơ thể.

-Không phải chuyện của cô,có những chuyện không nên biết vẫn hơn.

-Sao cậu nói nặng lời với tôi vậy.Chỉ cần liên quan đến lão đại tôi đây rất muốn biết nha.

Lòng ngực cô đang đập thình thịch.Nhìn hai người đấu khẩu với nhau,Lâm Tú Vi ở giữa không biết làm gì,chỉ bất động như bức tượng.

-Hừ,cũng chỉ là loại ăn bám!

-Không như kẻ nào nhờ danh tiếng mà nổi Tú Vi,con người này chị không nên để ý chỉ tốn thọ.

-Cậu...Tôi sẽ nói lại với lão đại.Xem anh ấy xử lí cậu như thế nào.

-Hừ...đổi với chuyện thị phi thì lão đại không hứng thú.

An Thanh Loan trừng mắt nhìn Evill tức giận đến nổi giận chân giậm tay.Evill kéo Lâm Tú Vi ra xe.

-Chị không cần để ý tới loại người đó.

Lâm Tú Vi không còn sức để nói chuyện với anh.Cô đang suy nghĩ những điều An Thanh Loan nói.Vương Thành Long trong mắt cô bây giờ là quỷ dữ,vừa tàn ác,vô tâm,vừa lạnh lùng,thích những kiểu phụ nữ ông ẹo,cần danh tiếng kia.

Lâm Tú Vi không biết nhiều về showbit nhưng đối với An Thanh Loan thì rõ mồn một.Cô ta chẳng phải là nữ hoàng thị phi.Hết tin cướp chồng,cặp kẻ đại gia cho đến chụp những bộ ảnh không còn vãi để bắt.Dạo gần đây tin đồn về nữ ca sĩ có người chống lưng đang rầm rộ.Điều này cô không còn bất ngờ nhưng đối với chuyện Vương Thành Long bao a thì không chấp nhận nổi.

Gương mặt cô thanh thoát nhưng mang một vẻ lo lắng tràn đầy trong ánh mắt.Hướng mắt ra bên ngoài,cô hạ kính xe xuống cảm nhận không khí bên ngoài.Rất lâu rồi cô không được thanh thoi dạo phố,được hít thở không khí trong lành ở công viên,được thực hiện ước mơ của mình đó là chơi nhạc.Và giờ thì cô đang thêm thường cảm giác đó như con chim bị nhốt trong chiếc lồng khao khát được sai cánh bay trên bầu trời vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nám Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngày đầu tiên đáng nhớ!

Lâm Tú Vi ngồi trên phòng,cô nhìn ra bên ngoài qua tấm cửa kính dày đặc,bóng nhoáng.Khu ngoại ô chìm vào màn tối của ban đêm,mọi thứ thật yên tĩnh ngoại trừ tiếng côn trùng kêu rí rắc.Tránh xa ồn ào của xe cộ,náo nhiệt của những cuộc chơi và hào nhoáng ở thành phố.Đây quả là một nơi hoàn hảo để nghỉ ngơi.Không chút ánh đèn nhưng vẫn lấp lánh bởi ngôi biệt thự của Vương gia.Chưa đến nhóp tót thì tất cả điện đều được bật sáng.Ghé sát vào tấm cửa kính,Lâm Tú Vi nghĩ lại chuyện xảy ra thời gian trước.Loay hoay với mớ hỗn độn trong đầu.Cái cảnh tượng kinh hoàng,máu me be bét vương vãi khắp sàn làm cô buồn nôn.Bụng cô đang reo nhưng ngay lúc này làm sao có thể ăn nổi khi cô đang sống với tên ác nhân.Lâm Tú Vi từ nhỏ đã muốn trở thành những ngôi sao ngoài kia.Sáng lấp lánh,ở trên cao và thuần khiết tới mức người ta có thể mê mẩn tới chết.Còn cô,đang ở một nơi cách xa thành phố,cô thích điều đó bởi nó yên tĩnh nhưng lại không có một chút thoải mái.Có lúc cô còn nghĩ mình đang bị giam lỏng mà người làm chuyện đó lại là quỷ dữ.Không hiểu sao cái suy nghĩ Vương Thành Long là kẻ sát nhân tàn ác không buông tha cô.Cuộc sống này khiến cô mệt mỏi chỉ muốn buông bỏ tất cả,tới một nơi nào đó không ai tìm thấy và sống một cuộc sống mà cô thích.

-Alo!

Hoàng Phong nhảm chán nhắc máy.Anh đang vật vờ trong quán bar Chí Thành nổi tiếng.Không phải tự nhiên chỗ này trở thành tâm điểm của những người giàu.Ở đây có đầy đủ nhu cầu vui chơi,đồ uống,bán những thứ giúp con người ta quên mọi âu lo,buồn phiền và cả chuyện mua dâm.Chỉ cần là người có địa vị thì món ăn thể xác hoàn toàn là "hàng nguyên vẹn".Giá tiền vui chơi được tính bằng giờ nếu là phòng vip và bằng ngày với phòng thường.Còn lại thì được tính bằng đồ dùng mà khách gọi.

-Con đang ở đâu,mấy ngày nay mẹ gọi con không được,chỗ nào mà ồn ào quá vậy?

-Có chuyện gì không mẹ?

-Về nhà đi,nhà mình có việc muốn nói với con.

-Lại cưới xin ă.Tùy bố mẹ thôi,đẳng nào thì tiếng nói của con cũng vô giá trị.

-Dù sao thì con cũng phải có mặt coi như tôn trọng chứ!Mấy ngày mẹ không được gặp con rồi.Xin con!

Sau hai giây là tiếng tút kéo dài.Hoàng Phong cầm cốc rượu trên bàn uống cạn rồi đặt xuống.Anh đứng phắt dậy,vút tiền xuống bàn rồi đi ra.Đây là lần đầu tiên mà mẹ anh xin anh,lần đầu tiên chỉ cần nghe thấy tiếng anh cũng thấy chứa nhiều buồn phiền và khấn khoản.Mấy ngày anh đã không về nhà,không đến trường,không nghe máy của bất kì ai.Hoàn toàn thoát ra khỏi nơi mà lâu nay anh coi là nhà.Có lẽ anh làm mẹ khổ tâm nhiều rồi.

Phóng xe về nhà,vừa bước vào đến cửa,một giọng nói ông ẹo,thân hình quỵến rũ lao tới ôm lấy cổ anh.

-Hoàng Phong à...Anh đi đâu mấy ngày nay làm người ta nhớ chết.

Hoàng Phong không nói gì lẳng lặng gỡ tay Triệu Ngọc Hân ra khỏi cổ rồi đến ngồi xuống lười nhác không một lời chào hỏi.Triệu Ngọc Hân không buồn tha cho anh,cô ả tiến lại ngồi cạnh,rồi ôm lấy cánh tay rắn chắc của anh.Hoàng Phong không động tĩnh gì,anh đang rất mệt mỏi với mấy trò bịt bộm của ả.

-Ấy da...nhìn hai đứa nó kìa.Thật là làm tôi hạnh phúc lây.

Ông Triệu lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

-Đứng...Đứng vậy.

Ba anh cũng lên tiếng.Cùng lúc đó mẹ anh đi ra với đĩa hoa quả trên tay.Nhìn cảnh tượng trước mặt bà không khỏi nở nụ cười về cường ếp.Nhìn Hoàng Phong-đứa con trai mà bà yêu quý đã về nhà.Thần sắc hao gầy đi rất nhiều,ánh mắt dờ dẩn mệt mỏi mà bà đau từng khúc ruột.

-Ông Hoàng này,tôi nghĩ nên chờ hai đứa học hết năm nay sẽ tổ chức đám cưới.

Nghe ông Triệu nói,ba mẹ anh cùng với mấy người trong nhà đều ngạc nhiên.Riêng Hoàng Phong không chút biểu hiện.

-À...về chuyện đó thì tùy ông Triệu.Tôi như nào cũng được.

Hai ông bố nói chuyện với nhau rôm rả,Triệu Ngọc Hân ngồi bên anh bắt chuyện với mẹ Hoàng Phong.Anh ngồi đó,mắt nhìn xuống đăm chiêu.

-Con sẽ đi du học!

Mọi người im lặng,nhìn Hoàng Phong.Không khí vốn đã khó chịu nay còn nặng nề hơn.

-Vậy chúng ta tổ chức hôn lễ xong rồi cho hai đứa đi luôn.

-Bác Triệu,cháu muốn học kinh doanh để giúp ba.Cháu cũng cần thời gian để...yêu con bác.

-À...ông Triệu này,tôi nghĩ thằng bé nói đúng.Chúng ta cho hai đứa chút thời gian.Khi Hoàng Phong về nước lập tức cưới.

Ông Triệu nghe cũng có lí đành gật đầu đồng ý mặc cho con gái ông muốn theo Hoàng Phong sang Pháp du học.

Vương Thành Long hôm nay đích thân đưa Lâm Tú Vi đi học.Vân Du ngồi trước thi thoảng lại nhìn Lâm Tú Vi cười.Cô mặc bộ đồ kín đáo,quần jean đen cùng áo sơ mi trắng với đôi giày thể thao đen.Gương mặt thanh thoát không trang điểm lộ rõ căng thẳng,mái tóc buộc cao năng động.Vương Thành Long ngồi cạnh ngả đầu ra phía sau chợp mắt.

-Cho tôi xuống đây được rồi.

Lâm Tú Vi cất tiếng.Không có gì thay đổi,Vương Thành Long như không quan tâm tới lời nói của cô,Vân Du chăm chú lái xe,cô hiểu khi hấn chưa lên tiếng Vân Du có chết cũng không làm.

-Chẳng phải anh nói tôi là vì học bổng mới vào được.Bây giờ ngồi trên chiếc xe này không khác vạch áo cho người xem lưng.

Vương Thành Long ngồi dậy,gỡ tay ra hiệu.Chiếc xe lập tức dừng lại.

-Cuối giờ sẽ có xe đến đón em.

Lâm Tú Vi bước xuống đi bộ.Rất lâu cô chưa có dịp được đi bộ,thường thức mùi vị của buổi sáng trong lành.Hai hàng cây khẳng khiu không che nổi những cơn gió cuối đông.Ánh nắng yếu ớt chiếu xuống gương mặt nhả nhặn,trông cô như tiên nữ hạ phàm.Đi không lâu thì tới cổng trường,cô ngược lên nhìn.Nơi này không còn là trường học.Học sinh ở đây ăn mặc lung tung,sân trường lộn xộn.Cái đặc biệt là họ hoàn toàn không hòa đồng mà chơi theo đẳng cấp.Hít một hơi thật sâu,Lâm Tú Vi bước vào,tưởng mọi người sẽ bàn tán về người mới nhưng tất cả vẫn như cũ.Cô như người tàng hình giữa đám người vô tâm.

-Bạn là người mới hả?

-Ừm...

Lâm Tú Vi nở nụ cười nhìn nữ sinh trước mặt. Trông cô khá nhận với bộ đồ trên người. Gương mặt ưa nhìn và vóc dáng tuyệt hảo.

-Đề mình đưa bạn vào hội trường chuẩn bị ra mắt đám tạp nham nha.

Cô tròn mắt không nói gì mà chỉ đi theo. Ít nhất cô cũng không phải là người vô hình.

-Minh Là Đan Đan, lớp hội họa.

-Lâm Tú Vi, lớp nhạc cụ. Cảm ơn vì đã giúp mình.

-Haiz...thật ra mình đâu có rảnh là vì thằng bạn thân nó bắt ra đây đứng thôi. Mà gia đình cậu làm gì? Bộ đồ trên người cậu cũng cỡ trăm triệu nha.

-Hả...? À...mình...mình vào đây là nhờ học bổng.

-Uk. Nhà mình sở hữu dãy nhà trước trường á. Đại loại như kinh doanh nhà nghỉ.

Đan Đan nói chuyện rất tự tin nhưng không có vẻ phân biệt giàu nghèo. Cô gái này thực sự làm Lâm Tú Vi quý mến từ lần đầu gặp mặt.

-Thằng đàn, người mới.

-Cảm ơn nha!

Nam sinh đang hăm hụi với đồng máy tính quay đầu lại. Nói cậu ta là soái ca quả không sai. Mái tóc đen cắt kiểu cây nấm, gương mặt ưa nhìn: mũi thẳng, mắt đen thu hút, đôi môi quyến rũ. Hoàn hảo! Nở nụ cười thiên thần nhìn cô.

-Chào, mình là La Quế Bảo! Đại diện cho sinh viên trường.

-A...à..Lâm Tú Vi, sinh viên mới.

-Ngộ hả, cậu là người mới thì tôi mới đưa vào đây chứ. Mà tôi không nhận cảm ơn suông đâu à.

-Tôi biết mà. Lát về ăn chè.

Lâm Tú Vi không nghe nhầm chứ. Một tiểu thư cá tính nhà giàu ketchup mà cũng khoái mấy món cho thường dân sao.

-Ăn chùa vẫn ngon hơn. Cậu ở lại nha. Tôi có việc phải đi.

-Cảm ơn.

-Tôi không nhận lời cảm ơn suông mà.

Đan Đan nháy mắt rồi mắt hút. Lâm Tú Vi nhìn xung quanh thấy cũng có mấy người mới đến. Nhìn sơ qua thì đây ắt là cánh gà.

-Mình phụ trách cả sau cánh gà. Đôi khi cảm thấy hơi ngốc khi nhận làm đại diện sinh viên.

Lâm Tú Vi quan sát xung quanh rồi cười nhẹ trước câu nói của La Quế Bảo. Anh là đang chán nản thật hay đùa. Được làm đại diện của trường mà anh còn than phiền. Lại gần, cô thích thú quan sát ngón tay nhanh nhẹn lướt trên máy thử trước mặt mà cô chẳng hiểu gì.

-Mình ở đây lo mấy cái linh tinh đại loại như âm thanh, ánh sáng và mấy hiệu ứng cho sân khấu.

La Quế Bảo ngồi lên ghế lấy chai nước đưa cho cô, anh cầm cho mình một trái.

-Cậu là sinh viên học bổng nhỉ?

Lâm Tú Vi hơi cúi đầu xuống, chẳng hiểu tại sao người ở đây lại quan tâm đến cái học bổng vô vớ vẩn kia.

-Không phải ngại, nhà mình đâu khá giả gì, kinh doanh chút bất động sản nhỏ thôi.

Cô quay sang nhìn người con trai đang uống nước. Gương mặt này khá quen, cô có cảm giác đã gặp ở đâu đó thực sự không nhớ ra lúc này. Tiếng léo nhéo, xì xào từ ngoài vọng vào, Lâm Tú Vi ngó ra nhìn. Tim cô như sắp nổ tung. Hội trường này rộng như cái sân bóng đá vậy, bên dưới là hàng trăm con người ngồi đó. Người thì nghe nhạc, người ấn điện thoại về chán nản. Đám người mới bắt đầu lại gần làm quen với nhau. Toàn trai xinh gái đẹp con nhà giàu. Lâm Tú Vi cũng muốn lại gần nói chuyện nhưng lí trí không cho phép cô được cò mồi. Quá khứ và cuộc sống của cô càng ít người biết càng tốt.

-Lát nữa cậu ra chỉ cần giới thiệu là được. Mà cậu người địa phương à?

-Không mình ở thành phố C.

-Quê mình ngày trước ở đó.Cũng lâu lắm rồi không về đó.

Lâm Tú Vi cảm thấy rất gần gũi.Ngày hôm nay cũng không tồi tệ.Nam sinh mà cô quen hoàn toàn không kèn kiệu hay ngại khi mình tới từ thành phố C.Ánh đèn được bật,lần lượt từng người một bước ra giới thiệu.Những tiếng reo hò mời gọi thân thiết từ phía dưới.Lâm Tú Vi là người cuối cùng.Cô rụt rè,đôi chân như bị chôn chặt dưới đất không thể dịch chuyển.

-Đến cậu kia!

La Quế Bảo nhắc nhở.Lâm Tú Vi hít một hơi thật sâu,cầm micro trên tay bước ra.Cúi chào,nở nụ cười lộ hàm răng trắng sáng rhu hút bao ánh nhìn.Tiếng huýt sáo láo loạn cả căn phòng

-Người mới,tớ lớp thiết kế nha.

-Hú...xinh ghê ta!

-Giới thiệu đi bé.Đứng như cây chết vậy.

Nữ sinh bên dưới đứng dậy lên tiếng,cả phòng im lặng.Gương mặt sắc sảo,gọng nói uy quyền.Mái tóc làm xoăn kiểu cách màu hồng phấn tôn làn da trắng.Dứt lời,nữ sinh ngồi xuống để lại ánh mắt giễu cợt.

-Mình là Lâm Tú Vi,lớp nhạc cụ.Đến từ thành phố C.Sinh viên học bổng.Mong mọi người...

-Ồhhhh....

Tất cả mọi người ở dưới ồ lên,cánh tay vươn ra chìa ngón cái xuống.Nhiều người bĩu môi lắc đầu,nhìn cô như sinh vật lạ.

-Cô bé,ở đây không dành cho cô đâu.Haaa!

-Nhà có đủ tiền để trả cho học phí một ngày không mà trèo cao vậy.-nam sinh lên tiếng.

-Bộ đồ trên đó là hàng hiệu nha.Đừng nói...Haa

-Về thành phố bản thiu của mày đi.

-Xuống đi!Đứng đó ai coi đồ nghèo.

Lâm Tú Vi đứng đó,cô không biết làm gì hết,nếu nghèo là tội thì cô đáng bị tội gì đây?Gương mặt trở nên xanh lét,đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt chiếc micro chặt tới mức tay trắng bệch.Đôi mắt biết cười từ khi nào đã đỏ ửng,màng nước bắt đầu dâng lên.Dưới bụng vẫn là tiếng đuối,chê bai hay trêu đùa.Họ còn tàn nhẫn nghĩ Lâm Tú Vi đi "khách" để có bộ đồ trên người.Cô thật sự rất mệt mỏi.Cảm tưởng như có thứ gì đè lên tim mình rất khó thở.Cô chứng kiến cảnh giết người ghê rợn,bị người khác sỉ nhục và bây giờ là khinh miệt.Mẹ cô ban cho cô cuộc sống nhưng lại để cô một mình chịu đựng những mất mát,khổ đau mà một đứa trẻ không đáng nhận điều đó.Chất lỏng mặn trào vào khóe miệng cô,cứ thế lần lượt rơi xuống.Mấy người bên dưới nhìn cô khóc không chút thương hại,họ cứ thế chỉ trích.

-Này mọi người!

Nam sinh tuần tú bước lên cạnh cô,lấy micro từ tay cô.Lâm Tú Vi nhìn anh,cô nghĩ ở dưới trêu đùa chưa đủ còn phải lên đây để chế giễu cô?Đám người ở đây dơ dáy tới vậy sao?Sau khi nam sinh cất tiếng,cả phòng im lặng.

-Cùng là con người với nhau.Các bạn đang cư xử như một đứa thấp hèn đấy.

Mọi người tròn mắt nhìn không ngoại lệ cả cô.Vậy suy nghĩ của cô từ nãy tới giờ là sai.Một tập thể như nhạc không thể không có những con người đẹp đẽ.Ví dụ điển hình như...nam sinh này vậy!

-Giờ chúng ta chơi một trò chơi.Nếu như mọi người đồng ý?

-Chơi đi!

Lâm Tú Vi vẫn giữ sắc mặt sợ sệt nhìn nam sinh.

-Tôi là Di Bảo,lớp diễn viên.Cậu biết chơi gì?

-Pia...là piano.

-Ok.Cô gái,cậu rất đẹp,nhưng không phải với bộ mặt xanh dét đó phải không mấy bạn,trông cô ấy giống phù thủy xinh đẹp vậy.

"Hahaha" Đám đông rộn lên tiếng cười.Cậu nói đó hài hước lắm sao,ngoại trừ cô thì cả người trong cánh gà cũng cười.

-Bảo ca,cho huynh đệ tôi chiếc đàn piano nào.

Lại trận cười nữa,La Quế Bảo đùn chiếc piano màu trắng-màu của tinh khiết-màu của riêng cô.Anh nhìn Di Bảo cười lắc đầu vì trò của cậu rồi vào trong.Di Bảo nắm lấy vai cô cho cô ngồi xuống trước đàn.

-Tôi đem chiếc Messedes ra cá cược nếu ai đoán được bản nhạc mà...thiên thần này chơi.Sao hả?

Di Bảo-con trai duy nhất của kĩ sư nổi tiếng nhất thành phố A.Là người đã thiết kế từng góc cạnh của ngôi trường và là người sở hữu ngôi trường này.Tuy nhiên ông không trực tiếp quản lí mà là một tiến sĩ danh tiếng làm hiệu trưởng.

-Cố đừng làm mất bé cưng của tôi nha cô bé.

Di Bảo nháy mắt rồi cười tươi.Lâm Tú Vi khẽ gật đầu.Cô sẽ chơi bản nhạc mà lần đầu tiên cô chơi-bản nhạc mà cô tự sáng tác ngay ngày mất của mẹ mình.Ngón tay khẽ đặt lên phím đàn,bắt đầu khép đôi mắt lại để cảm nhận.Cô đang tưởng tượng lại cảnh mẹ cô ôm cô vào lòng,dạy cô điều đúng đắn và cho cô học cách mạnh mẽ.Âm nhạc vang lên.Du dương trầm bổng,rồi lại âm ỉ nhẹ nhàng thật khiến người ta lâm vào cảnh mơ mơ tỉnh tỉnh.Phía dưới chăm chú lắng nghe.Một số đang cảm nhận,một số khác thì cố lắng nghe để rình chiếc xe về tay mình.Sau cánh gà La Quế Bảo hoàn toàn bị chinh phục.Gương mặt,giọng nói,nụ cười và bây giờ là tiếng đàn làm anh ngây dại.Trái tim như đón nhận một lực mạnh,anh có cảm giác lâng lâng khó tả.Tiếng nhạc dứt,buổi cá cược coi như Di Bảo thắng.

-Này cậu,cảm ơn vì đã giúp tôi!

-Không có gì,cũng may mà cậu giữ được chiếc xe cho tôi.Nếu không thì tôi sẽ hận cậu chết.

Lâm Tú Vi không nói gì,cúi mặt xuống nhìn chằm chằm vào đôi chân mình,đôi mả ửng đỏ khiến người ta chỉ muốn nhìn thật lâu.Không hiểu sao từ khi gặp Vương Thành Long cô lại tạo cho mình kiểu nhìn chằm chằm vào bàn chân mình như vậy.

-Haaa...Nói đùa thôi,tôi có việc phải đi,hẹn gặp lại.

Lâm Tú Vi vừa ngẩng lên đã thấy bóng anh đi rất xa ra cổng trường,lên chiếc xe mà anh gọi là bé cưng phóng đi mất

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tức giận

Chỉ vài ngày nữa là tới giáng sinh,đường phố nhộn nhịp những ánh đèn,cây thông,ông già Noel.Mọi người cũng bắt đầu đi sắm đồ chuẩn bị cho ngày lễ.Mấy đứa nhỏ được ba mẹ mua cho chiếc mũ đỏ dễ thương nhảy nô đùa trên vỉa hè.

Căn biệt thự Ô Minh Hoàng ở ngoại ô không có chút không khí giáng sinh,ngoài việc quản gia Tú rời đi thay vào đó là Lâm Tú Vi thì chẳng còn việc nào khác.

Mở tủ lạnh ra,cô nhìn son hào hải vị để đầy tủ,mà Vương Thành Long chỉ dùng một lần còn lại đem bỏ hết.Thật ra làm người giàu cũng tốt nhưng cô không thích hành động lãng phí của họ.Vứt đồ ăn chưa động tới trong khi còn bao nhiêu người ngoài kia đang phải lăn lộn đi ăn mót ở các cửa hàng.Sự thật làm con người ta bức rứt.Nhìn đi nhìn lại toàn những thứ cô không muốn động đũa.Lên phòng thay chiếc váy suông màu ngọc bích đơn giản,cô ra chợ mua chút rau.Vì trong tủ còn có cá nên cô chỉ nấu rau,cá kho tộ đúng chuẩn cơm sinh viên nghèo.Bữa tối xong vừa lúc Vương Thành Long cùng Evill đi vào.Mùi thơm của cá làm cho anh chàng háu ăn chạy ngay vào bếp.

-Hả?

Chiếc bàn to,dài chỉ có vồn vẹn bát rau,đĩa cá,cùng âu cơm và ba cái bát.Lâm Tú Vi giật mình,lau tay cho khô rồi quay ra nhìn Evill vẻ khó hiểu.

-Cái...cái bàn chỉ có vậy thôi?

Evill quay sang nhìn Lâm Tú Vi cười tinh ranh,anh xộc vào bàn bép lật hết mọi chỗ trên bàn vẫn không thấy gì.

-Chị hai,không nhầm chứ!

-Chú đại này rảnh rồi tới mức hay qua đây dùng cơm với tôi.

-Anh hai...Chỉ là một bữa thôi mà!

Cả ba cùng ngồi vào bàn,Lâm Tú Vi lấy com.Evill ăn ngấu nghiến vì món cá tuyệt ngon.Vương Thành Long chỉ ăn không lời nhận xét.Lâm Tú Vi vừa định đưa miếng com vào miệng,đầu cô lại hiện lên hình ảnh máu me làm cô kinh tởm.Bất chợt,cô chạy thẳng vào phòng tắm nôn hết.Bụng từ sáng chẳng có gì,vừa được miếng com đã tuôn hết ra.Evill nhìn Vương Thành Long.Hắn đặt bát xuống ngồi đó như chờ cô ra.Lâm Tú Vi bước ra về mệt mỏi.

-Bị sao?

-Tôi không sao,chút nữa là khỏi.

-Tốt,ăn tiếp đi.

Con người này không biết có cảm xúc không nữa.Hắn chỉ nói cộc lốc sau đó ăn tiếp.Evill nhìn gương mặt mệt mỏi của cô rồi nhìn sang Vương Thành Long lắc đầu.Nhưng chưa đến một phút Lâm Tú Vi lại lao vào phòng tắm như tên lửa.

-Gọi Đại Bảo!

Evill gạt đầu,đi ra ngoài phòng khách.Vương Thành Long lấy cốc nước đưa cho cô.Lâm Tú Vi nhìn tay hắn rồi đi lấy cốc nước khác.Vương Thành Long tức giận ném cốc nước xuống.

"Choang" tiếng vỡ làm Evill giật mình đi vào,cảnh tượng bàng hoàng,cô vẫn ngồi đó bàn tay ôm chặt chiếc cốc lo lắng.

-Á!

Lâm Tú Vi bất chợt bị Vương Thành Long bế lên đi thẳng lên lầu.

-Anh hai,bình tĩnh lại...

-Im mồm!

Mặc cho sức giãy giụa của Lâm Tú Vi,hắn vẫn tiến về phía phòng ngủ.Bên hông cô như bị thứ gì siết chặt đau rát.Cánh cửa bị đá tung ra,Vương Thành Long vứt mạnh cô xuống giường.Lâm Tú Vi sợ hãi,chống tay lùi lại phía sau.Vương Thành Long như mãnh thú tiến lại gần.Đôi mắt lửa nhìn cô,cánh tay nổi gân chống xuống.

-Anh...anh định làm gì?

-Cô ghê tởm tôi lắm hả?Không muốn ăn cùng thì nói chứ đừng giờ cái trò bịp bợm đó ra.

-Tôi không có ý đó,chỉ là...

-Im mồm!Tôi chưa cho cô nói thì cấm mở miệng.Muốn biết tôi làm gì cô à,hừ,gờ biết ngay thôi!

Khẽ nhếch mép cười,Vương Thành Long đang trở thành một con thú mất kiểm soát.Cầm chân cô kéo xuống,Vương Thành Long đặt cô dưới thân mình.Hắn cỡi chiếc sơ mi đen trên người vứt xuống sàn.Lâm Tú Vi khiếp sợ,tim cô đang run thật sự.Đôi mắt đỏ ọc nhìn hắn nhưng đáp lại là sự thờ ơ.Cúi sát xuống mặt cô,đôi môi mang hơi thở nóng ra chiếm lấy miệng cô,lăn la vào bên trong.Bàn tay nghịch ngợm chuyển động khắp cơ thể cô.Lâm Tú Vi bị hắn ép đến nghẹn thở,vùng vẫy khỏi bàn tay rắn chắc.

-Ừm...buông ra,buông ra.

Vừa giẫy,cô vừa dùng hết sức mình cô đánh mạnh vào phía sau của hắn.Nhưng lực của cô sao làm hắn đau.Cổ tay bị Vương Thành Long nắm chặt đặt xuống giường.Cứ thế,Vương Thành Long không buông tha đôi môi cô.Nó ngọt ngào,nóng bỏng khiến hắn không dứt ra nổi.Dung dịch mặn chát trôi vào khóe miệng hắn.Đôi mắt trừng lên,Vương Thành Long cúi xuống nhìn gương mặt yếu ớt đang van xin hắn.Bước ra khỏi người cô,Vương Thành Long còn không hiểu mình gây ra những gì,nhưng cô hấp dẫn,cuốn hút cùng với cô làm hắn tức giận không thể kìm nén.Lâm Tú Vi choàng dậy,lấy chân cuốn chặt vào người mình.Cô ôm đầu gối khóc.Vương Thành Long cau mày,lấy chiếc áo dưới đất khoác lên người đi xuống.Đại Bảo đã có mặt từ lâu,anh và Evill đứng đó ngạc nhiên nhìn Vương Thành Long.

-Đi,cậu ở lại.

Evill chạy theo Vương Thành Long.Đại Bảo đi lên nhìn cô đang ngồi nép góc giường khóc lóc.

-Cô Lâm,tôi tới khám cho cô.

Đại Bảo lại gần,ngồi xuống nhìn vết tím trên cổ tay lắc đầu.Lấy thuốc từ trong túi,cầm lấy tay cô.Lâm Tú Vi giật tay lại.

-Đừng động vào tôi.Híc...đừng động vào tôi.Xin anh!

Vừa nói,cô vừa chà mạnh vào cánh tay như muốn loại bỏ hết dơ bẩn trên người.Mong tay cậu sát vào da thịt hắn lên những vết đỏ,một số còn rỉ máu.

-Cô Lâm,tôi chỉ bôi thuốc cho tan máu không làm gì cô hết.

Đại Bảo là bác sĩ nên hiểu rõ cô đang nghĩ gì. Việc chứng kiến và hứng chịu con thịnh nộ của Vương Thành Long là quá sức chịu đựng đối với cô. Nhưng việc cần làm là bôi thuốc và khám cho cô. Đại Bảo tiến lại gần, ánh mắt đầy tin tưởng nhìn cô.

-Cô Lâm, tôi sẽ không làm gì cô hết. Chỉ cần cô đưa tay ra tôi...

-Hức... tránh xa tôi ra... tôi muốn một mình!

Giọng nói yếu ớt, mắt cô tràn ngập nước. Lâm Tú Vi ngồi thu mình vào một góc, giọt nước mắt rơi xuống cánh tay cô đau xót. Chưa bao giờ cô bị tui nhục như lúc này. Cô đã làm gì sai, cô không có quyền để khiếp sợ những gì mà hắn làm? Cô không có quyền từ chối ư hay đơn giản là cô không có quyền quyết định cho cuộc đời cô?

Đại Bảo thở dài, bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Một lúc sau, Lâm Tú Vi đứng dậy, bước vào phòng tắm. Cô soi mình trong gương. Trông cô thật tội tề. Vặn vòi nước, dùng tay tát nước lên mặt, lấy tay kì mạnh lên bờ môi mọng. Nước mắt chưa bao giờ ngừng rơi. Đóng cửa, vặn nước ra bồn. Cô ngẫm mình trong bồn nước lạnh vẫn cảm thấy khó chịu. Và cứ thế, Lâm Tú Vi ngồi đó, vòi nước chảy đều lên mái tóc xuống khuôn mặt và hòa vào những giọt nước mắt của cô.

-Bar Chí Thành.

Evill lái xe theo lệnh của hắn rồi rời về lo chuyện ở Vương bang. Vương Thành Long được tiếp đãi hết sức trang trọng. Phòng hạng nhất, đồ uống được phục vụ cẩn thận.

Cầm chai rượu vang thượng hạng lên. Đến cạnh hắn, quỳ xuống ngả người rót rượu cố để lộ bộ ngực tuyệt hảo trước mắt Vương Thành Long. Chút lòng sóng sánh màu đỏ lượn sóng trong ly trên tay hắn. Uống hết ly này tới ly khác, gần hết chai rượu, hơi thở nóng ra sắc mùi men phả vào tai người phụ nữ. Vương Thành Long nhắc cô ngồi lên đùi mình. Cánh tay rắn chắc ôm lấy eo, ả như con mèo yếu ớt là loi trên người Vương Thành Long, bàn tay khẽ vuốt ve trước ngực săn chắc của hắn. Tay hắn khẽ nâng cằm ả lên, đôi mắt nhìn khiêu khích.

-Á!

Vương Thành Long đột nhiên vút ả xuống sàn, đứng dậy đi ra không quên ném sấp tiền cạnh ả. Trong men say, hắn nhìn vào gương mặt thon gọn, thân hình bốc lửa lại thấy hình ảnh Lâm Tú Vi nằm đó, ánh mắt tuyệt vọng nhìn hắn. Vương Thành Long điên thật rồi, chưa bao giờ hắn phải ép buộc một cô gái như thế.

"Choang" chai rượu trên tay đập vỡ, cả sàn nhảy toàn tiếng la hét. Mấy vũ nữ trên sàn hoảng hốt chạy vào trong. Chỉ có tiếng nhạc vẫn còn chạy. Ở giữa sàn nhảy có hai người đàn ông đứng đó. Vương Thành Long từ trên hành lang nhìn xuống, cau mày rồi nhếch mép cười. Châm điều thuốc hắn đứng đó xem kịch. Một cô gái đứng nép sau chàng trai trẻ tầm 24 tuổi, một người về mặt tức giận tay cầm chai rượu vừa đập vỡ giờ gần lại chỗ chàng trai.

-Mẹ kiếp, mày có ngon thì lại đây. Mày biết tao là ai không hả? Vì một con nhãi này mà mày định anh hùng cứu mỹ nhân à?

Người đó vừa lại gần vừa vênh mặt lên dọa nạt.

-Tôi không cần biết anh là ai nhưng đây là bạn gái tôi, anh không có quyền động chạm vào người cô ấy.

-Tao là người của Vương bang, mày có tin mai cả nhà mày xuống mồ đoàn viên không?

Vương Thành Long hút hơi thuốc nghe thấy câu nói của người kia liền vút điều thuốc xuống đất, dùng chân dẫm lên. Vừa lúc đó, phục vụ đem thuốc cho khách, trên đó ngoài thuốc, lửa thì còn có dao. Vương Thành Long cầm nhanh lấy dao phi thẳng vào cổ tay người đang định cầm chai đâm chàng trai trẻ.

-Á... Thằng nào, thằng nào dám làm trò này.

-Là tao!

Giọng nói trầm trầm, tiếp đó là thân ảnh to lớn, đi tới đầu đám đông tránh ra tới đó. Chiếc véc trên người chinh chu tới mức hoàn hảo. Gọn gàng và sạch sẽ.

-Mày là thằng nào?

-Người của Vương bang mà không biết tao?

-Thành phần như mày tao không cần biết.

"Bụp" Vương Thành Long giờ tay đâm thẳng vào mặt người kia làm hắn ta lão đảo. Tay cầm vỏ chai cứ thế lao vào người Vương Thành Long mà đâm. Hắn đứng đó, né người tránh phát đâm tóm lấy cổ tay người kia mà bẻ.

-Loại người như mày không xứng ở Vương bang. Nhớ lấy tên tao Vương Thành Long, chết rồi thì về gặp tao.

Dứt lời không để hắn ta phản ứng, rút súng từ eo bắn thẳng vào thái dương. Đám đông ngây người. Lần đầu tiên họ tận mắt chứng kiến cảnh giết người của lão đại Vương bang. Vương Thành Long chỉnh lại chiếc áo rồi bước đi như không có chuyện gì xảy ra. Tiếng còi xe cảnh sát đến sau Vương Thành Long chưa đầy một phút.

Lái xe về dinh thự, Vương Thành Long bước lên phòng. Không thấy Lâm Tú Vi đâu, hắn bước vào phòng tắm tròn mắt nhìn thân ảnh Lâm Tú Vi rũ rượi trong bồn tắm. Nước tràn ra ngoài, gương mặt nhợt nhạt không sức sống, khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt.

- Chết tiệt!

Vương Thành Long tắt nước, nhấc người Lâm Tú Vi, khí lạnh từ người cô tỏa ra khiến hắn rùng mình. Lấy chăn cuộn lấy người cô ôm trọn vào lòng.

- Lâm Tú Vi! Lâm Tú Vi!

Cô không có phản ứng gì, Vương Thành Long dỡ chăn ra, lột hết đồ trên người cô lấy chăn quấn tạm lên người, đi vài phòng thay đồ lấy ra chiếc váy ngủ mặc cho cô. Giây phút mà hắn nhìn thấy vết bầm ở eo là lúc mà tim hắn như thắt lại. Đặt cô ngay ngắn trên giường, lấy tấm chăn trong phòng đắp lên, vút chiếc chăn thấm ướt xuống đất. Vương Thành Long đứng dậy, lại chiếc bàn tìm thuốc. Đại Bảo biết rõ tính cách của hắn hơn ai hết nên đã tỉ mỉ để lại lời nhắn cùng với thuốc.

Vương Thành Long lấy rồi lại ngồi cạnh Lâm Tú Vi. Nhẹ nhàng bỏ chăn ra, vén chiếc váy ngủ lên. Đặt bàn tay nóng ran lên vết bầm tím. Lấy thuốc bôi lên. Hành động thô lỗ nhưng Lâm Tú Vi không chút phản ứng. Bất chợt lại nhìn thấy vết bầm ở cổ tay.

- Alo, lão đại!

- Ừm, người Lâm Vi lạnh ngắt, giờ làm sao?

- Há? À... để em sang luôn.

- Không cần, muộn rồi để tôi tự làm.

- ...

Đại Bảo bên kia không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nói cách làm cho Vương Thành Long. Hắn làm y nguyên không sót bước nào. Khẽ kéo Lâm Tú Vi vào lòng mình, Vương Thành Long choàng tay ôm trọn cô rồi thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nám Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đi dạo(-1-)

Lâm Tú Vi sau một ngày nằm ỉ trên giường, căn phòng ngập tràn ánh nắng, những tia nắng non nớt đầu ngày chiếu qua chiếc kính sáng bóng tới khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Khẽ nhăn trán, cô mệt mỏi bò dậy, đầu đau choáng váng, bên bàn là bình nước lọc tinh khiết cùng với chiếc cốc dài đặt trên chiếc khay trắng. Cô rót cốc nước uống, cô nhớ lại cảnh tượng hôm đó, Lâm Tú Vi ngồi thất thần nhìn quần áo trên người, cổ tay hắn lên vết bầm tím. Nước mắt nhẹ rơi.

"Ring...ring...ring" điện thoại Lâm Tú Vi sáng lên. Cô cầm lên xem, là số lạ. Dây số này chắc cô không cần thuộc cũng biết là ai.

- Tôi đợi em 3 phút!

Khẩu khí lạnh lùng của Vương Thành Long làm Lâm Tú Vi rùng mình. Cô suy nghĩ khá lâu mới quyết định nhấc máy, bây giờ mà làm Vương Thành Long nổi giận chẳng khác nào tự mình hại mình. Vì thế cô lấy tay lau nước mắt trên má, hít một hơi thật sâu.

- Xin lỗi!

- Dậy rồi thì ăn sáng, uống thuốc trên bàn, nghỉ ngơi cho khỏe ngày mai sẽ đi học.

- Tôi biết rồi.

- Tốt, nghỉ đi!

Vương Thành Long ngồi trên ghế da màu đen. Dáng ngồi rất thoải mái, tựa lưng vào ghế, bàn tay thon dài vô thức đặt trên thành nhưng lý tâm của hắn nhăn lại, đôi mắt sâu tựa không điểm cuối đang đắm chìm vào màn hình máy tính. Trong đó là Lâm Tú Vi. Thân hình nhỏ nhắn, xanh xao tưởng chừng chỉ cần cơn gió nhẹ lướt qua cô sẽ gục ngã. Lâm Tú Vi đang uống thuốc, bôi thuốc theo tờ ghi chú trên bàn. Bát cháo còn nguyên chắc chắn cô chỉ ăn vài thìa. Xong xuôi, Lâm Tú Vi mệt mỏi nằm xuống nhưng không ngủ. Ánh mắt trống rỗng xuống, từng giọt nước mắt lăn nhẹ chảy dài trên khóe mi, trông cô không khác gì một cái xác không hồn. Vương Thành Long vẫn chăm chú nhìn cô.

"Cốc...cốc..."

- Vào đi!

- Tổng giám đốc, có người muốn gặp ngài!

- Ai?

Vương Thành Long tắt máy tính bảng đặt vào ngăn kéo, sau đó mở máy tính lên. Đôi tay nhanh nhẹn gõ trên bàn phím. Không thấy cô thư kia nói gì Vương Thành Long ngừng đầu.

- Diệp Anh, cô không nghe tôi hỏi?

- Là...

- Vương Long à, chẳng lẽ em tới mà anh không tiếp đón!

- Tôi đã cố ngăn nhưng cô ấy không chịu nghe!

Diệp Anh khẩn khoản khai báo khi nhìn thấy ánh mắt Vương Thành Long lóe lên tia xét hỏi.

- Được rồi! Cô ra ngoài làm tiếp công việc của mình đi.

Thư kí ra ngoài, An Thanh Loan chạy vào ngồi lên đùi hắn. Áp sát người vào bờ ngực của Vương Thành Long.

- Em nhớ anh!

- Tôi đã nói chờ cuộc gọi của tôi. Em không nghe?

- Em là con người chứ đâu phải cỗ máy. Anh không thể cấm em nhớ anh được.

- Ngồi sang bên kia, tôi còn có việc phải làm.

An Thanh Loan nũng nịu nhưng nghe khẩu khí cứng nhắc của hắn biết điều đi ra ngồi đối diện.

- Có chuyện gì?

- Anh nghĩ em đến đây là có chuyện sao?

- Vậy thì về được rồi!

- Anh... muốn làm người ta tức chết mà. Anh đang bận nên em nói luôn.

An Thanh Loan chờ đợi cái nhìn của hắn nhưng Vương Thành Long chỉ ngồi gõ máy thử mà cô không hiểu, hắn còn chẳng buồn nhìn cô đến một lần từ khi cô vào đây.

- Tôi mai có even, em muốn anh đi với em.

- Tôi sẽ xem xét!

An Thanh Loan ngồi đó nở nụ cười mê người vui sướng. Cô đứng dậy, kiêu ngạo và quý phái bước đi không quên quay người lại nhìn Vương Thành Long.

- Tối nay cho em kết quả, em không muốn một mình đâu.

Dứt lời cô đi ra ngoài, nhìn bàn thư kí, An Thanh Loan nhếch mép khinh bỉ lại bàn nhìn Diệp Anh đang cặm cụi ghi chép trong cuốn sổ nhỏ.

- Tôi nghĩ thư kí nên biết thân biết phận của mình thì hơn. Trèo cao cô không sợ ngã đau sao?

Diệp Anh dừng bút, trừng mắt nhìn cô, đám nhân viên thấy chuyện đều hướng mắt nhìn hai người. Gương mặt Diệp Anh khá đanh, tính tình lại bộc trực, có gì nói thẳng vì vậy khi Vương Thành Long gặp cô liền chọn làm thư kí thân tín bên cạnh mình. Nụ cười trên mặt nở rộ, cô nhẹ nhàng đặt bút xuống bàn, ôm đồng tài liệu đứng dậy.

- Tôi làm sao có phúc phận như người nổi tiếng cô. Cô không sợ đến đây làm đám phóng viên tổn mực nhì.

- Biết vậy là tốt.

- Ủ, ít ra mỗi ngày tôi đều được gặp tổng giám đốc. Chắc hơn ai đó.

- Cô...

-A...xin lỗi,tôi cần đưa tài liệu này cho tổng...giám...đọc.

An Thanh Loan đỏ mặt,tức giận trừng mắt nhìn nhan viên đằng sau,bực bội giậm chân đi khỏi.

-Alo,anh hai!

Evill ngồi cạnh Lục Bằng bấm nghe điện,anh và Lục Bằng đang trên đường hoàn thành nhiệm vụ. Thật ra Evill cùng Lục Bằng sang Ý đàm phán chuyện mua bán vũ khí phục vụ quân đội. Vừa lúc ở sân bay đi về thì nhận được điện thoại của Vương Thành Long.

-Mọi chuyện ổn,bên kia đồng ý với điều kiện của mình.

Lục Bằng ung dung ngồi lái xe. Anh được giới mafia biết tới như một thần chết. Chỉ cần khóa mục tiêu thì sống chết anh cũng xử lý được. Đặc biệt tính cách của anh không khác lắm so với Vương Thành Long. Về tốc độ xử lý đối thủ thì hần tàn độc hơn rất nhiều. Gương mặt lạnh băng,đôi mắt màu nâu không cảm xúc,thân hình cân đối. Người ta nói Lục Bằng không có nước mắt,lần đầu tiên cũng là lần cuối anh bị Evill nhìn thấy đang khóc là lần mà anh chứng kiến người mình yêu bị si nhục ngay trước mặt mình. Từ đó,Lục Bằng ít nói,làm việc có phần tàn ác hơn trước rất nhiều,chỉ cần anh nhìn thấy cảnh bạo lực hay đánh đập phụ nữ lập tức sẽ ra tay không cần báo trước. Tất nhiên khi đi với Evill anh thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ vì Evill là người giúp Lục Bằng lấy lại thế cân bằng trong cuộc sống.

-Dạ,em qua liền.

Evill dập máy,quay sang nhìn Lục Bằng.

-Qua dinh thự đưa chị hai đi giải khuây thôi!

Lục Bằng biết khá rõ về Lâm Tú Vi nhưng không ngờ lại tiến triển đến mức về ở chung.

-Chú đi đi,tôi không hứng thú.

-Aiz...Cậu phải thông cảm.Anh hai hôm qua như quỷ dữ vậy.

-Quỷ dữ?

-...

Evill đem chuyện hôm qua ra kể hết. Không những kể chi tiết mà còn miêu tả lại cảnh tượng lúc đấy khiến Lục Bằng cau mày chỉ vì cố nghe câu chuyện của anh.

-Đi thôi!

Lục Bằng cũng là con người,điểm yếu duy nhất của anh là đàn bà. Loại người xấu xa anh cho người xử lý,còn biết hối lỗi hay không cố tình gây chuyện anh đều cho qua.

Chiếc xe BMW X5 màu đen tiến thẳng về ngoại ô.

-Lục Bằng,mấy năm rồi mà vẫn chưa có cô nào bám đất hả?

-Tôi thật không hứng thú!

-Dù sao thì cũng cần chứ?Để tôi kiếm cho chú.

-Đợi khi nào lão Vương gác súng tôi lúc đó tức khắc sẽ tự kiếm.

Evill lắc đầu,con người này thật sự không còn thuốc chữa. Lão Vương mà gác súng chẳng khác nào trần thế này được ngày tung hoành.

"Kítttt"Lục Bằng phanh gấp làm Evill đang lướt wed cũng phải giật mình,cũng may là anh phản ứng nhanh. Một người phụ nữ hót hải chạy qua xe hai người. Vẻ mặt hốt hoảng trên mặt ngoài mấy vết bầm tím còn dính chút lấm lem. Nước mắt ngập ngụa ngã xuống đường. Theo sau là người đàn ông trung niên cầm cây gậy đuổi theo.

-Khốn kiếp,tao mua mày về không phải trưng bày,lại còn đánh ông ra nổi này. Lần này ông cho mày chết.

Evill ngồi nguyên nhếch mép cười. Căn bản anh không quan tâm tới người mà anh không biết mà Lục Bằng còn ở đó không cần anh phải ra tay chuyện hay cũng sắp được xem.

Gậy ở trên tay người trung niên sắp sửa giáng xuống,cô gái nhắm chặt mắt,bồng một cánh tay rắn chắc nắm chặt lấy cổ tay người đàn ông hất ra làm gậy chao đảo ngã xuống. Lục Bằng rút súng,chĩa thẳng vào đầu lão.

-Số phận bi đát. Nếu tôi là ông thì không nên chọn đúng thời điểm này mà hành sự.

Evill vẫn ngồi lướt mấy trang kết bạn trên mạng xã hội, miệng trách móc không chút biểu cảm lắc đầu. Kết quả là..."đùng"...tiếng súng nổ, một cái xác nằm trên vũng máu. Cô gái sắc mặt trắng bệch nhìn cái xác trước mặt. Lục Bằng không nói gì chỉ nhìn thoáng qua cô gái rồi lên xe. Bước chân vững vàng định bước lên xe thì bị đôi bàn tay nhỏ nắm chặt. Evill ngó người nhìn cảnh tượng trước mặt. Lục Bằng cúi xuống, ánh mắt nâu nhạt nhìn cô.

-Làm ơn cho tôi đi cùng. Tôi nguyện sẽ làm những gì mà ngài yêu cầu.

Đôi mắt trong trẻo ngấn nước nhìn Lục Bằng. "Ngài?" Evill nghe câu này đôi môi cong lên nhìn anh như chờ kết quả.

-Tôi không quen biết cô!

Dứt lời anh lên xe không hề thương tiếc. Evill tất nhiên không thể bỏ qua dịp này. Cô gái này rất giống Mân Thầu của Lục Bằng. Đó là lúc Lục Bằng đi làm nhiệm vụ ở khu ổ chuột. Anh gặp cô bé, ngay cái nhìn đầu tiên anh bị hút hồn bởi đôi mắt trong veo, thân hình mảnh mai. Nói đúng hơn là bé nhỏ y như người tí hon. Cô bé đã giúp anh thoát khỏi người định đánh sau lưng.

-Này anh đẹp trai! Em vừa cứu anh.

-Thì sao?

-Không định trả ơn? Thật không có nghĩa khí.

Lục Bằng khi đó vẫn còn ngổ ngáo, khá dễ gần. Cô bé leo đèo theo sau anh.

-Cô muốn gì?

-Đơn giản thôi, cho em đi theo anh là được.

Lục Bằng tròn mắt quay lại chỉ thấy vóc dáng nhỏ bé lọt thỏm trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình. Suy nghĩ một lúc cuối cùng anh cũng dẫn Mân Thầu theo.

-Cô tên gì?

-Em không có tên. Anh gọi em như nào cũng được.

Hoàn cảnh cô bé cũng giống anh. Lục Bằng là tên mà Vương Thành Long đã đặt cho anh sau khi cứu anh từ bọn giang hồ về. Cũng là người đầu tiên thân tín trước đám người Evill.

-Mân Thầu, từ nay sẽ là tên cô.

Và giờ, cũng có một cô gái đang cầu xin anh nhưng đáp lại là cái nhìn mà chẳng ai hiểu nổi.

-Cô gái, lên xe thôi.

Không biết Evill từ bao giờ đã ra khỏi xe, mở cửa sau mời cô. Đôi mắt như tên lửa nhìn chằm chằm anh như sắp sửa làm anh nổ tung. Evill chỉ nhún vai, cảm điện thoại nói là nghiên cứu thứ gì đó. Chiếc xe cứ thế tiến về ngoại ô.

Bạn đang đọc truyện *Nám Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đi dạo(-2-)

Lục Bằng lái xe thẳng đến dinh thự Ô Minh Hoàng. Lâm Tú Vi đang ngồi thẩn thờ sau vườn. Bàn tay nhẹ đặt lên phím đàn, mỗi lần cô buồn mẹ đều chơi một bản nhạc mà cô thích. Cảm giác mát lạnh tỏa ra từ chiếc đàn màu trắng giữ khu vườn được chăm sóc tỉ mỉ làm tinh thần cô tốt hơn rất nhiều. Nước mắt rơi xuống đọng trên bàn tay nhỏ nhắn của cô.

"Ring...ring...ring" chuông báo rung lên. Lâm Tú Vi lau nhanh giọt nước mắt đọng trên má. Đi ra trước nhà. Là xe của Evill, cô hít một hơi thật sâu rồi đi ra. Vì căn nhà được cài hệ thống mở tự động ở bên trong nhưng ngoài cô không có ai ở đây. Nhân tiện đang ở ngoài nên cô ra mở luôn. Chiếc cổng được mở ra, Lâm Tú Vi mặc chiếc áo phông trắng cùng chiếc váy ren màu hồng phấn đứng đó. Bộ quần áo hài hòa, nhã nhặn nhưng không giấu nổi vẻ mệt mỏi, đôi mắt hơi đỏ sưng mọng. Thân ảnh lúc giờ thật khiến người ta nhàm chán.

Cô nhìn Lục Bằng về tò mò, rồi quay ra thấy cô gái lấm lem, ở tay và đầu gối chân trầy máu.

-À...đây là Lục Bằng. Chị hai...

- Tiểu thư Lâm.

Evill cau mày nhìn anh. Lục Bằng luôn vậy. Làm việc nhanh chóng, gọn lẹ. Ánh mắt sắc bén làm người ta có cảm giác mất tự nhiên khi ở cạnh. Lâm Tú Vi khẽ cụp mắt xuống như lời chào hỏi. Im lặng một lúc, Lâm Tú Vi nhìn cô gái rồi quay ra nhìn Evill.

- Vào nhà thôi.

Bốn người vào nhà. Lâm Tú Vi vào lấy nước, gọt chút hoa quả mang ra. Lục Bằng ngồi lặng im, Evill háu ăn còn cô gái thì nhìn xung quanh.

- Cô là...

- Chị hai đây là người vừa được Lục Bằng cứu. Em đưa đến đây vì nghĩ chị giúp được. À... tên cô là gì?

Cô gái uống chút nước, liếc mắt nhìn qua dáng vẻ bình thân của Lục Bằng rồi chuyển hướng tới Lâm Tú Vi.

- Tên tôi là Đường Gia Ly, 23 tuổi, ở thành phố B.

- Vậy là cô chỉ thua Lục Bằng nhà ta 1 tuổi nha.

Evill nháy nháy mắt với Lâm Tú Vi rồi quay sang cười cười.

- Vậy chị sao lại ra nông nổi này?

- Ba tôi mất sớm, mẹ lấy được. Ông ta là cầm thú, dụ dỗ mẹ tôi gả tôi cho ông già lúc này. Nhưng thực chất ông bán tôi để lấy tiền cờ bạc.

Lục Bằng nhướng mắt lên nhìn cô. Evill lắc đầu, Lâm Tú Vi cười nhạt. Số phận làm con dượng không tốt đẹp gì. Trên đời có lẽ số người thương yêu con ghê chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đường Gia Ly coi như tốt hơn cô nhiều. Cô là bị chính bố đẻ mình bán chỉ vì muốn sự nghiệp mình phát triển. Lâm Tú Vi ngồi suy nghĩ một lúc chợt nhận ra mình còn có việc chưa làm.

- Để tôi đưa chị lên phòng thay đồ. Để người như vậy sẽ không tiện.

- Ừ.

Đường Gia Ly đi theo Lâm Tú Vi lên phòng. Vì vóc dáng khá giống với Lâm Tú Vi, có điều cô nhìn hơn về chiều cao nên Lâm Tú Vi chọn chiếc váy suông màu xanh ngọc đưa cô.

- Lục Bằng, tôi nói cậu nghe, cô bé này khá giống với Mãn Thầu nha.

- Tôi không nghĩ vậy.

- Aiz... Cậu quên Mãn Thầu đi. Cô bé cũng đâu muốn nhìn thấy cậu thảm bại vậy đâu.

- Chuyện đó chú không cần phải bận tâm. Tôi tự hiểu mình đang làm gì.

Chưa đầy 5 phút, Đường Gia Ly bước từ trên lầu xuống mang nhẹ hương thơm hoa hồng. Gương mặt hoàn toàn khác. Nước da rám nắng săn chắc, đôi môi quyến rũ màu đỏ. Cô không có đôi mắt trong sáng đến ngây thơ như Lâm Tú Vi, càng không có nét tình nghịch, đáng gờm của Mãn Thầu. Đôi mắt của cô rất sáng tựa như nhìn thấy chính mình trong đó. Nó điểm tỉnh, cuốn hút. Evill nhìn chăm chăm Đường Gia Ly, riêng Lục Bằng như cục đá ngồi nguyên mà không có phản ứng gì.

- Nói cô là mỹ nhân cũng đúng nha.

Đường Gia Ly mỉm cười gương mặt có chút nhàm chán. Đương nhiên cô muốn nghe câu đó từ người khác chứ không phải Evill. Từ lần đầu gặp Lục Bằng, thân hình cao lớn, cử chỉ nhanh nhẹn làm cô cảm thấy mình được bảo vệ. Tuy ánh mắt có chút sắc lạnh nhưng trong lòng Đường Gia Ly lại thấy chút ấm áp len lỏi. Cô biết rõ lý do không đơn thuần là cứu cô mà khi gặp anh ngực cô đập mạnh, trong đầu thực sự trống rỗng.

- Lão Vương có nói đưa tiểu thư đi dạo. Giờ cô muốn đi đâu.

- Đúng, chị hai muốn đi đâu.

- Công viên.

Lâm Tú Vi không suy nghĩ gì chỉ lên phòng lấy áo khoác cho cả hai.

Chiếc xe rời dinh thự đi thẳng tới công viên gần đó. Lục Bằng nói không có nhà hứng nên chỉ ngồi xe đăm chiêu suy nghĩ thứ gì đó. Ba người vào công viên. Lâm Tú Vi chọn chiếc ghế đá ngồi xuống. Cô nhìn những hàng cây trơ trụi, mắt cô nhìn xa xăm không điểm tựa. Cô còn không nhớ nổi lần cuối cùng mình đến công viên này. Khung cảnh giờ khác xưa khá nhiều. Nhiều trò chơi cho trẻ nhỏ được dựng lên. Máy khu chụp ảnh lấy luôn cũng được trang bày thu hút.

-Cô thật hạnh phúc nha,có Vương tổng sủng ái.Còn tôi có chết cũng không ai quan tâm.

Evill ngồi ngắm khung cảnh chính xác hơn là ngắm mấy cô gái đang chụp ảnh bên hồ nghe Đường Gia Ly nói thể anh cũng thấy tò mò suy nghĩ của Lâm Tú Vi.

-Chị thấy tôi hạnh phúc?

-Đề tôi mua chút nước.

Evill tính ý dỗi đi.Dự tính của anh quả không sai.Nếu giữ Đường Gia Ly ở lại chẳng phải lợi hai phần.Vừa giúp tên máu lạnh kia trở lại như trước,vừa có thể thăm dò được tâm tư của Lâm Tú Vi.Evill rời đi.Đường Gia Ly ngồi nhìn theo hướng mà Lâm Tú Vi nhìn.

-Haiz...cô biết không,tôi chưa bao giờ cảm nhận được sự quan tâm của ai hết.Cô thì khác ít nhất cũng có Evill,Vương tổng và rất nhiều người khác nữa.

-Những thứ đó tôi đều không cần.

Đường Gia Ly đặt tay lên vai cô.Lâm Tú Vi quay sang nhìn gương mặt nở nụ cười nhẹ của Gia Ly.Bàn tay thon thả trắng ngần của cô đặt lên lồng ngực của Lâm Tú Vi.Nơi đó cô cảm nhận được nhịp tim chậm chạp pha chút lo lắng.

-Cô phải cảm nhận ở đây chứ không phải ở đây*ngón tay di chuyển lên đầu* hay ở đây*đặt nhẹ lên mí mắt*.Có những thứ không cho phép chúng ta nhìn hay suy tính.Đôi khi phải thử mở lòng mới thu được kết quả tốt.

Lâm Tú Vi nhìn chằm chằm vào đôi mắt Đường Gia Ly.Đôi môi khẽ nhỉnh lên.Cô gái này làm người ta yếu lòng.Lời nói chừng chạc,ánh mắt kiên định như người từng trải nhiều năm.Cũng đúng bởi hoàn cảnh không cho phép Đường Gia Ly yếu đuối hay bỏ cuộc.Cô vẫn phải sống,phải cho họ nhìn thấy cuộc sống cô vẫn tốt.Evill quay lại cầm theo chai nước trên tay.Thấy tâm trạng nặng nề của Lâm Tú Vi không còn thay vào đó là gương mặt nhẹ nhàng,bình thản,Evill quay sang gật nhẹ nhìn Đường Gia Ly.Cô mỉm cười gật lại.Evill trong khi đợi Lâm Tú Vi lấy đồ đã kể gần hết chuyện của Lâm Tú Vi cho Đường Gia Ly mặc dù có người khó chịu nhưng kế hoạch của anh hoàn toàn thành công.Lâm Tú Vi cùng hai người đi dạo trong công viên.

-Cái tên bạn cùng của xã hội kia...Đứng lại mau!

Ba người đang đi quay lại nhìn thấy thanh niên đang cầm chiếc túi xách chạy tới tấp về phía trước.Không hỏi cũng biết cô gái đằng sau bị giật túi xách.

-Đan Đan?

Lâm Tú Vi nhận ra người bạn cùng trường.Đan Đan nghe thấy tiếng ai gọi mình thì dừng lại thụp người xuống thờ như người hấp hối.Gương mặt động lại vài giọt mồ hôi,nhường mày lên chỉ tay theo phía tên trộm.

-Khốn kiếp...bỏn tiểu thư...mà gặp mày lần nữa...nhất định không tha.

Lâm Tú Vi quay sang nhìn Đường Gia Ly rồi nhìn Đan Đan vẻ lo lắng.

-Cậu không sao chứ?

Đan Đan nhận ra giọng nói quen thuộc ngẩng đầu lên nhìn thấy cô.Nụ cười nở rộ trên mặt Đan Đan.

-Lâm Tú Vi.Hôm nay không đến trường hả?

-À...Minh...

Lâm Tú Vi nhẹ nhàng giấu vết bầm ở hai cổ tay ra sau.Tất nhiên hành động nhỏ của cô không thoát khỏi đôi mắt của Đường Gia Ly.Về mặt bối rồi pha chút lo lắng của Lâm Tú Vi bắt cô phải ra mặt.Vốn dĩ Đường Gia Ly không muốn can thiệp vào chuyện người khác.

-Là vì tiểu Vi phải đón chị nên không đi học được.

Đan Đan hướng đôi mắt tới thân ảnh của Đường Gia Ly.Ngoại hình không có chỗ nào để chê hết,gọng nói mang chút kiêu gia đình gia giáo thêm chút trưởng thành làm cho người ta tin tưởng.

-Không ngờ Tú Vi lại có người chị đẹp nha.

-Ồ...*quay sang nhìn Gia Ly mỉm cười*.Mà cậu gặp chuyện gì sao?

-Aiz...Là tên giật túi đáng ghét.

-Trong túi có thứ gì quan trọng không?

-Chỉ có cái thẻ,chiếc điện thoại,vài món đồ phụ trang trong đó.A...còn có chiếc vòng 18kra mà ba mình mua tặng mẹ.

-Vậy...

-Không phải lo.Cùng lắm mình mua cái khác là được.

Đường Gia Ly khá ngạc nhiên.Trong túi đó ít nhata cũng mấy trăm triệu,ngoài ra chưa tính giá chiếc túi mà cô bé này lại nói như chưa có gì xảy ra.Đúng là tiểu thư nhà giàu có khác.Mắt chút này cũng chỉ đáng một phần nhỏ tài khoản của Đan Đan.Từ xa Evill đi bộ tới.Anh thông thả cầm chiếc túi hiện ngang đi giữa đường như kiểu khuôn viên này của mình anh vậy.Đan Đan tẩy nhiên bị hút hồn bởi vẻ đẹp trai của anh.Mặc áo sơ mi trắng vô ý để lộ không ngực rắn chắc.Chiếc quần Âu màu đen tôn dáng vẻ lịch lãm.Evill đã giơ cái túi trước mặt Đan Đan một lúc lâu mà cô vẫn ngây người nhìn anh.Cau mày,anh đeo cái túi vào cổ Đan Đan.Nhìn cảnh tượng này chắc không ai nghĩ Đan Đan là cô tiểu thư danh giá.

-Anh không phải...

-Chị hai yên tâm.Tên đó giao cho bảo vệ rồi.Cũng muộn rồi,chúng ta về thôi.

Lâm Tú Vi định chào Đan Đan nhưng bị cô kéo lại.Sau tiếng chị hai thì Đan Đan đã hoàn hồn.

-Ê...Lâm Tú Vi anh này là em cậu?

-Không.Chỉ là...chỉ là...

-Là gì?

Về mặt nghi ngờ của Đan Đan khiến Lâm Tú Vi toát mồ hôi.

-Chỉ là...là...cấp dưới của chú mình.Đúng rồi là người của chú mình.

Evill há hốc mồm,Đường Gia Ly mỉm cười lắc đầu.Không nói chuyện nhiều,hai người ra xe trước chờ Lâm Tú Vi.

-Cậu còn nợ mình bữa cơm.Nhớ chứ?

-Đương nhiên.Nhưng để lúc khác nha.

-Mình muốn ngay bây giờ à.Nha...nha...

Đan Đan lay tay Lâm Tú Vi đến muốn gãy.Tình huống này thật khó xử.Cô lại không có số hai người kia.Nếu giờ mà cô không mời Đan Đan ăn bữa cơm chẳng phải cô mất đi người bạn duy nhất ở trường sao.Lâm Tú Vi gật đầu đồng ý nhưng cô nói với Đan Đan rằng ra gọi điện để báo cho mấy người kia.Thực chất cô đắn đo mãi mới quyết định bấm số gọi cho Vương Thành Long.

-Alo!

Một giọng nói lạnh ngắt truyền đến tai của cô.Lâm Tú Vi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay,hít một hơi thật sâu.

-Tôi...có chuyện muốn hỏi anh.

-Từ bao giờ em quan trọng ý kiến của tôi.

-...

Lâm Tú Vi không nói gì,chỉ cúi mặt xuống nhìn đôi xanh đan màu nâu ở chân.

-Chuyện gì?

Bên kia,Vương Thành Long nhồm miệng lộ ý cười,vừa kí đóng giấy tờ trước mắt vừa nhìn màn hình máy tính.

-Chỉ là muốn đi ăn cùng bạn.

-Bạn?Trai hay gái?

-Gái.Mới quen.

-Về nhà ăn!

-Nhưng...

Chưa để Lâm Tú Vi nói Vương Thành Long đã dập máy.Lâm Tú Vi thở dài lại gần Đan Đan.

-Về nhà mình dùng bữa được chứ?

-Ok.

Đan Đan nhảy mất rồi chạy lon ton ra phía xe như đứa trẻ mới lớn.Lâm Tú Vi lảo đảo theo sau.Gương mặt tràn ngập lo lắng.Chiếc xe đậu trước cửa công viên.Đan Đan nhí nhảnh ngồi cạnh Đường Gia Ly,Lâm Tú Vi chọn ngồi cạnh cửa sổ bởi cô muốn nhìn cảnh vật bên ngoài có lẽ điều đó khiến tâm trạng của cô khá hơn.Hai ngày nữa là giáng sinh,đối với cô ngày này giống như những ngày bình thường.Đan Đan hí hóp cười nhìn Evill trong khi đó thì anh hoàn toàn không bận tâm đến cô.Lục Bằng nhận được tin nhắn của Vương Thành Long nên lái xe thẳng về nhà.

-Cô là ai?

Đan Đan nghe giọng lạnh băng đang hỏi liền quay sang nhìn.Gương mặt hài hào tới mức hoàn hảo nhưng chẳng chút thiện cảm.Lồng ngực Đan Đan đang đập phập phồng Dù sao cô cũng là con gái và biết run.

-Tôi...tôi là Đan Đan,bạn của tiểu Vi.

Lục Bằng không buồn nhìn cô lấy một cái.Người như khúc gỗ ngồi im từ lúc ở công viên đến khi về dinh thự.Đan Đan không nói lời nào,không khí nặng trĩu đến ngộp thở.Thi thoảng Đường Gia Ly,Đan Đan khẽ liếc mắt nhìn hai người đàn ông ngồi đằng trước.Riêng Lâm Tú Vi chỉ lẳng lặng quan sát xung quanh,ập má vào tấm kính,thả lỏng người tựa vào xe khiến cô thoải mái

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bữa tối

Lâm Tú Vi theo lời Vương Thành Long đưa Đan Đan trở về dinh thự Ô Minh Hoàng.Vừa bước tới cổng cô nàng đã trầm trồ khen ngợi.

-Oa...Thật đẹp nha.Nè cô nương,sao không cho tôi biết gì hết vậy.

Lâm Tú Vi không nói gì chỉ đi vào trong nhà.Lục Bằng nói có việc phải giải quyết nên đi trước.Lúc anh vào trong xe cũng là lúc ánh mắt Đường Gia Ly hướng tới.Cô chỉ lẳng lặng quan sát bóng dáng anh.Dường như ánh mắt đó không phải dừng lại ở ân nhân mà còn hơn thế.Chính cô còn không hiểu ở anh có điểm gì khiến mình bị thu hút.Evill đương nhiên phải ở lại để thưởng thức món ăn ngon tuyệt sau ngày dài mệt mỏi.

Lâm Tú Vi về đến nhà là bắt tay vào nấu nướng để chuẩn bị kịp bữa tối.Đường Gia Ly cũng vào bếp phụ một tay.Tuy nhiên Đan Đan được miễn bởi cô đường đường là đương kim tiểu thư và lại cô còn chưa nấu cơm bao giờ,cho cô vào phụ chỉ thêm vướng tay chân.Cô ngồi bên ngoài thi thoảng nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Evill.Dáng ngồi thoải mái nhưng không phá cách,đôi mắt chăm chú theo dõi bộ phim hành động trên tivi,phần ngực bị lộ thu gọn vào tầm mắt Đan Đan.Cô còn không hiểu mình đang suy nghĩ thứ gì trong đầu,cô hoàn toàn không biết mình là con gái.

-Anh...!

Đan Đan cảm tà áo giật giật,Evill đương nhiên không quan tâm.Tuy anh sát gái nhưng lại nhàm chán với loại tiểu thư nhà giàu vì thế vừa nhìn thấy cô anh không chút cảm tình.Evill ngồi đó,định không trả lời nhưng nghĩ lại dù sao cũng là người bạn giúp Lâm Tú Vi ở trường.Đối tốt với chị dâu tương lai nếu lạnh lùng quá thì không phải phép.

-Gi?

Anh không quay đầu lại,chỉ vút gọn một từ làm Đan Đan bàng hoàng.Nhan sắc của cô được coi là đẹp.Cô tự tin rằng không một ai có thể cưỡng lại vẻ ngây ngô,xinh đẹp của mình ngoại trừ tên đàn đàng ghét La Quế Bảo và anh chàng điển trai trước mặt.

-Nè,anh không biết quay mặt nói chuyện với con gái là bất lịch sự hả?

-Lần đầu nghe.

Evill buông câu nói khiến Đan Đan cảm hợm.Cũng đúng,mấy năm nay toàn gái bu anh chứ anh đâu bu gái.Và lại được anh đáp lại là may mắn lắm rồi.Vậy mà cô gái này lại dám nói anh như vậy.

-Dù sao thì tôi cũng là người quen.Chớ không nề khách thì cũng phải nề chủ chứ.

Đan Đan cười tit mắt.Đây là chiêu cuối cùng cô tung ra.Nếu Evill vẫn không quay sang thì anh ta quả là cao thủ.

-Dù sao cũng chỉ là chó.Đối với tôi không thích thì vút,đâu phải con nào cũng nhìn mặt chủ mà hành sự.

Đan Đan xịt khói đầu.Câu đó chẳng phải đáp thẳng câu của cô sao.Sau vẻ mặt cau có,cô trở về vẻ dịu dàng.Đan Đan nhìn Evill như biết trước rằng anh sẽ là của cô,mục tiêu trước mắt của cô là chinh phục được con người này.

-Thôi được.Chỉ là muốn cảm ơn anh vì cái túi.

-Không cần.Nếu không liên quan đến chị hai sẽ không có chuyện đó.

-Ok...vậy chúng ta làm bạn nha!

Evill nghe cậu này cong môi cười.Giờ ai dám bảo Evill anh không có người tự nguyện muốn làm bạn đây.Cô bé này hay thật.Chỉ vì người ta mới lấy hộ cái túi xách mà muốn kết thân làm bạn.Chẳng phải quá ngây thơ sao.

-Tôi không cần bạn.

-Nè,là lần đầu tiên của tôi đấy.It nhất thì cũng cho tôi biết cái tên anh chứ.

Evill quay sang nhìn Đan Đan.Ánh mắt lướt từ đỉnh đầu tới bàn chân nhỏ xíu trắng trẻo kia.Không dừng lại ở đó anh neho mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt bị anh trêu cho đỏ ửng kia.

-Sao hả?

Đan Đan trừng mắt nhìn Evill.Anh không nói gì,chỉ nhếch lên cười rồi quay ra xem tiếp.Cô ngồi đó bồn thần một lúc rồi quay sang lườm anh.

-Evill.

Giọng nói vang lên.Đan Đan cười đắc ý.Dù sao thì cô chắc chắn anh đã để ý tới cô rồi.Mỉm cười đứng dậy tung tăng đi về phía nhà ăn.Vừa đi cô còn âm ỉ vài điệu nhạc như trẻ con.

Thức ăn được dọn lên bàn.Lâm Tú Vi đưa Đường Gia Lâm lên phòng để cô có thể thay đồ.Vương Thành Long cùng lúc cũng về tới nơi.Tất cả đều đang ngồi trên ghế sofa xem phim.Lâm Tú Vi sắc mặt bồn chồn.Có lẽ cô đang đợi hấn về.Mọi chuyện ở nhà đang rất lộn xộn.Vương Thành Long mà thấy Đường Gia Ly thì mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.Evill vừa nhìn thấy Vương Thành Long anh đã nhìn hấn về thích thú.Kiểu như muốn biết điều gì khiến hấn cho đám tiểu thư này vào nhà.Trước giờ việc mời người khác đến nhà ăn cơm đặc biệt lại là con gái hoàn toàn không xảy ra.Họa may chỉ có mấy anh em thân cận trong bang đến bàn việc mới có cơ hội ăn cơm trong dinh thự.Tất nhiên Evill là thành phần không thể cường chế lại được.Tính tình khá ngang nhưng lại rất thích đeo bám mọi chuyện tới cùng.Anh đã muốn thì nhất định sẽ làm được.Evill được coi là người háu ăn nhất bang.Chỉ cần không nói rõ với Evill rằng không muốn anh ăn ở đây chắc chắn anh bắt chấp,mặt dày ở lại ăn cơm đằng hoàng như một vị khách.

Đan Đan vừa nhìn thấy Vương Thành Long bước vào đã đứng dậy,tròn mắt nhìn.Ánh mắt của hấn không cảm xúc chỉ nhìn Lâm Tú Vi.Thân ảnh lúc này khiến hấn muốn nhìn cô mãi.Gương mặt nhẹ nhàng suy nghĩ thứ gì đó mà không để ý đến xung quanh.Lâm Tú Vi giật mình,luồng khí lạnh bất chợt đi qua gáy cô.Quay lại quả nhiên Vương Thành Long đang nhìn cô.

-A...(đứng dậy,luồng cuồng nhìn Đan Đan).Đây là Đan Đan,còn...đây là...chú mình...Vương Thành Long.

Khỏi nói,sắc mặt Vương Thành Long tối sầm lại cộng thêm tiếng cười của Evill làm ly tâm của hấn cau vào.Ánh mắt neho lại nhìn Lâm Tú Vi.Cô xanh mặt,mắt nhìn chằm chằm vào Vương Thành Long như đang cầu xin.

-Vương tổng,không ngờ anh là chú của Vi Vi.

-Chẳng phải tiểu thư của khu cao ốc Bình thị sao?

-Tôi may mắn thật mới được gặp Vương tổng nha.

Đan Đan trở thành một con người hoàn toàn khác.Giọng nói đậm chất gia giáo,giương mặt kiêu hãnh không chút sợ hãi.Cô thực sự là một tiểu thư tập đoàn nổi tiếng giới bạch đạo.Lâm Tú Vi không nói gì chỉ nhìn hai người thuộc thế giới khác nhau,hắc-bạch đạo đang đấu khẩu.

-Lâm Tú Vi và tôi không có bất cứ quan hệ nào.Tôi hơi ngạc nhiên ba cô sao lại để cô kết bạn với hắc đạo.

Đan Đan mỉm cười coi như câu trả lời,gật đầu nhẹ rồi quay sang nhìn Lâm Tú Vi.Vương Thành Long nhìn Lâm Tú Vi,khóe mắt có vẻ không hài lòng.Hấn đi lên phòng,mọi người hoàn toàn không nghĩ tới Đường Gia Ly.May thay Lâm Tú Vi biết Vương Thành Long không thích người vào phòng mình nên đã đưa Đường Gia Ly sang phòng dành cho khách để thay đồ.Evill nháy mắt với cô ra hiệu.Lâm Tú Vi gật đầu rồi theo Vương Thành Long lên phòng.

Lâm Tú Vi vừa vào liền tới nhận lấy áo véc trên tay hấn.Coi như hôm nay cô thuận theo chiều gió.Lúc này không thể trái ý hấn,nếu không cô không biết Đan Đan phải chứng kiến cảnh tượng kinh khủng nào xảy ra nữa.Và lại Đường Gia Ly đã nhờ cô giúp.Tất nhiên cô không thể làm ngơ được.Lâm Tú Vi đứng nguyên một chỗ.Mất hướng về chiếc áo trên tay thất thần suy nghĩ.Bất chợt cổ tay cô nóng ran.Giật mình cô mới biết Vương Thành Long đang nắm tay cô.Anh mắt khó chịu nhìn vết bầm trên tay.

-Đỡ chưa?

Giọng nói lạnh lùng khiến cô còn không biết hấn là đang quan tâm hay có gì khác.

-Tôi thoa thuốc rồi.

-Tốt!Vào pha nước tắm

Lâm Tú Vi không nói gì, chỉ vào phòng tắm pha nước. Cô ngồi đó, nghe thấy tiếng chân chậm chạp nhưng vững chắc. Quay lại, đập vào mắt cô là thân hình rắn chắc, Vương Thành Long chỉ quấn chiếc khăn trắng ở thân dưới. Các cơ bắp nổi rõ nhưng thon gọn không gồ gớm như mấy người tập gym mà cô gặp. Nước da rám nắng mạnh mẽ làm gương mặt cô đỏ bừng. Vợ vàng đứng dậy quay lưng về phía Vương Thành Long.

-Anh có thể tắm được rồi.

Vương Thành Long đứng đó, ánh mắt nheo lại cười như không cười.

-Em định tắm cho tôi?

Lâm Tú Vi quay lại tròn mắt nhìn, nhưng vừa nhìn thấy thân ảnh của hắn lại cụp mắt xuống. Lâm Tú Vi không lời cáo từ chạy nhanh ra ngoài.

-Á...

Cô không nhìn đường cứ thế đi nên vấp phải tấm nệm sàn ngã vào lòng hắn. Hai thân thể va chạm. Chính cô còn cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể Vương Thành Long tỏa ra. Hắn không mặc đồ nên cô càng cảm nhận rõ hơn.

Lâm Tú Vi vội dời người ra, và...

-Á... Tôi...tôi...tôi không cố ý, xin lỗi, xin lỗi.

Mặt cô nóng ran như sắp nổ tung. Lâm Tú Vi không biết phải nhìn mặt hắn như thế nào. Cô còn chẳng biết tại sao tay chân lại luống cuống đến nỗi kéo luôn khăn tắm quấn dưới thân của Vương Thành Long ra. Gương mặt của hắn chắc có chết cũng không quên nổi. Đôi môi nhướn lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt cô, ly tâm khê nhấn lại. Cái biểu cảm đầy như kiêu hãnh muốn biết ý định của cô.

Lâm Tú Vi đóng sập cửa chạy luôn xuống Vương Thành Long tất nhiên tâm trạng rất tốt.

-Chị hai, mặt chị bị gì vậy?

Evill nhìn thấy hai má của cô ửng đỏ liền lên tiếng. Đường Gia Ly không biết xuống từ lúc nào nhướn mắt lên nhìn cô. Đan Đan nhìn chăm chăm cô như tra hỏi.

-Không có gì...ăn cơm thôi.

Vừa ngồi vào bàn mấy giây thì Vương Thành Long bước xuống. Hắn mặc chiếc áo phông trắng cùng quần đen. Mấy lọn tóc còn ướt phát phơ trước trán. Hắn hoàn toàn không để ý tới Đường Gia Ly chỉ chú ý tới gương mặt Lâm Tú Vi đang cúi mặt xuống bới cơm. Cho tới khi ngồi vào bàn. Gương mặt trở lên lạnh ngắt. Luồng khí lạnh, nặng nề bao trùm căn phòng. Đường Gia Ly không nói gì chỉ chú ý vào ăn.

-Evill!Lát lên gặp tôi.

-Dạ.

Evill nhìn thấy vẻ không hài lòng pha chút tức giận của Vương Thành Long. Khẽ quay sang nhìn Gia Ly rồi im lặng ăn. Đương nhiên anh hiểu tại sao hắn làm vậy. Chỉ vì Lâm Tú Vi vừa thoát khỏi cảnh đáng sợ đầu tiên của hắn nên hắn không muốn căng thẳng thêm. Bữa ăn chẳng mấy vui vẻ. Đan Đan nói có việc nên về trước. Lâm Tú Vi tiễn cô tới cổng.

-Đan Đan, chuyện ở đây mong bạn đừng nói cho ai biết.

-Tại sao?Bạn chẳng phải đang rất tốt sao?Việc gì phải xấu hổ.

-Mình không muốn rắc rối.

-Thôi được. Nhưng mình có điều kiện.

-...?

-Aiz...Không khó đâu. Chỉ cần xin cho mình số điện thoại của anh Evill thôi là được.

Nói xong, Đan Đan cười tít mắt rồi lên xe mà Vương Thành Long đã chuẩn bị ra về. Lâm Tú Vi cũng vào nhà.

-Nói!

-Cô ấy là Đường Gia Ly, đến từ thành phố B. Là người mà Lục Bằng cứu.

-Lục Bằng?

-Dạ.Cô ấy bị bố dượng bán cho cầm thú.Giữa đường gặp bọn em nên...

-Đưa cô ta đi.

-Anh hai...

-Chú không nghe tôi nói?

-Giữ Gia Ly lại sẽ rất có lợi.

-Chuyện đó chú không cần nói.Chỉ gặp cô ta lần đầu mà chú đã đưa về đây.

-Em sẽ về bang chịu tội.Nhưng anh phải nghe em.

-...

Vương Thành Long ngồi trên chiếc ghế đen trước bàn làm việc đầy những giấy tờ.Dung dịch màu đỏ sẫm trong chiếc cốc trong tay hắn.Vương Thành Long không nói gì chỉ uống ly rượu vang thượng hạng.

-Giữ cô ấy lại ta được lợi hai phần.Thứ nhất, Đường Gia Ly là người hiểu được tâm tư của chị hai.Thứ hai,cô ấy giống tiểu Mân Thầu.

Vương Thành Long nghe đến đây tay liền dừng lại.Hắn vẫn nhớ gương mặt của cô bé luôn lơ đãng theo sao Lục Bằng.Mân Thầu luôn nhanh nhẹn thậm chí còn phụ hắn xử lý mấy việc thương lượng.Cô bé rất nhạy cảm luôn gọi "anh hai" rất thân thiết khi gặp hắn.Còn nhớ lần đầu gặp Vương Thành Long,Mân Thầu nhìn chằm chằm hắn không chút sợ hãi,chỉ lại gần rồi tươi cười.

-Em là Mân Thầu mong anh hai thu nhận.

-Lục Bằng,cậu còn không biết quy định trong bang sao?

-Anh hai,đừng có trách Bằng ca,là em theo về.Với lại anh không hối hận khi nhận em đâu.

Vương Thành Long không ngờ có người lại dám nói hiên ngang trước mặt hắn.Cô bé rất đặc biệt,chẳng cần mấy ngày mà đã thân thiết với mấy cận vệ của hắn.Và Mân Thầu cũng là người đầu tiên được Vương Thành Long nhận làm em nuôi.Và là người phụ nữ đầu tiên làm hắn cười như chưa bao giờ được cười cho đến thời điểm hiện tại.Đối với hắn sự ra đi của Mân Thầu là một mất mát lớn cho tất cả mọi người.Cảnh tượng cuối cùng mà Vương Thành Long còn nhớ như in đó là lúc Mân Thầu bị thương.Đến hơi thở cuối cùng cô cũng dành cho hắn.Cô bé rất mạnh mẽ,nặng nề đôi gập Vương Thành Long trước khi tới bệnh viện.Mân Thầu thừa hiểu sức cô đến đâu.Đến khi hắn tới cô bé chỉ cười nằm gọn trong tay Lục Bằng.

-Anh hai...anh đến muộn...2 phút...30 giây.

Vương Thành Long ngồi xuống nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn đầy máu của Mân Thầu.

-Anh...hai...em...đã làm...anh cười...em giữ được lời...hứa với Bằng...ca.Anh...phải cười nhiều...Anh cười...rất...đẹp.

-Mân Thầu,giữ sức đi.Sau khi khỏi bệnh chúng ta sẽ nói tiếp.Giờ anh đưa em đi bệnh viện...

-Không...em...không kịp...Anh nhớ...chăm sóc...Bằng ca.Giúp em...kiếm một người tốt...thay em...chăm sóc...em rất vui khi được...làm em...

Mân Thầu còn chưa nói hết câu,đôi tay bé nhỏ đã trượt khỏi bàn tay to lớn của hắn.Giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống đọng trên cánh tay Lục Bằng.Giây phút Mân Thầu ra đi cũng là lúc cô bé đã cướp đi giọt nước mắt đầu tiên của tam đại,Vân Du,Evill,Lục Bằng và...cả Vương Thành Long.Tất nhiên đây là lần đầu hắn có cảm giác mất mát đi một người em.Và cũng là lần đầu hắn bị một cô bé làm cho nước mắt hắn rơi kể từ khi ba Vương Thành Long mất.

-Anh hai,thật sự rất giống.Lục Bằng cần phải quên Mân Thầu,không thể để cậu ta cứ sống trong quá khứ thế được.

Vương Thành Long không nói gì,đặt ly rượu xuống bàn rồi dời đi.Xuống tới nhà,Đường Gia Ly đang đứng chôn chân ở dưới bậc thang.Vương Thành Long nhìn lướt qua rồi bước đi.

-Vương tổng!

Giọng nói khẩn cầu nhưng thật sự có phần trong sáng giống Mân Thầu.Dừng chân lại,Lâm Tú Vi cùng Evill đứng đó.Bây giờ họ không thể giúp Đường Gia Ly.Chỉ có cách cô tự thân cứu mình.

-Vương tổng,xin ngài cho tôi được vào bang.

Vương Thành Long quay lại nhìn Đường Gia Ly.Đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào hắn không chút sợ sệt.Hắn ngồi xuống sofa,vắt chân,tay vô thức đặt trên thành ghế như chờ đợi.

-Cô nghĩ Vương bang là chỗ thích vào thì vào được sao?

- Tất nhiên không phải. Nhưng thiết nghĩ ngài cần có một người biết cách thương lượng.

- Người của tôi không thiếu.

- Tôi biết. Tôi chắc chắn là người mà ngài sẽ không muốn bỏ qua.

- Khá lắm. Tôi cho cô ba lý do để tôi chắc rằng mình sẽ không đuổi cô đi.

Evill mắt sáng lên nhìn Đường Gia Ly gật đầu. Vương Thành Long đã nói vậy chỉ cần cô đưa ra những lý do hợp lý thì việc vào bang không khó.

- Về việc tư, tôi chắc chắn làm rất tốt. Điều này chắc ngài đã nghe Evill nói. Việc công, tôi chắc chắn sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà ngài giao. Cuối cùng, tôi chắc chắn sẽ trung thành với Vương tổng và là người xứng đáng được ngài cho một cơ hội.

- Cô biết giết người?

Lâm Tú Vi tròn mắt khi nghe thấy lời Vương Thành Long nói. Đường Gia Ly không ngạc nhiên. Bởi cô biết trước đã vào bang không sớm thì muộn tay cô cũng phải nhuộm máu.

- Không ai tự nhiên biết cách giết người. Tôi có thể học.

- Cô chỉ có bằng đấy à?

Vương Thành Long ngồi thẳng người, chăm chú nhìn Đường Gia Ly. Không ai có thể biết trước Vương Thành Long sẽ nói vậy. Những lời mà Đường Gia Ly vừa nói làm Evill chắc chắn rằng hắn sẽ nhận cô.

- Nếu Vương tổng muốn biết chỉ có cách nhận tôi và nhìn những gì tôi sắp làm cho ngài.

- Cô... là một người thú vị.

Vương Thành Long nói xong đứng dậy đi lên phòng làm việc.

- 8 giờ sáng mai đến quán rượu Tây Thành. Nếu được việc chắc tôi không phải nói cô cũng biết.

Đường Gia Ly gật đầu. Rồi theo Evill tới phòng trọ. Tất cả hồ sơ liên quan đến nhiệm vụ đều được thuộc hạ của Vương Thành Long mang đến sau khi Evill rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đưa cơm

Hôm nay là ngày giáng sinh. Ngày mà mọi đứa trẻ đều có quà từ ông già Noel. Lâm Tú Vi thức dậy sớm. Dù sao cũng là buổi học đầu tiên của cô không thể để lại ấn tượng xấu. Bước xuống giường, không khí trong phòng khá ẩm vì có máy điều hòa nhiệt độ. Lâm Tú Vi khẽ ngước ra ngoài sau tấm kính dày trong suốt là cảnh tượng tinh khiết của sáng sớm. Những cây phía xa khẽ đung đưa theo từng đợt gió. Cô có cảm giác hơi chạnh lòng, dù sao cô cũng là người bình thường, cũng muốn được tặng những món quà, được vui chơi cùng với người thân, và đón giáng sinh cùng ba mẹ. Lâm Tú Vi khẽ thở dài, mắt dò dãn nhìn mông lung.

Đúng đó một lúc cô khôi phục về trạng thái bình thường mà cô vẫn hay làm. Có lẽ về bình thường khiến người ta chán ghét lại làm cô cảm thấy tốt hơn. Tiến vào phòng thay đồ, Lâm Tú Vi mới biết Vương Thành Long đã thức dậy từ sớm chắc hẳn đã đến công ty. Cô chọn cho mình chiếc áo len đơn thủ công màu đỏ sẫm cao cổ cùng chân váy đỏ tươi trên đầu gối tôn nên nước da trắng ngần cùng đôi chân... ngắn thon thả. Vì thời tiết lạnh hơn mọi ngày nên cô đi đôi giày thể thao màu trắng và chiếc áo khoác dài nâu nhạt, không quên đội thêm chiếc mũ len màu đen. Trông cô chẳng khác gì con búp bê chipi. Evill nhận nhiệm vụ đưa Lâm Tú Vi đi học. Anh đã có mặt từ rất sớm chờ dưới cổng. Lâm Tú Vi không muốn Evill chờ mình nên cô nhanh chóng lấy chiếc ba lô rồi chạy thẳng xuống nhà. Chiếc xe tỏa ra hương thơm hoa hồng dễ chịu, tâm tình của cô rất tốt.

- Evill, tôi có chuyện muốn nói với anh.

- Chị có chuyện gì sao?

- Không... chỉ là tôi thấy giáng sinh ở đây khá nhàm chán.

- Haha... Chị hai, ở đây là ngoại thành. Và lại anh hai cũng không muốn tổ chức tiệc tùng. Đích thân phu nhân đến công ty kêu anh hai về cũng không có kết quả.

Lâm Tú Vi ngẩn người nhưng nhanh chóng nhìn ra bên ngoài cửa kính.

-Chị hai muốn tổ chức hả?Đề em...

-Anh hiểu lầm rồi.Tôi không thích giáng sinh.Mà tôi...tôi muốn...

Lâm Tú Vi thấy không hợp lý khi hỏi chuyện mà Đan Đan nhờ cô.Và lại ai lại bắt đầu cuộc nói chuyện bằng cách chẳng liên quan đến nhau như vậy.Gương mặt bất giác không tự nhiên.Evill nhìn cô qua gương chiếu hậu.

-Có chuyện gì muốn em giúp sao?Chị không cần ngại cứ nói.

-Tôi...À...Chỉ là muốn xin số anh.Nếu có chuyện gì tôi tiện liên lạc với anh hơn.

Evill nhìn Lâm Tú Vi rồi tập trung lái xe.Anh chưa tiếp xúc với Lâm Tú Vi nhiều nhưng chuyện cô xin số người khác hoàn toàn không thể.Hơn nữa cô luôn khép mình với người khác điều này khẳng định ngay từ khi gặp anh.Nói chuyện cũng đã nhiều lần nhưng đa số toàn Evill nói.Cô luôn giữ khoảng cách nhất định kể cả với con gái.Evill biết điều này là do cách nói chuyện của cô với Đường Gia Ly và Đan Đan.

-Aiz...Nếu có chuyện chị gọi cho anh hai là được.

-Tôi không muốn làm phiền tới Vương tổng.

Evill không nói gì,anh vẫn chú ý lái xe.

-Nếu chị đã nói vậy thì số em là 09xxxxxxx.

Lâm Tú Vi nhanh chóng ghi nhớ rồi lưu vào điện thoại.Không lâu chiếc xe đã dừng trước cổng trường.Evill xuống mở cửa xe thu hút mọi ánh nhìn của sinh viên xung quanh.Vì trường không có đồng phục nhất định nên thời trang ở đây rất đa dạng.Điểm chung duy nhất có lẽ thứ họ khoác trên người toàn bộ là đồ đắt giá,giữa đám đông có nữ sinh vẫy tay chào Lâm Tú Vi.Cô mặc chiếc áo lông chồn màu xám, trên đầu đội chiếc mũ len lệch trông tình nghịch.Đan Đan nhìn thấy Evill đương nhiên cô rất vui.Tiến về phía Lâm Tú Vi.

-Chào anh,ta thật có duyên.

-Tôi cảm thấy tiểu thư đây thật rảnh rồi,ra tận nơi để đón chị hai tôi.

Đan Đan mỉm môi nhìn anh nhưng cô lại tươi cười nhìn chăm chăm vào gương mặt thanh tú kia.

-Đối với tôi mấy chuyện này rất bình thường không có gì để anh khen ngợi.

Evill nhìn cô lắc đầu rồi lên xe đi mất.Anh phóng thẳng đi qua những ánh mắt ngưỡng mộ của nữ sinh.Đan Đan bực tức kéo Lâm Tú Vi đi.Biết được tâm trạng của Đan Đan,Lâm Tú Vi thân nhiên lấy điện thoại mở danh bạ đưa trước mặt Đan Đan.

-Coi như quà đáp trả tôi qua.

Đan Đan cười rạng rỡ lấy máy lưu lại trong giây lát.Vừa đến sảnh hai người gặp La Quế Bảo.

-Tôi vừa thấy bà của trai nha.Thật mắt phong độ của tiểu thư danh giá mà.

La Quế Bảo gật đầu với Lâm Tú Vi rồi quay sang trêu Đan Đan.

-Ông còn dám trêu tôi.Có muốn...

-Thôi tôi phải đi chuẩn bị vài thứ cho buổi học.Gặp lại hai người sau nha.

Nói xong anh nhanh chóng rời đi để thoát khỏi trận đánh của Đan Đan.

-Mình thấy cậu ấy có vẻ thích bạn.

-Làm gì có.Thân thiết quá nên vậy thôi.Cậu ta có bạn gái rồi.

-Vậy mà mình cứ tưởng hai người...

Lâm Tú Vi hơi ngượng khi hiểu lầm mối quan hệ của bọn họ.

-Không sao.Người yêu mới đi du học Mỹ nửa tháng.

-Yêu xa?

-Ừ...Tình cảm của bọn nó làm tớ phát điên.Chỉ cần có dịp nghỉ là nó đó lại bay về gặp Bảo bối.

-Bảo bối?

-Haha...Tên đó tớ đặt theo tên con rùa nhà tớ á.

Lâm Tú Vi nở nụ cười nhạt.Hai người trò chuyện với nhau vui vẻ chẳng để ý lúc nào đã tới giảng đường.Giảng đường của Đan Đan phía đối diện nên cô tạm biệt rồi quay đi.

Đứng cửa lớp,Lâm Tú Vi nhìn vào bên trong.Mọi người đều đã chọn cho mình chỗ ngồi nhưng hầu hết đều một nhóm ngồi lại với nhau.Cô hơi lo lắng vì đây là ngày đầu tiên và lại cô chẳng quen ai ở đây.

-Cậu không vào à?Giảng viên đang tới.

-La Quế Bảo?

-Hi...Tớ nói với cậu là tớ học lớp này chưa nhỉ?

-Chưa.

-Aiz...Chắc tớ quên á.Vào thôi.

Lâm Tú Vi theo La Quế Bảo vào lớp.Cô đứng ở cửa một lúc trước bao ánh mắt khinh bỉ cùng chế giễu.

-Tôi tưởng cậu ta nghỉ rồi cơ.-Nam sinh đọc quyển truyện trinh thám lên tiếng.

-Haha...người ta có quyền đi học mà.-Nữ sinh đang đeo tai phone nhướn mắt lên cười.

-Đứng đứng,không biết sinh viên học bổng tồn tại ở đây được mấy ngày nha!-Nam sinh nhếch mép cười.

La Quế Bảo quay lại nhìn gương mặt sụp xuống của cô.

-Mấy cậu nói đủ chưa?Có cần tôi ghi phiếu phạt không đây!

Có lẽ Lâm Tú Vi không biết quy định này ở trường vì vậy ngăn người nhìn lên.Trường G&G nổi tiếng vì là trường dành riêng cho con nhà giàu cũng bởi vậy mà luật lệ trong trường này rất nghiêm khắc.Một trong số đó là phiếu phạt của hội trưởng sinh viên.Chức vụ này khá giống với thầy cô chủ nhiệm.Có khác chỉ là phạm vi sử dụng chỉ được áp dụng cho sinh viên.Ở trường nghèo cuống vậy nhưng chỉ cần tờ giấy được gửi về nhà yêu cầu chấn chỉnh hay trực tiếp gặp phụ huynh thì đám nhà giàu coi như tiêu đời.Đơn giản là họ sống nhờ chiếc thẻ cung cấp tiền tiêu hàng tháng.Nếu bị đóng băng đương nhiên họ sẽ như con chim gãy cánh.

-Bảo ca làm gì mà căng vậy.

-Các cậu đang cư xử không đúng với phong thái của một tiểu thư,thiếu gia.

Mấy sinh viên vừa trêu đùa nhìn Lâm Tú Vi bằng ánh mắt giận dữ nhưng không ai lên tiếng.Bọn họ không chỉ cần tiền để sống mà còn phải giữ thể diện cho gia đình mình.

La Quế Bảo nhìn xung quanh rồi thở dài.Quay lại cầm cổ tay Lâm Tú Vi rồi mỉm cười kéo cô lại hàng ghế thứ tư.

-Cậu ngồi cạnh tớ!

Lâm Tú Vi gạt đầu rồi ngồi xuống.Giảng viên vào.Là một ông lão tầm 70 tuổi nhưng phong thái hoàn toàn khỏe mạnh.Gương mặt khá hài hòa.

-Một số người mới vào lớp chắc chưa biết tôi.Tôi tên Trần Côn-giảng viên chính của lớp.

Cả lớp trông có vẻ nhàm chán nhưng từ khi giảng viên Trần vào cả lớp không một ai làm việc riêng.Chính lại tư thế,trong phòng không một tiếng léo nhéo như trước.

-Tôi nói thẳng vào vấn đề.Đối với tôi các bạn là những sinh viên bình thường.Tôi căn bản không thích những người ủy quyền mà nghỉ học vô tổ chức.Hãy nhớ tôi sẵn sàng đuổi các bạn ra khỏi phòng này.Ở nhà các bạn là con cưng còn ở đây các bạn chỉ là một sinh viên bình thường.Tôi cần người có hiểu biết không cần tiền của mấy bạn.

Lâm Tú Vi nhìn giảng viên.Trần Côn hoàn toàn không sợ thế lực của mấy người này?Lời nói kiên định,ánh mắt đăm chiêu.Ông là đang nhắm thẳng vào Lâm Tú Vi hay chỉ là nhắc nhở có ý với cô?Lâm Tú Vi hiểu giảng viên đang nói gì.Cô cũng thừa hiểu người mà ông nhắc tới là ai.Cả lớp xì xầm nhìn cô nói to nhỏ gì đó.Lâm Tú Vi cup mi xuống nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đan chặt.

-Aiz...Thời buổi nào rồi.Thầy hiện thực chút đi.Người giỏi đầy ngoài kia nhưng nghèo thì không có đâu thưa thầy.Một số thành phần không thích hợp với nơi này.Thầy nên xem lại danh sách là vừa.

Cả lớp cười ồ, nam sinh ngồi tại chỗ mặt hơi ngênh lên nhếch mép nhìn Trần Côn. Nhìn sơ qua thì cậu ta chắc thuộc dạng ăn chơi. Bộ đồ trên người phong cách bụi bặm. Cách nói chuyện mang vấp đáng quấy phá. La Quế Bảo nhìn Lâm Tú Vi rồi hếch mắt về nam sinh.

- Cậu ta là con của tập đoàn Ngô thị. Năm giữ 45% hàng tiêu thụ của cả nước. Nói chung trong giới bạch đạo thì Ngô thị vẫn máu mặt nhất.

Lâm Tú Vi gật đầu. Nữ sinh nhếch mép lên cười, tay đang cầm iphone liền vứt xuống bàn không thương tiếc. Liếc mắt nhìn sang Ngô Đoản.

- Nói những câu đó ra mà không biết ngượng hay cậu bị đứt dây thần kinh xấu hổ.

- Ý gì đây Emma.

- Tôi chỉ thấy chướng tai thôi. Cậu không nhớ mình đang tiêu tiền của ba cậu. Nếu so với mấy người cậu coi là rác rưởi, cậu vẫn nghèo hơn họ.

Lớp học trở thành mớ hỗn đoạn nhờ cậu ám cô chiêu. Nữ sinh có gương mặt thanh cao, đáng vóc mảnh mai. Đôi mắt sắc bén. Trên tay cô cầm quyển sách lật từng trang về nhỏ gia.

- Người này là Emma Kiều. Người mang hai dòng máu Việt- Thái.

Lâm Tú Vi ngẩn người, cô nhìn nữ sinh. Gương mặt cô không giống người châu Á cho lắm.

- Là hả? Điều này bình thường thôi. Gia đình Emma khá phức tạp. Quê của mẹ ở Thái nhưng lớn lên ở Mỹ và khi lấy ba Emma thì về Việt định cư. Bố cô là kĩ sư thiết kế máy bay phục vụ quân đội. Người ta nói cô theo gen của bà ngoại- người gốc Mỹ.

- Cậu ấy không sợ sao?

- Sao phải sợ. Cả trường ai cũng biết cậu ta sở hữu một quán cafe dành riêng cho người ăn chơi. Nói chính xác hơn là chỗ quấy phá của bọn giàu. Có thể coi là kiếm ra tiền. Vì vậy cậu nói đó đương nhiên hợp lý.

Lâm Tú Vi gật đầu, chuyển mắt tới Trần Côn. Cô đang rất hồi hộp xem ông sẽ giải quyết theo như lời ông vừa tuyên bố hay chỉ là suông.

- Ngoài kia tất nhiên phải có người giỏi nhưng nghèo. Nếu cậu sẵn lòng tôi sẽ cho người ngồi vào vị trí của cậu. Còn Emma, tiền của em đối với tôi chẳng mấy chính đáng. Cửa tiệm căn bản là chỗ để em tụ tập. Sao hả? Giờ thì ra ngoài hết cho tôi.

Ngô Đoản và Emma không để ý tới lời Trần Côn nói. Xem ra lời ông chỉ như gió lướt qua tai.

- Cô cậu không đi hay đợi người nhà tới rước về.

Emma nhìn ông rồi vùng vằng bước ra. Còn Ngô Đoản ném sách xuống thùng rác cuối lớp rồi ra ngoài.

- Nếu Emma làm ra tiền làm sao phải ra ngoài.

- Tất cả sinh viên trường này không phải ai cũng vì tiền mà tuân thủ. Có những người vì điều kiện giao kèo trước đó với ba mẹ, có người thì sợ hình phạt mà ba mẹ đặt ra. Trường hợp Emma thuộc loại 3.

La Quế Bảo nhìn giảng viên rồi quay sang nói tiếp.

- Ba Emma làm trong quân đội nên hình phạt của ông khá khắc nghiệt. Có lần cậu ấy chán bỏ về. Kết quả bị phạt đứng hai ngày hai đêm. Đến nỗi không thể đi học nổi.

Lâm Tú Vi không ngạc nhiên vì ba cô trong quân đội đương nhiên mọi quy tắc sẽ được chấp hành nghiêm chỉnh. Nhưng phạt nặng đến nỗi không đi học được thì cô không ngờ đến. Dù sao thì cô cũng được coi là con cưng. Lâm Tú Vi quả là phục ba Emma.

Tiết học trôi qua khá nhanh. Giảng viên Trần chỉ nói vài điều cần chú ý cho tiết học sau. Mỗi lần nhìn vào mắt Trần Côn cô cảm thấy chán ghét lẫn khinh thường tỏa ra từ ông. Con người này quả là chính trực, có điều ông quá thẳng thắn. Điều đó tốt nhưng cô nghĩ sẽ không hay cho chuyện sau này.

- Lâm Tú Vi!

Cô tiến về phía cổng trường. Nghe tiếng gọi liền quay lại.

- La Quế Bảo?

- Ồ, cậu đi nhanh thật nha. Tôi nói chuyện được chứ?

- Chuyện gì? Mình phải về nhà luôn.

La Quế Bảo mỉm cười.

-Một chút thôi.

Dứt lời không để Lâm Tú Vi từ chối,anh kéo tay cô ra ghé vào hàng cây cau cảnh.

-Của cậu này.

La Quế Bảo giờ quyền sở đen trước mặt.Lâm Tú Vi nhìn La Quế Bảo đỏ mặt nhìn quyền sở.

-Thật ra định trả cậu từ hôm trước nhưng lần đó tớ không mang theo.Hôm qua cậu lại không đi học nên nay mới có dịp trả.

-Cậu...

Lâm Tú Vi cầm chặt quyền sở trong tay nhìn La Quế Bảo.

-Nếu tớ không đọc sao biết mà trả cho cậu.

Thấy cô hơi ngượng nên anh nhìn cô cười thành tiếng.

-Yên tâm đi!Bí mật của cậu an toàn với tớ.

Lâm Tú Vi mỉm cười,nụ cười nhẹ nhàng.Anh nhìn cô.Cái cảm giác thân thuộc lại ủa về.Mỗi lần được ở cạnh Lâm Tú Vi lại cảm thấy trong cô có thứ tình cảm gì đó rất đặc biệt.Nó luôn lôi cuốn anh như thể hai người đã quen biết từ rất lâu.

-Cậu...rất giống cô bé ngày xưa.

-Hà?

-Không có gì,chỉ là mình có một mối tình rất đẹp,trong sáng và hồn nhiên.

-Ừm,mình cũng nghe Đan kể nhiều rồi.

-Cậu có tin không?Mình biết yêu từ lúc 8 tuổi đấy!

-Tất nhiên.Chắc cậu buồn lắm nhỉ?Yêu xa vậy hẳn là rất nhớ.

-Ừm,cũng hơi buồn dù gì cũng mười mấy năm rồi.Đi tìm mà vẫn không có kết quả.

-Cậu nói gì?Các cậu chẳng phải hay thăm nhau lắm sao?

Lâm Tú Vi cau mày,anh ngăn người nhìn cô.

-Chẳng phải bạn gái của cậu bên Mỹ sao?/-Cậu nói vậy là sao?

Hai người không hẹn mà nói.Lâm Tú Vi cười ra tiếng,lần đầu tiên anh thấy cô cười tự nhiên đến vậy.Thường ngày tiếp xúc cô hoàn toàn khép kín,ít nói,ít cười.

-Cô gái mà Đan kể cậu là em họ tớ.Thân thiết tới mức lúc nào rảnh nó lại chạy về đây thăm tớ.Tớ hay trêu Đan cô ấy là người yêu tớ.

-Haiz..Vậy mà tớ nghĩ...

Hai người nói chuyện rất nhiều.Chẳng biết từ khi nào Lâm Tú Vi lại thích tâm sự cùng anh.Ở anh có cảm giác an toàn,ấm áp.Cách nói chuyện cũng làm đối phương trở nên cởi mở hơn.

"Ring...ring...ring!" Chuông điện thoại Lâm Tú Vi reo.Là Evill,cô giật mình nhớ ra đã để Evill đợi khá lâu.Vội vàng tạm biệt anh rồi đi nhanh ra cổng trường.

-Anh hai nói chị chuẩn bị bữa trưa đem tới công ty.

-Ừm.

Lâm Tú Vi gật đầu,cô nhìn khung cảnh xung quanh.Bất chợt người cô cứng đờ,đôi mắt hẳn những tia đỏ.Ngoài kia xuất hiện cảnh gia đình vô cùng ấm cúng.Đứa trẻ mặc bộ đồ màu đỏ đang chạy nhảy quanh ba mẹ.Trên tay cầm hộp quà to được bọc tỉ mỉ.Trên gương mặt ngây thơ nở nụ cười thiên thần.

-Chị hai!Có cần dừng xe không?

-Không!

Cô cúi mặt xuống,tim đau như ngàn mũi dao đâm phải.Giọt nước mắt chua chát nặn đắng khế rơi xuống tràn vào khoe miệng.Cô thật sự căm hận người

đàn ông kia.Nếu mẹ cô còn trên đời chắc chắn giây phút đó sẽ thuộc về cô.Món quà trên tay sẽ là của ba mẹ tặng cô.Hiện thực vẫn là hiện thực."Lâm Nhật Minh,ông thật quá tàn nhẫn!".Lâm Tú Vi thốt lên rồi lấy tay lau nhanh nước mắt còn đọng trên khóe mi.

Evill đương nhiên nhìn được nhưng anh không muốn để cô khó xử.Cảnh tượng vừa xảy thật khiến người khác đau lòng.Anh đưa Lâm Tú Vi về dinh thự.

-Lát em không đưa chị đến công ty được.Chị...tự đi được chứ.

Lâm Tú Vi khẽ gật đầu.Từ lúc nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi cô luôn cúi mặt xuống.Nhanh chóng vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

Lâm Tú Vi gọi taxi đến thẳng tới công ty.Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời.Vào đến cửa,không tiếng nói chuyện chỉ nghe thấy tiếng đánh máy lạch cạch,tiếng bước chân vội vàng.Ngay cả tiếng lật trang giấy cũng nghe thấy.Mọi người chăm chú vào công việc của mình không ai để ý tới sự xuất hiện của Lâm Tú Vi.

Phòng làm việc của Vương Thành Long nằm trên tầng cao nhất.Lâm Tú Vi bước vào thang máy dành cho nhân viên.

Cô cuối cùng đến tầng cao nhất của tòa nhà.Ở đây mọi người cũng chăm chú vào việc.Chỉ khác không gian ở đây thoáng đãng và dễ chịu hơn.Bước lại bàn có bảng tên thư kí.Lâm Tú Vi lịch sự cúi chào.

-Chào cô!

Thư kí mỉm cười thân thiện nhìn lướt qua người cô một lần rồi dừng lại ở chiếc hộp cơm.

-Tôi giúp gì được tiểu thư.

-À...Tôi là Lâm Tú Vi,tôi đưa cơm cho Vương Thành Long.

Thư kí ngăn người.Cô gái trước mặt cô ruột cuộc có quan hệ gì với tổng tài mà dám gọi thẳng tên như vậy.Bị nhìn chằm chằm gương mặt cô đỏ ửng.

-Xin lỗi,tôi hơi bất lịch sự.Tổng giám đốc có cuộc họp nên chắc cô phải đợi.

-Không cần,tôi nhờ cô đưa vào được rồi.

"Reng...reng...reng!" Máy bàn rung lên.Thư kí giờ tay trước mặt ra ý đợi rồi nhấc máy.

-Tổng giám đốc vừa nói cô đợi ngài.

Lâm Tú Vi gật đầu,ngồi xuống chiếc ghế da màu đen cạnh bàn thư kí.Lâm Tú Vi ngồi đó.Gương mặt thân thiện lại có nụ cười dễ thương đương nhiên thu hút bao ánh nhìn của nhân viên nam.

-Tiểu thư,cô có thể vào phòng chờ.Tôi thấy cô hơi mệt,trong phòng làm việc của ngài có phòng dành để nghỉ ngơi.

-Cô đừng lo nên chú tâm vào việc.Đừng vì tôi mà phân tâm,sẽ không tốt.Và lại tôi chỉ ở đây chút thôi.

-Vậy cô uống trà hay gì không,tôi đi lấy!

Lâm Tú Vi lắc đầu.Thư kí vui vẻ quay lại làm việc.Đúng như lời thư kí nói,Lâm Tú Vi hơi mệt.Vì vừa tan học cô đã phải vội vã làm cơm rồi mang đến đây nhanh nhất có thể để giữ được độ nóng.Bụng cô đã chịu đói từ sáng nhưng khi động đũa cảnh tượng ba cô với người phụ nữ khác đang vui vẻ bên đĩa nhỏ lại hiện lên.Cuồng hòng cư nhiên đáng ghét,không hứng thú ăn uống.

Mắt Lâm Tú Vi bắt đầu mờ ra,thân thể mềm nhũn.Và rồi...cô gục luôn xuống ghế ngủ say sưa.Cô bé tới mức chiếc ghế tựa như chiếc giường nhỏ vậy.Thư kí bất chợt quay sang.

-Tiểu thư à...

Thư kí lắc đầu rồi lấy từ tủ đồ cá nhân chiếc chăn nhỏ đắp lên người cô.Cô định lấy hộp cơm ra để Lâm Tú Vi được ngủ dễ chịu hơn nhưng có vẻ bàn tay cô đã dính chặt vào hộp cơm.

Cuộc họp của Vương Thành Long kết thúc muộn hơn mọi khi.Hắn nắm tay cửa định mở.

-Tổng giám đốc,Lâm tiểu thư...

Vương Thành Long quay lại thấy Lâm Tú Vi nằm gọn trong chiếc chăn màu xám.Gương mặt khá mệt,đôi má ửng đỏ vì lạnh.Vương Thành Long lại bồng Lâm Tú Vi lên.

-Tôi đã cố gỡ hộp cơm ra nhưng cô ấy nắm chặt quá.

-Cô ấy đợi lâu chưa?

- Tính đến giờ là một tiếng. Tôi nói vào phòng ngài nhưng cô không chịu.

- Ừm

- Ngài thật hạnh phúc nha. Giữ chặt hộp com cả khi ngủ. Thật khiến người ta cảm động hết mức.

Vương Thành Long nhìn thư kí rồi mỉm cười nhẹ. Ánh mắt cũng lóe lên tia cười. Lần đầu thấy tổng tài nở nụ cười. Dù chỉ là mỉm nhẹ cô cũng thấy vui. Chắc hẳn cô gái này phải là đặc biệt nhất. Và trong mắt cô bây giờ Lâm Tú Vi hơn vạn lần An Thanh Loan kia. Kể cả phẩm giá lẫn hình tượng.

Vương Thành Long ôm Lâm Tú Vi vào lòng. Hắn đặt cô lên giường trong phòng. Hơi ấm qua lớp áo lan tỏa ra toàn thân Lâm Tú Vi khiến cô thấy dễ chịu. Khi lấy hộp com trong lòng ra, Vương Thành Long điều chỉnh lại tư thế của cô rồi đắp tấm chăn lông mềm mại lên người cô. Vương Thành Long ngồi cạnh cô ngắm nhìn gương mặt bình yên nhất, hàng mi cong rợp xuống thanh thản. Mái tóc mang hơi lạnh khẽ chạm vào da nóng hổi của hắn dễ chịu vô cùng. Cảm hộp com ra ghê xoay ngồi. Ngắm nghía một lúc, Vương Thành Long cũng mỉm cười. Dù gương mặt mang vẻ lạnh lùng nhưng nụ cười không những không giảm đi uy phong mà còn làm hắn trở nên cuốn hút cô cùng.

Hộp com được Lâm Tú Vi ôm chặt vào lòng vẫn còn mang hơi ấm. Vương Thành Long mở hộp, com và đồ ăn được sắp xếp vừa mắt.

- Đưa đâu?

Ly tâm khẽ nhăn lại. Hắn tưởng tượng cảnh cô vội vàng làm com rồi mang đến công ty nên quên không mang đĩa. Nụ cười hiện lên càng sâu hơn. Nhìn cô gái nhỏ con dưới tấm chăn to khiến tâm tình trở nên tốt hơn bội phần.

- Mang cho tôi đôi đĩa.

Thư kí chưa đầy một phút đã mang đồ vào. Cô nhìn vào trong thấy Lâm Tú Vi đang ngủ rất ngon. Cô không tiện làm phiền Vương Thành Long dùng bữa nên nhanh chóng ra ngoài.

- À... Từ mai tiểu Vi mà tới thì bảo cô ấy vào phòng ngồi đợi tôi.

- Tôi hiểu rồi.

Thư kí cười tươi gật đầu. Vương Thành Long ngồi ăn trong vui vẻ.

Lâm Tú Vi ngủ ngon tới chiều tối. Vừa bước ra khỏi phòng thư kí đã đi tới.

- Tổng giám đốc đi dự event có nói cô về nhà đợi ngài.

- Không nói đi đến mấy giờ sao?

- Không có. Nhưng đi với ả hồ ly thì chắc muộn lắm đó.

Lâm Tú Vi đột nhiên cười rất tươi. Dù sao thì tối nay cô cũng được thoải mái nên hẳn đi đến mấy giờ cô căn bản không muốn biết.

- Tiểu thư?

- Vội chào cô nha! Tôi về trước.

Lâm Tú Vi tâm trạng vui vẻ đứng trước cửa công ty bắt taxi về nhà.

- Cười tươi sao?

Vương Thành Long ngồi trên xe cùng với An Thanh Loan nghe thư kí kể toàn bộ mọi chuyện. Ánh mắt không hài lòng, sắc mặt tối sầm lại. Đương nhiên khi đến event An Thanh Loan là tâm điểm của mọi ánh nhìn. Nhiều người trầm trồ khen ngợi, một số thì nhìn ganh ghét trước cảnh khoác tay thân mật của họ. Riêng Vương Thành Long vẫn giữ gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc. Trong lòng hắn đang rất bức bối. Lâm Tú Vi muốn hắn đi càng lâu càng muốn sao? Cô bé đó thật sự nhầm lẫn hắn sao?

Ở nhà...

Lâm Tú Vi mở tủ lấy tạm nước uống. Giờ cũng đã tối ở nhà lại chỉ có mình cô nên không muốn làm bữa. Vương Thành Long đặc biệt căn dặn cô phải đợi nên cô cũng không thể đi ngủ. Ngồi xem phim mãi cũng chán nên cô lôi sách ra đọc. Tiện thể ghi chép lại những thứ cần cho buổi học tiếp theo. Vương Thành Long về đến nhà cũng quá nửa đêm. Định bật đèn nhưng thấy bóng người gục xuống bàn nên hắn lại gần. Thấy Lâm Tú Vi ngồi dưới sàn nhà lạnh gục mặt xuống mấy quyển sách trên bàn. Vương Thành Long ngồi xổm xuống vén mái tóc cô. Mặt hắn nhăn lại khó tả. Miệng nhỏ không ý tứ mở to phả ra hơi trắng. Thi thoảng cô còn hịt mũi y như chú lợn con vậy. Có lẽ thời tiết lạnh làm mũi cô khó thở. Hắn cảm nhận được hơi thở thơm mát từ cô. Cô gái này làm hắn mê mết từ lúc nào?

"Tổng giám đốc tôi nhắn đề nhắc ngài về sớm Lâm tiểu thư đang chờ cửa". Nhờ tin nhắn của thư kí mà Vương Thành Long nhớ ra mình dặn thư kí nói cô đợi và vì nghĩ sẽ về khuya quá nên căn dặn thêm thư kí nhắn tin báo. Hôm nay gặp khá nhiều đối tác nên Vương Thành Long không tiện ra về đành ở lại tiếp chuyện. Bỗng Lâm Tú Vi lên phòng, đặt cô lên giường đắp chăn. Bàn thân hắn vào thay đồ rồi nằm cạnh cô. Ôm trọn cô gái nhỏ vào lòng mà thiếp đi

nào không hay. Dưới những tia sáng của ban đêm chiếu vào, họ thực sự đang rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nước mắt người cha

Vẫn như mọi ngày, Lâm Tú Vi dậy từ sớm tránh để Evill chờ như hôm trước. Cô mở mắt định vươn vai bỗng cảm thấy gáy có vật gì đè nặng. Hôn nữa còn cảm nhận được hơi thở đều đặn, ấm nóng phả vào cổ. Lật mông chần trên người, Lâm Tú Vi tròn mắt nhìn thấy cánh tay chắc nịch đang ôm trọn lấy eo cô. Thân hình đương nhiên trở nên cứng nhắc, đờ một hồi cô quyết định nhẹ nhàng hết mức có thể chui ra khỏi giường. Nhưng vừa nhúc nhích được vài xen-ti-mét đã bị Vương Thành Long kéo lại, gương mặt cô dựa sát vào lồng ngực hắn. Cô đang cảm thấy mình như người tí hon bên quỹ khổng lồ. Cô ngẩng đầu lên, hơi thở có vẻ vội vã. Lần đầu tiên cô được nhìn hắn gần như vậy, cũng là lần đầu tiên cô được nhìn kỹ gương mặt hắn. Ngoài vẻ lạnh lùng vốn có thì tất cả giác quan trên gương mặt đều hoàn hảo. Đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại để lộ hàng mi hơi cong, đôi môi quyến rũ đỏ mọng. Ai nhìn thấy gương mặt này chắc chắn sẽ không tin đây là Vương Thành Long hắc ám.

-Chưa nhìn thấy người ngủ bao giờ hả?

Lâm Tú Vi mở to đôi mắt, má bắt đầu đỏ rực. Như thói quen, cô cúi xuống cái trán buống bình chạm vào lồng ngực hắn. Cảm giác mát lạnh lan tỏa toàn thân nóng rực làm Vương Thành Long thích thú. Khẽ kéo nhẹ người Lâm Tú Vi vào sát mình để thỏa mãn sự thích thú mà cô đem lại. Hành động của Vương Thành Long càng khiến cô không thoải mái. Ai bảo cô nhìn chằm chằm vào hắn khi ngủ. Nếu cô ngoan ngoãn giữ tư thế lúc đầu có lẽ sẽ tốt hơn bây giờ. Lâm Tú Vi giãy giụa cuối cùng cũng thoát khỏi cánh tay kia. Cô vội vàng vào phòng chuẩn bị đi học.

Vương Thành Long cũng ngồi dậy vào thẳng phòng tắm.

-A...!

Tiếng hét thất thanh của cô đủ khiến lũ chim đang đậu trên cây ngoài kia bay mất. Ly tâm Vương Thành Long co lại. Hắn nhìn gương mặt cô rồi lướt xuống thân hình bé nhỏ, trắng nõn của cô. Mỗi lần nhìn lên lộ ý cười châm chọc. Nhưng dù sao đối với hắn cô vẫn còn nhỏ cả trong lẫn ngoài nên hắn quay lại đánh răng mặc cho cô chôn chân ngăn người ở đó. Nhanh chóng chuẩn bị xong, Vương Thành Long đi ra với hình ảnh chính chu thường ngày.

-10 phút nữa mà không xuống tôi sẽ cho em đi bộ.

Lâm Tú Vi nghe vậy vội vội vàng vàng xỏ đôi giày vào chân, mặc tạm chiếc váy caro đỏ đen dài tay, tiện tay với chiếc balo rồi xuống dưới. Evill và Vương Thành Long ngồi chờ chưa đầy 5 phút Lâm Tú Vi đã chui tọt vào xe đóng cửa.

-Đi thôi!

Cô giục Evill, Vương Thành Long không nói gì. Đi đến nửa đoạn đường, hắn quay sang nhìn cô. Cô bé của hắn vẫn còn cảm thấy ngại ngùng vì chuyện hồi nãy. Gương mặt sụp xuống suy nghĩ gì đó. Hắn cau mày nhìn thân hình bé nhỏ. Có lẽ hắn dọa cô hơi quá đến nỗi trời lạnh mà cô còn không thêm đi tất, như vậy chắc chắn sẽ không được thoải mái. Đã vậy dây giày còn chẳng cần để ý, bộ đồ cô mặc phong phanh, áo không cổ, không áo khoác. Như vậy làm sao mà dễ yên được.

-Đến cửa hàng phía trước dừng lại.

Đi đã được nửa đường, Evill dừng lại ở một cửa hàng tạp hóa. Tuy hơi nhỏ nhưng trong đây lại có tất cả thứ mà người ta cần. Từ đồ ăn đến quần áo vân vân. Tất cả đều được chủ quán bày biện đẹp mắt, hợp lí.

Vương Thành Long từ xe bước ra, hắn cài cúc áo rồi đi vào với bao ánh mắt kinh ngạc. Ông vua hắc ám lại đến những nơi như này. Tất nhiên không phải là rẻ tiền nhưng Vương Thành Long không quen đi mua đồ. Hiếm khi mới gặp hắn mà có gặp thì cũng là một không gian sang chảnh. Quần áo hay giày dép, bất kể thứ gì hắn cần đều được mang đến tận dinh thự chọn lựa. Ở trong đó một lúc, Vương Thành Long tay cầm mấy đồ dành cho con gái đi ra làm mấy người đứng đó ngạc nhiên hơn.

-Anh hai, anh vào đó làm gì?

-Mất cậu chỉ để đó cho đẹp?

Evill nhìn đồng hồ trên tay rồi lướt sang Lâm Tú Vi cười toe toét cho xe chạy.

-Để chân lên đây!

Vương Thành Long quay sang Lâm Tú Vi nói. Cô ngệt mặt nhìn anh như đứa trẻ chẳng hiểu chuyện. Đôi mắt nhìn xuống bàn tay trên đùi hắn. Thấy cô vẫn không ngộ ngộ, Vương Thành Long lập tức tự tay làm. Nhấc chân cô để lên đùi hắn. Rồi rút đôi giày màu đen ra. Xem ra hắn cũng có mắt thẩm mĩ. Chọn đôi tất kiểu Hàn Quốc sọc trắng màu đen xỏ trực tiếp vào đôi chân hơi thâm vì lạnh. Xong xuôi lại đi giày vào cho cô, chỉnh lại dây đai hoàng rồi thả

xuống. Ngay khi Lâm Tú Vi còn chưa hoàn hồn Vương Thành Long kéo cô ngồi lại gần, choàng chiếc khăn len thủ công màu nâu vào chiếc cổ mảnh khảnh. Chiếc mũ len cũng được chụp lên đầu cô.

- Từ mai không cho phép em phong phanh nhớ chưa?

Vương Thành Long nhìn cô với ánh mắt nghiêm trọng hết sức. Giọng nói bức dọc khiến cô một phần lo sợ.

- Tôi biết rồi.

Evill không quên nhìn qua gương chiếu hậu xem phim ngôn tình tự phát.

Thả Lâm Tú Vi xuống tất nhiên Evill chạm mặt hôn hờ của Đan Đan.

- Anh... tôi đây cảm thấy giữa chúng ta có mối lương duyên.

Evill nhàm chán nhìn cô.

- Tôi lại cảm thấy âm hồn vậy bám.

Đan Đan chui tọt qua cửa xe, bây giờ mặt cô với anh chỉ cách nhau đốt tay. Vương Thành Long giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh. Đan Đan thấy có người trên xe nên cô bất giác quay đầu. Bất gặp Vương Thành Long nhìn cô chăm chăm. Đan Đan ít ra cũng phải giữ hình tượng, cô nhồm dầy định chui ra thì va ngay vào cửa.

- Tiểu thư nên bớt nghĩ huyền thuyên tức khắc đầu sẽ chui vừa.

Evill vừa nói vừa cười châm chọc, Đan Đan chui ra khỏi xe còn ngó đầu vào cười trừ với hấn rồi trừng mắt với Evill mới chịu dời đi.

Chiếc xe trở về trạng thái âm trầm. Vì có công việc khẩn ở bang nên Vương Thành Long giao cho Đại Ân- thay mặt hấn lo liệu chuyện công ty.

- Chú nói tình hình tôi xem.

- Là người được nhận vào bang cách đây 1 tuần. Mới đây lên đưa bản thiết kế vũ khí bán cho người khác.

- Người mới à? Bất được đưa mua chưa? Người ai mang về?

- Dạ rồi, là Lục Bằng đem về sau khi thấy hấn bị đánh do bán "hàng" giả.

- Lục Bằng? Gan to tới mức dám làm vậy ở trong địa phận của tôi. Chuyện nhỏ vậy các chú không xử lý được?

- Lục Bằng đang quỳ ở sảnh nhận tội. Theo hấn nói thì chống lưng cho hấn hấn là thế lực rất lớn. Có tra hỏi nhưng hấn nhất quyết đòi gặp anh.

Vương Thành Long nhếch mép về chế giễu. Hai người cùng tới dinh tự. Bước vào đại sảnh trần ngập không khí trĩu nặng. Đoàn người xếp đều hai bên, đồng phục màu đen đứng trang nghiêm. Ở giữa là Lục Bằng đang quỳ, tay cầm chiếc gậy trị tội của bang.

Vương Thành Long đến ngồi trên bậc cao nhất nhìn xuống.

- Chú đứng dậy. Lỗi không hấn là của chú. Quỳ từ qua tới giờ vậy là đủ rồi.

Lục Bằng đứng dậy, cảm nhận từng đợt tê dại truyền đến đầu gối nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc, đứng sang bên cạnh Evill nghiêm chỉnh. Lát sau thấy Đường Gia Ly bước vào. Mọi người ai nấy đều bằng hoàng, ngay cả Lục Bằng chỉ có Evill và hấn vẫn bình thản.

Đường Gia Ly đứng giữa sảnh nhìn Lục Bằng mỉm cười rồi quay sang Vương Thành Long.

- Lão đại, tôi đến muộn mong ngài bỏ qua.

- Đây là Đường Gia Ly, thành viên mới của bang.

- Ồ...

Đám đông bên dưới dù nghiêm chỉnh đến mức nào cũng thốt ra tiếng nhưng nhanh chóng thu hồi. Trong Vương bang đây là cô gái duy nhất. Mãn Thầu ngày xưa được trực tiếp Vương Thành Long nhận nuôi nên không tính. Tất nhiên làm việc hấn không muốn để lại mấy lời bàn ra tán vào. Biết rằng người theo hấn không một ai dám chối từ quyết định. Nhưng Vương thành Long muốn bọn họ không chỉ tuân theo một cách tâm phục khẩu phục mà còn muốn bọn họ không gây khó dễ cho Đường Gia Ly.

- Thử thách tôi đã giao và hoàn thành rất tốt. Vì thế về năng lực tôi mong mọi người không bàn cãi nhiều. Hiểu chứ?

- Rồi, lão đại!

Đám đông đồng thanh. Evill để ý thấy Đường Gia Ly thì thoáng lại ngó sang nhìn Lục Bằng. Nụ cười nham hiểm lộ trên gương mặt nghiêm túc kia.

- Anh hai... Em nghĩ Gia Ly cũng chưa quen với công việc mới. Nhiệm vụ anh giao hẳn cô đã làm rất tốt. Nhưng trên thương trường có lúc cần vũ lực. Vì vậy em chắc cô ấy cần người huấn luyện.

Vương Thành Long nhìn Evill rồi quay sang phía Lục Bằng.

- Chú nói đúng, tiện đây Đường Gia Ly giao cho Lục Bằng. Tôi cần một người mạnh mẽ, không phải thân hình mảnh mai. Hơn nữa, tên cô khá dài nên từ mai sẽ là tiểu Ly - sư tỷ của bang.

- Đã rồi!

Lục Bằng ngoác Evill rồi quay sang Vương Thành Long trầm tĩnh mà lên tiếng. Đường Gia Ly như được gỡ đồng rối rắm trong bụng. Trên khuôn mặt cô cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười. Nó không hoàn toàn vui vẻ nhưng ẩn chứa sự ấm áp.

Mọi người trong bang đều được giao nhiệm vụ liền rời đi. Trong đại sảnh bây giờ chỉ còn Vương Thành Long và ba người khác. Một người mặc âu phục đưa gã đàn ông tầm 26 tuổi ta quý trước mặt Vương Thành Long.

- Là mày?

- Vương đại, cuối cùng cũng được chạm mặt ngài.

- Tao không dài dòng. Nói, mày theo lệnh ai?

- Haha... ngài nghĩ tôi theo lệnh ai à. Thật nực cười.

Gã đó cười như người phê thuốc. Vương Thành Long nhếch mép cười nhìn sang Lục Bằng.

- Xem ra hôm nay cô được chứng kiến cảnh Lục Bằng giải quyết rồi.

Evill quay sang nói với Đường Gia Ly, cô không để ý chỉ tập trung vào cảnh trước mặt. Lục Bằng tiến lại gần, bất chợt dùng một lực đá bay gã đó. Thân hình khá gầy nay lại lún thêm mấy vòng khiến thân thể có phần yếu, mặt mày bầm dập bởi cú đá thẳng mặt. Không dừng ở đấy, Lục Bằng tiến lại, lôi anh ta ra chính giữa. Cầm tóc giật ngược về sau để gã thấy rõ mặt của Vương Thành Long. Chỉ chờ vài giây, Lục Bằng rút khẩu súng trong người dí thẳng vào thái dương của gã. Đường Gia Ly gặp cảnh này cũng không khiếp sợ bằng biểu hiện trên gương mặt Lục Bằng. Một gương mặt lạnh ngắt đến vô tình. Ánh mắt như mập mờ, hành động dứt khoát, nhanh chóng và tàn nhẫn khiến lồng ngực cô hơi nặng.

- Vương đại, giết tôi liệu ngài có được đáp án. Chỉ bằng chúng ta thương lượng.

- Mày đang nói thương lượng với ai? Không cần mày nói tao cũng đã biết. Việc mày chết hay không đương nhiên tao không quan tâm.

Tiểu Ly nhìn Vương Thành Long còn khó thở hơn. Hắn nhìn gã như thể mạng gã không đáng một xu. Ánh mắt khinh thường cùng lạnh lùng còn hơn Lục Bằng. Chỉ bằng một câu nói khiến đối phương khiếp đảm gấp mấy lần hành động của Lục Bằng. Bởi vậy người ta nói vào Vương bang không chỉ bảo toàn tính mạng mà còn phải tự giữ mạng của chính mình. Cái chính ở đây là tiểu Ly lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tra khảo cả thể xác lẫn tinh thần nên có hơi sợ.

- Thôi được, xin ngài, chỉ cần tha mạng cho tôi tôi sẽ khai hết.

Lục Bằng rút súng. Vương Thành Long nhìn gã, ánh mắt như muốn nuốt chửng nheo lại thích thú.

- Được!

Gã vui mừng như vớ được vàng.

- Là do Âu Dương. Chính hắn sắp đặt tất cả, việc Lục Bằng nhận tôi cũng nằm trong kế hoạch của hắn. Hắn nói chỉ cần bản đồ thì tôi sẽ có tiền dùng đủ trong vài năm.

Vương Thành Long đưa mắt nhìn Evill, ngón tay gõ xuống thành ghế. Gõ đến lần thứ ba chuông điện thoại rung lên. Evill liếc thấy đó là số của Âu Dương nên nhanh chóng đưa cho hắn.

- Vương Thành Long làm việc nhanh gọn thật khiến tôi bội phục.

- Thủ đoạn không tồi chỉ tiếc sự nhậy bén mãi mãi anh không có.

- Hahaha... Không phải chứ? Hay Vương đại cũng gài người vào chỗ tôi chăng?

- Rất có thể.

- Vậy tôi phải xem xét lại. Con việc gã kia toàn quyền anh xử lý. Thật thất vọng cho kẻ kém cỏi.

Vương Thành Long nghe đến đây cúp máy.Nhìn gã đang khổ sở quỳ dưới kia.

-Lục Bằng!

Lục Bằng lại gần chìa họng súng vào thái dương gã.

-Vương ngài chẳng phải nói...

-Tao nói tha cho mày nhưng chưa nói sẽ thay mặt chủ nhân giải quyết đúng chứ?

Dứt lời,Lục Bằng bóp còi,gã nằm gục xuống sàn,máu me chảy xung quay.Vương Thành Long nhận điện thoại xong lập tức lái xe về công ty.Đám thuộc hạ nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ.Lục Bằng bỏ đi.

-Mai đến khu tập bắn!

Tiểu Ly nghe vậy mỉm cười,đáp lại cô lại là sự thờ ơ bước qua nhanh như một con gió.Evill lắc đầu rồi nói dẫn tiểu Ly đi xem một vòng.

-Sao lão đại không sai anh làm chuyện ấy?

-Đơn giản thôi vì đó là người của Lục Bằng.Kể cả mai kia cô làm sai thì người đầu tiên chịu tội sẽ là anh ta và người xử lý cô sẽ là Lục Bằng.

-Vương bang chia phái sao?

-Haha...tiểu Ly sư tỷ,Vương bang làm sao có thể chia phái.Trong bang có 6 người ba người hẳn cô đã biết là tôi,Lục Bằng,Vân Du-người vừa trở cô.Ba người còn lại là tam đại gồm Đại Nghĩa,Đại Bảo,Đại Ân-đều do anh hai đặt tên.Mọi người chúng tôi có quyền tuyển người.Chỉ cần cảm thấy tin tưởng thì nhận.Còn hậu quả sẽ chịu theo quy định bang.

-Nhưng anh là người nhận tôi.

-Cô nương à đó là trước kia.Còn hiện tại cô là người của Lục Bằng.

Tiểu Ly gạt đầu đi theo Evill.

"Ào",Lâm Tú Vi đang đi quanh sân trường nghe thấy tiếng ồn ào phía trước thì lại xem.Chen vào đám đông,cô nhìn thấy nữ sinh ngồi thụp xuống,người bị nữ sinh khác dúi uất hết.Đám người xung quanh không có phản ứng chỉ đứng xem trò vui.

-Ba mày làm to lắm mà,ủa?Ông bán bánh bao ngoài đường hả?

Nữ sinh có gương mặt kênh kiệu lên tiếng.Lâm Tú Vi làm sao quên được nét mặt này.Chẳng phải là người đứng lên khinh thường cô ở hội trường.Nữ sinh kia chỉ ngồi im,khóc lóc nhìn thảm thương.

-Nói đi chứ,ba mày thật...aiz...phải nói thế nào nhỉ?Nghèo xác xơ hay thật bẩn thỉu đây?

Lâm Tú Vi cau mày.Không thể tin nổi.Chẳng phải ngôi trường danh tiếng phải có luật lệ riêng?Vậy mà giờ cô lại chứng kiến cảnh đáng kinh tởm này của lũ nhà giàu chỉ biết tiêu tiền.Nữ sinh cầm chai nước ngọt định đổ lên người liền bị bàn tay của Lâm Tú Vi chặn lại.Mọi người xung quanh ồ lên về hứng thú xem kịch hay.Nữ sinh đang ngồi ngẩng mặt thấy Lâm Tú Vi càng lo lắng hơn.Cô biết Lâm Tú Vi là người mới nhưng việc cô đang làm có thể khiến cô gặp rắc rối bất cứ lúc nào.

-A...Sinh viên học bổng đây mà.

-Việc cậu đang làm có lẽ cần quan tâm hơn đây.

-Hừ...Nếu tôi không quan tâm thì sao đây?

-Cậu không cảm thấy quá đáng hả?

Lâm Tú Vi cầm cổ tay nữ sinh hất ra làm văng chai nước ngọt xuống đất.

-Cùng là con người sao cậu có thể làm mấy chuyện này chứ?

-Chuyện của tao có liên quan tới mày không?Cùng là con người nhưng đẳng cấp quyết định số phận hiểu chứ?Mày cũng vậy,đồ nghèo bẩn thỉu.

-Ít nhất tôi còn hơn mấy loại ăn bám thích ăn hiếp người khác như cậu.

Mọi người lại được phen ngạc nhiên.Lâm Tú Vi nhìn nữ sinh rồi cúi xuống đỡ cô dậy.

-Con ranh...

Nữ sinh trước mặt vung tay hướng về Lâm Tú Vi.

-Này,Huỳnh Sam,cô không biết phép tắc rồi đó!

Đan Đan may mắn tới kịp,nhìn thấy Lâm Tú Vi đang bị Huỳnh Sam bắt nạt không chịu nổi đi vào.Đối với sinh viên trường không ai không nể Đan Đan.Cô là nữ sinh thuộc dạng máu mặt ở trường.Xem ra hôm nay lại thêm trận chiến giữa hai tiểu ca của trường.Gọi là tiểu ca bởi đại ca của trường là Vương Thiên Tú.Cậu ta đánh nhau như com bữa.Có lần làm láo loạn cả trường đánh nhau với xã hội đen.

-Đan Đan,chuyện này không liên quan tới cô.

-Không liên qua?Mày nói như sợ ba mày biết chuyện vậy đó.

-Mày đẹp ngay kiểu nói chuyện này đi.Thích thì tao chiều.

-Ừa lần trước mày chưa sợ à?Đánh mày giờ tay tao.

Không khí đang căng thẳng bỗng nam sinh trong đám đông lên tiếng.

-Nữ tặc gặp nữ tặc.Trận này chắc hay.

Cả đám đông theo mắt Đan Đan tản ra.Cô ngoác mắt nhìn rồi chỉ tay ra hiệu.Nam sinh ngoan ngoãn lại gần.Chưa đầy một phút,Đan Đan nhanh tay nắm tóc đưa đầu gối lên.Hậu quả biết rõ.Đám đông kinh hồn nhìn máu từ mũi nam sinh chảy ra như nước.Khiếp đảm cậu rút về phía sau,ngoan ngoãn như thú cưng.

-Sao hả?Cần lên phòng gặp ba mày.Tao hiện giờ không thích đánh nhau.

-Đan Đan,coi như hôm nay tao tha cho mày.Còn bọn kia,nhất định không tha.

Lâm Tú Vi bàng hoàng,nhẹ nhàng rút ra giấy lau thử balo đưa cho nam sinh.Cậu ta cảm ơn rồi đi luôn.Đoạn Huỳnh Sam rời đi cùng đồng bọn cũng là lúc đám đông giải tán.Đan Đan đưa hai người bạn họ ra chiếc bàn ở khuôn viên trường.

-Cảm ơn,nhưng cậu không nên làm vậy.Cậu sẽ gặp rắc rối.

Nữ sinh nhận khăn từ Lâm Tú Vi rồi nói nhỏ.

-Phạm Anh,cậu còn không biết tôi à.Làm sao bọn nó làm gì được.

Phạm Anh là nữ sinh đáng thương nhất của trường.Vào trường do điểm của cô cao nên sinh viên trường này khinh thường cô.

-Thật ra thì tôi chỉ lo cho tiểu Vi.

Đan Đan tròn mắt,hướng mắt nhìn lên lắc đầu,rồi nhún vai lấy điện thoại ra lướt web.Con người này thật thà quá mà.Đan Đan đã cứu cô vậy mà còn để cô xấu mặt.

-Không sao đâu.Mà người vừa này là ai?Sao lại bắt nạt cậu.

Phạm Anh cúi mặt xuống tránh né câu hỏi của cô.Đan Đan thờ dãi nhìn Phạm Anh rồi quay sang mỉm cười với Lâm Tú Vi.

-Cậu ta là Huỳnh Sam,con cưng của hiệu trưởng trường này.Chính tại Phạm Anh cậu,tại sao cứ phải chịu đựng cậu ta.Nếu hôm nay không có tiểu Vi tới chắc cậu bị lột đồ lúc nào không hay à.

Lâm Tú Vi nhìn Phạm Anh cau mày rồi quay sang hích Đan Đan như hắc nhờ.

-Đan Đan!Sao cậu nói vậy?

-Thì đúng là sự thật.

-Đan Đan nói đúng,tất cả lại tại tớ.

Phạm Anh quay sang nhìn Lâm Tú Vi,cô bắt chợt cười nhạt.

-Hi...Chỉ vì nhà tớ nghèo.Cha đi bán bánh bao ngoài đường.Tớ không muốn bị người khác lăng mạ nên đã nói dối với Huỳnh Sam là nhà tớ rất giàu.Cuối cùng cũng bị phát hiện.

Lâm Tú Vi chăm chú nghe.Đan Đan ngồi đó phụ họa thêm mấy câu.

-Cũng vì vậy mà cậu ấy bị đày đọa đến tận bây giờ luôn.

Lâm Tú Vi lau nhẹ nước mắt vương trên má Phàm Anh, cô mỉm cười đặt bàn tay thon thả đặt lên vai Phàm Anh.

- Từ nay cậu sẽ là bạn của bọn tớ. dd

Phàm Anh được Lâm Tú Vi cứu vui mừng không hết giờ Lâm Tú Vi còn nói sẽ cho cô làm bạn. Cuộc đời Phàm Anh xem ra vẫn chưa tới đường cùng.

- Alo!

Lâm Tú Vi đang ngồi trò chuyện với Đan Đan và Phàm Anh thì nhận được điện thoại của Vương Thành Long.

- Ra công trường. Đi tiệc với tôi!

- Nhưng tôi đang học, không thể bỏ giữa chừng được.

- Ba phút, không thì đích thân tôi vào đón.

Lâm Tú Vi còn chưa kịp phản bác thì đầu dây bên kia đã nghe thấy tiếng "tút...tút!". Tất nhiên cô không thể để hấn vào trong trường. Nếu vào không biết cô sẽ thành loại người gì trong mắt bọn họ. Nhưng cũng không thể nghỉ học được. Lần trước cô đã bị giảng viên Trần chỉ trích như vậy. Lần này tái phạm chẳng phải cô sẽ không được yên sao. Haiz... thế sự thật là khó giải quyết. Lâm Tú Vi mặt mày nhăn nhó hết cảm điện thoại lại nằm ra bàn như người bệnh hoạn.

- Tiểu Vi, cậu làm sao vậy?

Phàm Anh nhìn vậy lo lắng liền hỏi.

- Aiz... Tớ đang có chút chuyện...

"Ring!" Vừa định nói cô đã nhận được tin nhắn của Vương Thành Long: "1 phút 30". Nhìn thấy Lâm Tú Vi mặt mày còn đau khổ hơn. Bỗng mắt cô sáng lên, ngẩng đầu nhìn hai người bạn.

- Nè... giờ tớ muốn về nhà mà không cần xin đơn nghỉ thì sao?

- Tiểu Vi à làm vậy là trốn học.

Phàm Anh nhìn Lâm Tú Vi. Câu nói của cô không hấn là sai. Vì cô vốn là một học sinh nghiêm túc. Nói dễ hiểu hơn cô là một sinh viên chưa bao giờ phạm luật.

- Dễ thôi, chỉ cần giả đau bụng là sẽ không có chuyện gì hết!

Đan Đan ngồi nghiêm túc trông như vị thẩm phán cấp cao vậy. Không chần chừ, Lâm Tú Vi diễn luôn.

"1 phút"... Lại là tin nhắn của hấn. Gương mặt cô biến dạng đau khổ luôn. Đan Đan và Phàm Anh không ngờ diễn xuất của Lâm Tú Vi lại đạt đến đỉnh điểm như thật.

Hai người dìu Lâm Tú Vi hướng ra công trường. Đúng lúc gặp giảng viên Trần. Đan Đan mỉm cười. Chẳng phải ông trời đang rất ủng hộ bọn học sao.

- Giảng viên Trần, giảng viên Trần.

Đan Đan ra về hốt hắt nhìn giảng viên. Tuy là người hơi khắt khe nhưng ông cũng là con người. Vì thế vừa thấy Lâm Tú Vi ông liền đi lại. Phàm Anh không dám nói gì vì sợ đi tãi nói dối của cô dớ tề. Đan Đan một mình xông pha kể hết toàn bộ sự việc cho giảng viên Trần nghe.

- Thôi được, em đưa Lâm Tú Vi về. Không thể học với tình trạng như vậy được.

Hai người dìu rồi rít cúi đầu cảm ơn. Sau khi giảng viên Trần dời đi ba người tiếp tục vai diễn cho đến khi gần tới công trường.

- Nè... mấy cậu đi đâu vậy?

La Quế Bảo nhìn thấy liền chạy tới gọi to. Do Lâm Tú Vi không còn nhiều thời gian nên cáo từ đi trước. Hai người ở lại giải thích cho La Quế Bảo. Đương nhiên vì hăng say kể quá cộng thêm mấy câu hỏi ráo riết của anh nên Đan Đan tuôn một tràng mà không biết mình tiết lộ bí mật lúc nào.

Lâm Tú Vi chạy bắt chập lao thẳng vào chiếc xe đen sang trọng. Vương Thành Long không nói gì, chỉ ngả đầu ra sau mỉm cười thỏa mãn. Ít ra cô vẫn còn biết nghe lời. Văn Du nhìn bộ dạng thê thảm của cô nhìn không nổi cười. Đầu tóc thì bù xù, gương mặt đỏ phừng vì mệt. Cô thờ như chưa bao giờ được thờ.

Thời tiết ấm hơn so với sáng nay. Những tia nắng yếu ớt đáp xuống tấm kính cửa xe. Bầu trời không còn âm u thay vào đó quang đăng hơn. Cô nhìn ra bên ngoài, những mầm non bắt đầu nhú. Mùa xuân cũng sắp đến, mọi vật dần thay đổi, chúng đẹp và trở lên mới mẻ hơn. Đúng vậy, ai cũng thay đổi diện mạo ngoài cô. Văn trầm lặng mang chút cô đơn. Lâm Tú Vi nhẹ nhàng thờ dài, cô là đang than thân trách phận hay số phận cô vốn sinh ra để chịu đựng đau khổ. Từ lúc mẹ mất dường như cô chán ghét mùa đông. Nó lạnh lẽo và đơn độc, hủy hoại sự sống. Cô hiểu tuy hủy hoại nhưng lại là lý do khims vạn vật có

diện mạo mới,còn cô chắc chưa được hưởng may mắn.Chiếc xe dừng lại ở ngôi biệt thự một tầng.Lâm Tú Vi ngẩn người,tròn mắt nhìn.Nơi đây rất quen,rất quen...!Đương nhiên là quen đó chính là nơi mà cô sinh ra,nơi lần đầu cô biết đi,biết nói,nơi mà cô đã từng hưởng trọn vẹn tình thương từ ba và mẹ.Quay sang nhìn Vương Thành Long.Hốc mắt cô bắt đầu cay xè.Ngay chính lúc này cô cảm thấy rất ghét hẳn.Tại sao lại đưa cô trở về đây?Muốn cô gặp người đã từng là ba hay cô còn chưa đủ thâm?Nước mắt bắt đầu rơi.Từng giọt từng giọt một.Chẳng mấy chốc cổ cô đã ướt lã chã.Hướng mắt về ngôi nhà,cô lau nước mắt,nhìn về phía trước.

-Tôi muốn về!

Vương Thành Long bây giờ mới phản ứng lại.Mắt cô hơi đỏ nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm không chủ ý.

-Đi thôi!

Vân Du bước xuống mở cửa xe cho hẳn.Lâm Tú Vi nhìn chằm chằm.Đôi mắt ánh lên vẻ hận thù.

-Nếu không đi,em sẽ phải hối hận.

Vương Thành Long bước xuống,vừa cài cúc áo ngẩng đầu lên ngắm nhìn ngôi biệt thự phía trước.Lâm Nhật Minh tươi cười ra nghênh đón.

-Vương tổng,hân hạnh,hân hạnh quá!

-Tôi đây mới phải cảm ơn ông Lâm đã tốn thời gian mời tôi bữa ăn.

-Haha...không có gì.

Lâm Tú Vi nhìn cảnh bên ngoài mà đau đến đứt ruột.Ông còn chẳng quan tâm tới cuộc sống của con mình ra sao.Mặc xác con mình sẽ sống thế nào chỉ cần cứu cái sự nghiệp vớ vẩn trước.Cuối cùng cô cũng quyết định bước xuống.Lâm Nhật Minh ngạc nhiên khi nhìn thấy con gái.Vốn dĩ ông mời Vương Thành Long là để hẳn có thể dẫn theo con gái mình.Nhưng ông không hy vọng gì nhiều.Giờ thấy Lâm Tú Vi ở đây trong lòng quả nhiên rạo rực.Sự hạnh phúc hiện rõ qua nét mặt.Đứng ngoài đã lâu,ông Lâm mời mọi người vào nhà dùng bữa.Đôi chân của cô chậm chạp di chuyển.Bên trong vẫn vậy,vẫn còn nguyên vị trí như hồi còn bé.Tấm ảnh gia đình hay những bức ảnh nhỏ nằm nguyên vị trí cũ.Mắt cô dừng lại ở bức ảnh cưới khổ to.Nụ cười người phụ nữ tỏa nắng,đôi mắt to tròn biết nói.Là mẹ cô,bao lâu rồi?Bao lâu rồi cô chưa nhìn kĩ mẹ trên bức ảnh ro thế này?Bao lâu rồi cô không còn phải tưởng tượng hình ảnh bà để người ngoài nổi nhớ?Bất chợt ánh mắt thay đổi.Trở nên lạnh nhạt và mơ hồ hơn,tấm ảnh cưới khác treo bên cạnh.Nó nhỏ hơn rất nhiều.Tấm đó có lẽ vừa là tấm ảnh cưới vừa là tấm ảnh gia đình.Lâm Tú Vi nhếch môi chế nhạo."Tấm đó xứng đáng treo cạnh mẹ cô sao?Thật ghê tởm!"

Lâm Tú Vi tâm trạng vốn không tốt sau khi nhìn thấy tấm ảnh thì còn tồi tệ hơn.Cô ngồi xuống cạnh Vương Thành Long nhưng giữ khoảng cách khá xa.

-Vương tổng,mời cậu!

-Ông không cần khách sáo!

-Ừ,tiểu Lâm à,con uống chút trà đi!

Lâm Nhật Minh đẩy ly trà đến trước mặt cô.Cô không trả lời cũng không buồn nhìn mặt ông.Chỉ ngồi như bức tượng, gương mặt mang chút buồn bực pha lẫn hận thù. Vương Thành Long cụp mắt xuống ra hiệu với Lâm Nhật Minh rồi thong thả uống trà.

-Ông xã...

Tiếng gọi dịu dàng êm ta. Trịnh Mỹ Hoa từ nhà bếp bước ra đeo trên người chiếc tạp dề.Cô vừa thấy Lâm Tú Vi sắc mặt trở nên vui vẻ hơn nhưng giọng nói có ý hạ thấp xuống.

-À...Có cơm rồi,mọi người vào...dùng cho nóng!

-Ba...Ba ơi...hôm nay mẹ nấy món ba thích!

Một cậu nhóc trong bếp lẻo đẻo chạy ra.Vừa nhìn thấy Lâm Tú Vi,cậu bé chạy ngay lại chỗ cô cười híp mắt.

-Chị xinh đẹp,hôm nay chị chịu đến rồi hả?Chị hết giận ba rồi phải không?

Giọng nói trong trẻo,nhóc còn tinh nghịch nhảy lên đùi cô,ôm chằm lấy cô như đứa em nhớ chị vậy.Lâm Tú Vi vẫn không phản ứng gì,chỉ dùng ánh mắt lạnh ngắt quan sát cậu bé. Vương Thành Long cau mày,liền bế đứa trẻ ngồi xuống ghế.

-Cậu bé,không được ngồi lên đùi con gái,thế là bất lịch sự.

Vương Thành Long nhìn chằm chằm như một lời cảnh báo.Cậu bé Bảo Đan không chịu thua.Càng thích làm tới.Lại trèo lên người Lâm Tú Vi.

-Chị xinh đẹp,em tốt hơn người kia đúng không?

Lâm Tú Vi nhìn Bảo Đan nhàm chán,nhắc cậu bé đừng xuống dưới. Vương Thành Long nhìn cậu rồi quay ra uống trà tiếp.

- Tiểu Đan,lại đây.

Triệu Mỹ Hoa hiểu ý gọi Bảo Đan lại.Lâm Nhật Minh tươi cười để phá vỡ không khí căng thẳng trong căn nhà đặc biệt là chính ông.Chuyện vừa này khiến ông phải nín thở.

-Thôi...Chúng ta nên vào dùng bữa.

Lâm Tú Vi ngồi trầm ngâm không nói gì.Thi thoảng lại liếc nhìn cảnh nhí nhố vui đùa của ba cô và hai mẹ con.Vương Thành Long thi thoảng trả lời mấy vấn đề liên quan tới công việc.Lâm Tú Vi hiện giờ như Vương Thành Long phiên bản hai.Thậm chí còn kiêu hơn hẳn.

-Tiểu Vi,món con thích,ăn nhiều một chút.

Ông Lâm gấp miếng sườn xào chua ngọt vào bát cô.Chưa đầy 10 giây,Lâm Tú Vi gấp bỏ lại đĩa.

-Đó là ngày trước thôi.

Bàn ăn càng trở nên nặng nề hơn.Vương Thành Long nhìn cảnh tượng cũng không muốn thêm lời.Bởi việc trong gia đình hẳn không hứng thú.Kể cả chuyện đó liên quan tới Lâm Tú Vi.Theo hẳn thì đó gọi là tôn trọng quyết định của người khác.

Bữa cơm diễn ra rất nhanh chóng.Quay lại bàn trà,hai người đàn ông đem một số công việc ra giải quyết.

-Tiểu Vi,em có thể vào phụ bà Lâm.

-Không hứng thú.

Vương Thành Long được phen ngạc nhiên.Cô thậm trí dám trống không với hẳn.Đúng là mèo có hiền tới đâu khi bị áp bức cũng hóa thành cọp.

Trước khi ra về,Lâm Tú Vi nói muốn thấp nhang cho mẹ.Lâm Nhật Minh mỉm cười dẫn cô.Khi chuẩn bị ra ngoài,Lâm Nhật Minh ngoảnh lại nói chuyện.

-Tiểu Vi,con...

-Xin lỗi nhưng tôi là Lâm Tú Vi,cái tên tiểu Vi có vẻ hơi thân mật.

Cô quay lại nhìn thẳng vào mắt ông nói.

-Ta không được gọi vậy sao?

-Chính là vậy.Người xứng đáng mới có quyền.

-Thôi được,ta có món quà coi như quà giáng sinh muộn.Xin lỗi con vì không thể đón giáng sinh cùng con được.

Lâm Tú Vi nhận laays món quà,hốc mắt dâng làn nước.Ông Lâm cũng xúc động,nụ cười mãn nguyện cũng hiện trên gương mặt lo lắng kia.

"Bộp!".Lâm Tú Vi thả tay,hộp quà rơi xuống đất,roi lộp cộp trên sàn nhà.Cô nhìn ông cười nhạt.

-Xin lỗi,tôi không qen nhận quà của người lạ.Đặc biệt là người mà tôi hận đến xương tủy.

Nói xong,cô quay sang nhìn di ảnh mẹ lần cuối rồi bỏ đi ra xe.Ông Lâm đứng lặng người,ngồi sụp xuống nhặt món quà được bọc tì mìn,nước mắt rơi!Nước mắt của người cha,người đàn ông trưởng thành,nước mắt ông kìm chế bao nhiêu năm nay rốt cuộc cũng rơi.Cuộc đời ông đã mất đi người quan trọng nhất và giờ mất đi nguồn động lực để sống.Chỉ cần nghĩ tới gặp mặt đứa con gái thất lạc mấy năm nay thì mọi bệnh tật ông đều vượt qua hết.Giờ-giây phút ông mong chờ được đưa cho đứa con gái mà ông yêu hơn chính bản thân mình món quà mà năm nào đến giáng sinh ông cũng ước được chính tay mình tặng thì nó lại xảy ra một cách tàn nhẫn...

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thỏa thuận thành công

Lâm Tú Vi đến trường,La Quế Bảo như đợi cô từ trước.Vừa nhìn thấy cô,La Quế Bảo nhanh chân đi lại.Đưa cô cốc trà đào.

-Cho cậu này!

-Cảm ơn nhưng mình vừa ăn sáng.

-Không sao.Cứ cầm lấy.Khi nào khát thì uống.Mua rồi bỏ đi cũng phí.

-Vậy cảm ơn nha!Hôm nào tớ lại mời lại cậu.

Lâm Tú Vi nheo mắt cười.La Quế Bảo nhìn cô cười.Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.Thi thoảng cô lại hướng mắt nhìn anh vừa kể chuyện vừa tả lại hành động như con nít.Không hiểu sao,mỗi lần bên anh cô cảm thấy trong lòng có chút ấm áp pha lẫn an toàn.Ngay cả khi anh cười cô cũng thấy mình tươi vui hơn.

-Bảo ca,có bạn gái mà không giới thiệu nha!

Từ đằng sau đột ngột có cánh tay khoác lên vai anh.Di Bảo cười tươi,khuôn mặt mang dáng dấp của một nghệ sĩ.Thật ra thì Di Bảo thi thoảng được mời đóng phim ngắn nên chuyện anh sở hữu phong thái của nghệ sĩ là không tránh khỏi.Điều làm nên tên tuổi ở trường này là Di Bảo được tôn làm công tử đào hoa nhất trường.Vì là người mới nên Lâm Tú Vi chưa biết,thiếu gia này mà muốn ai chỉ chỉ cần ba nốt nhạc là có.Tất nhiên lời nói và cử chỉ của anh diễn rất thật.Nữ sinh trong trường biết rõ vậy nhưng vẫn cứ lao đầu vào lưới mà Di Bảo quăng ra.

La Quế Bảo nhìn Lâm Tú Vi rồi quay sang gạt tay Di Bảo ra.

-Cậu nói linh tinh gì chứ?Chỉ là bạn thôi!

Di Bảo bĩu môi,liếc nhìn Lâm Tú Vi.Lúc này Lâm Tú Vi vô tình bắt trọn khoảnh khắc đấy.Anh thật dễ thương,làn da trắng rất hợp với màu môi phớt hồng.

-O...đây chẳng phải sinh viên C sao?

Lâm Tú Vi nhìn anh mắt tự nhiên,cô đột nhiên nhìn La Quế Bảo như cầu cứu.

-Cậu nói gì vậy?

-À...Tớ quên.Làm gì mà ghê vậy?Xin lỗi nhá...Lâm...Lâm..Tú Vi phải không nhỉ?

Di Bảo cau mày,một lúc sau anh mới nói được cái tên của cô.Chẳng trách anh được.Bởi xung quanh anh toàn con gái.Cô cũng chỉ là người mới lại không quen biết thì việc gì người ta phải nhớ đến cô.

-Không sao!

Lâm Tú Vi mỉm cười.Di Bảo nhanh chóng rút máy ra chụp lại khuôn mặt tươi cười của cô.Anh thoát ra mở danh bạ rồi đưa trực tiếp cho cô.

-Cho tớ số được chứ?

Lâm Tú Vi nhìn chằm chằm vào điện thoại và bắt đầu suy nghĩ.Riêng La Quế Bảo cũng nhìn chiếc điện thoại trên tay Lâm Tú Vi rồi nhìn đến gương mặt Di Bảo.Anh quen cô không nhiều nhưng ít nhất cũng dài hơn Di Bảo.Vậy mà giờ cậu ta trơ trên tới nỗi vừa gặp đã xin số.Anh méo mó tự cảm thấy mình giống như rùa đang đua với chú thỏ Di Bảo.Mặc dù cuối cùng rùa cũng thắng nhưng quan trọng là bây giờ rùa đang cách thỏ hàng nghìn cây số.

-Sao hả?Nếu cậu không thích cũng không sao!

Lâm Tú Vi nhanh nhẹn cử động ngón tay thon thả trên màn hình điện thoại.Sau khi ấn xong vài con số,cô đưa lại điện thoại cho Di Bảo.Anh nhìn điện thoại rồi mỉm cười.Quả nhiên anh không đoán sai.Con gái chưa ai có thể cưỡng lại sức hút của anh.Haiz...cũng chỉ vì cuốn hút quá thôi mà.

Xong chuyện,La Quế Bảo kéo Lâm Tú Vi đi.Di Bảo định gọi nhưng lại lắc đầu bỏ đi.Lâm Tú Vi còn đang ngây người không biết chuyện gì.Đan Đan thấy hai người tay lăm tay thân mật nên chạy lại.

-Trời đất,hai người đến mức này cơ à?

Lâm Tú Vi nhìn bàn tay của anh đang nắm chặt cổ tay cô đến trắng bệch.Anh đương nhiên biết mình đột nhiên làm vậy là khonh tốt.Nhẹ nhàng buông tay cô ra rồi đi nhanh vào lớp để lại hai cô gái hoang mang chẳng hiểu chuyện quái gì đang diễn ra trước mặt mình.

-Chuyện hồi nãy cho mình xin lỗi nha!

-Không sao đâu.

La Quế Bảo ngồi cạnh cô trong giảng đường như mọi khi.Anh đoán đo nãi mới dám huych nhẹ vai cô.Lâm Tú Vi nghe vậy cũng mỉm cười.Ngồi nghiêm túc nghe giảng viên Trần giảng bài.

-Em Lâm Tú Vi!Lên chơi một bản nhạc mà em thích.

Tuy giảng viên Trần ngay lần đầu đã có ấn tượng xấu với Lâm Tú Vi.Nhưng ông cũng đã nghe qua bản nhạc cách tân của cô và Bạch Tứ.Nghe qua truyền hình ông đã cảm thấy ở Lâm Tú Vi có gì đó còn chưa thôi thúc được.Hôm nay ông muốn biết trong lòng cô còn vương bận điều gì mà không thể

hiện hết tài năng của mình. Không phải cô không muốn. Điều này ông chắc chắn! Lâm Tú Vi bước lên ngồi xuống chiếc đàn màu đen bóng nhoáng. Nó bóng tới mức hiện rõ hình ảnh phản chiếu của cô. Cô ngồi xuống, đặt những ngón tay thon gọn trên phím đàn, đôi mắt sụp xuống cảm nhận từng hơi thở trong lồng ngực. Nhiều người nhìn lên và khinh bỉ. Ở đây nó là khinh bỉ nhưng ở trường cũ hành động này được mọi người biết như một thói quen. La Quế Bảo nhìn chăm chăm vào gương mặt như tìm một điều gì đó quen thuộc với anh. Tiếng đàn vang lên đồng nghĩa với mọi thứ mà anh đang suy nghĩ hoàn toàn xóa tan hết. Thay vào đó là cảnh tượng tuyệt đẹp. Nơi đó là cánh đồng hoa oải hương. Lâm Tú Vi đang ngồi giữa khu đất trống. Cô nhìn anh dịu dàng mà thuần khiết. Những nốt nhạc vang lên du dương khiến bông hoa oải hương như thêm sức sống. Cảnh tượng lúc này giống như một thiên đường hoa và có thiên thần đang chơi nhạc.

Tiếng nhạc dứt, La Quế Bảo choàng tỉnh mộng. Lâm Tú Vi đã về chỗ từ lúc nào. Không ngoài suy nghĩ của giảng viên Trần. Trong cô có thứ gì đó khó hiểu, ngay cả người cảm nhận tâm tư người khác chỉ bằng nốt nhạc như ông cũng không thể mở nổi cánh cửa trong tâm tư cô.

Đương nhiên trong phòng ai cũng ngầy ngất với tài đàn của cô. Họ không vỗ tay, chỉ buông mấy lời khó nghe nhưng đôi mắt con người không biết nói dối. Lâm Tú Vi nhìn giảng viên Trần mỉm cười. Ông gật đầu coi như lời khen ngợi.

- Ê, Lâm Tú Vi!

Di Bảo từ phía sau chạy lại gọi cô. Lâm Tú Vi dừng lại, tiện tay bỏ luôn quyển sổ đen lại. Tay cô vốn đang cầm chiếc thẻ rút tiền của Vương Thành Long nên hơi khó xử. Thật ra thì cô đang suy nghĩ về chút việc.

- Có chuyện gì sao?

- Cậu không bận chứ? Tôi mời cậu đi ăn trưa.

Cô làm gì có thời gian mà ăn trưa trong khi cô phải vội vàng về nhà chuẩn bị bữa trưa cho Vương Thành Long. Bản thân cô còn phải ăn vội vàng nói gì đến một bữa cơm bình thân bên Di Bảo. Và lại cô không muốn rắc rối. Vương Thành Long mà biết sẽ nổi khùng lên. Lúc đó người hứng chịu đâu phải anh mà chính là cô.

- Không được rồi. Mình phải về nhà.

- Một bữa thôi, không mất nhiều thời gian đâu.

- Thật sự không được. Để lần sau nhất định tớ sẽ mời cậu dùng bữa.

Nói xong Lâm Tú Vi vẫy tay chào rồi đi luôn. Vừa ra tới xe cô đã bắt gặp Đan Đan.

- Tại sao không trả lời tin nhắn của tôi?

- Tại sao phải trả lời tin nhắn của cô? Tôi không rảnh như tiểu thư mấy cô.

- Nè, ít nhất cũng phải trả lời tin nhắn của tôi một lần chứ!

- Aiz... Thật là. Tiểu thư mấy cô thật phiền phức.

Evill vừa quay sang nhìn thấy Lâm Tú Vi liền nở nụ cười tươi rói.

- Chị hai, mình đi thôi. Ở đây lâu chắc em tổn hại não mất.

Lâm Tú Vi cười trừ. Đan Đan nhất quyết không chịu buông tha, cô nhảy lên lưng Evill.

- Nếu anh mà không nhắn tin với tôi thì còn lâu tôi mới xuống.

- Cô làm cái quái gì thế?

Đám sinh viên ở cổng trường thấy um xùm tò mò lại gần hóng chuyện. Lâm Tú Vi thấy không ổn nên cô nhìn Evill rồi hướng mắt nhìn đám đông. Đương nhiên khi anh quay lại đã thu hút hàng chục con mắt của nữ sinh. Anh biết bây giờ không thể như một sói ca trước mặt mấy nữ sinh kia. Việc quan trọng bây giờ là giải quyết phiền phức trên lưng và đưa cô về nhà chuẩn bị bữa trưa. Hơn nữa để đám đông tò mò nhiều quá tất Lâm Tú Vi sẽ bị ảnh hưởng không tốt.

- Nếu cô không xuống thì tôi không nhẹ ray đâu.

- Haha... đùa tôi hả? Lâm Tú Vi ở đây, đám đông ở kia nếu anh muốn làm sói ca (ý xấu) thì cứ làm.

- Cô... cô...

- Sao hả?

- Thôi được. Tôi sẽ trả lời tin nhắn của cô.

Đan Đan cười tét nách,cô từ từ trườn xuống đất.Ôm lấy bắp tay rắn chắc của Evill mà vênh mặt lên trước lũ mê trai trước mặt.Về mặt cô như tuyên bố anh đã là của cô,ai muốn động vào thì sẽ biết tay cô.Lâm Tú Vi lên xe trong khi mọi người đang chú ý tới cặp đôi lệch lạc phía trước.Evill nguyệt cô rồi thẳng thừng gỡ tay Đan Đan ra mặc kệ cô có bị mất mặt không.

-Mỗi ngày một tin.Không hơn không kém.

-Gi?Anh vừa đâu có nói như vậy.

-Tôi chỉ nói là sẽ nhấn tin chứ không phải nhấn bao nhiêu tin.Đúng chứ?

Để khỏi mất thời gian với Đan Đan anh vẫy tay với đám nữ sinh rồi lè lưỡi chế giễu cô rồi lên xe phóng đi luôn.Riêng Đan Đan vừa đi vừa đá tất cả những thứ trước mặt mình bao gồm cả người để đập bót con tức giận.

-Ca sĩ như cô rành thật.Không lo hát cho tốt mà cứ đến đây tìm tổng tài.

-Diệp Anh cô thật nhiều chuyện.Tôi đến tìm Vương tổng.

-Tổng tài đi ra ngoài kí hợp đồng rồi.

-Vậy bốn phen thư kí của cô không biết báo cho anh ấy biết à?

Diệp Anh vừa đánh máy vừa phải đầu khẩu với An Thanh Loan.Vừa lúc Lâm Tú Vi đem hộp com đến.

-Tiểu thư Lâm.Hôm nay cô đến sớm vậy?

-Chào chị(cúi đầu),tôi tan học sớm.

-Ngồi đi,uống gì không tôi lấy cho.

-Không cần đâu.Tôi không muốn làm phiền.

An Thanh Loan đứng đó trừng mắt tức giận nhìn hai người nói chuyện kiểu như muốn chọc tức cô.

-Hứ,xem ra đĩa này cũng dai thật.

Lâm Tú Vi nhìn cô rồi cúi xuống ngại ngùng.Diệp Anh đương nhiên không để An Thanh Loan lãng mạ cô.

-Lâm tiểu thư,tổng tài có nói cô đến thì trực tiếp vào phòng đợi ngài.

-Tôi đợi ở đây không được sao?

-Tất nhiên được nhưng đây là ý của ngài.

Diệp Anh nhấn mạnh từng chữ trong câu nói khiến An Thanh Loan càng giận hơn.Cô tuy đẹp,thân hình bốc lửa nhưng tính cách chanh chọe,trong giới tuy nể cô bởi Vương Thành Long nhưng trong lòng không một ai thích.An Thanh Loan cũng sở hữu lượng fans hùng hậu luôn tôn sùng và quỵn rũ nhưng tâm hồn trong sáng của cô.Ai biết được nếu cô bị vạch mặt chắc một fan nhí còn không có.Diệp Anh bấm số gọi cho Vương Thành Long.Ánh mắt giễu cợt nhìn An Thanh Loan.

-Tổng giám đốc có Lâm...tiểu...thư...tới.

Nói chuyện một lúc thì dập máy.

-Tổng tài có nói cô vào phòng đợi ngài.Còn những người không phận sự ngài không tiếp.

An Thanh Loan sau khi nhìn bóng Lâm Tú Vi đi vào thì tức giận ra về.

Lâm Tú Vi vào phòng.Cô đặt hộp com lên bàn làm việc rồi đi quanh phòng.Phòng làm việc của Vương Thành Long rất gọn gàng.Mọi thứ đều thuộc gam màu đen xám.Ngoài cùng có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố A trắng lè.Vì là tầng cao nhất nên cảnh vật xung quanh thu gọn vào tầm mắt.Mấy tòa nhà cao ốc khác nổi bật giữa thành phố.Ở đây cô còn nhìn thấy dãy nhà nghỉ sang trọng do nhà Đan Đan sở hữu.

Khu làm việc và nghỉ ngơi tách riêng bởi tấm gỗ màu nâu khắc họa tiết đẹp mắt.Đằng sau là giường và khu vệ sinh.Trước tấm gỗ là ghế sofa sang trọng màu xám.

Lâm Tú Vi nhìn đồng hồ thấy cũng đã trễ mà cô thì phải hoàn thành đồng hồ đề án,báo cáo cho ngày mai.Cảm thấy có thể tận dụng thời gian,cô lôi mấy tập tài liệu trong ba lô ra làm luôn.

Vương Thành Long sau khi giải quyết xong cùng Đại Bảo về công ty.

Vừa đến cửa hán đã cau mày nhìn thân hình ủ rũ, ườn ọ trước mặt. Đại Bảo đương nhiên xem nhẹ nên vừa đi vừa nói một số chi tiết liên quan tới cuộc họp hôm nay.

-Vương tổng...anh đi đâu mà làm người ta chờ tới đâu cả chân vậy.

Vương Thành Long chỉ nhìn An Thanh Loan đang cố chộp lấy cánh tay hán mà bảm. Tất nhiên hán không thích bên quay ngoắt sang cầm tờ tài liệu của Đại Bảo xem xét.

An Thanh Loan không bỏ cuộc tiếp tục đeo bám tới tận phòng làm việc của hán. Mở cửa, Đại Bảo trở mắt nhìn thân hình bé nhỏ đang nằm nhoài ra bàn uống trà. Dưới gương mặt đang ngủ ngon lành là tập tài liệu bữa bọn.

Vương Thành Long nhìn gương mặt tò mò của Đại Bảo, ly tâm hán nhấn lại đi vào. Vừa nhìn thấy tiểu Vi bé nhỏ đang ngủ dưới sàn khoe môi lại cong lên. Đôi mắt sáng hán, nhìn xung quanh cuối cùng dừng lại ở bàn làm việc.

-Vương tổng à...

Vừa mở miệng định xông vào An Thanh Loan liền bị bàn tay rắn chắc của Đại Bảo giữ lại lôi ra ngoài. Anh khép cửa lại rồi nhanh chóng về phòng. Trước khi đi còn kịp để lại lời nhắn.

-Cô về được rồi. Hiện giờ Vương tổng không thể tiếp khách.

-Anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi hả? Nếu Vương tổng mà biết thì cái mạng anh chưa chắc đã được yên.

-Diệp Anh, nếu cô ấy không về thì gọi bảo vệ. Công ty là để làm không dư thừa thời gian tiếp chuyện.

Diệp Anh gật đầu cười nhìn anh.

-Dạ, giám đốc!

An Thanh Loan ngẩn người. Cô ất hán đang rất hối hận về lời nói của mình. Người đàn ông mà cô vừa mắng lại là giám đốc hơn thế nhìn bề ngoài cũng không thua kém gì Vương Thành Long. Anh mặc bộ comple màu xanh da trời nhạt. Chiếc áo trắng hợp với cà vạt đen trông thật bảnh bảo. Mái tóc undercut màu hạt dẻ. Anh...thực sự không phải người trần thế.

Vương Thành Long lại gần, nhẹ nhàng nhắc người cô lên di chuyển về phía giường. Ở đây cô được giãn gân cốt. Vận người vài cái rồi nằm ngủ miên man. Đáng về lúc này khiến Vương Thành Long chỉ muốn la vào nuốt chửng cô như nuốt một cục kẹo. Hán đắp chăn lên người rồi quay lại bàn làm việc thưởng thức bữa trưa ngon tuyệt. Đang tiến lại gần bàn thì đôi chân dừng lại. Hướng mắt về đồng giấy tờ lộn xộn cùng xấp giấy nháp. Nhanh chóng thu gọn lại định giúp cô nhưng nhìn thấy nét bút cùng mấy kí tự dễ thương trên tờ giấy dưới đất. Hán nhặt lên nhìn Lâm Tú Vi.

"T_T đề án sao mà khó vậy...

('o') không sao, mình là Lâm Tú Vi.

Cố lên. Tự lực cánh sinh.

C..ồ..."

Mấy câu sau là dòng chữ ngoặt ngoẹo biểu hiện của người ngủ gật.

Buổi tối.

Lâm Tú Vi nghĩ mấy đề án nhưng trong đầu cô luôn xuất hiện mấy câu nói của Phạm Anh. Giờ phải làm sao đây? Rồi lại chuyện hôm bữa nhìn thấy cảnh nóng của Vương Thành Long. Ngồi trước bàn ăn mà tâm trí của cô treo lơ lửng trên cành cây.

-Em còn không tập trung ăn cơm còn suy nghĩ gì hả?

Lâm Tú Vi giật mình. Cô nhìn Vương Thành Long rồi vò cơm vào miệng như bị bỏ đói.

Sau khi xong bữa, Lâm Tú Vi vào phòng xem lại đáp án rồi yên tâm đi ngủ. Nói cụ thể là cô nằm trần trọc trong khi Vương Thành Long còn đang ở phòng làm việc. Công việc bận rộn tới mức hán phải đem về nhà để hoàn thành.

"Cốc...cốc...cốc...!" Lâm Tú Vi quyết định đi xang phòng nói chuyện. Vương Thành Long không nói gì chỉ đợi cửa mở vào.

-Tôi nói chuyện với anh được chứ?

Từ khi nào mà Lâm Tú Vi muốn tâm sự với hán vậy. Dừng gõ bàn phím một lúc, hán nhìn Lâm Tú Vi đang đứng khép nép như đứa trẻ bị phạt và hán trong vai người phạt.

-Ngồi đi!

Lâm Tú Vi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt. Gian phòng này khá rộng, có những kệ để sách chật ních chủ yếu liên quan tới kinh doanh và thương mại. Ấn tượng của cô là bức ảnh cậu bé tươi cười bên bố. Nụ cười hay ánh mắt tất cả đều ngập tràn hạnh phúc.

-Chuyện gì?

-Tôi qua để trả chiếc thẻ!

Vương Thành Long đâu có bận tâm tới chiếc thẻ của cô. Vốn dĩ nó là để cô tiêu xài khi mình cần.

Hắn ngẩng lên định lấy thẻ trên tay cô về nhưng Lâm Tú Vi lại dùng một chút sức nhỏ để kéo lại. Hắn nhếch mép cười sau đó bỏ ra.

-Sao đây?

-Tôi...anh cho tôi...vay chút tiền được chứ?

Lâm Tú Vi nói rất nhanh, hai mắt lại nhắm nghiền làm Vương Thành Long thích thú.

-Làm gì?

-Tôi...tôi có chút việc.

-Được thôi nhưng tôi không cho vay không.

-Tôi sẽ trả mà. Với lại tôi hằng ngày nấu bữa trưa mang đến công ty cho anh. Việc đấy cũng không được tính công hay sao?

-Em đang mặc cả với tôi?

-Không có nhưng...

-Cứ vậy đi. Giờ thì đi ngủ. Đừng để tôi đổi ý.

Lâm Tú Vi chỉ chờ nghe cậu này. Mắt cô sáng như mèo thấy mỡ. Vừa đi ra vừa mỉm cười. Chỉ được một chút cô lại ngó đầu vào.

-Còn một chuyện nữa.

Vương Thành Long ngừng đánh máy, hắn thả lỏng người dựa vào lưng ghế.

-Chuyện gì?

-Tôi không có thói quen ôm người khác nên từ nay tôi sẽ chia đôi giường.

-...(cau mày).

-Là tại vì anh rất nặng mà tôi thì có tí tẹo. Cánh tay anh cũng rất nặng đè lên người tôi thực sự khó chịu.

-...(vấn nhai).

-Còn nữa, sáng dậy toàn thân tôi ê ẩm không thể tập trung học được.

Đến bây giờ thì Vương Thành Long mới hiểu tại sao mỗi khi mang cơm đến cô lại nằm lên bàn ngủ ngon đến vậy. Hắn không nói gì chỉ chú ý tới màn hình chiếc laptop.

-Cứ vậy nha! Tôi ngủ trước đây, à...chúc ngủ ngon.

Vừa nghe câu này tinh thần hắn trở nên tốt hơn hẳn. Nụ cười cũng vui vẻ hơn. Lần đầu tiên được người ta chúc ngủ ngon. Cái cảm giác thật tuyệt.

Vương Thành Long sau khi hoàn thành công việc cũng nửa đêm. Hắn day day trán rồi trở về phòng. Thân hình Lâm Tú Vi cứng nhắc nằm ngủ. Dường như cô biết việc mình nằm hẳn nên tự kìm nén bản thân. Giường của hắn bị cô chia làm hai bằng chiếc gối. Vương Thành Long lắc đầu. Dù sao hôm nay cũng đang một tâm thời tha cho hành động lấn chiếm của Lâm Tú Vi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiểu Vi bị bắt nạt

Vương Thành Long rảnh rỗi đưa Lâm Tú Vi đi học. Trên xe cũng như mọi khi, cô hoàn toàn không mấp máy môi. Đôi lúc Vương Thành Long cũng tự hỏi sao cô chẳng nói gì với hắn. Chẳng lẽ trông hắn nhàm chán đến vậy? Hay cô ghét hắn tới nỗi chẳng muốn nói chuyện gì hết? Hoặc chắc là cô vẫn chưa quen cách bắt chuyện với hắn như thế nào?

Vương Thành Long cau mày quay sang nhìn cô. Không thể nào chưa quen cách bắt chuyện được vì hôm trước cô còn mượn tiền hắn mà. Lý do đó đương nhiên bị loại bỏ. Còn hai lý do nữa. Xem ra chúng gộp lại cũng chỉ là một ý.

- Em mượn tiền vào việc gì?

Vương Thành Long ngả đầu ra sau nhắm mắt thư giãn. Lâm Tú Vi nghe hỏi liền quay đầu lại.

- À...tôi có chút chuyện riêng.

- Chuyện riêng?

Vương Thành Long lập tức mở mắt. Nghiêng gương mặt về phía Lâm Tú Vi. Thật sát, thật sát và cuối cùng chỉ chạm nhau vài mi-li-met. Lâm Tú Vi đỏ mặt. Cô ngả người ra sau tránh né hơi thở ấm nóng của hắn.

- Tôi muốn giúp một người bạn.

- Em hay lo chuyện bao đồng vậy hả?

Vương Thành Long bực tức găng giọng làm gương mặt đang đỏ ửng biến thành xanh lét không giọt máu.

- Tôi...tôi...

Lâm Tú Vi thoát khỏi tư thế khó chịu. Cô không biết trả lời thế nào đành cụp mặt xuống. Vân Du đang lái xe cũng phì cười. Tất nhiên Vương Thành Long không tiếc tiền quan trọng là hắn không muốn Lâm Tú Vi gặp rắc rối. Trong cuộc sống tiền là trên hết này Lâm Tú Vi càng yên phận sẽ càng tốt. Vương Thành Long nhìn bộ dáng cả cô mới biết mình hơi nóng tính. Hắn thu người rồi lại ngả về phía sau.

"Kítttt!" Vân Du bất chợt phanh gấp. Đến Vương Thành Long cũng phải nhom người lập tức quay sang đỡ Lâm Tú Vi khỏi cú đập đầu.

- Chuyện gì?

- Không rõ nhưng em đoán là người của cổ đồng Long.

- Đúng là không biết điều.

- Giờ...

- Tự quyết!

Vương Thành Long nhìn qua đám người mặc đồ đen phía trước nhanh chóng xác định được chiếc xe quen thuộc. Lâm Tú Vi nhìn chăm chăm về phía Vân Du. Cuối cùng dừng mắt nghe Vương Thành Long nói. Đôi mắt ngập tràn sợ hãi bàn tay không biết lúc nào đã nắm chặt vào chiếc ba lô. Như có luồng khí kéo Vương Thành Long hướng mắt về cô gái ngồi bên cạnh. Bộ dạng này khiến tim hắn đập nhanh. Cô chỉ sợ nhưng không tỏ là đáng thương. Chính xác là chưa bao giờ hắn được nhìn thấy sự yếu đuối trên gương mặt kia. Biết cô rất sợ nên Vương Thành Long kéo cô lại. Đặt gương mặt áp sát lồng ngực của hắn. Thân ảnh của cô cứng đờ như tượng đá. Cô không động đậy dù một chút. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cô không nhìn thấy gì cả. Chỉ một lúc, chiếc xe phóng nhanh về phía trước. Tiếng súng vang lên cả vùng trời ngoại ô. Vân Du không lao lùng. Nhìn phía trước, ánh mắt đăm đăm cùng nụ cười nham hiểm.

- Lâu lắm mới được hành nghề.

Tay lái điêu luyện từng đạt vô địch tại cuộc đua nổi tiếng. Anh đâm thẳng vào người phía trước. Sau đó phi thẳng tới chiếc xe đang đỗ. Nhanh như chớp ấn công tắc trên xe. Bánh xe lại nhanh hơn, ở mỗi bánh xe lộ ra chiếc răng cưa sắc bén. Họ rời khỏi đây một cách nhẹ nhàng, chỉ sau vài giây là tiếng nổ rung trời cùng đám cháy phía sau.

Lâm Tú Vi theo phản xạ đưa tay lên bịt tai. Thấy vậy, Vương Thành Long càng ôm chặt hơn. Chặt tới mức hắn nghe rõ tiếng đập trong lồng ngực cô. Nó đang đập rất nhanh, hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn. Ánh mắt Vương Thành Long đầy tức giận. Đám làm cô gái của hắn sợ đến vậy thì đừng trách tại sao hắn vô tình. Đường đời của Vương Thành Long đầy vết máu. Nhưng từ khi sở hữu Vương bang thì số người do chính hắn xử lý chỉ đếm bằng đầu ngón tay. Giờ có lẽ lại muốn vinh dự chết trong tay Vương Thành Long. Thật là hiếm có.

Sau khi Lâm Tú Vi vào trường, Vương Thành Long mới yên tâm rồi đi.

-Đến thẳng nhà riêng cổ đông Lăng.

Vân Du theo lệnh đi thẳng tới trung tâm thương mại bậc nhất thành phố A.Nhà riêng của cổ đông Lâm không quá to.Đặc biệt ở chỗ nó nằm ở trung tâm thành phố.Ở đây,tuy không yên tĩnh nhưng xung quanh đều phồn hoa.Tất cả thương mại hay sản chứng khoán ngay cả những chỗ dành cho người bình thường đều nằm xung quanh ngôi nhà.

"Rầm!" Cánh cửa bật tung ra.Một khung cảnh hỗn loạn ập đến trước mắt cổ đông Lăng:bảo vệ người thì nằm lăn lóc kêu la,người thì máu me,số còn lại hầu hết đều bất động.Cổ đông Lăng trên người mặc chiếc áo thun,quần lửng.Dưới thân là vợ bé ăn mặc không kém mấy ả "chào khách".Xem ra Vương Thành Long đến không đúng lúc.Hắn cười nhếch mép bước vào thong dong trước ánh mắt sợ sệt của cổ đông Lăng.Vân Du theo sau hiểu ý đá chiếc khăn quăn trùm lên hai người bọn họ.

-Vương tổng tôi không muốn bắt nạt!

Cổ đông Lăng nghe vậy hoàn hồn.Môi nhếch lên chế giễu.Ông quay lại vuốt ve chiếc cằm bé nhí của ả rồi lấy khăn trùm lên người nhẹ nhàng như nắn nỉ một đứa trẻ.

-Em lên phòng đợi anh.Nhớ giữ nguyên hiện trạng.

-Anh lên nhanh nhá,người ta không kiên nhẫn đâu!

Cổ đông Lăng nhìn thân hình rực lửa đang ưỡn ẹo lên phòng.Quay sang nhìn Vương Thành Long gương mặt không cảm xúc,ông chỉnh lại tư thế,tựa lưng vào chiếc ghế sofa màu trắng.Hai tay đặt lên thành ghế để lộ cái bụng toàn tạp nham và mỡ thừa.

-Vương tổng cậu chọn thời điểm rất thích hợp.

-Là người của ông quá kém cỏi chẳng?

-Hahaha...Tôi không nghĩ cậu đến nhanh vậy.

-Ông Lăng đây chẳng phải muốn gặp mặt tôi.Muốn thì nói một tiếng,tôi đây tự khắc sắp lịch.Chứ thái độ như thế quả không hay.

-Aiza...Là do tôi hơi vội vàng.Chuyện công ty tôi quả không phục.

-Hừ...Ông Lăng trở thành người nhả nhận từ khi nào vậy?Chuyện đây tôi nghĩ không cần tốn thời gian.

-Vương tổng à,cậu cũng phải nể tôi đôi chút.Dù sau tôi cũng phục vụ từ đời ba cậu.Chẳng phải cậu nên cho tôi chút lương hưu chứ hả?

-Lương hưu tôi đã cho.Số tiền ông tham công quỹ của công ty còn chưa đủ.Về chuyện ông trung thành với ba tôi thì mạng ông coi như trả công rồi.

-Cậu to gan thật.Nếu như không nể tôi cũng chẳng cần khách sáo.

Vương Thành Long nhếch mép rồi gật nhẹ.Cổ đông Lăng rút từ trong người ra khẩu súng,ông ta lên nòng chĩa thẳng vào đầu Vương Thành Long.Tất nhiên Vân Du không thể để yên nhưng khi anh định ra tay thì Vương Thành Long đã ra hiệu dừng lại.

-Cổ đông Lăng hơi xem thường tôi thì phải.

-Oắt con như mày đáng lý tao phải xử mày lâu rồi.

Mắt Vương Thành Long nheo lại,đôi môi cong lên như được lợi.Cổ đông Lăng cũng không phải vừa.Ông kịp sai đàn em vây kín tòa nhà.Chỉ một lúc sau đó tiếng súng nổ vang trời.Ông Lăng giật mình nhìn ra bên ngoài chỉ còn mấy thuộc hạ của Vương Thành Long.Lục Bằng ánh mắt sắc bén đi vào cung kính cùng mấy người theo sau đồng thanh.

-Lão đại!!!

Vương Thành Long gật đầu,bây giờ Vân Du mới hiểu.Vương Thành Long vốn dĩ muốn anh không ra tay là vì đợi đám người Lục Bằng tới.Với khả năng của hai người bọn họ xử lý đám này là chuyện bình thường.Nhưng chỉ hai người sẽ bất tiện và lại tính sát thương là rất cao.Đối với Vương Thành Long hắn không muốn vấy bẩn bộ âu phục của mình bằng máu kẻ thù.Chưa bao giờ hắn giết người mà bị vấy máu lên quần áo.Hắn lạnh lùng và vô tình hơn ba hắn bởi điều này.

-Lão đại,Lục Bằng đến hơi chậm

-Không có gì,lần sau tôi không thích đợi.

-Dạ hiểu!

Lục Bằng cúi đầu nhận tội.Vương Thành Long đứng dậy cài cúc áo.Liếc xuống con người đang ngồi thất thần phía dưới.

-Chúc một ngày vui vẻ ông...Lăng!

Dứt lời rời đi. Hiên nhiên chỗ còn lại để Lục Bằng xử lý.

-----*-----*----->

Trường học.

Lâm Tú Vi kết thúc tiết học liền ra bàn đá cùng với Phạm Anh và Đan Đan. La Quế Bảo đến căng tin mua chút nước theo lệnh của Đan Đan.

"Anh đang làm gì?"

Đan Đan gõ dòng chữ rồi gửi tới đây số được lưu với cái tên sến súa-hoàng tử lạnh lùng. Gửi xong cô ngồi tùm tùm cười.

-Nè, cậu làm gì mà vui vậy.

Phạm Anh lay người Đan Đan tò mò. Cùng lúc La Quế Bảo cũng mang nước tới chen vào.

-Đang nhắn tin với hót boi lạnh lùng.

Lâm Tú Vi bật cười cùng Phạm Anh. Đan Đan quay sang đánh La Quế Bảo tới tấp.

-À...Phạm Anh này, ba cậu vẫn còn bán ở vỉa hè à?

Phạm Anh đỏ mặt cúi xuống. Hai người đang đánh nhau cũng dừng lại. Dồn hết về phía Lâm Tú Vi. Cô nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của Phạm Anh. Đôi tay bé nhỏ mát lạnh đặt lên bàn tay hơi sạm của Phạm Anh.

-Cậu không cần phải tự ti. Số phận mỗi người đều khác nhau. Chúng ta không có quyền được chọn lựa. Mình cũng như bạn.

-Hả?

Ba người không hện mà nói. Lâm Tú Vi bật cười.

-Đúng vậy. Tớ không có giàu. Cậu đấy, đừng nhìn bề ngoài của tớ mà đoán. Quần áo trên người tớ chỉ mấy trăm ngàn thôi.

Phạm Anh nghe xong bật cười. Đan Đan nhìn Lâm Tú Vi định nói nhưng ánh mắt Lâm Tú Vi làm cô không muốn nói gì. Riêng La Quế Bảo lại nhìn Lâm Tú Vi với ánh mắt khác. Tuy anh đã đọc hết nhật kí của cô nhưng cái cô nói chắc chắn không phải tiền mà là tình. Thứ cô nghèo nàn nhất đó là thứ tình cảm gia đình. Tại sao một cô gái như Lâm Tú Vi lại thiếu cái mà không một ai cho được. Chính xác hơn là chỉ có người ba bội bạc (theo nhận định của anh) mới có thể bù đắp được những lỗ hổng trong lòng cô.

-À...Phạm Anh này, tớ có món quà cho cậu.

Lâm Tú Vi cầm tay Phạm Anh gương mặt hào hứng.

-Thật chứ?

-Ừm. Này, mở ra đi!

Phạm Anh nhìn Lâm Tú Vi rồi nhìn món quà được bọc khá đơn giản hình chữ nhật. Đan Đan lộ rõ vẻ tò mò nhìn chằm chằm hộp quà rồi nhìn cô bạn đang ngăn người bán khoăn.

Phạm Anh mở ra, cô hoàn toàn lạng người khi nhìn món quà bên trong. Đan Đan tụt hứng lấy điện thoại mở hộp thư ra ngắm. La Quế Bảo tuy có hơi ngạc nhiên nhưng ngắm lại anh cũng thấy chiếc thẻ vàng của Lâm Tú Vi. Món quà đó quả thực anh không quan tâm lắm.

-Tiểu...tiểu Vi à, tớ không thể nhận món quà này được đâu.

Phạm Anh nhìn Lâm Tú Vi hiền hòa. Bàn tay đặt lên hộp quà chứa sắp tiền sang chỗ cô.

-Có gì mà không nhận được. Lâm Tú Vi đưa thì cậu cứ nhận lấy.

Đan Đan chờ mòn mỏi mới nhận được tin nhắn cọc lốc của Evil: "Lâm" "Vi thế nên cô chẳng ngần ngại tìm người xả giận.

-Đan nói đúng đấy. tiểu Vi đã có lòng thì mình không nên phụ.

-Nhưng số tiền này rất lớn. Tớ...

-Hay là vậy đi. Coi như tớ cho cậu vay về mở quán giúp bác trai. Mai mốt mà kiếm được nhiều rồi thì trả mình.

Lâm Tú Vi biết Phạm Anh còn có lòng tự trọng riêng của mình. Cũng giống như cô không thích nhận sự bố thí cũng như thương hại của người

khác.Chuyện mà cô làm hoàn toàn xuất phát tận đáy lòng.Nếu Phạm Anh không nhận thì thật tiếc.

-Như vậy...bao giờ mới có thể trả chứ?

-Aiz...Nếu cậu ngại thì có thể kí giấy nợ.Chỉ cần hứa sẽ trả là được.Hiện tại tớ không cần đến số tiền đấy.

Lâm Tú Vi không đợi Phạm Anh phản ứng liền lấy trong va lô ra tờ giấy ghi vài chữ rồi bắt Phạm Anh kí vào coi như giấy vay tiền.Cô viết thêm một bản nữa đưa kèm theo chữ kí của hai người kia rồi giữ lại một bản.Bản còn lại nhét vào tay của Phạm Anh.

-Ừm...Thật sự cảm ơn cậu.

-Chúng ta là bạn mà.

Lâm Tú Vi nhìn Phạm Anh.Cái cô lo nhất hiện giờ là tên Vương Thành Long không biết bao giờ mới đòi tiền cô.Hắn cứ tính tình bất thường thì cô là người lên thót đầu tiên.Xem ra khoảng thời gian này cô phải hết sức phục tùng hắn.

-Tớ phải đi rồi.Hẹn gặp lại các cậu nha.Tiểu Vi,cậu nợ tớ châu kem nhá!

La Quế Bảo nghe sinh viên nói coa giảng viên cần gấp nên vừa chạy vừa ngoảnh lại chào tạm biệt.Sau khi anh đi Đan Đan ngồi nắn nỉ Lâm Tú Vi hẹn Evil.Cuối cùng đành phải khuất phục trước sự nhõng nhẽo của Đan Đan.

-Thôi được,thôi được.Mình sẽ hỏi chú...chú mình.

-Nhớ nhá.Vậy mình vào trước đây.

Cứ như vậy tiểu thư hồn nhiên rời đi để lại cô bé lọ lem đáng thương đang chật vật suy nghĩ phải nói gì với Vương Thành Long về chuyện Đan Đan vừa nhờ.

"Ào..." Phạm Anh ngồi đối diện cô đọc sách.Bất ngờ thấy nước tràn lên láng ra bàn ướt lên cả sách cô bèn ngẩng đầu lên.Lâm Tú Vi từ khi nào đã ướt nhẹp.Mái tóc xõa bồng bềnh giờ bắt lại thành từng miến dính chặt lất khờ mặt kia.Chiếc áo len mặc trên người cũng ướt hết.

Thời tiết đang lạnh mà ai lại làm mấy chuyện độc ác đến vậy.Ngẩng mặt lên,đôi mắt phẫn nộ nhìn gương mặt cúi xuống của Lâm Tú Vi đã thay đổi.Nó rụt rè,sợ hãi in rõ trên mặt Phạm Anh.Cô không nói gì ngồi nguyên.Lâm Tú Vi ngẩng lên nhìn gương mặt kiêu căng của Huỳnh Sam cùng mấy nữ sinh.

-Sao hả?Mát chứ?

Lâm Tú Vi nhìn Phạm Anh.Hốc mắt của cô từ khi nào đã ửng đỏ.Đôi tay cầm hộp quà mà Lâm Tú Vi tặng chặt đến nỗi bệch trắng cả tay.Lâm Tú Vi biết nếu giờ mình làm gì thì người chịu đựng chuyện này sẽ tiếp tục là Phạm Anh.Bàn tay buốt lạnh.Đôi môi trở nên nhợt nhạt.Lâm Tú Vi nắm chặt lấy gấu váy để kìm chế.

-Coi bộ sức chịu đựng của bạn cũng cao đó.

Huỳnh Sao cúi xuống nhìn Lâm Tú Vi.Cô ả còn dùng ngón tay gầy mẩy lộn tóc bết trên gương mặt khiêu khích.Thấy Lâm Tú Vi không phản ứng gì,Huỳnh Sam lấy chiếc cốc nhựa đồ lên đầu Lâm Tú Vi.Một đợt trắng xóa phủ kín đầu cô.Roi xuống mặt.Cô hiện giờ không khác gì người tuyết.

Lâm Tú Vi vẫn không phản ứng gì khiến Huỳnh Sam tức giận.Cô biết chỉ đợi cô có phản ứng gì Huỳnh Sam sẽ lấy cớ làm khó cô.Vì thế cô chọn cách lặng im mong mọi chuyện sẽ dịu xuống và Phạm Anh không còn bị bắt nạt.

-Chết tiệt!Còn nhỏ này khiến tao phát điên.

Nói xong Huỳnh Sam cầm cốc nhựa khác chứa đầy mùi toilet.Cô giơ bàn tay trắng trẻo lên.Đúng lúc Di Bảo ngang qua nhìn thấy.Anh nhếch mép cười rồi chạy lại.

-A...a...a!

"Toẹt" Di Bảo chạy lại như chiếc xe hơi bị đứt dây phanh.Lao như gió đến gần Huỳnh Sam.Anh nhanh chóng hất chiếc cốc nhựa ở tay cô.

-A.....!

Huỳnh Sam kêu thất thanh.Thật ra Di Bảo chỉ muốn đẩy chiếc cốc ra không ngờ nó lại rơi trúng người Huỳnh Sam.Giờ người cô chứa đầy mùi toilet.

-Di Bảo!Anh bị sao vậy hả?

Di Bảo ra vẻ lúng túng.

-À...Ờ...thì vừa nãy vô tình trượt chân.Xin lỗi nha,anh cũng đâu có muốn.

-Thật tức chết mà.Anh...Anh...em sẽ tìm anh để tính sổ.

Nói xong Huỳnh Sam bực bội đi thẳng ra cổng trường.Lúc này Phạm Anh mới qua lau nước trên khuôn mặt cho Lâm Tú Vi.

-Cậu không sao chứ?Có lạnh không?Cần về nhà không?Đề lâu sẽ không tốt cho sức khỏe.

Phạm Anh vừa nói tay vừa run lau bớt nước trên người Lâm Tú Vi.Đôi mắt Phạm Anh chứa đầy nước nhìn cô vì mình mà thê thảm tới mức này.Lâm Tú Vi cứ nhìn cô cười.

-Cậu thật là mít ướt.Tớ đâu có sao.Và lại chút nước này không làm gì được tớ đâu.

-Bị ngấm nước sẽ cảm.Hay cậu thay đồ đi.

-Bạn em nói đúng đấy.Tiểu Vi em nên đi thay đồ.

Di Bảo không chịu được cảnh mình bị bỏ rơi và lại nhìn thấy hai người sụt sướt mà anh nổi da gà.

-Vừa này cảm ơn anh nha.

-Không có gì.Cứ tính vào bữa cơm em mời là được.

-Hả?

-Hả gì,anh giúp em hai lần thì hai bữa.Đơn giản mà.

-Được.

Lâm Tú Vi nhìn Di Bảo cười.Phạm Anh có hơi chạnh lòng.Vì dù sao cô cũng đứng đó Di Bảo không thể coi cô như không khí được.Sự thật thì vẫn vậy.Di Bảo chẳng buồn nhìn cô lấy một cái.Ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều hướng về một điểm duy nhất là Lâm Tú Vi.Phạm Anh vô thức nở nụ cười nhạt.Cô là ai mà đòi Di Bảo biết đến.Cũng chỉ là một sinh viên bình thường mà nghèo còn anh lại là chàng bạch mã hoàng tử đào hoa.Căn bản hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.Lâm Tú Vi theo Phạm Anh vào.phòng thay đồ.Tất nhiên đã quen với việc bị tạt nước nên Phạm Anh luôn mang theo một bộ quần áo dự phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nám Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đường Gia Ly tập luyện

-Bằng ca!Em đến rồi.

Lục Bằng ngồi trầm ngâm nhìn chăm chăm vào tấm bia đằng trước.Nghe Đường Gia Ly gọi,anh bắt giác ngáy người.Đã bao lâu rồi không nghe được câu:"Bằng ca" mà Mãn Thầu đã gọi anh.Giờ câu đó không phải là cô gọi trong lòng cư nhiên hệt hăng.Đứng lên quay lại nhìn người con gái trước mặt.Cô mặc chiếc váy dài đến đầu gối,mái tóc xõa ngang vai để lộ gương mặt V-line cân đối.Đôi chân thon gọn đi trên đôi giày cao gót màu đen cùng với màu váy.Trông cô thật quyến rũ.Đường Gia Ly hơi ngượng khi bị Lục Bằng nhìn chăm chăm.Chưa đầy một giây,ly tâm của anh nhẩn lại,đôi mắt lộ rõ vẻ không hài lòng.

-Cô đang mặc cái gì thế?

Đường Gia Ly bắt ngờ nhìn anh.Bây giờ cô mới quan sát xung quanh.Mọi người đều ăn mặc rất chỉnh chu và giờ trông cô như một công chúa yếu ớt.Hướng mắt sang nhìn người con trai trước mặt.Anh hôm nay không khác mấy,có điều không còn khoác trên người bộ vest lịch lãm.Thay vào đó là chiếc áo phông trắng hiện rõ cơ bắp cùng quần thể thao đen thoải mái.

-Em...em xin lỗi!

Cô áy náy cúi đầu thỏ thẻ.Lục Bằng nhìn cô còn chán ghét hơn.

-Đi theo tôi!

Đường Gia Ly theo Lục Bằng tới một căn phòng rất rộng.Trong phòng chứa đầy quần áo.Chủ yếu là màu đen.Cô đoán đây là phòng thay đồ tập luyện của bang.Lục Bằng lấy một bộ cỡ nhỏ nhất đưa cho cô.Quả nhiên cô mặc khá vừa chỉ có điều áo phông hơi rộng so với thân hình mảnh mai của cô.Thay đôi giày cao gót cô bắt đầu ra đứng trước bàn đầy súng.

-Từ này gọi tôi là Lục Bằng.

-...

-Tên Bằng ca chi xứng đáng với người thật sự giỏi.

Đường Gia Ly nhìn Lục Bằng khó hiểu.Đơn giản là anh cảm thấy hụt hẫng mỗi khi nghe cái tên đấy,Đường Gia Ly chỉ mới tiếp cận anh,cái tên đó xem ra không thích hợp.Căn bản đối với anh thì cô mãi mãi không thể trở thành...Màn Thầu được.

-Tôi sẽ lắp súng làm mẫu.Nhiệm vụ của cô là lắp xong trong thời gian nhanh nhất.Khi nào tôi thấy được thì chuyển.

-...

Đường Gia Ly nhìn anh chăm chú nghe.Đường như cô đã quên tất cả những lời Lục Bằng nói trước kia.Gương mặt chăm chú của cô thật khiến mấy gã đang bắn bia hứng thú.Gương mặt hoàn toàn tập trung,mái tóc được cô buộc cao khõe khoắn.Thi thoảng cô lại gật đầu hiểu ý.

-Tôi chỉ làm hai lần.Nếu cô không chú ý thì tự học.

-Ừm

Lục Bằng nhanh nhẹn cầm từng bộ phận súng lắp vào.Bấm chiếc đồng hồ đếm trên bàn bắt đầu thực hiện.Anh làm khá chậm,rạch ròi và rõ ràng từng bước một.Cũng dễ hiểu,đối với người khác anh đặc biệt không nói nhiều mà chỉ làm.Nhưng vì cô là con gái,chưa bao giờ cầm súng nên đành phải chậm để quan sát.

-1 phút sao?

Đường Gia Ly nhìn đồng hồ đếm ngac nhiên thốt nên.Đường đường là sát thủ mà lắp súng đến tận 1 phút.Có khi thời gian anh lắp súng thì đối thủ cũng đủ thời gian giết chết từ lúc nào.

-Lần cuối,nhìn cho kĩ.

Đường Gia Ly nhìn khẩu súng trên tay như muốn nuốt chửng nó.Lục Bằng lần này làm nhanh tới mức cô còn không nhìn thấy anh lấy bộ phận lúc nào.

-26 giây,đây mới là kết quả cuối cùng.

Cô hoàn toàn ghen thờ.26 giây?Làm sao cô có thể lắp một khẩu súng bị tháo toi bời ra trong bằng đầy thời gia chứ.

-Giờ tới lượt cô làm.Khi nào dưới hoặc bằng 26 giây tự khắc dừng lại.

-Nhưng...

-Người tôi tuyển không thể không làm được.

Nói xong Lục Bằng quay thẳng đi ra.Cô ngồi xuống nhìn đồng lộn xộn trước mặt.Vừa nãy cô chỉ mới nhìn có một lần,cái nào cho vào trước cô còn không biết.Trên đời sao lại có loại người như vậy chứ.Ít nhất anh cũng phải nói sơ qua cho cô biết.

-Chú tàn nhẫn tới vậy à?

Evill nhìn tiểu Ly(Đường Gia Ly) đang ngồi vật lộn với đồng đồ qua máy quay trong phòng quan sát.

-Biết trước vậy cậu không nên đẩy cô ta cho tôi.

-Là anh hai chứ đâu phải tôi.

Evill nhìn Lục Bằng vô tội.Anh còn không thèm nhìn màn hình chỉ cắm cúi vào mấy nhiệm vụ của bản thân.Evill lắc đầu nhìn tên sát đá trước mặt.

-Cậu vẫn không thay đổi chút nào hết!

Giọng nói vang lên,Lục Bằng vẫn giữ nguyên trạng thái,Evill thích thú hướng mắt về phía cánh cửa.Cửa mở một thân hình cao ráo,nước da bánh mật cùng những cơ bắp rắn chắc nổi lên qua lớp áo sơ mi trắng.Kiểu tóc của người này không theo xu hướng của giới trẻ như đám người Vương Thành Long.Tóc cắt ngắn không nhuộm màu càng thể hiện rõ nét là người phong độ.Ngũ quan cũng không thua kém bất cứ ai trong bang.Đôi mắt dài cương nghị tuấn tú.

-Đại Nghĩa,không ngờ anh về sớm vậy.

Evill nhìn nhướng mày nhìn thân thể cao to của anh.Đứng,người đàn ông vừa bước vào là Đại Nghĩa,anh cả của tam Đại và là người giải quyết vấn đề trong bang ở nước ngoài.Chuyến công tác lần này anh đi trong vòng 2 tháng.Nhưng vì hoàn thành sớm nên anh về sớm hơn nửa tháng.

-Haha...nghe nói Lục Bằng cậu có học trò mới hả?

-Nếu Đại Nghĩa thích thì tôi nhường.

Lục Bằng buông tập tài liệu xuống bàn, quay ra nhìn tiểu Ly. Đại Nghĩa kéo chiếc ghế ngồi xuống mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay vụng về của tiểu Ly.

- Cậu thật sự để cô ta ở đây hàng giờ sao?

- Ừm.

Evill nhìn Lục Bằng chán ngán rồi dời đi. Đã ba tiếng trôi qua. Bàn tay tiểu Ly bắt đầu tê dại, trán cô ướt đầm mồ hôi, cổ họng khô đặc vì không được uống nước. Đôi chân như nhũn ra, hiện tại cô chỉ muốn được ngồi ngay xuống thư giãn nhưng thiết nghĩ cô phải thật cố gắng để được làm việc trong Vương bang. Chỉ có ở trong bang cô mới hoàn thiện được bản thân mình, hơn nữa được ở với anh mỗi ngày tuy vất vả đôi chút nhưng tâm tình không phải rất vui?

Evill lái xe đón Lâm Tú Vi, trên đường anh nhận được tin nhắn của Đan Đan.

"Anh đang làm gì? Ăn cơm chưa? Hôm nay có đi đón tiểu Vi không? Anh cho tôi một cái hẹn đi chơi được không? Rốt cuộc tôi phải nhắn dài dòng như thế này đến bao giờ? Anh thật làm người ta chán ghét đấy!"

Evill cầm điện thoại đọc một trang tin nhắn dài. Anh cười nhạt. Cô gái này xem ra càng ngày càng thú vị. Gương mặt cũng khá ái, tính cách tốt, chỉ có một điều duy nhất làm anh phải giữ khoảng cách với cô là cô thuộc giới hắc đạo và là tiểu thư của một nhà danh giá. Làm sao anh có thể xứng đáng với cô.

- Mình đang nghĩ cái quái gì vậy?

Evill rùng mình với suy nghĩ vớ vẩn của mình. Mỗi ngày anh đều trả lời một tin nhắn của Đan Đan. Nó không thuộc dạng sến sảm, thậm chí anh chỉ trả lời duy nhất một từ: "làm", "có", "không". Nếu như là một cô gái khác thì đã chán ghét anh từ lâu. Còn Đan Đan ngược lại. Mỗi ngày cô chỉ hỏi một câu, mặc kệ anh trả lời thế nào cô vẫn đeo bám tới cùng. Có lẽ điều này khiến tâm tính của Evill có chút thay đổi.

"Làm, rồi, có, không, không rành."

Đẹp hết suy nghĩ trong đầu, anh nhắn lại cho Đan Đan như hoàn thành trách nhiệm. Xong xuôi vút máy sang ghế phụ rồi lái đến trường đón Lâm Tú Vi cho kịp giờ.

Lâm Tú Vi hiện tại đang mặc chiếc áo len cao cổ của Phạm Anh. Vừa ngấm nước lạnh nên giờ đầu cô hơi đau cộng thêm một mối. Thần sắc có phần kém đi.

- Chị hại, không sao chứ? Trông chị không được khỏe lắm?

- Không sao, anh nên đưa tôi về nhà kéo muộn giờ.

Lâm Tú Vi ngả người ra phía sau ghế. Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc mong khi tỉnh dậy sức khỏe của cô sẽ tốt hơn. Evill nhìn qua gương chiếu hậu. Lần đầu tiên anh thấy Lâm Tú Vi nghỉ trên xe. Thông thường cô sẽ nhìn ra cửa sổ suy nghĩ gì đó hoặc đơn giản chỉ để ngắm nhìn khung cảnh ngoài trời.

Vừa về đến nhà, Lâm Tú Vi đã lao đồng vào bếp chuẩn bị bữa trưa cho Vương Thành Long.

- Lão đại!

- Đại Nghĩa, cậu về lúc nào sao không báo người ra đón.

- Chỉ là không muốn làm phiền đến anh em trong bang.

- Chuyện giải quyết thế nào rồi?

Vương Thành Long ngồi trên ghế da. Bàn tay nhanh nhẹn gõ trên phím máy tính nhưng không quên hỏi thăm tình hình bên Ứng Kim Hoàng.

- Ứng đại giờ đã ổn, công việc phát triển rất thuận lợi, ngoại trừ việc củng cố thế lực ở Anh.

- Việc đó để anh ta tự giải quyết.

- Dạ, trong bang mình có người mới sao?

- Ừm, cậu thấy sao?

- Rất tốt, cô ta có nét giống tiểu Mãn Thâu.

Vương Thành Long vốn chăm chú vào dự án trong máy tính, nghe Đại Nghĩa nói vậy liền dừng tay. Ngả người ra thành ghế, ngay cả anh ta cũng nghĩ tiểu Ly giống Mãn Thâu, đúng, tất cả cử chỉ, lời nói hay động thái đều rất giống. Chỉ khác tiểu Ly có vẻ trưởng thành và là người giữ khoảng cách nhất định với đôi phương.

- À, lão đại, Ứng đại có chuyển lời nói tháng tới sẽ về thăm anh.

-Ừm,cậu lo chỗ ở cho anh ta.

-Dạ.

Vừa lúc Đại Nghĩa và Vương Thành Long đang bàn kế hoạch thì thư kí Diệp Anh báo có Lâm Tú Vi đến.

Cô vào đứng cửa ngơ ngác nhìn người đàn ông cao to ngồi ghế.Đại Nghĩa cũng không kém,anh lướt từ trên xuống dưới không sót bất kì một chi tiết nào trên người cô và dừng lại ở khuôn mặt.

-Cậu về trước đi!

Đại gật đầu rồi cúi chào đi ra.Đi qua liếc thêm cô làm cô không thoải mái.Đặt hộp com lên bàn trước mặt của Vương Thành Long,cô lưỡng lự nhìn thân ảnh to lớn đang ngồi gồ gở đó trên mây tính.

-Tôi...

-Ngồi kia đợi tôi!

Lâm Tú Vi mệt mỏi,người cô cảm giác nóng dần lên,trán bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi.Cô chỉ muốn về nhà,ngủ một giấc quên hết những chuyện của ngày hôm nay.

Lâm Tú Vi ngồi xuống vốn dĩ không thoải mái giờ cô còn phải ngồi như bức tượng lại càng khó chịu hơn.

Vương Thành Long thì thoảng nhìn Lâm Tú Vi rồi quay trở lại tiếp tục làm việc.Một lúc sau,cô dường như không thể chịu nổi,cô thấy chóng mặt và cuối cùng gục xuống ghế thiếp đi.

"Bụp",Vương Thành Long ngẩng lên nhìn thấy cô.Ngay lập tức hắn đứng lên vội vã lại chỗ cô.Nhắc cô ngã vào lòng mình,Vương Thành Long cảm nhận từng hơi nóng tỏa ra từ người cô.Không còn cảm giác thoải mái khi được ôm cô vào lòng.

-Tiểu Vi,tiểu Vi,em sao vậy?

Thấy Lâm Tú Vi không có phản ứng,Vương Thành Long càng lo lắng hơn.

-Thư kí!Thư kí đâu!

Hắn quát lên làm Diệp Anh bên ngoài cũng phải giật mình.Vội vàng chạy nhanh vào phòng.

-Tổng tài,có chuyện gì sao?

-Cô xem tiểu Vi có chuyện gì?Người cô ấy nóng ran,tôi có gọi nhưng không thấy gì.

Chưa bao giờ Diệp Anh thấy Vương Thành Long luống cuống như vậy.Hắn cũng tự nhận thấy điều đó,Lâm Tú Vi thật sự đã thay đổi con người hắn.Mỗi lần nhìn thấy cô nhí nhảnh hay cô tỏ ra mạnh mẽ chỉ để thỏa thuận với hắn trong lòng bất chợt có cảm giác ấm áp.Loại cảm giác này không một người đàn bà nào cho hắn được.Đôi mắt ngập tràn những tia lo lắng.Hắn theo lời Diệp Anh đưa Lâm Tú Vi vào giường.Cô nhẹ nhàng đặt tay lên trán,nở nụ cười nhạt nhìn hắn.

-Tổng tài yên tâm,tiểu thư chỉ bị cảm lạnh chút thôi.Để tôi ra ngoài chuẩn bị đồ.

Vương Thành Long gật đầu.Diệp Anh ra ngoài mang vào thau nước lạnh,cô cẩn thận giặt qua chiếc khăn rồi đặt nhẹ lên trán.

-Tiểu thư chỉ bị cảm lạnh vì sức đề kháng yếu nên mệt.Chỉ cần thay khăn liên tục đến chiều sẽ đỡ.

-Cảm ơn!

-Tổng tài không cần khách sáo.Giờ tôi ra làm việc,có chuyện gì cứ kêu tôi,tôi sẽ vào ngay.

-Ừ,ra đi.

Vương Thành Long nhìn cô gái mặt xanh xao đang nằm trên giường tím hần như thất lại.Ly tâm dần co lại.Hắn nhớ rất rõ,sáng nay cô mặc áo len với chân váy dài,thêm áo khoác nữa căn bản không thể bị cảm lạnh được.Hơn nữa bộ đồ cô mặc trên người mỏng manh,chỉ là chiếc áo ni.Vậy đồ cô mặc từ đâu mà ra?Không lẽ cô gặp chuyện gì?Vương Thành Long cứ thế suy nghĩ.Bàn tay to ấm áp nắm chặt bàn tay nhỏ bé cũng đang hừng hực của Lâm Tú Vi.Hắn tự trách không có cách gì để làm dịu cơn nóng trong người cô lúc này.Chợt nhận ra lời của Diệp Anh,hắn lấy khăn trên trán cô xuống,giặt qua rồi lại để lên.Ngồi lâu cũng không phải cách,Vương Thành Long vuốt nhẹ những sợi tóc còn vương trên mặt cô rồi đi về bàn làm việc.Đương nhiên hắn không thể ngồi yên được một phút.Cứ thi thoảng lại ngẩng lên nhìn thân ảnh bé nhỏ kia,có lúc thì lại thay khăn cho cô.Ngay lúc này trông Vương Thành Long thật chặt vật kiêu như bà vú nuôi chăm sóc trẻ con vậy.

-A....!Hoàn thành,hoàn thành rồi!

Ở bang, tiểu Ly vừa hoàn thành xong công đoạn lắp súng, cô đã đứng đó hàng giờ, đôi tay mỏi nhừ, ánh mắt trở nên đờ đẫn. Lục Bằng nghe tiếng hét của cô qua máy quay cũng phải giật mình. Anh đẩy ghế đi ra ngoài.

- Em xong rồi, Bằng..

Tiểu Ly đang nói bỗng nhớ lại lời của anh. Lục Bằng không quan tâm nhìn cô rồi cầm khẩu súng nên xem xét.

- Cô chắc chưa?

- Chắc!

Lục Bằng nhìn tiểu Ly rồi nhìn khẩu súng. Lời nói của cô chắc như đinh đóng cột. Nhưng nói vẫn là nói anh nhếch mép nhìn cô.

- Được thôi, vậy tôi với cô lắp, nếu cô thắng thì qua.

Tiểu Ly gật đầu. Hai người đứng hai đầu bàn, đồng hồ ở hai bên đã sẵn sàng. Lục Bằng lướt qua gương mặt đang hết sức tập trung lẫn căng thẳng kia, rồi đặt tay lên đồng hồ.

- Sát thủ không sở hữu bộ mặt đấy. Cứ thoải mái.

Tiểu Ly ngẩn người, cô nhớ là mình đã rất kìm nén để không lộ ra sự căng thẳng. Giờ thì hay rồi, anh thậm chí chỉ liếc qua mà cũng đoán được. Xem ra tiểu Ly cô cần học diễn xuất dài dài. Đồng hồ của cả hai đã bấm. Khác với sự bình thản của Lục Bằng, tiểu Ly có vẻ hơi vội vã pha chút nhanh nhẹn chẳng khác gì một người sắp sửa bị tử hình.

"Rinh". Cả hai đều bấm, tiểu Ly nhìn kết quả của Lục Bằng vẫn vậy, cô lo lắng nhìn đồng hồ mình. Thoáng chốc gương mặt trở nên rục rờ, nụ cười cuối cùng đã nở trên môi, cả đám ngườiwf tập luyện đằng sau cũng phải vỗ tay tán thưởng. Nhưng vừa nghe thấy vài tiếng khen ngợi đã bị ánh mắt sắc lạnh của Lục Bằng chĩa thẳng khiến ai cũng lập tức quay lại tập luyện.

- 26 giây, tôi hoàn thành.

Tiểu Ly đắc ý vừa cười vừa nhìn Lục Bằng. Anh không phản ứng chỉ bước đi, vứt lại cho cô một túi đá nhỏ, tiểu Ly nhanh tay chớp lấy.

- Qua!

Tiểu Ly nhìn tám lưng chắc chắn cũng đáng đi chừng chặc trong lòng cô không khỏi vui mừng. Cô nhìn túi đá nhỏ rồi giờ lên như đứa trẻ khoe quà.

- Cảm ơn!

Túi đá mà không chườm thì cũng hết vì thế tiểu Ly ngồi xuống ghế hưởng thụ cảm giác mát lạnh lan toả ở bàn tay và cổ tay. Ngày hôm nay coi như cô đã thành công bằng tất cả mọi sự cố gắng của

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Huấn luyện

Thời tiết đã sang những ngày cuối đông. Không còn những cơn gió lạnh lẽo thay vào đó là những cơn mưa ngâu.

Lâm Tú Vi lười biếng dậy muộn, tương Vương Thành Long sẽ đi làm sớm. Ai ngờ vừa mở mắt định vươn người, Lâm Tú Vi đã bị cánh tay đè lên eo thất chặt. Gương mặt Vương Thành Long cúi sát vào gáy như đứa trẻ làm nũng mẹ. Hơi thở nóng phả vào gáy làm Lâm Tú Vi vừa nhột vừa khó chịu. Người cô như con sâu đo uốn éo trong vòng tay của Vương Thành Long. Cô nhớ rất rõ, từ khi có giao kèo với hắn cô ngủ rất ngoan không còn chuyện biến Vương Thành Long thành gối ôm. Bây giờ thì tới lượt cô trở thành gối ôm của hắn ta. Thấy mình bị áp bức một cách quá đáng, cô vùng dậy. Lúc hơi thở của Vương Thành Long trở nên đều đặn, cô nhanh chóng gỡ tay hắn ra một cước đá bay Vương Thành Long ra khỏi giường. Lâm Tú Vi bàng hoàng nhìn vào tay chân của mình. Đường như cô không ngờ mình lại mạnh tới vậy. Nhưng thực chất ai cũng hiểu chỉ là do hắn đang ngủ say, không đề phòng và lại khí mát tỏa ra từ người cô làm thân thể dễ chịu vô cùng. Đường nhiên Vương Thành Long chỉ nằm hưởng thụ trọn vẹn buổi sáng chủ nhật cùng "vợ tương lai".

- Em làm cái trò gì vậy?

Vương Thành Long ngồi dậy, xoa xoa đầu. Ánh mắt căm phẫn nhìn Lâm Tú Vi. Sắc mặt tối sầm lại, vùng sau gáy lan tỏa bóng tối. Lâm Tú Vi bị dọa tới mất hồn. Bây giờ thì cô chỉ muốn quay lại thời điểm mà cô định đầu óc ma xuống giường.

- Tôi...tôi..

-Sao hả?

Vương Thành Long nhồm dậy, ánh mắt trở nên bí hiểm pha chút đùa cợt nhìn cô. Từ từ như con hổ khát thịt bò lên giường. Áp sát người Lâm Tú Vi đến nỗi cô phải chống khuỷu tay xuống giường, hơi thở có phần trở nên gấp gáp, hổ loạn hơn. Thậm chí hắn còn nghe rõ nhịp tim đập trong lồng ngực cô. Bộ đồ ngủ cô mặc cũng rất mát mẻ. Bộ đồ in hình gấu nâu thùng thình không biết cô lôi từ đâu ra. Vì Lâm Tú Vi co chân lên nên lộ rõ cặp đùi trắng nõn nà khiến hắn chỉ muốn nuốt chửng cô ngay lúc này.

-Sao hả?

-Tôi...vì...vì tôi...

Ly tâm Vương Thành Long nhấn lại, mắt nhìn chăm chăm vào cô. Gương mặt trắng đã trở nên đỏ ửng lúc nào.

-Vì sao?

Càng nói, người của Vương Thành Long càng tiến lại gần hơn. Lâm Tú Vi sợ tới mức nghẹn thở.

-Là vì...

-Vì sao?

Vương Thành Long nhìn biểu cảm của Lâm Tú Vi cảm thấy trên cô thật thú vị.

-Hơi thở của anh...

-Hơi thở của tôi không có mùi, nếu có họa chăng là của em. Giờ thì trả lời tôi, vì sao đẩy tôi xuống giường hả?

Lâm Tú Vi mặt mày xanh đét, lý do đó là cuối cùng rồi. Cô ngu ngốc mới nói ra cái lý do ngớ ngẩn đấy. Vương Thành Long mà bản chắc trên thế giới này không còn người nào ở sạch mắt.

-Là vì...vì tôi ngủ mơ.

Lâm Tú Vi bị dồn vào đường cùng đành nhắm mắt nói bừa. Không thấy Vương Thành Long phản ứng gì, Lâm Tú Vi mở một mắt nhìn. Vẻ mặt của hắn hiện giờ càng khó hiểu hơn. Cuối cùng thì gương mặt của cô cũng có đủ hai mắt.

-Ý tôi là mộng du. Anh không hiểu hả?

-...

Vương Thành Long vẫn giữ nguyên bộ mặt như vậy, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Tú Vi như máy đo sự thật. Lâm Tú Vi sợ bị phát hiện, cô chui ra khỏi thể bị động, bước xuống giường, giờ hai tay lên ngang vai, mắt nhắm tịt y hệt như xác ướp Ai Cập.

-Như này này, mộng du khiến tôi trông như này.

Lâm Tú Vi vừa nhắm mắt vừa đi, thi thoảng cô mở một mắt ra nhìn trộm. Vương Thành Long nhìn bộ dạng của cô miệng nhoeo lên cười, nhưng ngay khi cô mở một mắt nhìn hắn lại thu về vị trạng thái nghiêm chỉnh ban đầu.

-Người thông minh như anh chắc chắn sẽ hiểu. Giờ tôi đi làm bữa sáng.

Lâm Tú Vi tìm đường rút nhưng Vương Thành Long đâu để cô thoát, hắn nhanh chân túm cổ áo của cô kéo lại.

-Hơi thở của em thật khó chịu.

Lâm Tú Vi tròn mắt, cô len lút đưa tay lên miệng hà hà để kiểm chứng, ly tâm dần nhấn lại. Giờ cô mới biết cô bị hắn chơi lại. Vương Thành Long thả xuống nắm lấy cổ tay kéo vào phòng tắm.

-Tôi sẽ đánh răng sau.

-Em đánh hay thích tôi làm hộ!

Gương mặt nghiêm nghị làm cô sợ hãi. Lấy kem bôi lên bàn chải định đưa lên miệng đánh thì cô lại chạm ánh mắt của Vương Thành Long. Bực bội cho bàn chải vào mồm, cô lấy một cái khác đưa hắn. Tất nhiên hắn biết cô không thích nhưng cần phải cho cô làm quen với sinh hoạt thường ngày.

Trong khi đó trước sân vận động là tiểu Ly và Lục Bằng. Cô mặc bộ đồ phong rộng màu xám, Lục Bằng mặc áo phong trắng để lộ body cực chuẩn.

-Tôi chạy 5 vòng trong 3 phút 30 giây. Yêu cầu vẫn như hôm qua.

-Sao?

-Mỗi sáng cô ra đây chạy bao giờ đúng hoặc hơn 10 giây thì đạt.Tôi cho cô 2 giờ,sau đó chúng ta sẽ tập cái khác.

-Nhưng như vậy sẽ không còn đủ sức tập thứ khác.

-Không đủ cũng phải đủ.Từ mai cô ra đây từ 5 giờ.

-...

Tiểu Ly còn biết làm gì.Cô cùng Lục Bằng chạy quanh sân vận động.Cô chạy được một vòng thì anh đã xong hai vòng,những giọt mồ hôi chảy dài trên cô thấm vào lớp áo một khoảng ướt đầm.Gương mặt tiểu Ly cũng bắt đầu đỏ ửng.Chạy đến hai vòng,cô khom người xuống thở,Lục Bằng đi qua không nói gì,khẽ nhưong mây lên nhìn thân thể anh.Nó rắn chắc chuyển động nhịp nhàng theo từng bước chạy.Tấm lưng anh cũng nhễ nhại mồ hôi.Nhưng thần sắc quả vẫn tốt,ngay cả khi gương mặt hơi đỏ thì phong thái vẫn nhanh nhẹn,không tỏ ra mệt mỏi dù chỉ một chút.

-Cô còn 1 giờ.

Lục Bằng không biết đã chạy bao nhiêu vòng,tiểu Ly nhìn anh rồi bật người dậy hít một hơi thật sâu rồi chạy theo sau.Cô cố gắng chạy thật nhanh để giữ khoảng cách gần với Lục Bằng.Khi cô chỉ cách anh 1 mét,Lục Bằng quay sang nhắc nhở.

o-Chạy để rèn tính kiên trì.Muốn chạy nhanh thì phải điều hòa được hơi thở của cô.Đừng bao giờ cố vì sẽ không bao giờ đạt.

Lục Bằng chạy bỏ xa tiểu Ly.Cô dường như chạy chậm lại.Gương mặt ngẫm nghĩ lời Lục Bằng vừa nói.Đúng là hơi thở của cô không đều,sức đều dồn hết vào bắp chân đương nhiên cảm thấy mệt mỏi,đau phần hông.

-Đi thôi!

-Đi đâu?

Lâm Tú Vi đang ngồi xem chương trình trực tiếp đã thấy Vương Thành Long trang phục chỉnh chu bước xuống.Trong khi cô còn chưa mặc quần áo tử tế hẳn đã bắt cô đi.Mấy hôm trước cô đã sắp xếp lịch trình cho ngày hôm nay:cô sẽ xem phim,sau đó nhận cơ hội mang cơm cho Vương Thành Long tranh thủ về thăm bạn học cũ A Hiền,rồi sẽ ghé vào quán bánh bánh trôi ở thành phố C để ôn lại kỉ niệm,cuối cùng là về nhà đúng giờ.Một ngày tuyệt vời chỉ vì tên kia mà cô đẹp bỏ hết.Gương mặt suy nghĩ linh tinh,ly tâm nhẩn lại.Dường như cô coi hấn là không khí?hoàn toàn không tồn tại.Vương Thành Long đứng nhìn biểu cảm khó ưa trên khuôn mặt

-Cho em 10 phút sửa soạn.Đề tôi chờ tôi sẽ trực tiếp giúp em thay đồ.

Vương Thành Long nhìn Lâm Tú Vi rồi bước ra ngoài.Vừa nghe thấy câu "trực tiếp thay đồ",miệng cô giật giật rồi lao nhanh lên phòng.Vương Thành Long mặc chiếc áo vest đen,áo sơ mi trắng vô thức để lộ cơ ngực săn chắc hút hồn.Hắn vẫn mặc chỉnh chu như đi làm có điều áo vest không cài cúc như mọi lần,sơ mi trắng phanh ngực trông nghịch ngợm.Xõ tạt vào túi quần,tay kia nhắc lên xem giờ đồng thời nhưong mây hướng lên phía phòng hấn.Mái tóc màu hạt dẻ luôn là phần tô thêm phần cuốn hút được làm kiểu cách.Người ngoài nhìn thấy chắc hẳn không nghĩ hấn đã 30 tuổi.Gương mặt lạnh tanh không một nếp nhăn,làn da tuy không trắng nõn nà như mấy công tử bộ nhà giàu những ít nhất cũng khiến Lâm Tú Vi cảm thấy xuống sắc khi đứng cạnh hấn.

-Đi thôi!

Lâm Tú Vi cuối cùng cũng thay đồ xong.Cô mặc chân váy xếp ly đen cùng áo phông hồng trẻ trung.Mái tóc buông xõa mượt mà mang theo hương thơm hoa hồng khiến người khác ngây ngất.Vương Thành Long nhìn cô,ánh mắt ung ý rồi bước đi.Cô nàng chân ngắn lẻo đẻo theo sau.Vương Thành Long ngồi lên chiếc phân khối lớn màu đen,Lâm Tú Vi đương nhiên ngo ngắc.Cô có phần nghi ngờ tay lái của hấn.Một lão đại chỉ đi xế hộp mà cũng đâu phải hấn lái(theo như cô biết) vậy mà giờ chờ cô đi phân khối lớn.Mạng của cô tuy đối với người khác tuy rẻ mạt nhưng ít nhất cô cũng không muốn ra đi khi còn tuổi thanh xuân.

Vương Thành Long hết kiên nhẫn với cô.Từ sáng tới giờ không biết cô có bị sao không mà thi thoảng cứ ngo người ra,trong nhà thì gương mặt biến dạng?thi thoảng lại nhăn nhó còn bây giờ thì nhìn chằm chằm chiếc xe và tâm hồn thì trei ngược cảnh cây.Hắn ngo người bắt lấy cổ tay cô rồi kéo lại gần mình.Lâm Tú Vi giật mình tròn mắt nhìn Vương Thành Long.Đôi mắt lên đầy cô,tỉ mỉ điều chỉnh dây sao cho thoải mái nhất.

-Lên xe đi!

Vương Thành Long nhìn về phía trước đâu để ý cô.Môi nhếch lên,mắt ngó về thân ảnh đằng trước rồi nói nhại lại câu vừa nãy.Vừa đặt được móng lên yên,Vương Thành Long đã vận ga phóng như tên lửa về phía trước khiến cô giật người về phía trước.Gương mặt xanh lè vì khiếp sợ vội vàng choàng tay ôm chặt lấy eo hấn.

-Anh đi chậm lại một chút được không?

Vương Thành Long cong môi,ánh mắt ngập tràn ý cười,hắn đâu có điếc mà không nghe thấy cô nói.Đi nhanh vốn đã nằm trong kế hoạch của hấn.Chỉ là muốn hưởng trọn cái ôm vào buổi sáng của cô thôi.Làm như vậy sẽ không phạm vào quy tắc "không ép buộc người khác" của hấn.

Chiếc xe dừng lại ở một cửa hàng Ý nổi tiếng phố A.Vương Thành Long bước xuống xe thu hút bao ánh nhìn của người xung quanh.Bắt đầu xì xào mấy

câu khen ngợi. Lắm người làm quá cứ đùn đẩy nhau đến hình như là xin chữ kí. Có cho tiền cô cũng không thèm nhìn mặt hấn nữa. Cởi mũ bỏ lên xe, gương mặt đẹp hút hồn mấy người đứng đó. Đôi mắt dài kên định, bộ đồ trên người không chút nhả nhỏ. Hoàn hảo! Hấn đứng đó như chờ cô, tiện tay vuốt mái tóc đúng kiểu soái ca trong mấy truyện ngôn tình mà cô thường đọc.

Nhân viên vừa thấy Vương Thành Long vội vã đi tới cúi chào. Cô cũng bước xuống đầy kiêu hãnh và sang chảnh. Vừa cởi bỏ mũ đã nghe thấy mấy câu chối tai.

- Cô ta là ai mà đi với Vương tổng vậy?

- Chắc chỉ là người hầu thân cận thôi!

- Hạng người này nhất định không phải dành cho Vương tổng rồi.

- Không có nét nào quý phái cả, quê mùa hết sức!

Cứ tưởng mình sẽ được chào đón nồng nhiệt như hấn. Ai ngờ bị chỉ trích thâm thối vậy. Quê mùa gì chứ? Căn bản là mấy người không có mắt nhìn người thôi. Vương Thành Long nhìn gương mặt sự xuống khiến tâm tình không vui sướng. Nhân viên mở cửa cho hấn vào, cô lẽo đẽo theo sau. Vào tới nơi, Lâm Tú Vi choáng ngợp với cách bày trí trong này. Không hổ danh là nhà hàng 10 sao. Rất sang trọng, hiện đại. Phục vụ lại dọn bàn mời hấn, trồn một chỗ ngồi chính giữa nổi bật cứ như một ông hoàng vậy. Mọi người trong này không ồn ào hay bàn tán như bên ngoài. Ngay cả mấy người vừa chỉ trích cô cũng ngồi ăn nhả nhặn. Sang chảnh có khác. Đúng là chỉ cần có tiền mua tiền cũng được.

- Vương tổng, ngài dùng gì?

- Như cũ.

Phục vụ kính cẩn hỏi. Quay sang nhìn Lâm Tú Vi đang ngo ngược ngo xuôi. Đường như cô nhìn đến không thiếu một chỗ nào của nhà hàng. Phục vụ mỉm cười.

- Vậy..tiểu thư đây dùng gì?

Lâm Tú Vi bị hỏi trong lòng có chút bối rối. Cô lật lật menu rồi gấp lại.

- Cho tôi...phần mỳ Ý với nước cam.

- Hai vị chờ giây lát. Thức ăn sẽ lên ngay.

Phục vụ cúi người rồi đi vào.

- Chỉ là bữa sáng thôi mà, đâu nhất thiết phải đến tận đây ăn.

Lâm Tú Vi lầu nhầu. Vương Thành Long coi như không nghe thấy gì. Lâm Tú Vi cô đúng là quê mùa. Người ta có ước cũng chưa chắc đã vào nổi đến sảnh giờ cô lại lầu bầu này lọ. Vương Thành Long không nói gì chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào cô khiến cô không tự nhiên. Món ăn cuối cùng cũng mang lên. Lâm Tú Vi trở mắt nhìn bên của Vương Thành Long duy nhất chỉ có cốc chứa rượu ngaph tràn hương nho sóng sánh đẹp mắt trong chiếc ly thủy tinh trong suốt. Còn bên cô thì hấn một đĩa mỳ Ý cùng với ly nước cam ép thơm ngon. Dù sao thì cô cũng không đại mà hỏi. Nhờ đâu hấn dựa vào đó bắt bẻ cô thì mệt. Giờ thì lo phần của mình. Lâm Tú Vi cầm đĩa cuốn sợi mỳ đưa lên miệng. Cô liếm môi, uống ngụm nước cam rồi lên tiếng như một nhà phê bình ẩm thực.

- Thật ra thì món ăn ở đây vẫn không ngon bằng via hè. Chẳng hiểu sao mấy người thích tốn tiền vào đây.

Vương Thành Long giật giật miệng. Cạn lời với cô. Món ăn ở đây không bằng via hè mà được 10 sao? Xem ra khẩu vị của cô thật nhàm chán. Hơn nữa giờ hấn mà ngồi ăn ngoài via hè chẳng phải quán đó chắc chắn sẽ nổi tiếng, có khi lại còn được 5 sao luôn ý chứ. Riêng hấn sẽ thành chủ đề của những bàn tán trên báo. Đặc biệt sẽ là tin hot của tờ News. Thấy Vương Thành Long có vẻ không tin, Lâm Tú Vi để đĩa xuống, uống nước, lau miệng.

- Sao hả? Anh không tin à?

Dứt lời cô lòi thốc Vương Thành Long ra ngoài, hấn cư nhiên không biết lấy gì để che mặt.

- Em làm trò gì thế?

- Tôi sẽ cho anh đi trải nghiệm. Đảm bảo anh không thể quên nổi đâu.

Vương Thành Long định đội mũ lên thì bị cô giằng lấy, đặt lại chỗ rồi kéo anh sang bên kia đường bắt xe.

- Chúng ta sẽ đi xe bus.

Giờ thì Vương Thành Long cảm nhận được cảm giác chật chội, chen chúc ở trong xe. Đã thế lại còn ảm mấy cái mùi khó chịu khiến hấn nổi cả da gà.

Nhìn sang Lâm Tú Vi vẫn vậy. Đường như cô không có cảm giác gì, gương mặt có vẻ thư thái hơn, đôi môi mím nhẹ thỏa mãn.

Lục Bằng cuối cùng cũng kết thúc buổi chạy. Hai giờ đồng hồ, tiểu Ly đã thấm mệt. Anh đưa cô trở lại trường bắn. Cho cô đứng trước tấm bia cách 100 mét. Đeo tai nghe để giảm tác động của tiếng súng. Anh chỉnh lại cánh tay cô, cách cầm súng rồi tư thế sao cho đúng.

- Nhắm chính xác mục tiêu, tập trung vào điểm mà cô muốn bắn.

Tiểu Ly gật đầu rồi nhìn thẳng vào vòng tròn màu đỏ trên tấm bia. Cứ thế bắn, bắn và bắn nhưng không trúng được vào trọng tâm. Thậm chí mấy viên cô còn chẳng biết nó bay đi đâu.

Lục Bằng thấy vậy không phải cách, đi lại bỏ tai nghe ra.

Anh đứng thay chỗ tiểu Ly ra hiệu cho cô nhìn. Năm viên đạn nhả ra, 4 viên trúng tâm, viên còn lại Lục Bằng hơi lắc tay, viên đạn đi vòng qua tấm bia cắm thẳng vào tấm bia khác được gắn trên đầu cô. Tiểu Ly ngay lúc này không hề sợ hãi, chỉ cảm thấy cảm phục, ngưỡng mộ đến sát đất.

- Nếu không tập được bình thường. Hãy nghĩ đến những gì cô trải qua, những người mà cô cảm hận đến tận xương tủy. Hãy nghĩ đây là pháp trường phán quyết bọn họ và cô là người kết thúc.

Tiểu Ly gật đầu, Lục Bằng lui về phía sau quan sát. Tiểu Ly bắt đầu nghĩ đến gương mặt cha dượng, bóp cò, phát súng đầu tiên trúng bia, cự ly với tâm khá gần. Cô lại liên tưởng tới người đã muốn cưỡng hiếp mình. Tiểu Ly cau mày, nhắm thẳng vào đầu tên đó và "bùm", lần này cô đã bắn đúng tâm, không chệch hướng nào. Một phát bắn hoàn hảo. Lục Bằng gật đầu, anh bấm công tắc, tấm bia bắt đầu di chuyển.

- Anh...

- Kẻ thù không đứng yên cho ta bắn. Đúng chứ?

- ...

- 10 viên liên tiếp bắn trúng tâm. Khi nào được chúng ta sẽ nói chuyện.

Cô hoàn toàn bất lực. Mấy ngày nay cô hết phải lắp súng để rèn luyện nhanh nhẹn, giờ thì chạy để rèn kiên trì, cuối ngày thì bắn tăng độ chính xác. Cứ như vậy cô không chắc mình sẽ trụ nổi. Lục Bằng có nói, cách huấn luyện của anh khác với người khác. Không phải qua ngày thử thách sẽ giảm đi. Đối với anh, nhiệm vụ anh đưa ra sẽ tăng gấp đôi so với ngày hôm trước. Cô cũng biết, để làm được sát thủ không hề dễ. Cô mới học bắn mà đã trúng chắc chắn điểm này giỏi hơn mấy người mới kia. Vì thế dù có kiệt sức tới mấy cũng phải cố gắng dậy, cô phải trả thù cho chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Nám Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trải nghiệm

- À... quên mất. Đây, anh đi đeo cái này vào. Vốn định đem theo để tránh "khùng bố" nhưng hiện tại không cần.

Trước khi xuống xe bus, Lâm Tú Vi kéo Vương Thành Long lại, đội chiếc mũ đen, đeo khẩu trang cùng màu cho hắn. Vì Vương Thành Long cao hơn cô đến 20 phân nên cô phải cố gắng kiễng chân, kéo hết cơ thể mình mới đội được chiếc mũ lưỡi trai cho hắn. Nhìn bộ dạng nhom nhom của cô khiến tâm tính của hắn tốt hơn bội phần. Xong xuôi hai người xuống xe. Họ đâu hay biết cảnh vừa xảy ra đã khiến bao người ngưỡng mộ. Một số vì phấn khích mà chụp vài tấm để đăng lên mạng.

Lâm Tú Vi nhìn xung quanh cuối cùng cũng tìm thấy chợ Đêm. Cô đi trước, Vương Thành Long nhanh chóng hướng mắt về nơi cô sắp đến như dò xét. Không mất nhiều thời gian, hắn kéo tay cô lại.

- Chỗ đó rất bẩn, nguy cơ không an toàn rất cao.

Lâm Tú Vi méo mồm nhìn về phía chợ rồi đập tay lên trán thở dài.

- Lão đại, anh rốt cuộc là sợ nguy hiểm hay sợ bẩn đây.

- Không cần lo cho tôi. Lo cho thân em trước đi. Nếu bị gì thì sao?

- Yên tâm đi, tôi đến đây mỗi ngày.

- Mỗi ngày?

Mặt Vương Thành Long sầm lại. Chẳng lẽ cô dám trốn hắn đi vào mấy nơi như vậy sao? Thấy Vương Thành Long khó chịu, Lâm Tú Vi mệt mỏi.

-Thưa ngài,ngày trước tôi ở đây,tất nhiên là đến chợ mỗi ngày,không anh nghĩ tôi phải ăn gì.

Vương Thành Long thu lại bộ mặt khó ưa vừa nãy.Giờ anh mới nhớ cô ngày trước cũng ở đây.Việc đi chợ tất nhiên phải diễn ra.Còn Lâm Tú Vi há hốc mồm vì độ lạt mặt của hắn.Vương Thành Long không làm diễn viên quả là phí phạm nhân tài điện ảnh.

Lâm Tú Vi đi trước hưởng thụ cách mà hắn hay làm với cô.Nhưng đâu được một phút,Vương Thành Long đã tiến lại đi cạnh cô.Vào chợ,Lâm Tú Vi hết ngó cái này đến cái kia rốt cuộc cũng không mua thứ gì.Đến cửa hàng phụ kiện-nơi bán đầy đủ những đồ lưu niệm.

Lâm Tú Vi cười tí mắt với bà chủ quán tầm 40 tuổi.Vương Thành Long vì bịt kín nên hắn ở trong này hoàn toàn như người bình thường.

-Vi Vi,lâu lắm mới thấy con ghé.Ai đây?Bạn trai hả?

Vương Thành Long hí hửng chờ đợi câu trả lời từ Lâm Tú Vi.Cô ngoảnh lại nhìn Vương Thành Long rồi mỉm cười với bà chủ quán.

-Aiz...chẳng phải cô nói con đưa khách tới sao?

Lâm Tú Vi hếch hếch mặt tỏ vẻ giao kèo.Bà chủ quán đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn Vương Thành Long.Giờ thì hắn hết chịu nổi mấy chỗ đông người mà ồn ào này.Cảm thấy ngột ngạt,hắn cời bỏ khẩu trang.Bà chủ quán liếc qua định lấy đồ đúng lúc chạm mặt hắn.Đôi mắt như nở hoa,nhìn chăm chăm.Vương Thành Long xỏ tay vào túi quần chờ đợi,không quan tâm bà kia cảm thấy như thế nào.Mà dù gương mặt có lạnh giá,khó gần nhưng chỉ cần là trai đẹp thì bà đây bỏ qua hết.Lâm Tú Vi chau mày quay lại nhìn đã thấy Vương Thành Long cời bỏ khẩu trang,đường hoàng khoe cả bộ mặt giữa đám đông.Ở đây thì hiếm người nhận ra hắn nhưng biết đâu một trong số họ nhìn thấy thì cô coi như hết đời.

-Sao anh bỏ ra vậy?Nhỡ có người...

Lâm Tú Vi kiễng chân nói nhỏ vào tay hắn.

-Thì tôi sẽ móc mắt cho chó ăn!

Rất nhanh chóng.Thực chất hắn không cần phải bịt kín như ninja.Những lúc như vậy luôn có người đẹp đám phóng viên nhưng chỉ vì cô đã đích thân đeo cho hắn nên không lỡ cời bỏ.Lâm Tú Vi nghe xong buồn nôn đến tận cổ.

-Này,bạn trai con rất được nha!Cô thấy dây đan này rất hợp với hai người.

-Cô à,không phải như...

-Dây cặp phải không?

-Đúng,đúng,gần đây đôi nào cũng ưa hết.Đơn giản mà lại đẹp.Và lại rất rẻ nha.

-Được,tôi lấy,bao nhiêu?

-Chỉ 200 ngàn thôi.

-Cô à,nắc vậy,người ta chỉ mua có vài chục thôi.

Lâm Tú Vi cảm thấy bà cô này đang cố tìm cách moi tiền liền lên tiếng.Vương Thành Long không suy nghĩ nhiều,rút ra tờ 500 đưa cho bà bán hàng.

-Khỏi thôi!

Đương nhiên chủ quán được hời mừng rỡ cảm ơn rồi rút.Còn đưa mấy món đồ đẹp mắt mà hắn chưa từng nhìn qua.Lâm Tú Vi mà để hắn ở đây vài phút chắc tốn tiền triệu nên kéo đi.

-Sao anh có thể vung tiền như vậy chứ?

-Sao hả?

-Cái vòng đó căn bản chỉ đáng mấy chục.

-Tiền thừa coi như thưởng cho bà ta nói đúng.

Nói xong Vương Thành Long thấy hứng thú nơi này nên dẫn đầu,Lâm Tú Vi lăm bắm gì đó rồi đi theo.Giờ cô còn chẳng biết mình dẫn hắn tới chỗ này hay hắn dẫn cô tới.Đến một quán quần áo,Lâm Tú Vi thích thú lựa đồ.Riêng Vương Thành Long không buồn nhìn,chỉ đứng xỏ tay vào túi ngắm cô bé đang hí hửng chọn đồ.Có nhất thiết phải phấn khích đến vậy không,đưa cô đi lựa hàng hiệu cũng chưa từng nhìn thấy cô cười,toàn là đưa cái nào nhận cái đó.Sau một hồi lật tung quán của người ta lên cô chọn được áo phong hình puka ngộ nghĩnh,thấy hắn đứng đó như tượng,cô lấy chiếc áo phong màu hồng cùng tone với cô đưa cho hắn.

-Cho anh!

-Tôi không mặc mấy đồ này.

-Màu hồng rất hợp với anh nha.Đẹp thật luôn đấy.Hơn nữa nó giống y chang cái của tôi,không phải ngộ nghĩnh lắm hả?

-...

-Yên tâm,nó là mẫu của nam.

Vương Thành Long nhìn mớ bèo nhèo trong tay mình mà mắc ói.Chưa từng suy nghĩ mình sẽ mặc mấy đồ vớ vẩn này lên người. Thấy Lâm Tú Vi hớn hơ hơn mọi ngày hẳn càng không lẽ nên đành nhận lấy.Chỉ cần mang về,không cần mặc vậy cũng không mất mát gì.

-Hai người hết 315 ngàn.

-...

Vương Thành Long định đưa tiền thì bị Lâm Tú Vi giật lấy.

-Chị à,chất này cũng đâu đẹp đâu.Bớt bớt cho em đi,nha!

-Không được đâu,vải này là ngon rồi. Và lại bạn trai em chẳng phải rất hào phóng sao.

-Cái này thì liên quan gì đến áo chứ.Chị mà không bán là em đi à.

-Con bé này,em trả đi!

-100 sao hả?

-Em biết dạo này khó khăn mà.Giúp chị chút đỉnh đi.Tiền đó cũng do bạn trai em trả mà.

-Chúng ta đi thôi!

Lâm Tú Vi kéo Vương Thành Long đi,hắn mặt mày tối sầm lại.Hắn đâu phải không có tiền mà phải để cô trả treo,dành co với cô ta chứ.Chưa đi được mấy bước,quả nhiên chị chủ quán kêu lại.Lâm Tú Vi cười tươi như vớ được tiền.Nhưng sau khi quay mặt lại thì tỏ ra nghiêm túc.

-Haiz...coi như chị cho em số tiền còn lại đi.Nhận lấy này.

Vương Thành Long cầm lấy rồi lấy tiền ra trả.Đi một quãng hắn vứt đồ trong tay cho Lâm Tú Vi cầm.Cô lờm hắn.Thứ con trai đàn ông gì mà không ga lăng chút nào.Rõ ràng vừa nãy hắn còn cầm vậy mà quay đi quay lại đã ném vội cho cô.Đứng là giả tạo chuyên nghiệp mà.

Dù sao thì hắn chịu rồi mấy chỗ xa hoa,sang trọng,chiu đi với cô mấy chỗ bình dân này coi như rất được.

Địa điểm tiếp theo mà cô dẫn Vương Thành Long là khu giải trí.Nơi đây có rất nhiều trò chơi mà ngày xưa cô đến để xả stress.Lâm Tú Vi đứng trước cổng nhìn một lúc lâu với vào.Trò chơi đầu tiên cô chọn là lái xe mô tô.Thấy Vương Thành Long không có chút gì gọi là vui chơi.Cô hất mặt lên.

-Sao?Anh muốn đấu chứ?

-Cá cược sao?

Vương Thành Long nhếch mép cười nói với cô.Cô cược với cô chẳng phải hạ thấp bản thân hắn rồi sao.Mấy trò này tuy hắn không chơi nhiều nhưng không thể nghi ngờ tài lái mô tô của hắn được.

-Ừm

-Nếu tôi thắng thì sao?

-Tùy anh thôi!

-Được.Nếu tôi thắng em phải chuẩn bị 3 bữa một ngày,bất kể tôi ở đâu cũng phải đưa cơm tới.Đồng ý?

-3 bữa một ngày sao?

-Sợ rồi hả?

-Tôi mà sợ anh,chơi thì chơi.Chỉ có 3 bữa thôi mà.Nếu tôi thắng,anh phải cõng tôi đến khi về nhà.

-Chấp nhận.

Lâm Tú Vi coi đây là một kiểu đàn áp.Kiểu như cô có thể ngồi trên lưng hắn đè đầu cưỡi cổ,cô sẽ như một nữ hoàng ngồi trên lưng nô lệ.Nghĩ đến đây

thời Lâm Tú Vi không nhịn được bật cười ra tiếng. Còn Vương Thành Long coi đây là cơ hội của mình. Thắng hay thua chẳng phải đều có lợi cho hắn sao. Xem ra vụ cá cược này phần lợi đều nghiêng về Vương Thành Long gấp đôi. Vương Thành Long nhếch mép cười, đáy mắt lộ rõ vẻ chiến thắng. Vừa ngồi lên, bắt đầu vào đường đua, Lâm Tú Vi tập trung nhìn thẳng vào màn hình, Vương Thành Long vẫn giữ thái độ bình thản, quay sang nhìn Lâm Tú Vi thích thú. Đúng vậy, từ khi đưa cô về đến nhà, hôm nay mới thấy cô vui đùa, nói chuyện thoải mái với hắn như vậy. Thậm chí cô còn chạy nhảy như đứa trẻ được ba mẹ đưa đi chơi vậy.

Vào chơi, Vương Thành Long phải ngạc nhiên với tài của Lâm Tú Vi. Cô ngoài đời không biết chút gì về mô tô. Ngay cả khi hỏi về hãng xe cô cũng mù tịt. Vậy mà trong game cô chạy như một tay đua chuyên nghiệp. Vương Thành Long cười bí hiểm "Tiểu Vi, em sống ảo lâu quá rồi."

Vương Thành Long đang đi sau, đánh cho cô thua cuộc, vọt lên phía trước ở đoạn cua cuối cùng. Cô cũng đầu chịu đầu hàng, gần đến đích, Lâm Tú Vi cố gắng đưa xe lại gần với xe hắn và... "game over"

Chiếc xe của Vương Thành Long xoay mấy vòng trên đường đua. Anh không phục quay sang nhìn cô bé đang giờ hai vay lên trời tung hô.

- Cái đó không tính là chiến thắng.

Mặt Lâm Tú Vi sa sầm nhìn hắn.

- Sao? Thua rồi mà vẫn không phục sao?

- Em chơi gian lận. Nếu không người thắng phải là tôi.

- Cái máy nó nói tôi thắng. Tôi mà chơi gian lận hiển nhiên màn hình của anh phải hiển thị win chứ.

Thật là hết nói nổi cô. Dù sao trong lời cô nói cũng có lý. Lần này không muốn đối co với cô, coi như rút kinh nghiệm cho những lần kế tiếp.

Bọn họ dạo chơi hết tất cả trò chơi trong khu này. Lần đầu tiên cô mới được thỏa thích chơi. Những lần trước cô chỉ chọn một hai trò để giải tỏa tâm trạng. Không thì cô cũng phải cân nhắc số tiền chơi. Tâm trạng Vương Thành Long hôm nay cực kì tốt. Suốt buổi chơi, anh không thể tỏ ra nghiêm túc nổi vì "cây nấm" cứ nhộn nhạo trước mắt. Xem ra ai không nhìn thấy bộ mặt tươi cười, không chút lạnh nhạt, cứng nhắc của hắn quả là điều đáng tiếc.

Hai người ra khỏi khu vui chơi cũng chẳng vạng tối. Đến bây giờ mới biết họ ham chơi đến nỗi quên cả ăn trưa. Hiện tại bụng cô cũng rất đói. Theo như thỏa thuận, Vương Thành Long công cô trên lưng và đương nhiên cô làm chỉ huy, vì phải công nên cô chọn đi bộ. Hiếm lắm mới có cơ hội hành xác hắn, cô làm sao có thể bỏ lỡ được. Ngồi trên lưng, Lâm Tú Vi "ra lệnh" cho Vương Thành Long đi theo hướng cô chỉ đến một quán vỉa hè mà cô hay ăn. Trời cũng đã bắt đầu tối, trên con phố tấp nập xe cộ, ánh điện nổi bật giữa đám đông là Vương Thành Long đang công cô. Giây phút này đối với hắn vô cùng quý giá. Ở đây hiếm lắm mới gặp được người biết hắn, không khí cũng không xô đẩy như trong thành phố. Hoàn toàn yên bình, tuy bình dân nhưng hắn có phần rất thoải mái. Lâm Tú Vi nhướn mày lên nhìn bầu trời. Đã bắt đầu xuất hiện những ngôi sao rải rác. Bất chợt cô cúi xuống nhìn người đang công mình. Từ sáng tới tận bây giờ cô là đang biến Vương Thành Long thành Hoàng Phong sao? Hơi ngớ người giây lát. Cô nghĩ lại tất cả việc mà mình cùng Hoàng Phong làm. Tất cả... tất cả mọi thứ đều giống ngày hôm nay. Ngay cả việc ở khu vui chơi, trò cá cược, chơi ăn gia hay bắt hắn công trên lưng... Ngay cả nơi mà cô sắp sửa đến. Đây là những nơi, những việc mà cô cùng Hoàng Phong đã làm trong quá khứ.

Lâm Tú Vi hiện tại không biết mình đang làm gì, hoàn toàn không tự chủ được hành động của bản thân. Sao cô có thể coi hắn là Hoàng Phong được chứ. Cô đã tự hứa với chính bản thân mình sẽ quên anh. Nhưng dường như càng hứa, trong lòng cô càng rạo rức nỗi nhớ. Cô nhớ khuôn mặt, nụ cười, ánh mắt, nhớ những cái ôm âu yếm, những lời nói dịu dàng nâng niu. Ngay lúc này đây cô muốn được ôm anh như trước, được cùng anh làm những điều mà cô và anh đã từng lên kế hoạch, được anh dỗ dành khi khóc... Cô muốn tất cả, muốn được sống trong khoảnh khắc đây một giờ nữa. Nước mắt cũng từ từ rơi xuống, thấm qua chiếc áo vest. Vương Thành Long biết cô khóc. Hắn cũng tự hiểu những gì cô làm hôm nay không phải dành cho hắn. Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống, lau nhẹ giọt nước mắt còn đọng trên má.

- Sao vậy?

- Không... có gì!

Lâm Tú Vi cúi xuống, né tránh ánh mắt của Vương Thành Long. Hành động của cô như lưỡi dao đâm vào tim hắn. Hắn biết ép buộc cô ở lại bên hắn là không dễ, nhưng Vương Thành Long không thể rời bỏ cô được. Ngay từ lần đầu, nhìn thấy đôi mắt ngập tràn đau khổ, hắn đã hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho cô bé đó...

- Nói!

- Chỉ là... tôi thấy... cảm động vì anh đi cùng tôi.

Lâm Tú Vi nói, Vương Thành Long biết đây chỉ là nói dối nhưng trong lòng vẫn cảm thấy len lỏi một chút hạnh phúc. Chỉ cần cô nói cho dù là nói dối hắn vẫn chấp nhận.

- Không có gì.

Nói xong Vương Thành Long quay đầu đi về phía quán ăn trước mặt. Lâm Tú Vi vẫn đứng đó nhìn tấm lưng của hắn. Cô thật ích kỉ!

- Chị!

Cô nhanh chóng lau nước mắt chạy lại gần Vương Thành Long. Người đang cầm củi nước khoai nghe thấy giọng quen thuộc liền ngừng lên. Nụ cười nở rộ trên khuôn mặt.

- Tiểu Vi!

Lâm Tú Vi chạy lại ngồi trước bàn nước.

- Vẫn còn nhớ em hả.

- Con bé này, mắt tích ở đâu bây giờ mới xuất hiện hả?

- Em có chút việc.

Cô quay sang nhìn Vương Thành Long ra hiệu ngồi xuống. Hắn ngồi xuống trước bao con mắt dòm ngó.

- Đây là chị Mai, còn đây là Vương Thành Long.

- Chào cậu!

Vương Thành Long gật đầu. Nhìn sơ qua thì chị Mai cũng sắp si bằng tuổi hắn. Căn bản xưng hô sẽ tiện hơn.

- Cho em như trước nha chị!

- Ơi xiu!

Chị Mai chỉ gật đầu rồi chăm chú vào làm. Tất nhiên hai chị em ngồi hàn huyên để Vương Thành Long một mình. Thỉnh thoảng hắn thay đổi tư thế vì đang ngồi trên chiếc ghế đẩu tư thế không được thoải mái lắm. Nhưng không vì thế mà hắn mất đi phong độ vốn có của mình. Chị Mai cũng liếc nhìn Vương Thành Long nhưng không hỏi gì về hắn. Vừa làm xong, chị đã đưa ra đĩa khoai, ngô nướng. Còn có trà sữa do chị tự pha chế rất được khẩu vị khách.

- Anh ăn đi!

Lâm Tú Vi đưa bắp ngô nướng cho hắn. Vương Thành Long chỉ nhìn, đòi nào hắn lại đi ăn mấy món rẻ tiền mà chưa biết có an toàn vệ sinh không chứ. Ngồi ở trên vỉa hè này cũng là quá lắm rồi! Girof mà ăn thì còn ra thể thống gì nữa.

- Không ăn!

- Thật sao? Vậy tôi ăn nha!

Trời ạ! Ít nhất cô cũng phải nài nỉ hắn ăn chứ. Mới vừa nãy còn sụt sướt, giờ nhìn thấy đồ ăn lại sáng mắt lên. Vương Thành Long không đếm xỉa gì. Ngay cả nước cũng không dám uống. Lâm Tú Vi nhìn hắn đơ như tượng đành thở dài, lấy dao gọt khoai sạch sẽ đưa cho hắn.

- Cả ngày không ăn rồi, ăn chút gì đi!

Thấy Lâm Tú Vi quan tâm tới mình như vậy, Vương Thành Long như mở cờ trong bụng.

- Tại tôi cũng không nhệ. Anh mà không ăn thì cũng không có sức mà cũng tôi đâu.

Vương Thành Long đen sầm mặt lại. Thì ra chỉ lo lắng cho bản thân cô thôi. Thật là tức chết mà! Lâm Tú Vi gỡ tay của hắn ra, đặt vào lòng bàn tay miếng khoai đã gọt sẵn. Vương Thành Long nhìn Lâm Tú Vi ăn rất ngon. Trong bụng cũng muốn thử. Nhưng nghĩ lại lời mình nói thì không thể. Sau một lúc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng hắn cũng đưa lên miếng thưởng thức.

- Không tệ!

Chị Mai cười mỉm khi nghe câu đấy. Rõ ràng là ngon chết được lại còn giả bộ. Ăn xong một miếng, vốn dĩ định lấy tiếp nhưng nhìn cái đĩa giờ đã không còn gì, Lâm Tú Vi thì xoa xoa bụng khen tới tấp. Vương Thành Long khóe môi giật giật. Tuy vẫn còn chút thèm nhưng thấy cô muốn về nên lấy tiền ra trả. Chị Mai định trả lại tiền nhưng lần này Lâm Tú Vi cản lại.

- Khỏi chị, hiếm lắm mới được trở lại đây. Chị cứ giữ lấy, số còn lại thay em gửi cho bác gái.

- Không được đâu, tiền này của bạn em hơn nữa...

- Cô cứ cầm lấy, coi như tiểu Vi có chút quà.

Vương Thành Long lên tiếng tất nhiên chị Mai không thể từ chối thấy vậy, cô cười tí mắt nhìn Vương Thành Long. Trong lòng cảm thấy bức bối. Lâm Tú Vi quan tâm tới người ngoài còn hơn mình. Chẳng lẽ ai có cũng giúp? Hai người chào tạm biệt rồi ra về.

Trước khi về, Vương Thành Long thấy trời cũng bắt đầu lạnh, Lâm Tú Vi lại chỉ mặc có chiếc áo phông, Vương Thành Long tất nhiên không thể để thế được, bèn cởi bỏ áo vest ngoài, bắt cô mặc vào rồi công về.

Lâm Tú Vi quàng tay qua cổ, ôm hò, mặt hơi hướng lên ngắm nhìn những vì sao lấp lánh. Đến nửa đường, mắt cô bắt đầu rả xuống, hôm nay cô được vui chơi thoải mái như một đứa trẻ, cô được sống đúng với bản thân một ngày. Chạy nhảy như vậy cũng đủ mệt, Lâm Tú Vi bắt đầu đặt cằm vào vai hấn, mắt trù xuống. Cuối cùng là ngã cái má phúng phính vào vai hấn ngủ tiếp đi. Vương Thành Long công cô, môi khẽ cong lên cười, tối nay hấn cảm thấy rất hạnh phúc. Và giờ được công cô trên lưng, cô còn ngủ trên vai hấn không chút sợ hãi. Khoảng khắc này có lẽ hấn sẽ ghi nhớ mãi.

Từ đây về dinh thự còn rất xa, Vương Thành Long đành bắt xe. Một phần hấn cũng thấm mệt, phần khác không lẽ để cô ngủ trong tư thế không thoải mái thế được.

- Con, mấy ngày nữa đi rồi, có cần mẹ làm gì không?

Trong căn phòng sáng chói bởi ánh điện, Hoàng Phong đang ngồi trước bàn máy trăm tư. Mẹ anh lại gần, ánh mắt đượm buồn nhìn đứa con mà mình rất thương yêu sắp rời đi. Hoàng Phong quay lại, anh mỉm cười để bà yên tâm.

- Không đâu, chỉ cần mỗi ngày mẹ nấu món con thích là được rồi.

Hoàng Phong đã hơn một tuần không đến trường. Anh bận bịu lo thủ tục nhập học bên nước ngoài nên thần sắc có hơi mệt mỏi. Tuy vậy, nhìn toàn thể anh vẫn còn giữ được phong độ như trước. Chỉ là từ lúc thiếu Lâm Tú Vi trong cuộc sống, anh rất ít cười, nếu có nụ cười cũng chỉ rất lạnh nhạt. Giương mặt tuần tú có phần gầy hơn, đôi mắt không còn tươi cười, thân hình khiến người nhìn có phần chán ghét. Cũng đúng, mỗi ngày anh đều dành một giờ cho Triệu Ngọc Hân theo yêu cầu của bố. Thời gian đó anh hoàn toàn mất hồn, thậm chí chỉ ngồi uống nước một chút liền kiểm soát chuyện mà bỏ về.

- Thằng bé này, mỗi ngày đều ăn món của mẹ không ngán ngẫm sao?

- Mai kia con sang đó lâu lắm mới được về. Lúc đó có muốn cũng không thể ăn.

- Nếu như con thích đều có thể về bất cứ lúc nào con muốn.

Mẹ anh đặt bàn tay ấm áp, chai sần lên má. Đem bao sự yêu thương trao cho anh, Hoàng Phong nắm lấy bàn tay mẹ, nhìn đôi mắt bất cứ khi nào cũng có thể khóc, lòng anh có phần tiếc nuối. Nhưng nếu ở lại anh không thể sống nổi. Gỡ bàn tay mẹ xuống, anh quay mặt lại phía bà, tránh né đôi mắt đó, đôi bàn tay nắm chặt đặt trên bàn, buông lời khó khăn.

- Con sẽ không về cho đến khi nào học xong.

Mẹ anh nhìn tấm lưng trước mặt, những giọt nước mắt khẽ tuôn trào. Chính bà đã đẩy con mình vào tình cảnh này, trước đây nếu bà phản đối gay gắt quyết định của ba anh-Hoàng Kỳ thì có lẽ con trai bà đang sống trong cuộc sống hạn phúc, con trai bà sẽ được lấy người mà nó yêu thương. Tất cả là tại bà... vì bà cả...

Hoàng Phong hiện tại không thể quay đầu nhìn bà, anh không thể cho bà thấy anh đang khóc. Tất nhiên, bà là mẹ anh, bà hiểu bây giờ đang cần không gian riêng nên lặng lẽ đứng dậy bước ra đóng cửa phòng lại. Hoàng phong vẫn ngồi đó, dưới mặt bàn để tấm ảnh Lâm Tú Vi với nụ cười tỏa nắng đã thấm ướt từ lúc nào.

Vương Thành Long đặt cô xuống giường, vén mái tóc gọn sang hai bên, khẽ kéo chăn đắp cho cô rồi ra khỏi phòng. Hấn vào phòng làm việc, tuy một tay đặt trên bàn phím máy tính nhưng trong đầu đều ngập tràn hình ảnh, tâm tư của cô. Hấn luôn quan sát tất cả việc cô làm, kể cả lúc mà cô nghĩ hấn không để ý. Đến bao lâu nữa Vương Thành Long mới khiến Lâm Tú Vi quên được Hoàng Phong. Đến bao giờ hấn mới khiến cô yêu hấn như cô yêu Hoàng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tâm sự cùng La Quế Bảo

Sau buổi hôm đó, suy nghĩ về Vương Thành Long có phần cải thiện hơn. Nói đúng hơn là Lâm Tú Vi bắt đầu biết trả treo với Vương Thành Long. Vậy cũng tốt, còn tốt hơn là phải chứng kiến cảnh cô suốt ngày rầu rĩ, gặp hấn thì sợ hãi. Và lại cô cũng không thể nào khiếp sợ hấn mãi được. Người ta nói "lưu gân rom lâu ngày cũng bén" quả không sai mà.

- Tiểu Vi!

Lâm Tú Vi cầm tài liệu ôn lại. Thấy người gọi mình liền quay lại. La Quế Bảo đi nhanh tới chỗ cô, anh nhìn tập tài liệu trên tay cô.

- Cậu định đọc cả tập này à?

- Hi...chứ biết học thế nào đây.

-Nè,cầm lấy.Đây là tài liệu tớ đã thu gọn rồi.Học cái này dễ hơn rất nhiều.

-Nhưng cậu dùng gì?

-Thật ra thì tớ đã photo ra hai bản,cậu không cần lo.

-Cảm ơn nha!

La Quế Bảo gật đầu coi như lời đáp.Thoáng chốc đã thấy tiểu tử Di Bảo.Anh lại gần cười cô rồi hẹn trưa nay sẽ ăn cùng nhau.Có điều hôm nay sân trường rất khác lạ,tất cả mọi người đều nhìn cô kì thị.Ngay cả La Quế Bảo cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

-Có chuyện gì vậy?Mọi người...

-Tớ không biết.Thôi kệ đi.

-Ừm.Mà dạo này không thấy Đan Đan đâu nhỉ?

-Cậu ta đi học nấu ăn rồi.Không hiểu anh chàng kia thế nào chứ tớ thấy cậu ấy thay đổi 180 độ luôn ấy.

-Hi...

Lâm Tú Vi trầm mặc một lát,hai người quyết định ra khuôn viên trường đi dạo.Đang đi,Lâm Tú Vi bị ba nam sinh chặn.

-Hừ,nhan sắc cũng tầm thường,nhìn sơ qua coi bộ hiền.Không ngờ lại ma mãnh tới vậy luôn._nam sinh 1 hếch hàm chế giễu

-Không nên nhìn bề ngoài thế,nè cậu,cho xin cái giá đi._nam sinh 2 nhìn từ trên xuống dưới,tay sờ túi quần nhìn Lâm Tú Vi khinh bỉ.

Đến giây phút này dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng La Quế Bảo anh không thể để đám nhà giàu này ức hiếp cô được.Anh đứng trước người Lâm Tú Vi,ánh mắt nghiêm nghị,hai tay nắm chặt lúc nào không biết.Anh vốn là người hòa đồng,giai quyết mọi chuyện chỉ bằng lời nói nhưng không có nghĩa là không biết đánh nhau.Còn nhớ,lúc anh mới vào trường,cũng bị khinh bỉ như Lâm Tú Vi.Đột đó có nam sinh cũng khối trâu bò,cột nhà,thậm chí còn lôi gia đình anh ra làm trò đùa.Là một người có lòng tự trọng,và lại anh cũng từng đạt giải cao trong trận đấu boxing,hiếm khi mới có người cho anh vẫn động tay chân.Sau đợt đánh ấy,nam sinh kia bị gãy xương hông mỗi lần nhìn thấy anh là xanh mặt.Đến nỗi phải chuyển trường.Lần đầu tiên anh đem boxing ra đánh người.Quan điểm của La Quế Bảo rất rõ ràng,boxing để thi đấu chứ không dùng cho những việc khác.Nhưng cũng bắt đầu từ đây,không một ai còn trêu anh,thậm chí mấy vụ bắt nạt trong trường đều do anh giải quyết.Phải nói rằng lên được chức quản sinh này anh đã phải đánh nhau rất nhiều.

-Mấy cậu không còn việc gì làm à?

-Bảo ca,việc này đâu liên quan tới anh._nam sinh 2.

-Tôi thấy là có đấy!

-Hừ,chỉ là nể anh thôi.Chứ tụi này đâu ngán._nam sinh 1.

-Vậy thử xem.Cũng lâu rồi không được vận động tay chân.

Lâm Tú Vi nhìn tấm lưng trước mặt.Thật sự rất giống...cái cảm giác an toàn,được che chở lại ủa về.Phần khác cô cũng rất lo lắng.Không thể vì cô mà anh cũng liên lụy được.Cô đứng sau,nhường mấy nhìn ba người phía trước.Có điều,nam sinh đứng phía sau về mặt ngông cuồng nhìn chăm chăm cô không nói gì khiến cô có phần sợ hãi.

-Tránh ra!Bảo ca à,tôi đây chỉ chơi đùa chút thôi.Cô ta cũng đâu là gì của anh.Đằng nào cũng bán thân rồi mà.Không phải sao cưng?

Nam sinh thứ ba cuối cùng cũng bước lên nói.Ánh mắt vênh vác nhìn La Quế Bảo rồi chuyển thành trêu đùa khi nhìn Lâm Tú Vi.

-Thật ra thì tiểu Vi đây là em gái tôi.Điều này chắc mấy người không biết.Vậy liên quan rồi chứ?

-Haha...Bảo ca anh là đang viết ngôn tình cho bản thân?Cái thứ con gái này cũng đâu để tôi phải nể mặt.Anh biết rồi đấy,bất cứ khi nào tôi cũng có thể tổng anh ra khỏi đây!

Nam sinh thứ ba đứng thẳng người,tay sờ túi quần nhìn chăm chăm La Quế Bảo.Anh định lên tiếng nhưng lại có nam sinh khác đứng cạnh đó tầm 10 mét,giương mặt lạnh lùng,mái tóc hơi vàng cắt kiểu đầu nấm,xung quanh người tỏa khí u ám y như cô gần Vương Thành Long,hơi ghé nhìn lại chỗ cô,nam sinh bất chợt ném cây kẹo xuống,nhếch môi lại gần.

-Bọn mày gây sự đủ chưa vậy?

Ba nam sinh trước mặt có hơi sợ sệt nhưng khi thấy đám đông kéo đến,giương mặt hiện rõ vẻ ngang bướng.Nam sinh vừa tới đứng sờ tay túi quần,liếc cánh tay của nam sinh thứ ba.Không cần nói,bàn tay trong túi bất chợt bỏ ra,nhưng giương mặt nam sinh vẫn kiêu kì khiến người ta ngán ngẩm.Lâm Tú Vi vẫn đứng sau La Quế Bảo,anh nhìn nam sinh vừa tới,ánh mắt cương nghị vẫn không thay đổi.

-Mày từ khi nào thích xen vào chuyện người khác vậy?

Nam sinh thứ ba găng giọng,ít nhất cậu cũng không thể bị mất mặt trước đám đông được.

-Kể từ giây phút này,sao hả?Định cho tao gặp ông già mày lần nữa?

-Hừ,tao cần bản không hứng thú với người thích núp sau bóng ai kia.

Nam sinh nghe thấy câu nói,ánh mắt trở nên căm phẫn cực độ.Nhanh chóng quay ra đâm thẳng vào mặt nam sinh thứ ba,máu mũi bắt đầu tuôn ra như mưa.Không kịp để nam sinh thứ ba đứng dậy,nam sinh vừa đến đã tới lời cô áo kéo rê trên sân trường.Khỏi cần nói,tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang lên.Vốn dĩ khi có việc này xảy ra thì La Quế Bảo trực tiếp xử lý.Nhưng coi như hôm nay anh chưa chứng kiến gì.Kéo được một đoạn,cậu thả tay ra,dùng chân đạp lên lồng ngực nam sinh thứ ba.

-Rạch nào ra mà nhớ câu này của tao,đừng để tao nhìn thấy mặt mày lần nữa.Nếu không tao chắc cháo mày còn không húp nổi đâu.Ranh con!

Nói xong,cậu liếc qua Lâm Tú Vi rồi bỏ đi,hai nam sinh vừa đứng đó xanh mặt nhìn thủ lĩnh thân tàn ma dại đang nằm dưới đất.Chạy lại đỡ nam sinh thứ ba dậy rồi đi,không quên ném quyền tạp chí doanh nhân trẻ xuống trước mặt cô.

Lâm Tú Vi cúi xuống nhìn dòng chữ to đập thẳng vào mắt.

"VƯƠNG THÀNH LONG CÓ TÌNH MỚI"

Không chỉ thế bên dưới còn đề mấy chữ nhức mắt.

"Cô gái nào đã lọt vào mắt xanh của Vương tổng?"

"Rốt cuộc An Thanh Loan lại là kẻ bại trận dưới cô gái tầm 20 tuổi."

Tầm hình chỉ thấy cô đang kiễng chân đeo khẩu trang cho hẩn.Đơn giản thôi,với đôi mắt sắc bén,lạnh lùng mà quen thuộc của hẩn thì người ngoài không khó để nhận ra.Còn Lâm Tú Vi vẫn kiêu tóc cũ,không vì hiện nửa khuôn mặt mà không ai nhận ra cô.Điểm đặc trưng khiến ai đã gặp cô một lần sẽ không bao giờ quên đó là nụ cười.Kể cả khi không nhận ra thì đáng người trong bức ảnh đó nếu đem so sánh với cô thì không thể chối bỏ.Lâm Tú Vi cúi xuống nhặt tạp chí bản thân.La Quế Bảo đương nhiên hiểu rõ tâm tư của cô lúc này đang hỗn loạn nên cơ hồ chen ngang.

-Mình ra chỗ kia nói chuyện!

Lâm Tú Vi gạt đầu,cô cùng anh ra ghế đá dưới gốc cây hoa sữa.Một lúc lâu anh mới giám mở lời trước.

-Cậu không muốn biết nam sinh vừa nãy là ai à?

Hiện tại Lâm Tú Vi không quan tâm tới người lúc nãy.Và lại có biết tên cũng chẳng làm được gì.

-Không,vừa nãy thật sự xin lỗi,tại mình mà cậu...

-Đừng ngại,tớ mà phải bận tâm tới nó sao?

-Cảm ơn!

-Cậu muốn tâm sự không?

-...

Lâm Tú Vi nắm chặt quyền tạp chí trong tay quay ra nhìn La Quế Bảo một hồi.Khẽ gạt đầu nhưng Lâm Tú Vi lúng túng không biết phải nói bắt đầu từ đâu.20 tuổi đầu,chưa bao giờ tâm sự với bất cứ ai cả,ngay cả thời gian yêu Hoàng Phong cô đều giữ cho bản thân những suy nghĩ riêng cho mình.Đến bây giờ,lần đầu tiên trong đời cô có người muốn nghe cô nói bất chợt trong đầu bối rối.Thật ra đối với cô nói ra suy nghĩ của bản thân hay kể về cuộc đời mình là một chuyện quá khó khăn.Huống chi La Quế Bảo lại là con trai.Điều bất tiện là không tránh khỏi.

-Cậu ổn chứ?

-Ừm...

La Quế Bảo cũng dần đo cuối cùng thì mở lời trước.Lâm Tú Vi nhìn anh mỉm cười.Nụ cười tẻ nhạt,đôi mắt đầy ảm nỗi buồn.

-Nhìn cậu kia,buồn như thế không xinh chút nào.Cứ nói ra cho nhẹ lòng.

-...

Lâm Tú Vi khẽ thở dài,đăm đăm nhìn xuống chân mình.

-Tớ chẳng phải đã nói bí mật của cậu an toàn với tớ à.

La Quế Bảo vừa nói vừa chỉ vào lồng ngực trái,về mặt anh nghiêm túc tới mức làm Lâm Tú Vi phì cười.

-Cậu nghĩ bí mật của tớ để vừa trong lòng cậu không?

-Tất nhiên,bụng tớ coi vậy mà to à nha!

Lâm Tú Vi nhìn La Quế bảo cười tươi,anh thật sự khiến người ta đang đau khổ cũng phải quên hết sự đời.

-Cậu cười vậy rất giống mẹ cậu!

-Cậu...biết mẹ tớ?

Nghe anh nói,lòng ngực cô bỗng chốc nên co thắt,cảm thấy khó thở thêm chút đau lòng.Nếu bà còn trên đời,ngay lúc này cô sẽ chạy tới bên bà,kể cho bà nghe mọi chuyện và ôm thật chặt bà mà khóc đến khi người ngoại mới thôi.

-Là quyền sở đen.

-À...*cười nhẹ*...mẹ tớ...qua đời rồi!

La Quế Bảo ngẩn người.

-Xin lỗi,tớ...

-Không sao.Chính vì vậy mà ba tớ có vợ mới,con mới,bán tớ để duy trì sự nghiệp,cũng nhờ ba mà tớ vào được trường này,gặp một người tốt như cậu và Đan Đan.

-Tiểu Vi à...

Lâm Tú Vi vừa nói nhanh nhất có thể,nước mắt cũng từ đó mà tuôn rơi,cô cúi mặt xuống nhìn chằm chằm vào thứ gì đó,đôi mắt từ khi nào đã không nhìn rõ vật.

-Tớ không sao!

La Quế Bảo rút từ túi ra chiếc khăn tay đưa cho cô.Lâm Tú Vi nhận lấy,anh tựa ra thành ghế.

-Haiz...cậu biết không,tớ có một tình yêu rất đẹp,rất trẻ con nhưng đến giờ tớ vẫn tin đó là cảm giác thật.

-...

Lâm Tú Vi quay ra nhìn anh,anh nhìn lại,nụ cười tỏa nắng hiện lên khuôn mặt,anh cúi người,tay chống lên đùi nhìn cô.

-Không tin à?Cô bé đó tớ gặp một lần.Đó là lần cuối sau khi tớ dời đi chuyển đến khu này sống.

-Một lần là yêu luôn hả?

-Ừ,lần đó cô bé bị bắt nạt,kiểu như mấy đứa trẻ con trai dành đồ chơi vậy.Nhưng cô bé nhất quyết không đưa,chi lờm đám kia.Tớ vô tình đi ngang qua...

La.Quế Bảo nhìn chằm chằm vào mắt cô.Rốt cuộc trong cô có thứ gì khiến anh cảm thấy thân thuộc ngay từ lần đầu gặp mặt.

-Rồi sao nữa?

-Thì tớ dọa nếu không đi thì tớ sẽ...

La Quế Bảo giờ tay nắm đấm không khí làm Lâm Tú Vi ôm bụng cười.

-Nhưng ai mà biết được chứ,cuối cùng người bị đánh lại chính là tớ.Bầm dập hết khuôn mặt luôn.

-Tại sao,cậu có võ mà...

-Hahaha...võ mồm thôi.Lúc đó tớ chỉ nghĩ sẽ dọa ai ngờ chúng nó bâu vào đánh.

-Thế cô bé kia?

-Ừm...sau hôm đó tớ quyết tâm đi học boxing để khi gặp lại sẽ nói rằng mình đủ mạnh để bảo vệ em rồi!

- Vậy đã nói được chưa?

- Chưa, vẫn chưa tìm được.

La Quế Bảo hướng mắt nhìn xa xăm, đôi mắt anh rất đẹp, rất trong nhưng không yên bình như người khác. Lâm Tú Vi đặt bàn tay nhỏ bé lên vai anh.

- Cậu sẽ sớm gặp lại cô bé đó thôi!

La Quế Bảo bắt ngờ cau mày, nhìn sang Lâm Tú Vi.

- Sao vậy?

- Minh nhớ là đang an ủi cậu mà, giờ chuyện gì đây?

Lâm Tú Vi nhìn tay mình rồi nhìn La Quế Bảo. Hai người không hẹn mà bật cười thành tiếng. Hai người ngồi đó, thi thoảng lại phát ra tiếng cười. Ánh nắng yếu ớt khẽ chiếu xuống tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp. Cuốn tạp chí từ bao giờ đã không còn ai bận tâm, như một vật tàng hình nằm cạnh cô.

- Tổng giám đốc có...

Diệp Anh còn chưa kịp nói, một người phụ nữ trung niên tầm 45 tuổi nhưng dáng vẻ hay thần thái đều quyền quý, sang trọng. Đặc biệt cách ăn mặc thời thượng teoong như gái 25. Đó là Vương Uyên - cô ruột của Vương Thành Long. Ngoài ra cô cũng được coi là người quyết định chính thức đối với đa số cuộc đời của hắn.

"Bộp", cô bỏ kính xuống, gương mặt khá nghiêm nghị, tiện tay ném quyền tạp chí xuống trước mặt Vương Thành Long. Hắn đang gõ máy văn bản trên máy tính cảm nhận trận nổi đình chuẩn bị giáng xuống. Vương Uyên nhìn Vương Thành Long ra hiệu. Hắn lập tức đứng dậy, thở dài rồi bước đến trước bàn ngồi xuống. Đương nhiên cái ghế êm dịu, thoải mái bị bà cô Vương Uyên chiếm dụng.

- Giải thích đi!

Vương Thành Long ngồi xuống, vắt chân, thả lỏng người nhìn tạp chí trước mặt rồi nhìn thánh mẫu đang tá hỏa.

- Chuyện này cháu sẽ tự giải quyết.

- Cứ cho là như thế đi. Chuyện này cháu không tự kết thúc được thì cô sẽ tự làm.

- Được rồi, được rồi, cháu sẽ lo mà.

Diệp Anh đứng lúc mang trà vào phòng. Cô để trà xuống bàn định dời đi nhưng bị Vương Uyên chặn lại.

- Diệp Anh, cô nói xem cô gái này là ai?

Vương Uyên nổi tiếng là một người ranh mãnh, cô tất nhiên hiểu được hắn đã đi tới những nơi như vậy chắc chắn cô gái đó không phải tầm thường. Hơn nữa việc đưa lên báo là di người nhồi nhét nên ắt hẳn cô gái đó không phải dạng vừa. Chắc chắn tiếp cận Vương Thành Long không có ý tốt.

- Dạ...

Diệp Anh nhìn Vương Thành Long khó xử. Bao nhiêu cô gái đã bị Vương Uyên dằn mặt ngay nơi đông người. Nếu cô mà cho Vương Uyên biết thì Lâm Tú Vi chắc sẽ không sống yên.

- Cô ra ngoài in lịch làm việc vào đây cho tôi. Còn nữa, cô xem Đại Ân học xong chưa kêu cậu ta khi nào về qua nhà khám cho nội tôi.

Đại Ân thực chất là người đảm nhiệm vai trò khám, chữa bệnh cho Vương Thành Long cũng như trong bang. Lúc trước do còn đang học thêm để trở thành bác sĩ chuyên nghiệp nên không thể khám cho Lâm Tú Vi được đành giao phó cho anh hai - Đại Bảo cũng thừa hưởng chút kinh nghiệm về vết thương nên Vương Thành Long mới yên tâm cho anh chữa trị.

- Cháu là đang muốn che giấu thân phận cho cô ta hả?

- Sớm muộn thì cô cũng biết thôi!

Vương Thành Long đứng nên tránh ngồi đó lại bị tra hỏi. Hơn nữa, Vương Uyên cũng rất lý, nếu không có chuyện gì sẽ lập tức mở mắ cô thuộc nhà gia giáo rồi lời hắn đi coi mắt.

- Cô có việc phải đi. Tiểu tử Vương Thiên Tú lại gây chuyện ở trường rồi. Cháu lo giải quyết đi.

Vương Uyên giao phó chuyện cho hắn rồi rời đi.

- Là con cô mà...

-Ai dạy nó phải mạnh mẽ hả?

Vương Thành Long cạ lời.Vương Thiên Tú là con của Vương Uyên.Vì tôn thờ chủ nghĩa độc thân nên cô chọn cách làm mẹ đơn thân.Vương Thiên Tú thừa hưởng phong cách của mẹ-trẻ trung,sang trọng,đích thân Vương Thành Long dạy cậu cách đánh trả và thừa hưởng tính lạnh lùng đặc trưng nhà họ Vương.Vương Thiên Tú tuy lạnh lùng nhưng vẫn nhí nhảnh,đôi lúc còn rất trẻ con.Không vì vậy mà hắn buông lỏng cậu.Đối với việc học hành quản lý rất chặt vì thế lên cậu luôn đứng thứ nhất toàn trường ngoại trừ việc hay gây chuyện ra.

Vương Thành Long thờ dài,bấm số gọi cho Diệp Anh bên ngoài.

-Chuẩn bị xe cho tôi trước sảnh!

Dứt lời,Vương Thành Long chỉnh áo rồi thông dong bước ra ngoài.

-Tổng giám đốc!

Vừa nghe tiếng gọi,Vương Thành Long đứng lại,qua lại nhìn.Chỉ riêng hắn đứng một lúc thôi thì bao nhân viên nữ trầm trồ khe ngợi.Một số con phong anh làm thần tượng,người yêu lý tưởng,lại còn lấy máy ra chụp để làm nền điện thoại.Đại Bảo đi nhanh tới.

-Sắp có buổi thầu khu đất ở thành phố C,chúng ta sẽ tham gia chứ?

-Cậu thấy ổn thì cứ làm!

-Dạ,mà anh đang chuẩn bị đi đâu à?

-Tiểu từ kia lại gây chuyện,không đi không được.

-Haha...Có vậy mới là thiếu gia của Vương gia chứ!

Đại Bảo cười,Vương Thành Long cũng cười nhẹ rồi nhanh chóng rời đi.

Chiếc xe đen sang trọng đậu trước cửa trường.Vương Thành Long bước xuống đi thẳng đến phòng giám hiệu.Lâm Tú Vi đang ngồi nói chuyện với Phạm Anh,luồng khí lạnh bỗng lướt qua như hút cô quay lại.Chạm mặt hắn,cô tò mò không biết có chuyện gì,hơn thế là lo lắng.Hắn mà láo loạn ở đây thì cả đời cô không biết chui vào đâu.

-Cậu Vương,mời ngồi.

Vương Thành Long khẽ gật đầu,cởi cúc áo vest,lướt nhìn Vương Thiên Tú đang ngồi trầm mặc đứng hơn là gương mặt sắt đá bên cạnh.Hắn ngồi xuống,Vương Thiên Tú quay sang nhìn hắn nheo mắt lại,miệng cười đến tận mang tai.Người ngồi bên cạnh là Lương Vãn-chủ tịch tập đoàn Lương thị và nam sinh vừa bị đánh Lương Huy.

-Về chuyện trò Thiên Tú đánh tôi thấy cần được kị luật.

Hiệu trưởng ngồi nhìn hai bên.Giọng nói hơi khó xử,pha chút luống cuống.

-Tôi thấy phải hạ hạnh kiểm,làm sao một ngôi trường danh giá như thế lại tồn tại sinh viên tàn bạo đến vậy chứ!

-Con ông trên người mà,chỉ là thấy ngứa con mắt lên ra tay giúp thôi.

Vương Thiên Tú nóng mắt đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Lương Huy.Nhưng sau cái nhìn đầy sát khí của hắn thì cậu ngồi xuống.Hiệu trưởng vì căng thẳng mặt cũng trở nên xanh xao.Ông mà đắc tội với một trong hai thì mạng này chưa chắc đã giữ nổi chứ đừng nói còn ngồi nguyên ở ghế hiệu trưởng này.

-Vương tổng,cậu nói xem,em cậu đánh gãy mũi con tôi,cậu định giải quyết thế nào đây!

Lương Huy không dám lên tiếng chỉ khép nép sau lưng ba mình.

-Chủ tịch Lương,chi là gãy mũi thôi mà,tôi sẽ cho người bồi dưỡng.Ông cần gì thì cứ nói.

-Hừ...tôi chỉ cần em cậu chuyển đi nơi khác.

Vương Thành Long đứng dậy,cài cúc áo nhìn xuống đáng người béo ục ịch kia.

-Vậy chúng ta kết thúc được rồi,nếu không nhận tôi cũng chẳng còn gì để nói.Hiệu trưởng à,thật khó xử cho ông.Nhưng em tôi chưa làm gì sai hết.

-Cậu...

Lương Vãn giận đỏ mặt.

- Trường này cũng không nên có những kẻ thích nhạo báng người khác.

Nói xong hắn cùng Vương Thiên Tú rời đi. Lên xe, cậu quay sang nhìn Vương Thành Long.

- Anh cho em tới trường bán nha!

- Không được, về chịu đòn của mẹ em đi!

- Aizzz...

Vương Thiên Tú vò đầu thở dài. Nghĩ cái cảnh cậu phải đứng phạt quả là chán mà.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ở nhờ!

Vương Thành Long luôn nhanh chóng giải quyết mọi việc. Ngay cả vụ báo chí, hắn không nhất thiết phải nhúng tay vào. Mọi chuyện đều giao cho Evill giải quyết.

- Chị hai, lâu rồi không gặp!

Evill mở cửa xe đón Lâm Tú Vi đi chợ theo ý của cô. Ngồi trên xe? mắt hướng về bên ngoài. Cũng sắp vào xuân rồi, thời tiết cũng dễ chịu hơn. Không còn những đợt mưa xuân khiến người ta phải vội vã. Thay vào đó là ánh nắng nhẹ nhàng, ấm áp. Tia nắng chiếu qua cửa kính xe, thẳng tới chỗ mà Lâm Tú Vi đang ngồi. Hôm nay cô mặc khá thoải mái. Quần becghi xanh nhạt điểm nhấn là vết cào cá tình cũng với áo phông vừa người màu xanh. Mái tóc buộc cao để lộ vàng trán rộng cùng với gương mặt trắng hồng xinh đẹp. Đôi xanh đan giầy khiến cô thoải mái trong đi lại. Evill như mọi ngày, sơ mi trắng cùng quần âu tôn vóc dáng đẹp đẽ của anh. Thi thoảng cô lại nhìn thấy Evill chú ý vào màn hình điện thoại. Chắc hẳn anh và Đan Đan đang tiến triển rất tốt. Đúng thế, mỗi ngày đều nhận tin tuy có phần nhạt nhẽo nhưng đã là một thói quen của anh. Thấy Lâm Tú Vi hơi trầm tính, Evill nhìn cô qua gương chiếu hậu.

- Về chuyện báo chí, chị không cần lo đâu. Sẽ không còn bài nào được đăng nữa.

- Ừm, mà anh đừng gọi tôi là chị nữa. Nghe kì cục lắm.

Evill đương nhiên hiểu điều đó. Nhưng ngẫm lại khi mình gọi chị nghe cũng vui tai. Hơn nữa, gọi nhiều cũng quen mồm, vừa đúng với chức bậc, lại vừa giúp anh thoát khỏi mất viên đạn của lão đại anh.

- Được, vậy giờ em sẽ gọi tiểu Vi nhưng xưng hô thế nào đây? Mà không chắc em sẽ gọi bất cứ lúc nào, quên thì thôi nhá!

- Xưng anh được rồi, đằng nào tôi cũng không có anh hai.

Evill nhìn qua gương chiếu hậu thấy sự thích thú hiện rõ trên khuôn mặt cô. Là Lâm Tú Vi muốn anh trở thành anh hai cô sao? Evill cũng rất vui, từ bé đã mồ côi, giờ tự nhiên có người muốn làm người thân anh cơ hồ có chút hạnh phúc trong lòng ngực.

- Chị...à tiểu Vi muốn nhận anh làm anh trai?

- Ừm...anh cũng giúp tôi rất nhiều mà.

- Haha...được thôi, em gái...em gái.

Lâm Tú Vi cười tươi, nụ cười đầu tiên mà Evill được nhìn thấy khi cô bước chân vào cuộc sống của Vương Thành Long.

- Hi...chuyện của anh với Đan Đan đến đâu rồi?

- Chị... *liếc nhìn cô* ...quên, chẳng phải do em mà giờ hai có thêm cái đuôi phiền phức sao?

- Cậu ấy tốt mà.

- Cứ cho là thế nhưng thuộc hai thế giới khác nhau, dù thích thì đó chỉ là mơ.

Evill nhìn Lâm Tú Vi rồi nhìn đường. Trong lòng có chút nuối tiếc. Evill cũng đã từng nghĩ tới chuyện mà Lâm Tú Vi nói nhưng chỉ là phút chốc. Anh biết suy nghĩ đấy không nên tồn tại. Có trách chỉ trách thế giới này tại sao chia hai phía? Tại sao lại quan trọng việc môn đăng hộ đối?

Evill đưa Lâm Tú Vi vào siêu thị gần thành phố A.Cô lấy xe đựng đồ rồi vào.Evill nhận chân đùn xe.Dù sao anh cũng hiếm khi mới được đi chợ kiểu này.Cả đời anh có lẽ chỉ làm một việc duy nhất là đâm chém,thậm chí anh còn chưa dám nghĩ tới cảnh sẽ có cô vợ ngoan hiền cùng đàn con quây quần.Bởi công việc của anh đòi hỏi không bị phân tâm bởi bất cứ mối quan hệ nào.Đồng nghĩa với việc nếu anh có vợ con sẽ thêm gánh nặng.

-Chị...

Evill vừa mở mồm đã bị Lâm Tú Vi nhướn mặt lườm nhắc nhở.

-Giờ em sẽ gọi là anh là hai,anh gọi em là em.Rạch ròi rõ ràng,ai vi phạm sẽ chịu hình phạt.Ok?

-Phạt gì?

-Ừm...khi nào nghĩ được em sẽ nói.

Evill cười nhìn cô.Lâm Tú Vi được buổi thoải mái mua đồ,hơn nữa không phải chạm mặt hấn là vui rồi.

-Alo!

Vương Thành Long ngồi trong phòng làm việc,thấy điện thoại đổ chuông lười nhác để loa ngoài?người ngả ra tựa vào thành ghế sofa nhắm mắt thư giãn.

-Bạn tôi,chiều nay tôi về nước,cho người ra đón tôi nhá!

-Có chân tự đi.Tại sao tao phải tốn thời gian chứ!

-Nè...bạn bè từ hồi con đóng bím,đừng tàn nhẫn vậy chứ.

-Mấy giờ?

-Hahaha...tao biết mày không tàn nhẫn mà!Lần này tao về...

Vương Thành Long không để Ứng Kim Hoàng nói hết câu đã dập máy.Vương Thành Long cầm lấy điện thoại,mở lên nhìn gương mặt xinh xắn của Lâm Tú Vi.Tám ảnh đó là lần đầu hấn gặp lại cô.Khi đó đang yêu Hoàng Phong, trên mặt luôn nở nụ cười còn bây giờ thì...

Vương Thành Long thờ dài,nghĩ lại cách mà mình đối xử với cô.Có phải quá cứng rắn không?Hay lí do mà hấn đưa ra để ép cô ở bên hấn là quá tàn nhẫn?Thực chất thì hấn không có khái niệm thổ lộ yêu thương.Nói đúng hơn thì mỗi lần định nói mẩu câu sến sẩm hấn lại nổi hết da gà.

Cánh cửa phòng mở,Lâm Tú Vi bước vào,thấy hấn đang ngả lưng,nhắm mắt nghỉ ngơi,cô không tiện lên tiếng nên đặt nhẹ âu com xuống rồi từ từ đi ra.

-Đi đâu?

Vương Thành Long ngồi lên,nhìn âu com rồi nhìn Lâm Tú Vi đang lén lút. Vừa nghe thấy hấn nói,cô cứng người quay lại cười trù.

-Tôi định đi về!

-Lại đây,ngồi đi!

Lâm Tú Vi cau mày,hôm nay thấy Vương Thành Long nhẹ nhàng tự nhiên thấy lo lắng.Vương Thành Long mở hộp com nhìn bát bún riêu tự dưng thấy lòng vui mừng khó tả.

-Ừm...tôi có bài tập về nhà...

-Tối nay nấu bữa tối cho ba người.

-Có khách sao?

Lâm Tú Vi hơi ngạc nhiên,lại vừa lo sợ.Nhờ hấn làm hơi quá thì cô mất mặt là cái chắc.Và lại cô không thích có người lại vào nhà.Hả?Cô đang suy nghĩ gì vậy?Dù sao cũng là nhà của hấn,việc gì mình phải nghĩ ngợi chứ?

-Người quen!

-Còn Evill?

-Nếu em muốn thì nấu cả.

Lâm Tú Vi cười tươi nhìn hấn.Bây giờ ít nhất cũng có người trò chuyện.Chứng kiến cảnh nhìn hai người nói chuyện rồi mình ngồi nguyên chỉ ăn thật nhàm chán.

Vương Thành Long ngẩng lên nhìn Lâm Tú Vi về quai lại.Chỉ có Evill thôi mà,có cần vui đến thế không.

Lâm Tú Vi không muốn ở lâu,nói về chuẩn bị bữa tối rồi chuồn nhanh.

----->

Buổi tối,bữa cơm đã dọn sẵn,Evill lái xe về cùng với một người lái tay-Ứng Kim Hoàng vào.Anh chẳng nề nang ai,xông vào nhà rồi lao nhanh vào bếp.Nhìn cô gái đang cặm cụi liền phì cười.

-Cô bé,em là người khiến tiểu Long của anh tương tự sao?

Lâm Tú Vi nhìn anh không chớp mắt,chỉ đờ người nhìn chăm chăm.

-Lão Ứng anh làm em sợ rồi.

Evill kéo vali vào rồi vào bếp giải quyết cho Lâm Tú Vi Ứng Kim Hoàng đương nhiên cũng ngạc nhiên không kém.Theo lí thì Evill sẽ phải gọi cô là chị hai hay chị đại.Đường này lại gọi là em gái.

-Chú vừa gọi cô ấy là gì cơ?

-À...em quên.Đây là Lâm Tú Vi,em gái mới nhận của em!

-Em gái mới nhận. Vậy sau này tiểu Long phải gọi chú là...

Ứng Kim Hoàng chỉ tay vào Evill cười bí hiểm.Evill tưởng tượng cảnh ngày cưới của hắn với cô.Khi đó hắn sẽ phải gọi anh bằng anh rể...Nghĩ thôi anh đã thấy thú vị.

-Về rồi à?

-Bạn tôi...nhớ mày quá!

Vương Thành Long mặc chiếc áo phông trắng,mái tóc còn ướt bết vào trán quấy rầy.Trên vai vắt chiếc khăn bông dùng để lau tóc.Thấy Ứng Kim Hoàng tiến lại định ôm liền né tránh.Ứng Kim Hoàng ngờ người,khóe miệng giật giật.Lâu rồi mới gặp lại,hắn hoàn toàn không nề mặt anh chút nào.Hơn nữa ở đây còn có Evill và Lâm Tú Vi.Cô lại còn đang nhìn mình cười tủm tỉm nữa,đúng là mất mặt.Vương Thành Long không tions thời gian,gọi hai người ngồi ăn.Lâm Tú Vi nhanh nhẹn lấy cơm.Trông cô như bà nội chợ chuyên nghiệp.Evill và Ứng Kim Hoàng ngồi cạnh nhau thì thoáng lại quay sang cười tủm tỉm như mấy người vừa được chuyển phát nhanh từ bệnh viện tâm thần về.Vương Thành Long cau mày nhìn Lâm Tú Vi cúi xuống ăn kiểu như ngày ngừng,hắn nhìn hai tên bệnh hoạn rồi hắng giọng khiến họ đang cười lập tức thu lại,hiện rõ vẻ mặt nghiêm túc.Đã vậy còn đang nhin cười nên nhìn mặt ai cũng cảm thấy biến thái.

-Hừm..tối nay tôi ngủ ở đâu hả?

Ứng Kim Hoàng vừa ăn vừa hỏi.Lâm Tú Vi giật mình ngẩng lên nhìn rồi quay sang vẫn thấy Vương Thành Long chăm chú ăn.

-Khách sạn!Evill đặt phòng!

-Em biết rồi!

-Không được.Mày thừa biết giường lạ tao sẽ không ngủ được.Mà không ngủ được sẽ bệnh,bệnh thì tốn tiền chữa,rồi nhờ không chữa được chết luôn rồi sao.

-Lão Ứng à,đầu cần nghiêm trọng đến thế!

Evill nghe Ứng Kim Hoàng than vãn xong cảm thấy anh thật tào lao.Có mỗi chuyện ngủ thôi mà cũng kéo tận đến chết được.Thật hết nói nổi.

-Chú biết gì mà nói,mau ăn cho xong đi!

Bị anh gặng giọng,Evill bừa bãi tiếp tục ăn.Nghĩ lại cũng không liên quan đến Evill.Dù Ứng Kim Hoàng có bị sao thì đâu quan trọng.Cái quan trọng bây giờ là lát nữa anh sẽ phải đi cùng Ứng Kim Hoàng đặt phòng.Mà đâu có đơn giản thế,đi với Ứng Kim Hoàng đồng nghĩa với việc anh phải xách cả đồng hành lý theo.Không hiểu sao Ứng Kim Hoàng mỗi lần về đều mang đồ như dọn nhà sang đây ở luôn vậy.

-Mày chết đâu liên quan tới tao!

Vương Thành Long nhướn mày nhìn Ứng Kim Hoàng.Hiện tại nếu hắn ở một mình thì anh có thể ở lại.Nhưng giờ có Lâm Tú Vi,hắn không muốn cô phải khó xử.Đặc biệt đối với việc "cá nhân" đương nhiên có người lái chắc chắn việc đi tắm cô cũng phải mất tiếng đồng hồ để canh chừng tên biến thái kia.

-Tiểu Vi à,em nói giúp anh một tiếng.Anh mà bị bệnh thì em sao đỡ đúng không?

Lâm Tú Vi đang ăn đột nhiên bị sặc,Vương Thành Long trừng mắt nhìn anh,Evill phì cười với kiểu nói sến sảm,éo là vừa thốt ra.Hắn nhanh chóng vỗ nhẹ

lưng, tiện thể lấy cốc nước cho cô uống. Anh có bệnh hay chết đâu liên quan tới cô. Lâm Tú Vi tính không can thiệp vào nhưng thấy Ứng Kim Hoàng năn nỉ mãi nên đành mở lời giúp.

- Tôi thấy nên để anh ấy ở lại. Ra ngoài đúng là hơi bất tiện.

- ...

Vương Thành Long không nói gì. Lâm Tú Vi quay sang nhìn hai người đối diện. Người thì hất hất tay thúc giục, người thì nhún vai chịu thua.

- Đẳng nào mỗi lần nấu cho anh đều thừa. Chi bằng thêm một người hán com sẽ tròn chính. Hơn nữa sẽ đỡ lãng phí thức ăn hơn.

Ứng Kim Hoàng nghe cô nói đang vui mừng nhưng rồi khước miệng lại giạt. Cô nghĩ anh ở lại sẽ ăn com thừa sao. Haiz... không sao. Chỉ cần được ở lại thì kiểu gì cũng được.

- Em không bất tiện?

- Không.

Lâm Tú Vi lắc đầu, Vương Thành Long buông đũa, uống nước rồi nhìn Ứng Kim Hoàng.

- Thôi được, cứ ở lại.

Ứng Kim Hoàng cười hớn hở nhìn hán rồi tiếp tục dùng com.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ở nhờ!(-2-)

Mấy ngày sau, Lâm Tú Vi đều phải nấu thêm một phần cho Ứng Kim Hoàng. Nói là không mệt thì đúng là nói dối mà. Lâm Tú Vi bận rộn đến trường như thường lệ. Về lại nấu thêm một khẩu phần ăn đưa tới công ty cho hán và tên ăn bám kia. Giờ giấc của cô cũng không thư thả mấy. Giảng viên Trần cho khá nhiều bài tập. Thiết nghĩ giờ lên tới đại học rồi thì sẽ không còn bài tập về nhà nữa. Ai ngờ bài còn chồng chất hơn trước. Thậm chí cô vò đầu bứt tóc, lên mạng tham khảo, tìm mọi cách, thức đến sáng mà vẫn chưa xong.

Lâm Tú Vi hôm nay đến trường thần sắc hơi mệt mỏi. Tối hôm trước cô phải đợi hai người về dùng com. Cũng tại Ứng Kim Hoàng bắt hán trở đi ngao du cho biết nơi với lý do lâu rồi không về nước, ít nhất một số nơi chắc sẽ thay đổi không nhiều. Rồi làm mấy chuyện kiểu như ôn lại chuyện cũ. Vừa ăn com muộn lại còn phải thức học bài làm hai mắt cô mờ dần. Hiện tại mà có tấm nệm ở trước mắt chắc cô ngủ lúc nào không biết.

- Lâm Tú Vi!

Đan Đan từ phía sau gọi to. Phía sau là La Quế Bảo trên tay cầm hai cốc nước.

- Chào cậu!

Lâm Tú Vi vẫy tay rồi bần thần đi.

- Êy... Cậu sao vậy? Tối qua không được ngủ à?

- Đúng đó, trông sắc mặt cậu không ổn lắm.

- Không có gì đâu, chỉ là hơi buồn ngủ chút thôi.

Đan Đan thờ dài, lấy cốc café từ tay La Quế Bảo đưa cho Lâm Tú Vi.

- Uống đi, cậu sẽ tỉnh ngay thôi.

Lâm Tú Vi nhìn cốc nước trên tay Đan Đan rồi nhìn sang tay La Quế Bảo.

- Chỉ có hai cốc?

- Lát nữa mình xuống kia mua cũng được.

- Cứ cầm đi.

Đan Đan dí cafe vào tay Lâm Tú Vi rồi lấy cốc của anh.

-Nè...

-Cậu phải biết nhường con gái chứ!

-Cậu cũng đâu phải con gái!

La Quế Bảo trừng mắt nhìn Đan Đan.Đương nhiên cô đâu có chịu thua,lấy chân giẫm mạnh lên chân anh.Lâm Tú Vi uống xong thấy tỉnh hẳn.Lại nhìn hai người đang chọc ghẹo nhau mà phì cười.

-Hai người lớn chút đi!

-Là cậu ấy.../Do Đan muốn gây...

Anh cùng Đan Đan nói cùng lúc,cô lắc đầu chịu thua.Đan Đan nhâm nhi cốc cafe rồi cười khiêu khích.

-Em đây rồi!

Di Bảo thấy Lâm Tú Vi chạy lại tươi cười.La Quế Bảo nhăn mặt:"Em?" chẳng lẽ hai người lại tiến triển như vậy.Đan Đan vốn không thích Di Bảo bởi cậu ta chỉ là công tử bột hơn nữa quen với gái chỉ có một mục đích-quan hệ,ngoài ra chẳng chút hứng thú.Dí cốc cafe vào tay La Quế Bảo khiến anh giật mình.

-Giờ mới biết Di Bảo đây quen với tiểu Vi của tôi đấy!

Ánh mắt thách thức nhìn Di Bảo rồi kéo Lâm Tú Vi khoác vai.Di Bảo nhếch mép nhìn cô,tay rút túi quần kiêu ngạo lên tiếng.

-Có lẽ tiểu Vi muốn chút riêng tư.

-À...tiểu Đan à,mình định nói với cậu nhưng dạo này bận quá nên...

-Không sao!Thiệt nghĩ cậu không nên kết thân với dạng người này.

Chỉ khổ thân La Quế Bảo,đứng đó thần thờ suy nghĩ như người bị tự kỉ.Di Bảo hoàn toàn không để ý tới lời Đan Đan nói,quay sang Lâm Tú Vi cười.

-À,trưa nay mình đi ăn nha!

-Không phải không được ra khỏi trường sao?

-Thì ở căng-tin.Chỉ cần ăn với em thì ở đâu cũng ngon mà.

Đan Đan nghe xong rùng mình,nổi cả da gà.Lâm Tú Vi nhìn La Quế Bảo hơi khó xử.

-Ừm...chuyện này...

-Không phải em hứa rồi sao?

-Thôi được vậy...

-Giờ em dạy anh mấy nốt nhạc nha.Dự án phim của anh có đoạn phải dùng piano.

Vừa nói,Di Bảo vừa quay sang nhìn Đan Đan cười cười.Lâm Tú Vi rơi vào cảnh khó xử.Chẳng lẽ anh nhờ mà không giúp.Hơn nữa đó cũng chỉ là buổi dạo nhạc bình thường,chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

-Được,vậy chúng ta đi thôi!Em còn tiết học.

Di Bảo cười tít mắt nhìn Lâm Tú Vi.Lâm Tú Vi vẫy tay chào hai người rồi đi.La Quế Bảo từ đầu chí cuối không mở lời,lại nói cảnh Di Bảo khoác tay lên vai Lâm Tú Vi cười cười nói nói khiến người anh như bùng cháy.Đan Đan đương nhiên khó chịu vì anh chẳng nên tiếng.Hích vai anh rồi hếch mặt.

-Sao vậy?Người ta đi rồi nhìn gì nữa.

La Quế Bảo cau mày nhìn Đan Đan.

-Azì...thật là...

Bắt chợt dí cốc nước vào tay Đan Đan,La Quế Bảo bực dọc bỏ đi.

-Nề...tôi làm gì chứ!

Đan Đan hét lớn,khiến mấy đám sinh viên nhiều chuyện quay lại hóng.Cô càng nóng mặt.

-Mấy người rảnh quá hả?

Cô trừng mắt quát,mấy đám đó lập tức quay ngoắt đầu đi còn cô dậm chân bực tức vào lớp.

-Con rớt cuộc là có đi học không hả?

Vương Uyên đứng trước cửa Vương Thiên Tú quát lớn.Tối hôm trước mới nói mấy câu mà cậu đã nhốt mình trong phòng.Còn nói không đi học rồi sẽ theo nghiệp anh họ Vương Thành Long.

-Em nói nhỏ cho mẹ ngủ.

-Chị xem đây,nó nói muốn làm mafia.Vậy có tức không chứ!

-Từ từ nói cho nó hiểu.Mà tiểu Tú làm như vậy đâu phải lần đầu.Cứ để nó nghĩ một bữa,bữa sau ắt sẽ đi học.

-Không thể để nó ngang như vậy được.

Lệ Quyên-mẹ Vương Thành Long lắc đầu chịu thua.Cái cảnh mẹ chín con mười,cả hai đều ngang như nhau thì có trời mới dẹp nổi.Bà nhắc nhở bà Tú chuyện nhà rồi đến cửa hàng làm việc.

-Tiểu tử,con mau ra cho mẹ!

Vương Uyên đứng đs tức đến tá hỏa.Thằng con này tại sao cứng đầu đến thế.Cô hét chịu nổi,lấy chìa khóa dự phòng mở cửa.Tròn mắt nhìn phòng trống trơn,lại còn để tờ giấy trên mặt bàn.

"Nữ hoàng,mẹ đã đến muộn!

Game over! ^3^"

Vương Uyên cạn lời.Đúng bao giờ cô cũng đến muộn hơn Vương Thiên Tú một bước.Đứa con này khiến cô nghĩ chẳng trông chờ được gì.Haiz...cái số của tôi!

-Tiểu tử đáng chết,đợi đến lúc ta gặp được con!

Cô vò nát tờ giấy trong tay.Tính tình Vương Thiên Tú cơ hồ không giống ai trong nhà.Đúng hơn là tính tình tạp nham.Một chút lạnh lùng như Vương Thành Long trên khuôn mặt,chút thờ ơ của mẹ ở phong cách,chút nhân hậu của bà nội,và chút lãnh đạo của bác gái Lệ Quyên.Có lẽ tính cách thật tồn tại trong con người cậu là dễ thương và tình nghịch.Hai mươi tuổi đầu nhưng cậu luôn cư xử như con nít.Luôn thích trêu chọc bà mẹ nghiêm khắc.Đôi lúc lại thích ngồi cạnh bà nội tâm sự chuyện đời.Tóm lại,lúc nào cậu thích thì cậu đổi trạng thái.Hoàn toàn không ai biết trước được phản ứng của cậu.Cũng như việc giúp Lâm Tử Vi vậy.

Hiện tại cậu lái chiếc phân khối lớn Diavel của hãng Ducati nổi tiếng phóng quanh thành phố.Cuối cùng thì dừng lại ở tập đoàn Vương gia.

Cậu xuống xe,cởi bỏ mũ rồi vuốt vuốt mái tóc vàng thu hút chú ý từ mọi phía.Bước vào sảnh,nhìn xung quanh,cậu đi chuyển thẳng tới thang máy dành riêng cho nhân viên cấp cao.Đi thẳng tới phòng tổng giám đốc.Ngó sang thấy Diệp Anh đang cặm cụi,cậu chạy lại tươi cười.

-Chị xinh đẹp,cho em chút đồ ăn vặt nha!

Diệp Anh vốn theo Vương Thành Long đã lâu nên ngườid nhà cậu có phần quý mến.Vương Thiên Tú lần đầu gặp cô khi năm tuổi đã gọi cô là chị xinh đẹp.Vì thế thói quen này không thể bỏ được.Hơn nữa cậun cũng rất quý Diệp Anh.Lại khá thân thiết vì mỗi lần đến chị đều mang thứ gì đó cho cậu.

-Em không phải đi học sao?

-Em chuẩn bị đi bụi!

Diệp Anh không nhịn nổi cười lắc đầu.Lần nào mà cậu bị mẹ mắng sẽ đến đây rồi nói đi bụi,không bao giờ về nữa nhưng rớt cuộc những ngày ấy đều là ở nhà Vương Thành Long cả.

-Chú thân yêu...!

Vương Thiên Tú nháy mắt với Diệp Anh rồi vào phòng.Vừa đi vừa hét lên như người bệnh.Ứng Kim Hoàng đang ngồi bàn công việc cũng sững sờ nhìn ra.Vừa thấy cậu quý tử anh đã cười ngất ngèo.Tiếp theo đó là màn ôm hôn nồng thắm khiến Vương Thành Long nổi da gà.

-Tiểu tử,bỏ ngay từ chú đi!

-Haha...nè,đừng nói ở trường người ta nghĩ mà là chú của tiểu Tú nhá!

-Chuẩn rồi,dù sao anh cũng già hơn em.Kể ra chú cũng rất hợp nha!

-Hahaha...

Ứng Kim Hoàng ngồi cười không ngắt được mồm.Cũng tại tiểu tử này mà cả trường cứ nghĩ hần là chú thay vì anh họ.Cũng đúng thôi,lúc nào đến trường cũng kêu bằng chú thử hỏi ai không tưởng cho nổi.

Vương Thành Long liếc mắt lườm hai người đang ngồi cười trước mắt.Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.Vương Thiên Tú và Ứng Kim Hoàng ngoan ngoãn ngồi nguyên chỉ có điều về mặt lúc này của hai người làm Vương Thành Long muốn cảm dao mà rạch mồm họ ra.

-Lại không đi học nữa?

-Em hôm nay không hứng thú.

-Không hứng thú?Vậy để anh đích thân cho cậu vào trường huấn luyện.Vào đó rồi sẽ tăng sự hứng thú gấp đôi.

Vương Thiên Tú há hốc mồm.Cả đời này cậu không sợ gì chỉ sợ sẽ bị bắt học trường huấn luyện.Vào trong đó sẽ phải cắt đầu đinh,suốt ngày chỉ học,học,và học.Hơn nữa xung quanh không một thiết bị điện tử.Nếu cho cậu vào đấy thà để cậu tự tử còn nhanh hơn.

-Anh...

-Thôi được rồi.Coi như hôm nay tiểu Tú nghĩ đi chơi với tao.Dù sao thì cũng lâu rồi hai anh em tao không gặp nha.Phải không tiểu Tú?

Vương Thiên Tú đương nhiên rất vui.Gật đầu lia lịa nhìn Vương Thành Long đang cau mày.

-Đúng,anh họ cứ coi như thế đi.

Vương Thành Long lắc đầu rồi nhìn vào máy tính.Một lát sau,Diệp Anh mang đồ uống cùng mấy gói khoai tây rán vào cho Vương Thiên Tú.

-Diệp Anh,lần sau không cần làm vậy.Ở đây là công ty,muốn ăn để tự nó đi lấy.

-Vâng.thưa tổng giám đốc.

Vương Thiên Tú mặt méo xệ,cơ miệng giật giật.Có cần phải kẹt sĩ đến thế không.Cũng chỉ là vài cái bánh thôi mà.

"Ring...ring...ring!"

Chuông điện thoại Vương Thành Long vang lên,cậu đang ngồi ăn bánh chợt quay sang nhìn.

-Alo!

-Tiểu Tú sao?

Vương Thành Long nhếch mép cười nhìn Vương Thiên Tú.Không phải nói Vương Thiên Tú bỏ ngay túi bánh xuống,chạy lại trước bàn làm việc của Vương Thành Long.Ánh mắt mở to hết cỡ kiểu dễ thương chết người nhìn hần.

-Không có,nếu bắt được cháu sẽ chuyển phát nhanh về cho cô.

-Vâng,cô yên tâm!

Nói xong Vương Thành Long cúp máy,Vương Thiên Tú thở dài nhẹ nhõm.Cảm thấy ở đây không an toàn,cậu tạm biệt rồi đi tới Vương bang.

Vừa vào khu tập bắn,Vương Thiên Tú đã gặp người nhìn Lục Bằng đang dạy võ cho một cô gái trên sân.

-Này,chị kia là ai vậy?

Vương Thiên Tú hỏi một người đang tập bắn lại hỏi.

-Tiểu Vương,đó là sư tỷ tiểu Ly.Lục ca đang huấn luyện để trở thành sát thủ.

Nói xong,Vương Thiên Tú phát phát tay ra hiệu.Người kia rồi đi.

-Lục ca!

Vương Thiên Tú gọi,vừa thấy Lục Bằng quay lại,anh giơ tay vẫy vẫy.Thấy vậy,Lục Bằng cùng tiểu Ly tiến lại.

- Tiểu Tú,cậu đến đây làm gì?

- Em đến tập luyện chút thôi.Mà đây là?

- Tôi tên Đường Gia Ly.

- Chào chị,em tên Vương Thiên Tú.

- Thì ra đây là tiểu Vương.

- Haha...không cần phải gọi thế.Chị cứ gọi như Lục ca được rồi.

Tiểu Ly cười trừ,trong khi đó thì Lục Bằng chuẩn bị súng cho Vương Thiên Tú.

Vốn dĩ Vương Thiên Tú lúc rảnh rỗi đều đến đây để Lục Bằng dạy.Sau một thời gian thì tài bắn của cậu khá hơn rất nhiều.

- Tiểu Ly,cô nhìn cho kĩ.Thời gian sau nhất định phải học được cách bắn này.

Tiểu Ly gật đầu.Vương Thiên Tú đứng trước vật cản là bụi nhìn sau đó mới đến tấm bia.Tiểu Ly nhìn thấy cách bắt này lần đầu là của Lục Bằng như cô chưa bao giờ nghĩ chàng trai hai mươi tuổi còn đang học mà làm được.Vương Thiên Tú cầm súng lên,ngắm nghía vài đường.Cậu đứng nghiêng người,một tay cho túi quần,tay kia chìa thẳng súng về phía trước.Thần thái không khác gì một sát thủ.Ánh mắt neho lại hình viên đạn.Tiểu Ly hoàn toàn bị cậu lôi cuốn,cô nhìn chăm chăm vào khẩu súng trên tay.

"Bằng".Vương Thiên Tú lắc nhẹ cổ tay,viên đạn đi vòng qua bụi nhìn đâm thẳng vào tâm của tấm bia.Xong xuôi cậu đặt súng xuống.

- Khả năng không tồi!

Lục Bằng khen,cậu cười tí mắt.Còn tiểu Ly ngờ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra.Cũng đúng thôi,cô mới chỉ biết Vương Thiên Tú mà cậu đã giỏi đến thế.Đợi đến khi biết rõ về cậu không biết cô còn phải ngây người bao nhiêu lần nữa.

----->

Bữa tối!

Lâm Tú Vi như thường lệ về nhà sớm để chuẩn bị bữa tối.Cô vừa bước vào cửa đã thấy cửa mở.Chột dạ sợ có người ăn trộm nên cô hơi ghé mắt nhìn.Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ mình cô và Vương Thành Long biết mánh mǎi để vào ngôi biệt thự.Bảo mật ở đây không một ai có thể phá.Nếu nói là trộm thì khả năng rất thấp.Cô hít một hơi thật sâu rồi bước nhẹ vào căn nhà.Vừa vào đã nghe thấy tiếng nước từ nhà tắm vọng ra.Lâm Tú Vi thờ phào,nhưng rồi lại giật mình.Vương Thành Long không bao giờ tắm ở nhà dưới.Và lại Ung Kim Hoàng đi công chuyện với hắn nên chắc chắn không phải anh trong đó.Cô tiến vào bếp cầm chiếc chảo ra đứng chặn cửa phòng.

- Tên vô lại nào dám nện vào đây hả?

Đứng đó chầm ngâm,rất cục tiếng nước cũng ngừng.Vừa bước ra,Lâm Tú Vi đã hét toáng lên khi chỉ nhìn thấy đối phương cuốn mỗi chiếc khăn tắm mỏng manh,trông như sắp tụt xuống đến nơi.Đương nhiên người kia cũng hoảng loạn,nhìn chăm chăm chăm cô rồi nhìn xuống thân dưới mà hét.Lâm Tú Vi luống cuống cầm chảo đập mạnh vào trán cậu.Lại còn cầm con dao gọt hoa quả lia qua tay cậu vì tưởng kẻ biến thái nào.

- Cô làm cái quái gì thế?

Cho đến giây phút này Lâm Tú Vi mới bình tĩnh lại,Vương Thiên Tú được trận đau như búa bổ.Cậu trở vào phòng mặt bộ đuôi đi ra.Lâm Tú Vi chưa hết bàng hoàng còn đang ngồi lỳ ở ghế.

- Cô là ai?/Anh là ai?

Vương Thiên Tú cau mày nhìn người trước mặt.Trông có vẻ quen nhưng anh hoàn toàn không ấn tượng cho lắm.Ngồi xuống như ông vua,Vương Thiên Tú nhướn mày nhìn cô.

- Tôi là Vương Thiên Tú,nhà này là của anh họ tôi.

Lâm Tú Vi tròn mắt ngẩng đầu lên.Giờ mới để ý thì ra cậu là người đã cứu cô hôm trước.Giờ lại đi đắc tội thật là không biết chui mặt vào đâu.

- Tôi...tôi xin lỗi.Tại anh vào đột ngột nên tôi.

- Không sao.Dù sao thì tôi và cô hình như bằng tuổi.Đừng gọi anh,giảm tuổi thọ.

- Ừm

- Cô không định xử lý vết thương cho tôi?

-Hả?

-Hả gì,là ai làm tôi ra nông nỗi này.

Lâm Tú Vi cúi mặt xuống đi lấy hộp cứu thương lại băng bó cẩn thận cho cậu. Vương Thiên Tú chỉ cảm khư khư cái gương soi mặt mình.Làm như mình đẹp trai lắm vậy.Cũng chỉ là chút đỏ trên trán thôi cũng đâu khiến nhan sắc cậu suy giảm.

Lâm Tú Vi bĩu môi rồi vào bếp làm bữa. Cô đang trong trạng thái muốn chết đi cho rồi.Cậu mà ở lại đây nữa không biết mặt mũi cô phải để đâu.Hon nữa cậu lại học cùng trường.Nghĩ tới thôi đã khiến Lâm Tú Vi chán ngán.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Còn ở đây,mỗi ngày đều phải đưa cô ấy đi học!

Lâm Tú Vi hôm nay dậy rất sớm,4 giờ sáng,cô chui từ người Vương Thành Long ra và nhẹ nhàng đi xuống.Trong nhà mọi người vẫn đang ngủ,cô chui xuống bếp lần bữa sáng. Thật ra việc làm bữa sáng không phải nhiệm vụ của cô chỉ là hôm trước thấy La Quế Bảo hơi trầm mặc ngồi trong lớp.Và lại anh đã giúp cô rất nhiều mà vẫn chưa có dịp báo đáp.Cô thừa hiểu tại sao anh không thích cô tiếp xúc với Di Bảo.Có lẽ vì muốn tốt cho cô và cũng chỉ vì anh ta làm quá nhiều chuyện điên rồ khiến người ta không còn tin tưởng lúc nào thật lúc nào giả.

Cô lúi trong tủ lạnh ra mấy củ cải đường rồi thêm chút chân giò đã được làm sạch.Bác nòi nhen,Lâm Tú Vi hầm chân giò với củ cải,thêm chút gia vị cho vừa miệng.Lâm Tú Vi lấy vào một âu com rồi nhanh chóng bỏ vào túi xách.Tất nhiên cô không muốn Vương Thành Long biết chuyện này.Ai mà biết được hẳn sẽ nổi trận lôi đình kinh khủng đến mức độ nào khi biết cô đem đồ ăn cho người ngoài thay vì cho hắn.

Xong xuôi cũng đã 5 giờ sáng.Lâm Tú Vi mệt mỏi lên phòng.Vốn định lên giường ngủ thêm chút nữa nhưng nhìn thấy Vương Thành Long đang nằm chỉ sợ lúc cô chèo lên không may đông giường hẳn dậy.Khi đó người bị chèn ép cũng chỉ là cô.Lâm Tú Vi mệt mỏi chui vào tủ đồ nằm gọn như con mèo mà ngủ.Cũng dễ hiểu,phòng thay đồ của hắn to ngang cái phòng ngủ.Trong đó đồ đạc được chia đều theo kiểu đồ đi làm,đi chơi,đi tiệc,...Dù đã vào mấy lần để lấy đồ nhưng cô mỗi lần vào không hết bàng hoàng.Cô chui dưới khu đồ đi làm,kéo xuống chiếc áo vest màu đen xuống đắp.

Đúng giờ,Vương Thành Long mở mắt nhìn sang bên cạnh.Khẽ nhả mầy vì không thấy gương mặt mồm mồm kia.

-Dậy sớm vậy sao?

Thường thường sẽ là hắn nằm ngắm nhía hay trêu đùa với tóc của cô thì cô mới dậy.Vậy mà hôm nay tự nhiên lại chăm đến lạ.Vào phòng xả nước tắm qua loa,hắn nhìn chiếc bàn chải vẫn còn khô,khăn mặt không có gì gọi là đã dùng.Vương Thành Long càng nóng ruột hơn.Trong đầu của Vương Thành Long bây giờ toàn nghĩ tới việc cô bỏ trốn.Cảm giác đấy khiến hắn như muốn đốt nhà,giết người.Hậm hực đi vào phòng thay đồ,Vương Thành Long tiến lại lấy quần áo đi làm.Vừa lấy được bộ màu xanh nhạt,gương mặt Lâm Tú Vi thò ra.Chiếc áo đủ to để che người cô để hở bắp chân trắng nõn.Gương mặt hồng hào nhưng nhìn tư thế thì...Không phải chỗ chật quá mà cô nằm co ro y như con tôm bị luộc chín chứ?

Đứng trầm ngâm một lúc,Vương Thành Long ngồi xuống ghé sát vào tai Lâm Tú Vi rồi quát lớn.

-Lâm Tú Vi!

Cô đương nhiên được trận hoảng hồn.Ngồi bật dậy,thấy gương mặt đen sì của Vương Thành Long đang chăm chăm nhìn mình.Đơ như tượng,nhìn lại Vương Thành Long chăm chăm.

-Em còn không định dậy?

Lâm Tú Vi lập tức đứng dậy,định đi ra ngoài thì bị Vương Thành Long kéo lại,nhấc lên ngồi trên bàn trang điểm.Mặt cô trắng bệch sợ hãi.

-Nói xem tại sao lại ngủ ở đây hả?

-Tôi...tôi...

-Còn không chịu nói?

-Thật ra thì tôi chỉ đi vệ sinh...sau đó...sau đó sợ anh thức giấc nên vào đây ngủ!

-Thật sao?

Ly tâm Vương Thành Long giãn ra,khóe miệng cư nhiên nở nụ cười bí hiểm nhìn cô.Thì ra cô là vì sợ hắn không ngủ đủ giấc nên mới làm vậy,nhưng tất nhiên hắn cũng không thích cô làm vậy.Sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của mình.Lâm Tú Vi định tụt xuống,thì bị Vương Thành Long nhấc bộ quần áo vào người,cùng chiếc cà vạt.

-Hà...hà?

Lâm Tú Vi giật giật môi, không lẽ hần biến thái tới mức bắt cô phải thay cả đồ chứ? Và lại lớn ngồng ngồng ngày ngày như thế này còn bắt cô phải thay đồ, khôn còn gì để nói?

-Thay đồ!

Giờ mắt cô không thể mở to hơn được nữa. Hai má đỏ như quả cà chua sắp bùng nổ ra vậy. Lâm Tú Vi tay run run cầm quần áo lên tay. Vương Thành Long cười bí hiểm nhìn cô gái đang luống cuống trước mặt mình. Hần đứng nguyên lộ thân trần trước mặt cô. Lâm Tú Vi nhắm mắt mặc chiếc áo vào. Cô mặc mãi mà không thấy cánh tay của hần chui vào. Mở mắt ra, mặt Vương Thành Long trầm hằm trong chiếc áo trắng, cô gỡ xuống, chạy ra phía sau mặc vào. Mặc xong chiếc áo vest, Lâm Tú Vi thắt chiếc cà vạt ngay ngắn. Nhìn xuống chiếc quần ngủ của hần. Cô chán chừ nhìn chăm chăm, giờ cô chỉ muốn chui xuống lỗ mà chết.

-Em định để tôi mặc kiểu này đi làm?

Lâm Tú Vi trừng mắt nhìn hần. Cô thoáng chốc cup mắt xuống chạy nhanh về phía phòng tắm hét lớn.

-Tôi muộn học rồi.

Vương Thành Long cười tít mắt. Hần biết để cô làm vậy có hơi quá đáng thật nhưng sớm muộn cô cũng sẽ phải làm vậy, vấn đề lớn nhất bây giờ chỉ là thời gian để cô tiếp nhận được con người của hần. Đến khi đó không phải hần ép buộc cô nữa mà sẽ là cô tự nguyện. Nghĩ đến đây thôi là tâm tình hần trở nên nực lửa.

Lâm Tú Vi được phe ngại thối mặt, nhanh chóng thay đồ rồi bước xuống nhà. Vừa xuống đã thấy Vương Thiên Tú ngồi ở ghế sofa chồm chuệ vát chân, tay cầm điện thoại chơi game gì đó. Dáng người thông thả ngả ra sau, nói chính xác hơn là thân ảnh bây giờ của cậu chẳng khác gì Vương Thành Long. Không hổ danh là người nhà Vương gia. Rốt cuộc như nhau cả.

Cô khẽ ngồi xuống, liếc nhìn sang Vương Thiên Tú, cậu thậm chí coi cô như không khí. Lâm Tú Vi vốn dĩ định cảm ơn chuyện hôm trước cậu đã giúp đỡ nhưng có vẻ Vương Thiên Tú chẳng mấy may quan tâm.

-Khụ...Khụ...

Lâm Tú Vi ho khan vài tiếng mong cậu quay lại. Như thế sẽ bắt chuyện dễ dàng hơn. Trái với ý nghĩ cô. Vương Thiên Tú vẫn ngồi, Lâm Tú Vi kho han vài tiếng nữa nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

-Này cậu!

Lâm Tú Vi cong môi lên nhìn rồi đổi sang mặt ngây thơ trong sáng. Vương Thiên Tú chỉ nhướn mày lên nhìn một lúc rồi lại cúi xuống.

-Chuyện hôm bữa cảm ơn cậu, tôi...

-Chỉ là ngứa tay thôi, không cần cảm ơn!

-À...à...ra...vậy...

Lâm Tú Vi nhếch môi, gương mặt méo mó nhìn cậu. Chỉ là người ta ngứa tay muốn kiếm chuyện chứ đâu có lòng tốt đến thế. Sai quá, sai quá rồi!

Lâm Tú Vi thờ dài ngồi thẫn thờ nhìn cầu thang. Giờ cô chỉ muốn tên biến thái kia xuống mau mau. Đối mặt với khúc gỗ trước mặt cô cảm thấy mình cần chiếc phi thuyền tổng khứ tên này về sao hóa. Thật đáng ghét!

-Không ngờ cậu lại là chị dâu họ của tôi.

Lâm Tú Vi tròn mắt nhìn cậu. Hai má bắt đầu phình đỏ.

-Không vì...

-Em còn chưa đi học?

Lâm Tú Vi định giải thích đúng lúc Vương Thành Long bước xuống. Nhìn tên tiểu tử chuyên gây rắc rối kia hần găng giọng hỏi.

-Ày da...Anh biết rồi đấy, mami khóa thẻ của em rồi...

-Học với tiền đâu có liên quan?

-Anh...Trời ạ, em còn phải mua quần áo, chẳng lẽ cứ mặc nguyên bộ đồ này cả ngày, còn phải ăn cơm, rồi đồ xăng, rồi còn tiền...

-Trường không thiếu cơm

-Com của trường rất khó ăn đấy,không tin hỏi cậu ấy.

Vương Thiên Tú dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Lâm Tú Vi,cô bị dồn vào tình huống khó xử.Vương Thành Long quay sang nhìn cô.

-Thật ra...thật ra thì com có hơi khó ăn.Đối với một người hay ăn ngon chắc chắn sẽ khó nuốt.Tôi quen rồi nên cảm thấy bình thường.

Vương Thiên Tú cười cười coi như câu trả lời của cô rất tốt.Ngược lại,Vương Thành Long mặt tối sầm nhìn cô.Chính cô đã phản bội lòng tin của hắn.Vương Thành Long đoán chắc cô sẽ theo phe hắn ai ngờ...Cũng đúng thôi,cô không thể nói không lên được.Vương Thành Long móc ví ra đưa sấp tiền năm trăm nghìn cho cậu trước gương mặt ngạc nhiên của Lâm Tú Vi.Chỉ là tiền tiêu vặt thôi mà,không nhất thiết phải đưa nhiều đến vậy chứ.Cả đời cô chắc chưa bao giờ được cầm số tiền lớn như vậy trên tay chứ đừng nói là tiêu hết.

-Nhận tiền rồi thì chờ tiểu Vi đi học!

-Hả?/Hả?

Lâm Tú Vi chưa hết ngạc nhiên này đã phải hứng chịu một áp lực khác nữa.Thường ngày cô để Vương Thành Long đưa đi đã là quá lắm rồi,gì phải ngồi chung xe với khúc gỗ này chắc cô hóa điên mất.

-Ngày nào còn ở đây,ngày đó em đều phải đưa cô ấy đi học.

-Anh à...Em còn phải...

-Sao hả?Ngoài việc đi học ra em không cần phải đi đâu hết.

-Nhưng mà...

-Không được thì hoàn tiền,về nhà!

-Anh làm vậy chẳng khác nào giam lỏng em!

-Cứ như vậy,không cần tranh cãi nhiều.

Vương Thành Long nói xong nhìn Lâm Tú Vi rồi liếc mắt qua Vương Thiên Tú.Cậu mặt mày méo mó,đương nhiên cậu hoàn toàn hiểu được.Đưa cho cậu một sấp tiền rồi bắt cậu ở nhà.Chỉ bằng cho tiền vào tù kính rồi bắt cậu ngắm nghĩa còn đỡ ngứa tay hơn.Lâm Tú Vi cũng chẳng khác gì,cô coi như là bị giam lỏng.Vương Thành Long một mũi tên bắn hai đích.Vừa có thể quản thẳng em quậy phá lại vừa chắc rằng Lâm Tú Vi được an toàn khi ở trường.Hơn nữa,nổi lo lắng lớn nhất của hắn-cô sẽ không bị mấy thằng trong trường bắt nạt.

-Còn không mau đến trường.

Vương Thành Long dừng lại nhìn hai người dờ dằng sau.

-Còn nữa,em đi xe cho cẩn thận,nếu Lâm Tú Vi có mệnh hệ gì,tự em biết hậu quả.

-Nè...nếu có tai nạn chẳng phải người anh nên lo lắng là em sao?

-Tự làm tự chịu.

-Ayz...Thật là tức chết mà!

Vương Thiên Tú hậm hực ra xe,sau khi Lâm Tú Vi đội mũ,ngồi ngay ngắn lên xe,Vương Thiên Tú lái xe với tốc độ theo cậu nghĩ là rùa bò.Tất nhiên khi Vân Du đưa Vương Thành Long được quãng xa,Vương Thiên Tú vắn ga hết cỡ,phóng bạt mạng tới trường.Phi thẳng đến giữa sân,Vương Thiên Tú bước xuống xe vuốt vuốt mái tóc hơi vàng khiến bao nữ sinh ngã gục ngay tại chỗ.Lâm Tú Vi hoảng hồn,gương mặt trắng bệch.Không trách cô được,vừa trải qua cỗ máy chết người cùng với cậu kia mà.Thậm chí cô còn tưởng mình mất xác ở đâu rồi.

Đám đông xì xào,được đà bàn tán.

-Ây zô,con người này thật là thâm độc.Hết cặp với anh giờ lại đến người em.

-Thì người ta cũng cần tiền để buôn trải mà,hứ...rẻ mạt.

-Mấy cậu nói hơi quá,muốn vệt hóa thiên nga nhanh nhất chỉ có cách này là nhanh nhất,tớ nói đúng chứ?

-Hahaha...thật vậy sao,hình như vẫn còn mùi bùn dính trên người cậu ta.

Vương Thiên Tú nhìn qua Lâm Tú Vi đang khó xử,chán ghét nhìn mấy đứa quây vào như lũ nhặng bấn thiêu.

-Mấy người hết chuyện làm hả?Cái gì mà bấn thiêu,chính tôi cảm thấy mấy người hơi hám đấy.Phiền phức!

Nói xong, Vương Thành Long lái xe để chỗ khác, Lâm Tú Vi lững thững bước vào lớp. Đám đông bị chửi không nể mặt mũi ai cũng giải tán. Đến trưa, Lâm Tú Vi mệt mỏi ngồi ở bàn đá cạnh căng tin. La Quế Bảo vừa lúc tới tay cầm hai chai nước cam vừa mua.

- Cho cậu này!

- Cảm ơn.

Lâm Tú Vi cầm lấy, mở ra uống. Mãi đến giây phút này, cô mới nhớ còn âu canh chưa đưa cho anh. Lâm Tú Vi lấy từ cặp ra âu canh.

- May mà vẫn còn ấm!

- Gì đây?

- Cái này mình làm cho cậu, coi như đây là bữa ăn thứ nhất của mình đi! Mình đã thức dậy rất sớm.

Lâm Tú Vi đẩy âu canh lại chỗ anh.

- Cậu không nhất thiết phải làm vậy, có thể ăn ở căng tin như Di Bảo mà.

- Cậu với Di Bảo đâu giống nhau. Ăn đi không nguội.

- Cậu không ăn à?

- Thật ra lát nữa sau khi hết tiết mình có tiệc nên...

La Quế Bảo nhìn cô. Lòng ngực cứ nhiên đập nhanh. Cảm giác này là gì đây? Mọi lần ngồi cạnh cô đâu có cảm giác này? Cũng tại cô nói anh không giống Di Bảo làm anh ngượng chín mặt. Lại xen chút hạnh phúc lan tỏa, ngày hôm nay coi như là may mắn nhất đời anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dị ứng

Sao hả? Vừa miệng chứ?

Lâm Tú Vi chống tay lên bàn, mắt sáng lên nhìn La Quế Bảo. Anh đặt đĩa xuống, nhìn âu canh sạch sẽ, gương mặt nghiêm trọng nhìn Lâm Tú Vi khiến cô hơi lo lắng.

- Không đùa chứ, cậu đã ăn hết rồi đó nha!

Nhìn trán Lâm Tú Vi nhăn lại, La Quế Bảo không nhìn được phì cười.

- Hahaha... Tớ còn chưa nói gì mà, canh thực sự rất ngon.

- ...

Cô nhìn anh giờ ngón tay cái lên vui mừng hết cỡ.

- Cậu nấu cho mình ngon như vậy, sau này nhất định sẽ đưa cậu tới một một nơi.

- Nơi nào?

- Một nơi... rất đặc biệt với tớ!

La Quế Bảo nhìn bầu trời trong xanh, hương vị tết đang lan tỏa khắp thành phố A.

Lâm Tú Vi về nhà nhìn hai người đang ngồi ghế sofa, vừa thấy Lâm Tú Vi về, Ung Kim Hoàng đã nhao nhao như người sắp chết.

- Cô đây rồi, mau đi làm thứ gì ăn đi. Hai chúng tôi đói rồi.

Ung Kim Hoàng trước khi ngồi vào ăn nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ. Ai biết được cô sinh viên này lại nấu những món bình dân khiến anh chán ghét cả những đầu bếp nổi tiếng của mình. Vương Thiên Tú cũng không ngoại lệ. Thường ngày chưa bao giờ cậu ăn bữa cơm chỉ với ba món: rau, cơm, mặn. Nhưng

ăn cơm mà cô nấu cơ hồ có sự thích thú. Ăn rất vào miệng, vị cũng trở nên bình dân. Cậu liếc nhìn Lâm Tú Vi đang đứng nhìn mặt ở đây mong chờ một câu trả lời tốt.

- Xin lỗi nhưng phận sự của tôi chỉ nấu bữa tối. Các bữa khác tôi không đảm nhận.

Dứt lời, hai người ngồi ghé há hốc mồm nhìn cô. Không phải chứ, cô mà không nấu thì họ chắc chắn sẽ chết đói cả lũ. Lâm Tú Vi bỏ cặp xuống rồi vào bếp hâm nóng thức ăn mang cho hắn. Tiếc là sự thương hại của cô không cho phép mình để hai người kia phải nhịn đói. Cô cố ý chừa chút cơm với canh lại, trong tủ còn đồ ăn mặn nên chỉ cầm âu thức ăn đi ra ngoài.

- Ê...ê... Cô không định phũ phàng thế chứ?

- Anh có chân chứ đầu què. Đầu óc thông minh tới vậy không phải không tự biết gọi đồ ăn cho mình chứ?

Đương nhiên Ứng Kim Hoàng không biết nấu cơm. Từ nhỏ đến lớn anh ăn đủ khẩu vị ở tất cả mọi nơi. Đầu bếp dù nổi tiếng cỡ nào cũng chỉ được anh dùng một lần là bỏ. Giờ lại có một cô gái thấp kém từ chối mình. Thật đau lòng! Hơn nữa mấy đầu bếp của anh đều bên anh quốc, kêu họ về đây thì cũng đến bữa tối. Mà anh ghét nhất là gọi món ở ngoài. Dù có tới trăm sao anh cũng vứt bỏ hết. Ứng Kim Hoàng anh mà thừa nhận không thích gọi món bên ngoài sẽ được coi là biện minh, hiển nhiên cô sẽ quy cho anh tội ngu ngốc.

Lâm Tú Vi trừng mắt nhìn anh rồi rời khỏi. Vương Thiên Tú nhướng mắt nhìn cô rồi vứt điện thoại xuống ghế.

- Giờ chúng ta phải ăn gì?

- Tiểu tử thôi, em hỏi anh làm gì?

- Thế giờ ngồi đây chết đói cả lũ à. Hoàng ca, anh phải nghĩ cách gì đi chứ.

Ứng Kim Hoàng ngồi chống cằm suy nghĩ, Vương Thiên Tú nhìn anh rồi thở dài chán nản.

- A...! Có cách rồi.

Đang trong cơn đói kinh niên, nghe thấy Ứng Kim Hoàng có sáng kiến, cậu ngồi sụp dậy nhìn chăm chăm anh.

- Hay là... chúng ta về nhà em đi. Chẳng phải bà cô (mẹ Vương Thành Long) nấu ăn rất tuyệt sao? Lâu lắm rồi không..

- Không được?

- Không... không được? Vậy nhà hàng cũng được. Chỉ cần đích thân bà cô nấu mọi thứ đều...

- Không...

- Nè... tiểu tử, chỗ này không được, chỗ kia cũng không. Rốt cuộc em định làm ma đói hả?

- Chẳng phải Lâm Tú Vi mua mì gói sao? Anh xuống nấu đi!

- Ê...ê, em là đang sai anh sao?

Wang Tian Tu trừng mắt nhìn Ứng Kim Hoàng. Tất nhiên là cậu sai anh. Đường đường nhà anh họ cậu, Ứng Kim Hoàng dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, không có lý gì cậu phải hầu hạ anh cả.

- Đương nhiên.

- Nè tiểu tử, em là người nhỏ tuổi, nên phải phép với các bậc tiền bối chứ?

- Nói thẳng ra thì anh đang ăn nhờ... Vì thế...

- Em...

Ứng Kim Hoàng mím môi lườm Vương Thiên Tú. Cậu cũng không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi mắt xanh đang nảy lửa kia. Hai người mắt nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng cũng là Ứng Kim Hoàng đứng dậy vào bếp.

Vừa vào tới, Ứng Kim Hoàng đã sáng mắt như vớ được của. Anh nhìn ra bên ngoài rồi cười bí hiểm.

- Tiểu tử thôi, coi như hôm nay đại nhân không chấp tiểu nhân ngơoi.

Dứt lời, Ứng Kim Hoàng bê bát canh thơm ngon ra bàn ngồi chén hết. Vương Thiên Tú ngồi ngoài hoàn toàn không biết con ma đói đang ăn hết phần của mình. Tầm 7 phút sau, Ứng Kim Hoàng tay xoa xoa bụng, liếm mép.

- Ít nhất cô ta vẫn còn chút nhân tính. Canh ngon như này mà để một mình tiểu Vương ăn đúng thật là keo kiệt mà.

Đang định đi ra, Ung Kim Hoàng nghĩ tới Vương Thiên Tú. Dù sao cũng không thể để cậu nhin đói thế được. Mất còn tiểu tử thối lại đi mách nẻo với tên ác ma kia. Khi đó người hứng đòn duy nhất chỉ mình anh. Loay hoay một hồi, Ung Kim Hoàng lại vào bếp, lục lọi mãi mới thấy gói mì. Tuy sống như người bị "liệt toàn thân" nhưng dù sao cách nấu mì anh cũng biết đôi chút. 5 phút sau, anh mang bát mì với hương thơm ngào ngạt trước mặt cậu. Vứt điện thoại xuống ghế, cậu nhìn bát mì rồi nhướn mày lên nhìn anh.

- Không đùa chứ? Từ nãy tới giờ anh nấu... không không úp có bát mì thôi hả?

- Nè... tôi thường ngày không biết bếp núc, chính vì vậy mà phải nên mạng tìm cách úp mì cho nhóc. Còn muốn gì nữa hả?

- Ừc... úp mì mà cũng tìm bác gỗ?

- Rốt cuộc cậu có ăn không?

- Ăn, anh không ăn?

- Không hứng thú!

Bỏ thiếu gia đây mà phải động vào mấy đồ ăn bình dân đó sao? Ngay cả canh hầm cũng được chọn từ những thực phẩm an toàn và đắt nhất. Chứ nếu không có chết anh cũng chẳng buồn động vào. Tóm lại là giờ anh đã ăn lo, quay sang nhìn Vương Thiên Tú mà anh phải cố nhịn cười. Ai mà biết đề tên tiểu tử này điên lên thì anh cũng chẳng sống nổi với lão Vương.

Lâm Tú Vi được Vân Du chở tới công ty. Dù sao quen biết cũng đã lâu mà chưa có dịp nói chuyện với cô. Vân Du nhìn qua gương chiếu hậu, mái tóc buộc cao để ra hai cái "râu dê", chiếc đầm hồng lông áo sơ mi già bên trong trông tươi trẻ, gương mặt tuy hơi tròn nhưng đặc biệt dễ thương. Chú ý tới đôi bàn tay đang ôm chặt âu thức ăn, Vân Du cười khẽ. Xem ra nếu lão đại anh mà lấy cô bé này chắc chắn sẽ không phải nhin đói.

- Tiểu thư, cô... tôi thấy mừng thay cho lão đại, có cô ở bên chăm sóc, bọn tôi cảm thấy rất... yên tâm

Vân Di vì lần đầu nói chuyện nên không biết mở lời với cô bằng cách nào. Câu từ có vẻ hơi luống cuống khiến Lâm Tú Vi nghe cũng bật cười.

- Hi... tôi chỉ mong một ngày lão đại anh trả cho tôi tự do. Vậy là hạnh phúc lắm rồi!

Nụ cười trên khuôn mặt anh tắt lịm. Cô thật sự không thích lão đại tới vậy sao? Vân Du nhìn qua gương, trong đầu đang phân vân giữa hỏi với không hỏi.

- Cô... ghét lão đại tới vậy?

- Không hoàn toàn là ghét. Tôi chỉ muốn một cuộc sống bình thường...(nhìn ra ngoài cửa sổ) đời tôi lắm bão rồi, giờ thêm chắc có lẽ sẽ không chịu nổi.

Vân Du nhìn cô gái bé nhỏ lọt thỏm trong một góc ở phía sau. Gương mặt thiên thần cùng đôi mắt trong sáng tới mức người ta có thể nhìn thấy chính mình trong đó. Hơi ngóảnh đầu ra ngoài, cái dáng trầm tư, nhẹ nhàng của cô làm tâm tư của anh có phần nhẹ nhõm. Lái thẳng tới công ty, anh xuống xe mở cửa cung kính y như anh làm với Vương Thành Long. Cô nhanh chân đi lên phòng hắn, đặt hộp cơm ở bàn. Vương Thành Long đang bận bịu với đồng giấy tờ trên bàn. Hắn chỉ nhướn mày nhìn cô rồi nhìn hộp thức ăn trên bàn. Mím cười đôi chút rồi lại cụp mắt xuống ghi chép gì đó. Lâm Tú Vi như mọi lần, ngồi trên ghế sofa, người cô cứng đờ nhìn hắn chăm chăm. Bất chợt ly tâm của cô cau lại.

- Canh sẽ mất ngon nếu anh không ăn ngay lúc nóng.

Vương Thành Long rời mắt khỏi màn hình máy tính, môi nhếch lên cười bí hiểm khiến Lâm Tú Vi đang nhìn chăm chăm phải chuyển hướng.

- Em lo cho tôi?

- Thật... thật ra thì... tôi chỉ lo cho bát canh của mình.

- Vậy sao?

Nụ cười Vương Thành Long càng bí hiểm hơn, hai má của cô bắt đầu đỏ dần lên.

- Đứng, tôi đã phải thức dậy rất sớm để nấu món này, nếu anh ăn nguội chẳng phải công sức của tôi coi như mất hết sao.

Vương Thành Long cau mày, thì ra sáng nay cô ngủ gục chỉ vì nấu món này cho hắn, càng nghĩ tới cô quan tâm hắn tới vậy trong lòng càng vui sướng.

Vương Thành Long mở hộp cơm trên bàn, hương thơm từ thịt cùng với gia vị, rau củ hòa quyện lan tỏa khắp căn phòng. Cầm chiếc thìa lên, khẽ đảo canh, ánh mắt hắn bỗng dừng lại ở mấy miếng khoai. Thấy Vương Thành Long không ăn mà cứ ngồi nhìn bát canh chăm chăm, Lâm Tú Vi nhắc khéo.

- Anh không thích à?

Vương Thành Long nhìn vẻ mặt hơi thất vọng của cô rồi cúi xuống nhìn miếng khoai trong bát, nếu giờ không ăn chắc chắn cô rất buồn, đã thức dậy rất sớm để nấu món này dành cho hắn, không thể phụ lòng cô được. Nhưng hắn đâu biết rằng đầu óc Lâm Tú Vi đâu có phức tạp như mớ bòng bong. Cô chỉ cảm thấy nản, hắn mà không ăn thì cô lại phải nấu món khác, mà nấu món khác thì tốn rất nhiều thời gian và công sức. Thực sự chỉ nghĩ thôi cô đã thấy mệt

môi.

-Ai nói tôi không thích!

Vương Thành Long nói xong,khẽ liếc nhìn đôi môi mọng đỏ nhỉnh lên vì vui của cô.Hắn nhanh chóng ăn hết bát canh,nhưng gương mặt có hơi khó chịu.Lâm Tú Vi đứng lên về,hắn cũng không muốn giữ cô lại.Cơ bản hắn không thích cô nhìn thấy đáng vẻ khó coi của hắn,cơ thể Vương Thành Long bắt đầu ngứa ngáy,cổ họng như có thứ gì đó sức ứa ra,dạ dày hắn đau tới mức quặn lại.

Lâm Tú Vi bước ra tới cửa nhưng như có thứ gì đó gọi cô lại,quay lại thấy Vương Thành Long đang cau có mặt mày,bất chợt hắn đứng dậy,chạy thẳng vào phòng vệ sinh nôn một tràng.Lâm Tú Vi hốt hoảng,chạy vào trong đang thấy hắn nôn tới mức không còn thứ gì để nôn nữa,nhìn thấy Vương Thành Long như vậy khiến cô lại càng lo lắng hơn,Lâm Tú Vi khẽ vỗ nhẹ vào lưng hắn.Rót cuộc sau năm phút Vương Thành Long mới đi ra được.Hắn mệt mỏi tới mức thờ không ra hơi.Ngồi lên ghế sofa,Lâm Tú Vi rót cốc nước cho hắn.

-Anh...bị làm sao vậy?

Vương Thành Long không nói gì chỉ nhìn cô với đôi mắt nghiêm nghị.Ngay cả khi mệt hắn cũng không tỏ ra yếu đuối.Tiếp đến,Vương Thành Long bùng bùng gãi người,mắn đồ nổi lên khắp mặt.Lâm Tú Vi nhìn đến xanh mặt,hắn bắt đầu toát mồ hôi,đôi mắt trở nên ửng đỏ,hai gò má cũng bùng lên như lửa.

-Nè...anh...anh...

Vương Thành Long hiện tại không thể nói gì,điều đó khiến Lâm Tú Vi càng sợ hơn.Vương Thành Long lên cơn sốt nhanh chóng,tiếp đó lại mẩn đỏ lan rộng,Vương Thành Long thoáng chốc đã mặt nhợt nhạt,ngất lịm trên ghế sofa.Lâm Tú Vi mở to mắt nhìn Vương Thành Long ngất lịm trên ghế.

-Nè...anh...anh bị sao vậy?

Lâm Tú Vi lay lay người,không thấy phản ứng gì,cô hốt hoảng chạy ra ngoài kêu Diệp Anh.

-Giúp tôi...anh ấy...anh ấy...

Diệp Anh nhìn Lâm Tú Vi cũng đủ để cô lo lắng,nhân viên văn phòng nghe thấy tiếng hét của Lâm Tú Vi cũng bắt đầu chụm đầu lại bàn tán.

-Vương tổng,Vương tổng!

Diệp Anh rót cốc nước,đổ lên tay rồi búng lên mặt gọi hắn.Vẫn không có tác dụng gì,cô nhìn sang Lâm Tú Vi trấn an cô.

-Em không cần lo lắng,nói xem tổng tài bị sao?

-Anh ta ăn xong đồ ăn thì bị như vậy.

Diệp Anh nhìn hộp cơm đặt trên bàn rồi nhìn hắn.Cô cũng không chắc có phải do thức ăn không vì Vương Thành Long cũng có thời gian bị dạ dày nhưng không tới mức sốt cao và mẩn đỏ như vậy.

-Đề tôi gọi xe đưa anh vào viện!

Diệp Anh vừa nghe cô nói liền giựt điện thoại tắt đi.

-Vương tổng không thích đến bệnh viện.Đề tôi gọi người tới.Trước tiên đưa tổng tài vào giường đã.

Lâm Tú Vi không giấu nổi lo lắng,hai người chặt vật mồi mới diu được hắn lên giường.Lâm Tú Vi vào phòng tắm lấy khăn ướt ra đặt lên trán hắn mong cơn sốt sẽ giảm.

Diệp Anh đứng ngoài cửa trực sẵn,chưa đầy năm phút có một người đàn ông tầm 25 tuổi bước vào đáng đi có vẻ gấp gáp.Đó là Đại Ân,anh lại gần nhìn sơ qua rồi nhìn bát canh trên bàn.

-Là ai mang bát canh đó vào đây?

-Là tôi.

Lâm Tú Vi đứng lên,Đại Ân nhìn sơ qua cô rồi lại gần Vương Thành Long bắt đầu truyền nước hoa quả,tiêm thuốc.Vừa làm anh vừa nói như kiểu nể nang cô.

-Cô thật sự không biết lão đại dị ứng với khoai sao?Mà cô là ai?

Lâm Tú Vi ngỡ người,giờ cô mới nhớ lại lúc hắn ngáp ngừng không ăn.Chính cô đã nói để ép hắn ăn hết.Rót cuộc chỉ vì ích kỉ cá nhân mà cô khiến Vương Thành Long suýt chết.

-Tôi không biết cô là gì nhưng ít nhất cũng đừng vì nịnh nọt mà khiến lão đại tôi ra nông nổi này.

-Tôi...tôi không biết...

-Không biết sao?Vậy cô không biết hỏi?Cô có biết chậm trễ chút nữa thôi thì bệnh sẽ rất nặng không?

-Tôi xin lỗi...

-Người cô cần xin lỗi đâu phải là tôi,giờ thì ra ngoài cho tôi khám bệnh.

Lâm Tú Vi nhìn anh rồi liếc Vương Thành Long đang nằm trên giường. Thật sự cô không biết hẳn bị dị ứng với khoai,đặc biệt là dị ứng nặng.Cô ra ngoài,thần thờ đi xuống đại sảnh.Vừa ra cửa,Lâm Tú Vi gặp Evill.

-Tiểu Vi,anh hai sao rồi?Có nặng không?Em...

Lâm Tú Vi cụp mắt xuống,cô hiện tại đang cảm thấy có lỗi vô cùng.Evill vừa nghe tin đã đưa Đại Ân tới công ty ngay,do cần đồ xe nên anh vào trễ.Thấy cô khá tệ,anh đưa cô tới phòng chờ.Lúc này phòng không có ai,tiện lợi cho việc trò chuyện của hai người.

-Không sao,dù sao cũng không phải nỗi của em.

Lâm Tú Vi nhướn mắt lên nhìn,nỗi ảm ức bấy giờ tuôn trào theo nước mắt.

-Hai,em thật sự không biết.

-Được rồi.

Evill lau nước mắt cho cô,để cô ngả vào ngực mình.Lần đầu tiên anh thấy cô khóc nức nở,cảm giác như được bảo vệ cô em bé bóng vậy.Khẽ vỗ vai cô,Evill động viên.

-Được rồi,giờ hai đưa em về,về nghỉ ngơi mai còn đi học,được chứ?

Lâm Tú Vi ngồi thẳng dậy,lau nước mắt nhìn anh mỉm cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Trong tim em còn có anh?

Sau khi được truyền nước,sức khỏe của Vương Thành Long có phần cải thiện hơn.Hắn được Evill trở về biệt thự.Lâm Tú Vi ngồi ở ghế sofa thấp thỏm chờ.Tuy không phải là người có lỗi trong chuyện này nhưng hẳn thành ra thế này cũng chỉ vì ăn món canh của cô.Nếu giờ mặc kệ trong lòng quả có chút không can tâm.

Nghe thấy tiếng bước chân quen từ xa,nói hẳn là quý cũng không sai.Bệnh như vậy nhưng bước chân rất vững,dáng đi vẫn hăm hở, gương mặt lạnh tanh pha chút mệt mỏi mà không ai nhận ra.Đôi mắt sâu thẳm nhìn cô như thăm dò ý tứ.Lâm Tú Vi vừa nhìn thấy đã vội đứng dậy.Cô liếc mắt nhìn Evill,anh gật đầu coi như Vương Thành Long đã ổn.Quay sang nhìn hẳn một hồi rồi né tránh ánh mắt của Vương Thành Long dành cho cô.Thực chất hẳn đang mong chờ người con gái đứng trước mặt sẽ lại điu hẳn xuống ghế,không thì chỉ cần một câu hỏi thăm thôi cũng được.Nhưng có lẽ hẳn chỉ đang suy nghĩ xa xôi quá rồi.

-À...để tôi đi lấy nước.

Vừa nói xong,Lâm Tú Vi đi nhanh vào nhà bếp,Vương Thành Long ngồi xuống ghế.

-Anh hai,hôm nay tiểu Vi rất lo lắng cho anh.

Vương Thành Long âm thầm nhướn mắt lên nhìn Evill kiểu thích thú.

-Vậy à?

Vương Thành Long nhướn miệng cười,ngả người tựa ra sau,chân vắt chéo như ông hoàng.

-Đương nhiên,tiểu Vi sợ đến phát khóc luôn ý chứ!Xem ra ngày về chung chỉ còn tính bằng thời gian.

-Chưa đâu,vẫn còn dài.

Vương Thành Long thờ dãi,cũng đúng lúc Lâm Tú Vi cầm ly nước lọc ầm đi ra.Hắn nhìn chằm chằm vào cô,Lâm Tú Vi đặt cốc nước xuống.

-Hai uống nước không em lấy luôn.

Lâm Tú Vi quay sang nhìn Evill, anh đương nhiên giật mình. Nhận cô là em gái cũng đã lâu nhưng đến bây giờ vẫn chưa có dịp nói với Vương Thành Long. Khỏi phải nói vừa nghe cô xưng hô vậy với Evill hấn mặt mày tối sầm, sau gáy hiện một mảng đen xì, từ từ quay đầu nhìn Evill.

-À...Anh hai, em quên...quên không nói anh biết, tiểu Vi dù sao cũng không có anh trai nên...

-Ayz...Thật ra anh hai không phải lo chuyện này...

Vương Thành Long vẫn giữ nguyên ánh mắt như muốn nuốt chửng anh. Evill toát mồ hôi nhìn hấn. Anh là đang muốn chọc tức hấn? Nếu sau này Lâm Tú Vi làm vợ hấn thì việc gọi Evill là anh đều hợp lý. Như vậy thì còn ra thể thống gì nữa, rốt cuộc cô chẳng suy nghĩ tới hấn một chút nào cả. Cũng phải thôi, cô vẫn còn đang ghét hấn thì suy nghĩ mấy vấn đề đó làm gì? Thậm chí cô còn chưa từng nghĩ tới mình sẽ là vợ Vương Thành Long nữa. Evill cảm thấy có luồng khí lạnh lướt qua gáy, liền cười cười cáo từ.

-À...Em có việc ở bang, có gì em sang thăm anh sau.

Evill lần đi trong chớp mắt, Vương Thiên Tú cũng từ trên tầng xuống ngồi phịch xuống ghế.

-Nghe nói anh bị dị ứng hả? Có sao không vậy?

Cậu vừa bấm điện thoại vừa hỏi, Vương Thành Long liếc sang, nhéo tai nhắc lên.

-Tiểu tử, em thái độ gì hả? Có muốn về nhà không!

-Á...á...anh, bỏ ra, đau quá!

Vương Thiên Tú kêu như sắp chết. Vương Thành Long bỏ tay ra, Lâm Tú Vi đứng đó nhìn mà suýt phì cười. Vương Thiên Tú được trận mát mắt.

-Aiz...Thật là...

Nói xong cậu bỏ ra ngoài, phóng xe đi mất. Vương Thành Long ngồi đó nhìn Lâm Tú Vi rồi đứng dậy.

-Đi thôi! Tôi mệt rồi.

Lâm Tú Vi lặng người, đi đâu chứ, cô thấy hấn còn khỏe lắm mà. Đâu đến nỗi không đi được chứ. Lâm Tú Vi đứng như trời trồng, Vương Thành Long đứng dưới chân cầu thang cau mày quay lại.

-Còn không đi!

Lâm Tú Vi nhìn hấn rồi bước lê thê tới chỗ hấn. Dù sao tất cả cũng là do cô. Ai bảo ngu quá làm chi, đáng lý ra phải hỏi cận kề mới làm chứ. Mà cũng không đúng, lỗi là tại hấn, không ăn được thứ gì thì phải báo cô một tiếng để cô còn biết mà chữa lại không nấu chứ. Vả lại món đấy cô đâu có nấu cho hấn, là cho La Quê Bảo mà. Nghĩ tới đây cô cũng hơi chạnh lòng, cho hấn ăn lại đồ dư của người khác quả có chút tàn nhẫn. Hơn nữa nếu Vương Thành Long mà biết mình ăn thừa thì chắc ruột gan cô bùng lửa mất. Tóm lại dù có chết cô cũng phải mang theo bí mật này xuống chết chung.

-Á...!

Lâm Tú Vi mãi suy nghĩ, không may chân bước hụt, Vương Thành Long nghe thấy tiếng hét giật mình quay lại. Do Lâm Tú Vi có phản xạ khá tốt, gần ngã cô đã kịp túm lấy gấu áo của Vương Thành Long mà lúi.

Cảnh tượng vô cùng kinh hoàng xuất hiện. Vương Thành Long tất nhiên không thể để cô bị thương dù là một chút nên ôm trọn cô vào lòng lần mấy vòng xuống sàn. Lâm Tú Vi sợ tới mức hét không ra tiếng, báo hại hấn vừa bị ngã lại còn lúng lồ tại. Ngay cả khi lần xuống đến bậc cuối cùng cô vẫn hét. Nằm tròn trong lòng Vương Thành Long như đứa trẻ lên ba. Hấn khỏi phải nói, toàn thân đau nhức, ngã xuống sàn rồi còn phải gánh thêm chiếc bánh bao Lâm Tú Vi trên người. Nhưng tâm tình Vương Thành Long không bức tức chút nào. Ngược lại hấn còn nở nụ cười đầy đau khổ. Cô là đang trong vòng tay hấn, thậm chí đôi bàn tay mảnh khảnh còn đang nắm chặt lấy áo. Đôi mắt nhắm tịt như kiểu khiêu khích hấn ăn cô luôn tại đây vậy. Gương mặt áp sát vào lồng ngực hấn lan tỏa ra cảm giác mát lạnh rất dễ chịu.

Vương Thành Long dù sao cũng là con người, vừa bị bội thực bây giờ lại lần mấy vòng như tập thể dục không thể không mệt được.

-Em là muốn giết chết tôi?

Lâm Tú Vi nghe được giọng nói âm trầm vang gần bên tai, bất chợt trừng mắt, ngồi dậy mới thấy mình đang trên thân của Vương Thành Long. Hai má lại bắt đầu đỏ lên, cô đứng dậy xoay qua xoay lại kiểu như xem mình có bị gì không. Sau một lượt nhìn từ trên xuống cô thở phào nhẹ nhõm. Vương Thành Long nằm bên dưới khỏe mỗi cong lên giật giật. Cô gái này... haiz... khiến người ta cạn lời.

- Là em báo hại tôi và giờ thì để tôi như này?

Lâm Tú Vi chợt giật mình. Luống cuống đỡ hấn đứng dậy, Vương Thành Long bị đau ở lưng nên bắt Lâm Tú Vi phải đi lên phòng. Cái cảnh người bé nhỏ, lùn tịt đi người to khỏe nhìn mà thấy đau lòng. Gương mặt Lâm Tú Vi biến dạng vì nặng, lệch khệch mãi mới đi tới nơi. Vương Thành Long nằm sấp xuống. Lâm Tú Vi biết điều ngồi xuống thêm khẽ vạch áo Vương Thành Long lên, những vết bầm tím xuất hiện, đôi tay run run mát lạnh khẽ chạm vào lưng. Người Vương Thành Long bất chợt nóng dần, hơi thở trở nên nhọc nhằn hơn. Cảm giác khoái cảm đột nhiên nảy lửa trong người, quay người lại, chộp lấy Lâm Tú Vi bế lên người mình. Cô hoảng hồn.

- Anh... Anh làm gì vậy?

- Chẳng phải tại em sao?

- Tại... tại tôi?

- ...

Lâm Tú Vi ngồi lên người hấn ra sức giãy giụa nhưng không thành, gương mặt từ đỏ chuyển thành xanh lét khiến Vương Thành Long không nhịn được cười, nhếch khóe môi lên, nhanh chóng thả con mồi. Nằm lại tư thế cũ.

- Còn chưa đi lấy thuốc hay để tôi...

- Tôi đi liền!

Lâm Tú Vi chạy thẳng vào phòng thay đồ lấy hộp thuốc ra. Kéo chiếc ghế lại ngồi cạnh hấn, cô nhẹ nhàng bôi thuốc lên những vết bầm. Thi thoảng cô lại thổi nhẹ kiểu như sợ hấn đau vậy. Nhưng mấy vết thương này đâu bằng những vết ngày xưa mà hấn đã từng trải. Vết thương bên ngoài có thể dùng thuốc mà chữa lành nhưng vết thương ghim sâu vào tim thì lấy thứ gì khâu lại được?

Vương Thành Long bôi thuốc xong nằm lại, thấy Lâm Tú Vi dờ ra nhìn, hấn cầm cổ tay cô giật lại đặt lên trán. Đến bao giờ cô bé của hấn mới biết mấy điều cơ bản này đây. Thấy trán vẫn còn hấp nóng, Lâm Tú Vi rút tay lại, vào trong lấy khăn ướt ra đặt lên trán. Cô định bước xuống nhà nhưng bị Vương Thành Long kéo lại, bất ngờ xuống ghế, tay hấn không rời tay cô một chút. Cô nhìn một lúc, ngẩng lên định nói gì đó thì thấy Vương Thành Long đã ngủ lúc nào. Cô dừng mắt nhìn guong mặt của hấn. Yên ả, nhẹ nhàng như đứa trẻ con, đôi mắt khép lại nhẹ nhàng để lộ hàng mi cong, cặp lông mày dần ra. Đôi môi gờ cảm cuốn hút. Gương mặt hấn cho dù cô ghét cũng không thể không thừa nhận rằng rất đẹp. Đẹp đến nỗi người ta nhìn mãi không biết chán.

"Ring!" Lâm Tú Vi giật mình lấy điện thoại ra chỉnh âm lượng nhỏ đi. Mở mục tin nhắn, Lâm Tú Vi lặng người, ánh mắt trở nên mơ hồ. Ngay lúc này cô không biết nên vui hay nên buồn, nhìn chăm chăm vào dòng chữ "Anh♥". Tin nhắn của Hoàng Phong. Đã bao lâu rồi anh không nhắn cho cô, bao lâu rồi không nhìn thấy tên lưu trong danh bạ đó. Cô cũng lạ thật, chia tay rồi mà vẫn không xóa số thậm chí không muốn đổi tên. Đơn giản là cô vẫn còn yêu anh hay là vì cô muốn những ngày tháng bên anh đều sẽ là kỉ niệm đẹp. Do dự một lúc, cô ấn vào xem nội dung.

"Anh gặp em được chứ?"

Lâm Tú Vi nhìn Vương Thành Long rồi đặt điện thoại xuống. Cô không thể gặp anh vào lúc này, vả lại điều cô muốn bây giờ là quên được anh nếu gặp mặt lúc này coi như bao công sức kìm nén của cô tiêu tụt hết. Một lát sau, chuông điện thoại lại reo lên. Vẫn dòng chữ đấy.

"Xin em, gặp anh lần cuối thôi. Công viên cũ. Không gặp không về!"

Lâm Tú Vi tắt máy, nhẹ nhàng gỡ tay hấn ra, lấy khăn trên trán thay bằng chiếc khăn khác. Cô ngồi lặng người nhìn ra bên ngoài. Bầu trời khá xấu, mây đen bắt đầu bao phủ, gió cũng trở nên mạnh hơn như muốn giục cô vậy. Cô bây giờ thực sự trống rỗng. Không có bất cứ gì trong đầu hết. Cuối cùng trong một khoảnh khắc tối lại lóe lên một tia sáng như hy vọng.

Ở đó cô thấy anh, gương mặt thanh tú với nụ cười ấm áp nhìn cô. Anh - người của 6 tháng trước - nhí nhảnh, ấm áp và... yêu cô... Cô định tiến lại gần nhưng có một bóng gái khác chạy tới ôm anh. Ánh mắt cô gái sáng như những vì sao trên trời, nụ cười lại thật sự hạnh phúc. Giọt nước mắt trên mặt đã chảy xuống khóe môi ướt át. Giờ cô mới biết mình có lúc lại hạnh phúc tới vậy. Coi đang được nhìn thấy chính bản thân mình, thấy được phút giây vui vẻ khi bên anh và cảm nhận rõ nhịp đập trong lồng ngực mình. Chỉ bên anh cô mới thấy hạnh phúc, chỉ bên anh cô mới cảm nhận được sự ấm áp. Và... chỉ anh mới có thể đọc được suy nghĩ của cô mà không cần nói ra. Có lẽ trên thế giới này ngoài mẹ thì chỉ anh mới hiểu được cô.

- Anh sẽ không bao giờ bỏ em chứ?

- Góc ả, nắm tay em rồi sao anh lơ buông.

Chốc lát cô lại thấy mình rời đi trong hai dòng nước mắt. Một cô gái khác không phải là cô đến bên anh. Không ai khác chính là Triệu Ngọc Hân. Ngay cả bản thân cô lúc này còn thấy lồng ngực đau nhói khi nhìn thấy cảnh tượng anh cùng với một người con gái khác tay trong tay

không phải là cô.

Hình ảnh tan biến cũng là lúc mà bầu trời đổ mưa, bên ngoài tấm kính là thành phố A thu gọn trong tầm mắt. Lâm Tú Vi lặng lẽ nhìn ra ngoài rồi bắt đầu suy nghĩ. Chắc anh đợi một lúc sẽ về, trời cũng bắt đầu mưa rồi anh còn đây không? Nếu anh đợi mình sẽ ngấm mưa. Đầu cô bây giờ toàn một mớ bòng bong không lời đáp. Mưa mỗi lúc một dày hơn, lòng ngực cô đập phập phồng không yên. Cuối cùng cô cũng đứng dậy, vào phòng thay chiếc áo sơ mi trắng cùng quần jean, không quên gọi chiếc taxi. Vừa ra đến cửa, cô lại chạy vào lấy chiếc túi, thay khăn cho Vương Thành Long rồi xuống nhà.

Bước vào chiếc taxi, cô vừa thấy lo lại vừa vui khó tả. Nửa năm, đã nửa năm cô không được nhìn anh, không biết giờ thế nào? Anh mập lên hay gầy đi? Gương mặt mà cô yêu thương có thay đổi nhiều không? Anh... có còn thương cô không?

Taxi dừng lại tại cổng công viên, cô bật ô bước ra. Đứng nhìn một lúc lâu.

-Cô cần tôi đợi không?

Lâm Tú Vi quay lại mỉm cười nhìn anh tài xế thân thiện.

-Không, cảm ơn!

-Vây chào cô!

Lâm Tú Vi gật đầu, chiếc taxi cũng rời đi. Cô đi vào trong.

Đến bên chiếc ghế cạnh hồ- chỗ quen thuộc của cô và Hoàng Phong. Lâm Tú Vi nhìn chăm chăm không thấy anh đâu. Nỗi thất vọng tràn trề, liếc nhìn xung quanh mong tìm được bóng dáng quen thuộc nào đó nhưng vẫn không thấy. Lâm Tú Vi cười nhạt rồi quay đầu lại. Đôi mắt thất vọng chợt lóe sáng. Hoàng Phong thân hình ướt nhẹp, chiếc áo sơ mi trắng dính vào người lộ rõ mùi bọng quyến rũ. Mái tóc ướt nhẹp che chiếc trán bướng bỉnh, gương mặt tuy hốc hác hơn nhưng vẫn giữ được phong độ. Lâm Tú Vi nhìn anh chăm chăm.

Hoàng Phong nở nụ cười hạnh phúc. Anh đợi cô đã tiếng đồng hồ. Tưởng không gặp được cô, nào ngờ vừa quay lại hình ảnh cô chợt thu gọn vào tầm mắt. Cô vẫn thế, đôi mắt vẫn trong sáng đến nỗi lòng, đôi môi chúm chím đỏ mọng. Hai bên má vẫn thường ửng đỏ vì ngại. Có điều, anh cảm nhận được thứ gì đó trong cô. Có thứ gì đó ngăn cản anh, đôi mắt có chút tránh né. Anh lúc này chỉ muốn ôm cô vào lòng, muốn nói với cô hết tâm tư của anh. Nhưng...

Lâm Tú Vi nhích chân đứng gần anh một chút, nâng cao tay cầm che cho anh.

-Em...

-Anh gặp em có chuyện gì?

Lâm Tú Vi cup mắt xuống. Hoàng Phong không nói gì, ánh mắt âm trầm nhìn cô. Cô tóm lại đã trải qua những gì anh đều biết hết, cô đau như nào anh đều biết. Mỗi lần nhìn cô như vậy tim anh thất lại như bị ngàn vết đâm.

-Em chịu đựng thế đủ chưa?

Lâm Tú Vi chạnh lòng. Nhìn thấy anh cô đã muốn chạy tới ôm chầm anh. Kể cho anh nghe những điều cô đã trải qua, được ôm anh khóc, nhưng anh vỗ về nhưng hiện tại những thứ cô nghĩ có lẽ chỉ là mơ hồ. Lâm Tú Vi nén nước mắt vào trong, ngẩng lên nhìn anh.

-Rất tốt!

-Vây sao?

Hoàng Phong gật đầu cắn môi mỉm cười, mắt anh đỏ dần nhìn cô bé trước mắt. Từ khi nào cô che giấu anh, từ khi nào cô bé của anh không còn những nhéo nữa.

-Em trưởng thành hơn rất nhiều. Kể cả khi bị người ta trêu chọc, hay bị Vương Thành Long ức hiếp. Em...

-Sao anh biết mấy chuyện đó? Anh...

-Anh đã nói sẽ luôn bên em, luôn bên cạnh... nhưng giờ có lẽ em không còn, thực sự không còn là của anh...

Hoàng Phong nhìn thẳng vào mắt cô, giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống hòa vào nước mưa ngấm trên mái tóc anh chảy xuống. Nhìn anh vậy lòng ngực cô cũng đau thành thoi, cô không hề thay đổi, chỉ là cô không có ai để những nhéo, không có anh ở bên như trước.

-Anh sẽ không bao giờ hiểu.

-Đúng, kể cả em cũng không hiểu nổi mình.

-Anh thì biết gì chứ? Anh không hề biết chuyện xảy ra với tôi. Là ai khiến tôi như vậy? Anh đã bỏ rơi tôi, vì gì hả? Vì tôi thuộc thế giới khác

với anh sao?

Hoàng Phong mỉm cười nhìn cô, cuối cùng cô gái của anh cũng khóc, cuối cùng cũng nói ra điều trong lòng mình. Anh bây giờ cảm thấy rất thoải mái, cuối cùng cũng gỡ được chiếc ghim trong lòng.

-Giờ em mới là em..

-Anh...

Lâm Tú Vi nhìn anh, đôi mắt đỏ ửng nhìn chàng trai trước mắt.

-Mai anh sẽ đi nước ngoài, rất lâu mới trở về, anh chỉ muốn biết tim em còn chỗ cho anh không?

Lâm Tú Vi cúi mặt xuống khóc, bàn tay nắm chặt cán cây ô đến trắng bệch. Hoàng Phong đứng nhìn cô một lúc, mỉm cười ngược mắt lên. Có lẽ để nước mắt chảy ngược vào trong. Anh gạt đầu thờ dài nhìn cô gái trước mắt mà bất lực. Quay đầu bỏ đi, Hoàng Phong đi rất chậm, giây phút này anh chỉ muốn cô gọi tên anh. Nhưng hết hy vọng, anh đã đi một quãng rất dài mà, cô vẫn chưa gọi anh...

-Tim anh chưa bao giờ thiếu anh cả!

Lâm Tú Vi hét lớn, buông ô xuống, toàn thân như bất lực, cô ngồi sụp xuống. Thoáng chốc người xô đã ướt nhẹp. Hoàng Phong đứng lại, nụ cười hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt. Quay lại, đi nhanh tới chỗ cô, kéo cô đứng lên ôm cô vào lòng. Anh ghì chặt cô như chỉ muốn hai người hòa vào một. Lâm Tú Vi sà vào lòng anh, khóc thật to.

-Em nhớ anh, rất nhớ...híc...rất nhớ...

Hoàng Phong hôn lên mái tóc mượt mà, anh vuốt ve mái tóc cô.

-Anh hiểu, anh rất nhớ em!

Hoàng Phong thả cô ra, nâng chiếc cằm lên, nhìn cô chăm chăm.

-Anh...sẽ không bao giờ buông tay em nhớ chứ?

Hoàng Phong lau nước mắt cho cô, cơn mưa hôm nay không còn đau khổ như trước. Nó hạnh phúc, ấm áp và tràn đầy màu hồng. Cô mỉm cười gạt đầu nhìn anh.

Hoàng Phong dần dần cúi xuống, buông đôi môi ấm áp lên môi cô. Nhẹ nhàng mà âu yếm lún sâu vào bên trong. Hương vị ngọt ngào tràn ngập trong cô. Cảm giác hạnh phúc cuối cùng cũng được tìm lại. Lâm Tú Vi khẽ kiễng chân lên như lời đáp trả, đôi mắt khẽ nhắm hưởng thụ giây phút tuyệt vời này...

Trái với màu hồng trong công viên, ngoài cửa, chiếc xe đen sang trọng tỏa ra luồng sát khí lạnh đến sống lưng. Đôi mắt như nãy lửa nhìn cặp đôi đang hạnh phúc không thể tả nổi. Bàn tay đặt vào vô lăng bệch ra. Lát chốc chuyển bánh đi thẳng.

Hai người cười đùa rồi chạy vào chiếc lán cạnh đó.

-Anh đi bao lâu?

Ánh mắt lo lắng len lỏi chút nhớ nhưng nhìn anh.

-Sẽ nhanh thôi. Khi anh về anh sẽ phát triển công ty khi đó anh sẽ đón em về. Được chứ?

-Nhưng... Triệu Ngọc Hân...

-Nghe này (đặt bàn tay lên hai má cô) nếu anh cưới cô ta, cả hai sẽ không có hạnh phúc. Em tin anh đúng chứ?

-Ừm!

-Nhớ lời anh, có chuyện gì phải gọi anh luôn. Không được một mình chịu đựng, không được nói dối anh...

-Em nhớ rồi!

Lâm Tú Vi ôm anh thật chặt, cô đã quá tàn nhẫn với anh rồi. Hoàng Phong ôm cô, coi như hôm nay anh đã trút bỏ hết gánh nặng, ngày mai anh đi sẽ không phải lo lắng nữa...

Chương 38: Trút giận

Vương Thành Long sau khi ở công viên thì về thẳng về phòng tập của bang. Gương mặt sắc lạnh, vừa vào đã đi thẳng tới khán đài luyện võ. Hắn đứng đấy, cởi bỏ áo vest ngoài ra ném cho một thuộc hạ đứng cạnh đấy. Sấn tay áo lên, mấy tên vừa đứng đấy sợ xanh mặt. Nhớ mỗi khi hắn bực lại đến khán đài đánh người, từng người từng người một bước lên đều bị hạ gục chưa đầy một phút. Nhiều người sợ lắm thương Vương Thành Long nên không dám động thủ mạnh. Cũng có một số đánh thực sự nhưng căn bản là không hạ được Vương Thành Long. Lục Bằng đang chỉ cách đánh lừa đối phương cho Đường Gia Ly thì một thuộc hạ đến thông báo. Hai người dừng lại rồi tiến tới khán đài. Đây sẽ là lần đầu tiên Đường Gia Ly thấy cách Vương Thành Long xử lý con mồi. Coi như buổi hôm nay là đề cô mở rộng tầm mắt. Đường Gia Ly ngồi xuống chăm chú xem. Từng người một bước lên nhưng rồi cũng bước xuống với thân thể chẳng mấy lành lặn.

- Các người rút cuộc luyện tập hàng ngày để làm gì hả? Một lũ vô tích sự. Cuốn xéo hết cho tôi.

Đường Gia Ly tròn mắt nhìn. Cô đi theo Lục Bằng chưa hăner lâu nhưng lĩnh hội được hầu hết các chiêu thức của anh. Nhưng chưa bao giờ nhìn thấy mấy động tác dứt khoát, nhằm vào chỗ yếu của địch như Vương Thành Long. Hơn nữa các động tác của hắn nhanh và vô tình như lưỡi dao găm vậy. Thực sự không nương tay một chút nào hết. Mấy anh em trong bang người thì nê trán, người chèo chân, người gãy tay,... Không ai là bị xước nhẹ đề dòi khỏi khán đài. Vương Thành Long nhìn xung quanh cuối cùng dừng mắt tại người Đường Gia Ly. Lục Bằng thấy rõ chuyện xấu sắp đến. Cô tuy nhanh nhẹn nhưng đây với anh còn rất kém. Hơn nữa Vương Thành Long đang tức giận đến vậy, ra tay lại tuyệt tình chỉ sợ cô không kháng cự nổi.

- Anh hai, đề thằng em này lên tiếp anh.

Lục Bằng nhìn Vương Thành Long, hắn chỉ liếc qua một cách lạnh nhạt rồi nhìn tiểu Ly.

- Tiểu Ly, cô lên đây!

Đám anh em phía dưới người thì lo sợ thay Đường Gia Ly, người thì hồi hộp không biết chuyện gì sắp sửa xảy ra với cô gái yếu ớt, đáng thương tiểu Ly. Lục Bằng đứng cạnh khán đài nhìn Vương Thành Long.

- Anh hai nhưng cô ấy vẫn còn...

- Từ bao giờ cậu không nghe lời tôi?

Tiểu Ly nhìn Lục Bằng nở nụ cười nhẹ. Tiếp xúc với anh nhiều vậy nhưng chưa bao giờ cô thấy anh lo lắng cho anh. Ngày hôm nay anh đột nhiên quan tâm tới cô như vậy tất nhiên cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Đường Gia Ly nhìn Lục Bằng. Đối với cô ánh mắt kiên nghị nói rõ rằng cô không nên lên sàn đấu thì cô lại đáp trả bằng ánh mắt tin tưởng một cách hết mức. Đường Gia Ly lên sàn đấu, mỉm cười nhìn Vương Thành Long.

- Đề tiểu Ly muội tiếp lão đại.

- Hừ... Đề xem Lục Bằng dạy cô được những gì rồi.

- Phải xem lão đại có nhẹ tay với đàn em này không.

- Lên!

Vương Thành Long đứng nguyên chỉ nói một tiếng. Đường Gia Ly lao vào tung nắm đấm giữa mặt, Vương Thành Long né đầu cầm tay cô vặn ngược ra đằng sau.

- Á...!

Lục Bằng nhìn tiểu Ly đau đớn tuy không có cảm giác nhưng dù sao cũng là người của anh, và lại cô mới chỉ tiếp xúc mấy môn tay chân này nửa tháng. So với Vương Thành Long hoàn toàn không thể chống cự. Vương Thành Long đang tức giận nhưng không đến nỗi không nương tình. Hắn bỏ cô ra, nhếch mép nhìn cô khiêu khích.

- Cô không học hay Lục Bằng dạy người tệt đến thế?

- Lão đại... Tiếc gì không cho tôi cơ hội nữa?

- Được thôi, nếu cô muốn!

Lục Bằng nhìn cô, cánh tay tuy không bị trật nhưng anh biết rõ nó đang bắt đầu sưng tấy, bầm tím.

Đường Gia Ly không chủ động như trước kia, cô lựa thời điểm đá chân lên nhưng vẫn không đánh trúng được Vương Thành Long. Đợi cô đứng vững, hắn bắt đầu tung chiêu của mình. Vương Thành Long giờ nắm đầm về mặt Đường Gia Ly nhưng cô kịp thời đỡ, cô dùng một tay đỡ liền bị Vương Thành Long nắm vật xuống sàn đau đớn.

-Hừm...

Cô quần quai trên sàn, Vương Thành Long kéo cô đứng dậy.

-Có tiến bộ, lần sau tôi muốn cô khá hơn.

-Vâng.

Vương Thành Long bước xuống, Lục Bằng nhìn cô rồi quay đầu đi. Tất nhiên cô chạy theo anh mặc dù toàn thân chịu một đợt nhức nhối.

Lục Bằng vào phòng thuốc lấy chai dầu ra. Hướng mắt về cô rồi lại hướng về chiếc ghế băng cạnh đó. Đường Gia Ly ngoan ngoan ngồi xuống. Lục Bằng ngồi đằng sau bắt ngờ vạch áo cô lên. Tâm lưng trắng ngần lộ ra làm tấm đồ sau cú ngã.

-Á...

Đường Gia Ly bắt ngờ kêu lên. Cô không ngờ anh lại làm vậy. Lục Bằng không nói gì chỉ cảm vai cô nắm chặt. Đợi cô ngồi nguyên anh dùng thuốc bôi vào vết bầm.

Vương Thành Long tới quán bar hạng sang. Bước vào lên thẳng phòng mà đích thân ông chủ quán chuẩn bị cho hắn. Bên dưới Ứng Kim Hoàng vừa nhìn thấy Vương Thành Long bước vào đã vội vã từ biệt đám nhà giàu rồi lên theo.

Trong phòng, Vương Thành Long ngồi vắt chân, nhà người ra ghế. Gương mặt hiện rõ sự tức giận. Đôi mắt nhắm lại suy nghĩ gì đó. Á hầu rượu bước tới thấy tâm tình không tốt cũng không dám làm phiền. Chỉ đứng đó nhẹ nhàng rót rượu vào ly rồi quỳ dưới chân. Ứng Kim Hoàng cùng lúc bước vào.

-Hây...Bạn tôi!

Ứng Kim Hoàng bước vào ngồi cạnh hắn khoác tay lên ghế. Vương Thành Long nhàm chán chẳng buồn nhìn anh lấy một lần. Tất nhiên anh khiong phải là kẻ mau chóng bỏ cuộc tới như vậy.

-Sao vậy? Lại cãi nhau với thiên thần à?

Ứng Kim Hoàng nhìn á hầu tầm 20 tuổi đang quỳ rồi héch mắt về Vương Thành Long ra hiệu hầu hạ. Cô gật đầu cảm ly rượu run run bước lại. Thoạt đầu nhìn qua đã biết cô gái này chỉ mới vào làm. Người làm lâu sẽ không buông tha cho bất kì ai vào đây. Đặc biệt lại là khách vip như Vương Thành Long.

-Thưa ngài...mời...

Ứng Kim Hoàng bực tức với hầu gái. Biết là hàng chưa động tới dâng cho Vương Thành Long trước nhưng cũng phải biết cách phục vụ khách tới thiểu nhất chứ. Đẳng này đến câu nói còn ập ẹ như trẻ mới sinh thì phục vụ kiểu gì.

-Cô không biết phục vụ thù biến ra ngoài!

Anh trừng mắt nhìn cô gái trước mắt. Như bị oan, cô khóc van xin.

-Xin ngài...đừng đuổi tôi ra...tôi...tôi sẽ cố gắng.

-Cố gắng? Hừ...cô nghĩ tôi tốn tiền bạc, thời gian vào chỗ này chỉ để đợi cô học cách phục vụ?

-Tôi...tôi...

Vương Thành Long ly tâm nhấn lại, bỗng chốc mở choàng mắt, ngồi dậy nhìn cô gái trước mặt. Giọng nói này...rất giống...Lâm Tú Vi. Nhưng khuôn mặt hoàn toàn khác. Cơ thể cũng mảnh mai có phần quyến rũ hơn. Có điều hầu gái không biết tận dụng. Thực sự rất giống Lâm Tú Vi về mặt trong sáng.

-Đứng lên!

Cô gái đứng lên theo lời Vương Thành Long. Gương mặt non nớt khẽ cúi xuống hối hận. Ứng Kim Hoàng rót rượu uống đợi ai đó vào tiếp anh. Từ ngày về nước anh hình như chẳng được động chạm vào cô gái nào hết. Hôm nay coi như xả hết dục vọng chôn dấu bấy lâu.

-Tên gì?

-Dạ...Lãnh Hương!

-Người mới? Cô không đi học?

Lãnh Hương ngậm ngùi tủi nhục. Cũng như người khác vào đây xin việc. Con trai thì không dao nhưng con gái coi như bán thể xác và tâm hồn cho

quý.Làm nghề này phải chấp nhận tất cả.Đổi lại cô có thể có số tiền tương đương với một năm.Thậm chí có khi còn cả đời...

-Tôi...tôi không có tiền nên...

-Áyza....Mày hỏi nhiều làm gì?Không dùng đưa...

-Im miệng!

Vương Thành Long nhìn chằm chằm Lãnh Hương nghe thấy câu nói churong tai của Ứng Kim Hoàng lại càng bức hơn.

-Nè...Mày bị cái quái gì thế?Vương Thành Long không bao giờ vì một đũa vắt mũi ra sữa mà như người bị điên vậy.

Ứng Kim Hoàng đứng dậy.Đương nhiên anh cũng có sĩ diện của bản thân.Đột nhiên hấn quát anh như thế mà còn ở ngay trước mặt người ngoài hỏi sao mà không tức cho được.Ứng Kim Hoàng hất đổ chén rượu trên bàn khiến Lãnh Hương giật mình có chút run sợ.

-Mẹ kiếp!

Ứng Kim Hoàng lướt qua Lãnh Hương chửi thề rồi đập cửa ra ngoài.Vương Thành Long không nói gì.Không khí trong phòng nặng trĩu.Người Vương Thành Long tỏa ra khí chất lạnh lẽo nhưng gương mặt bình thản đến phát sợ.Hắn cầm ly rượu trên bàn nhìn qua ly bất chợt thấy hình ảnh Lâm Tú Vi qua Lãnh Hương.Ứng Kim Hoàng đứng thật nói không sai.Hắn đã khác rất nhiều.Không còn những tay vào mấy chuyện giết chóc hay ra mặt đàm phán như trước.Sự lạnh lùng cũng giảm đi đáng kể.Và...đặc biệt là cảm giác khó chịu như muốn giết người ngay lập tức để xả giận mỗi khi nhìn cô cười cười nói nói với người khác không phải hắn.Là do hắn không đủ nhu mì,dịu dàng như họ?Hay bàn tay hắn nhuốm quá nhiều máu nên cầm bản sẽ chẳng có hạnh phúc nào dành cho kẻ...sát nhân?Chất lỏng màu đỏ tỏa hương thơm quyến rũ sóng sánh trong chiếc ly thủy tinh.Vương Thành Long nhìn chằm chằm chiếc ly.Trong đầu bây giờ là một mớ hỗn độn câu hỏi mà nội dung không có gì khác nhau.Cuối cùng hắn vẫn tự hỏi tại sao cô không thể chấp nhận hắn dù chỉ một lần?Uống hết ly rượu trên tay,Vương Thành Long nhìn Lãnh Hương.

-Gọi ông chủ tới đây!

Lãnh Hương khiếp sợ quỳ xuống xoa xoa bàn tay lại với nhau rồi van xin.

-Xin ngài...tôi còn nuôi mẹ già nữa...Chỉ còn công việc duy nhất này,làm ơn...

Lãnh Hương hết van xinđeens gục mặt xuống sàn mong nhận được sự cảm thông của hắn.

-Tôi nói...gọi ông chủ ra đây.

Vương Thành Long quát lớn,bàn tay rắn chắc đập mạnh xuống bàn làm cốc chén đồ đạc trên bàn lay động.Một vài thứ rơi xuống đất vỡ tan tành.

Trong một căn phòng tại quán bar,mấy người bảo kê to lớn,mặc đồ đen nhìn thấy không ổn ở phòng 1103.

-Khách trong phòng 1103 không ổn,mấy cậu qua đó giải quyết!

Đám người gồm 5 tên bước nhanh tới phòng Vương Thành Long,Ứng Kim Hoàng đabg ngồi uống rượu như kẻ sắp chết,thấy đám người lên phòng thì nhếch mép.

-Một lũ ngu.

Không ai biết trong phòng đó là ai nhưng chắc chắn đám người bảo vệ sẽ chẳng còn là người khi ra.Vương Thành Long đang tức giận,hồi nãy có xả giận lên anh em trong bang nhưng hắn đã phải kìm chế rất nhiều.Dù sao cũng theo hắn rất lâu,đều là những người trung thành tuyệt đối không thể vì con tức giận mà hy sinh vô lý được.Giờ có người tự hiến mạng coi như được dịp Vương Thành Long vận động lại tay chân sau bao ngày gác kiềm.

Mở cửa đi vào,5 người bảo vệ xếp thành hàng ngang nghiêm chỉnh.Vương Thành Long nhếch mép nhìn đám người.

-Biến!

-Anh say quá rồi,để bọn tôi đưa anh về!

-Tao nói gọi chủ quán,không hiểu tiếng người hả?

-Anh nên cẩn trọng lời nói...

Vương Thành Long đứng dậy khoan khoái như đứa trẻ sắp được kẹo.Cài cúc áo vào,đá chiếc cốc dưới chân lên phi thẳng vào mặt tên bảo vệ vừa nói.Mấy người khác thấy không dùng được lời nói đành xông tới.Vương Thành Long tiến tới,đám thẳng vào người thứ nhất tiện tay khóa luôn cửa phòng lại.Lãnh Hương kinh hãi đứng nép vào góc.

Tiếp đến hắn lấy chai rượu vang đập thẳng vào gáy một người nữa làm hắn ta gục xuống sàn ôm đầu.Một người chạy thật nhanh lại Vương Thành Long nhưng bị hắn thẳng chân đập ngang mặt rồi đá thẳng vào bụng khiến gã đập cửa bắn ra ngã xuống lan can,nằm gọn trên bàn Ứng Kim Hoàng.

Anh cau mày nhìn người trên bàn.Chọn chỗ bảo không chọn lại chọn đúng bàn của anh.Đúng là đáng chết.Ứng Kim Hoàng lấy chai bia đập cổ,cầm thẳng vào chân gã.Gã đau đớn hét lớn làm cả quán sợ hãi.Xong xuôi,Ứng Kim Hoàng lấy khăn giấy lau tay,chỉnh sửa lại chiếc áo sơ mi trắng trên người rồi ngồi xuống,cầm ly rượu trên bàn thưởng thức y như người hoàng tộc.

Vương Thành Long bên trên xử lý tên sumo cuối cùng.Hắn lao vào ôm tròn eo Vương Thành Long,dù ra sức đánh nhưng không ăn thua.Vương Thành Long đấm hắn vào cạnh bàn lấy chai sành đập vỡ.Hắn kêu lên thảm thiết làm mấy người ở dưới sồn da gà,bỏ Vương Thành Long ra,hắn nện xuống bắt động.Vương Thành Long cúi xuống nhìn chiếc áo vest mình dính máu,con người co dãn lại,ánh mắt này lửa.Ngoài kiểu giết người như cơm bữa thì tính sạch sẽ của Vương Thành Long cũng không hề nhỏ.Số lần giết người vô số kể nhưng số lần bị dính máu lên người thì đếm trên đầu ngón tay.Tất nhiên người bị giết cũng không yên thân mà có sống cũng không thể giống người.

-Đáng ghét!

Vương Thành Long buông một câu,cởi áo vest bên ngoài thả xuống người tên mập.Cầm bật lửa lên,liếc sang nhìn Lãnh Hương đang ở góc tường khiếp sợ.Cô như vậy cũng đúng,người trong bang chứng kiến hắn giết người còn phải xanh mặt.Đằng này cô chỉ là con gái không sợ chắc cô là nhân vật hiếm.

-Ra ngoài!

Lãnh Hương theo lời hắn bước ra.Ứng Kim Hoàng nhìn thấy cô thì uống hết cốc rượu,chép miệng đứng dậy.Vừa đi được vài bước,anh thấy một người cầm điện thoại chụp choet.Chỉ liếc qua cũng biết anh ta định update ảnh lên mạng rồi bu loa vài câu thảm thiết.Ứng Kim Hoàng rút chiếc dao đang ở bên cạnh phi thẳng tới anh ta.Chiếc dao cắm vào điện thoại đâm ghim vào tấm kính cạnh đó.Dù sao cũng là người giao và kiểu khoe khoang là sở trường của anh,rút túi ra lấy sắp tiền ném tới chân anh ta.

-Lần sau có muốn đăng cái gì thì cứ gọi tôi.

Nói xong liền đi lên trên.Vừa lên đã thấy mùi thịt nướng cộng với cái mùi khét của vài vốc làm anh muốn nôn luôn tại chỗ.Bước vào,Ứng Kim Hoàng bị mùi nhìn Vương Thành Long tròn mắt về thân phục.

-Mày không để phần cho tao tàn nhẫn với à?

-Mày lên tự thấy mình là rùa thì hơn.

Ứng Kim Hoàng bừa bãi đi theo Vương Thành Long xuống lầu,hắn đâu biết anh xử lý bên dưới như thế nào chứ?Nhờ anh mà hắn mới không làm tổn mục cho mấy bọn chó săn.Vậy mà không những không cảm ơn còn chửi giễu anh.Bản thân Ứng Kim Hoàng tự hứa sẽ không bao giờ giúp tên biến thái này nữa.Nhất định!

Vừa bước xuống sảnh,ông chủ đã tới kéo theo mấy người bảo vệ khác.Vừa nhìn thấy chiến trận ông đã xanh mặt.

-Vương đại,thật sự xin lỗi vì sự cố lần này!

-Ông Hào,ông đến sớm thật.

Ứng Kim Hoàng sờ tay vào túi quần,ánhmawts chế giễu nhìn ông Hào đang khổ sở.

-Là tại tôi...tại lão già này không dạy người tử tế...nhưng Vương đại,ngài sẽ cho tôi cơ hội chứ hả?

Vương Thành Long nhướn mày nhìn ông Hào,nụ cười trên môi nở ra bí hiểm.Ông Hào tưởng chuyện sắp được giải quyết liền cười để xua tan không khí căng thẳng nồng nặc mùi tanh của xác chết.Ứng Kim Hoàng nhiu mày,mặt méo xẹo.Có đang vui mừng sớm quá không vậy?

-Nể tình ông thôi tha chết.Còn cái quán này...

-Tôi sẽ làm bất cứ gì mong Vương đại đây bỏ qua.

-Tất cả?

-Đúng...đúng...tất cả.

-Thôi được,ly vỡ không thể lành lại.Tôi cho ông ba ngày.Ba ngày sau mang ly vỡ đã được gắn lành cho tôi.Nếu không...ông cũng biết rồi đấy.

Vương Thành Long không thèm nhìn ông lấy một cái chỉ nhắc chân nặng chịch bước đi.Ông Hào bần rùn chân tay,nói như vậy là không còn cách nào để cứu chữa vụ này rồi.Đúng là đen đủi mà.Vương Thành Long vốn không chỉ tàn nhẫn mà còn là người giải quyết mọi việc rất khó chịu.Tất nhiên quán của ông Hào sẽ mất nhưng chắc chắn không phải bán lại mà sẽ bị đốt,đốt đến khi chỉ còn mảnh đất trống.Thành phố A sẽ mất đi một khu vui chơi hạng sang bậc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Im lặng

Vương Thành Long trở về nhà vào buổi tối. Lâm Tú Vi và Vương Thiên Tú ngồi vào bàn ăn chờ. Thấy Ứng Kim Hoàng cùng Vương Thành Long về đầy sát khí, Vương Thiên Tú nhìn tò mò.

-Em đã đợi anh(nhìn đồng hồ) 2 tiếng 20 phút 30 giây.

Vương Thành Long không nói gì, quay sang nhìn Lâm Tú Vi rồi lên phòng làm việc luôn. Lâm Tú Vi nhìn thấy trong mắt hắn có gì đó. Nó rất khó hiểu, lạnh lùng hơn và... cô chỉ cảm nhận một chút nhỏ như hạt cát trong đôi mắt của hắn. Vì sao à? Đơn giản là hắn chưa bao giờ thể hiện cảm xúc qua đôi mắt. Dường như đôi mắt ấy chai lỳ đến không thể thay đổi một màu khác ngoài lạnh tanh. Ứng Kim Hoàng nhìn Vương Thành Long thờ dài ngồi xuống bàn.

-Anh ấy sao vậy?

-Haiz...lên com!

Vương Thiên Tú nhìn Ứng Kim Hoàng ăn ngon lành trong khi anh họ mình đang không biết bị gì trên kia. Đã bao lâu kể từ khi tiểu Mãn Thầu ra đi cậu đã chẳng còn thấy gương mặt lầm lỳ của Vương Thành Long. Bây giờ nhìn thấy cư nhiên có chút khó hiểu. Rốt cuộc là người nào đã khiến Vương Thành Long vốn vô cảm trở lên lạnh lẽo tới vậy. Lâm Tú Vi cúi xuống lo lắng. Sau khi gặp Hoàng Phong cô trở về nhà với tâm trạng không thể tốt hơn, nhưng điều đáng nói là chiếc điện thoại cô đặt trên bàn trang điểm đột nhiên xuất hiện dưới phòng khách. Khi ở công viên cô mới chợt nhớ là mình để quên điện thoại ở phòng. Chẳng lẽ Vương Thành Long đã đọc được? Không thể nào, nếu đọc được hắn đã làm âm lên như con sư tử bị bỏ đói xổng chuồng.

Lâm Tú Vi nhìn chằm chằm bát cơm, cô hiện tại không lo cho bản thân. Cô đã ở đây chuyện Vương Thành Long trút giận lên cô không sớm hay muộn cũng xảy ra. Điều cô lo lắng nhất đó là Hoàng Phong. Nếu Vương Thành Long làm khó dễ anh vì chuyện này... Hơn nữa ngày mai Hoàng Phong sẽ đi Anh, trước giờ lên máy bay mong rằng Vương Thành Long sẽ dễ yên cho anh. Hoàng Phong anh mà có gặp chuyện gì bản thân cô sẽ không tha thứ cho mình mất.

Vương Thành Long ngồi trên ghế xoay tựa ra phía sau hướng mắt nhìn thành phố A tuyệt diệu. Bên ngoài, ánh trăng sáng chiếu vào căn phòng, ngang qua ly rượu vang màu mận đẹp mắt tạo nên khung cảnh tuyệt diệu. Thân ảnh của hắn phản chiếu lên tường mạnh mẽ và to lớn. Gương mặt dưới ánh trăng đỏ vẻ dịu hiền hơn. Đôi mắt hơi nhắm nhưng lý tâm cau lại khó chịu, tay cầm ly rượu lắc nhẹ. Vương Thành Long uống một chút, ngắm nhìn tòa nhà cao nhất, sáng nhất và quyền lực nhất-tập đoàn Vương Gia. Để phát triển đến mức ai nhìn cũng phải ngưỡng mộ thì hắn đã phải vứt bỏ tuổi thanh xuân của chính bản thân. Khi mấy đứa cùng tuổi đang cấp sách tới trường, dành thời gian cho yêu đương, chơi bời thì hắn đang học đua để hoàn thiện khóa học nhanh nhất có thể. Thời gian còn lại dành cho công ty và Vương bang. Kể cả lúc nghỉ hắn cũng không nghĩ tới sẽ có thời gian nghỉ ngơi hay có thể thong thả ngủ một giấc ngon lành. Thay vào đó là suy nghĩ cách để điều hành Vương bang, cách để đứng vững ở công ty và phát triển nó lớn mạnh hơn dưới thời hắn. Tuổi thơ hắn vội vã và tấp nập hơn tất cả mọi người cùng lứa tuổi. Và bây giờ, khi ngồi đây và nhìn lại quãng thời gian đó Vương Thành Long lại càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Với hắn chưa bao giờ là đủ. Tập đoàn Vương gia giờ đã vươn tầm ra thế giới, ai nhìn cũng phải khiếp sợ và kính nể. Hắn muốn thứ gì lập tức có thứ đó. Nhưng khi trở về ngôi nhà này Vương Thành Long mới nhận ra mình nhỏ bé tới mức nào. Ngoài kia muốn gì có đó còn ở đây ngay cả điều nhỏ nhất cũng không thể. Hắn đã được ở bên người mà hắn coi là tất cả nhưng thứ tình cảm mà hắn chưa bao giờ cảm nhận được thì mãi không thuộc về hắn. Vương Thành Long trầm lặng, trầm lặng đến nỗi cả căn phòng đều nặng trĩu, âm ỉ đến khó chịu.

"Cạch!" Lâm Tú Vi mở cửa bước vào, tay cầm khay cơm đứng nguyên ở cửa như chờ Vương Thành Long. Hắn biết, ngay cả khi cô đứng cách hắn cả trăm mét hắn vẫn cảm nhận được mùi hương tỏa ra từ cô hay ngay cả khi cô lạc trong đám đông hắn vẫn thấy một người đặc biệt trước mắt. Lâm Tú Vi thấy Vương Thành Long không động tĩnh liền đi vào. Cô đặt khay cơm trên bàn, định bước ra nhưng lại ngập ngừng.

-Tôi...mang cơm lên cho...anh!

Vương Thành Long vẫn tựa ghế thanh thản. Lâm Tú Vi nhìn hắn rồi hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay lại nhìn Vương Thành Long.

-Anh...có thể...để Hoàng Phong đi bình an không?

Vương Thành Long mở mắt, ngồi dậy nhìn chằm chằm Lâm Tú Vi, nhếch mép cười khinh bỉ. Cô bước vào Vương Thành Long đã biết trước rằng cô muốn nói chuyện gì nhưng bản thân lại ép buộc phải tin tưởng rằng cô đơn giản chỉ đem cơm lên cho hắn. Thậm chí còn tệ hơn khi hắn nghĩ cô sợ hắn...đó! Tệ thật! Vương Thành Long đứng dậy, lại gần Lâm Tú Vi. Nghiêng đầu vào chiếc cổ mảnh mai của cô nhưng Lâm Tú Vi dịch sang một bước coi như lờ đi, từ chối, từ giờ cô sẽ không để bất kỳ vết bẩn nào trên người mình. Tâm hồn và thể xác của cô đã thuộc về Hoàng Phong. Ngoài anh ra không một ai xứng đáng có được nó-kể cả ép buộc hay đe dọa. Vương Thành Long nhìn cô rồi tựa vào thành bàn cảm giận. Hắn hận mình không thể "xoi tãi" cô ngay lúc này để cô không thể thoát khỏi hắn. Nhưng mỗi lần như thế hắn lại không chịu được khi nhìn thấy nét mặt đau khổ của cô.

-Mang cơm lên là để trao đổi thôi?

Lâm Tú Vi nhìn Vương Thành Long.

-Không! Là do Vương Thiên Tú nói tôi mang cơm lên...còn chuyện đó là do tôi...tự muốn nói.

Vương Thành Long tối sầm mặt, bàn tay nắm chặt cạnh bàn, máu sôi lên tận não. Giờ sự thật còn tàn nhẫn hơn cách hắn nghĩ. Lý do đó đáng sợ đến mức khiến người ta không dám nghĩ tới. Vương Thành Long mang hơi men kéo cô lại. Bàn tay siết chặt eo cô. Lâm Tú Vi đau đớn nhắm mắt nhưng trong lòng

Vương Thành Long bây giờ còn đau gấp mấy lần cô. Đến lúc cũng phải cho cô biết cảm giác đau đớn như thế nào. Ép chặt cô vào người hắn. Khí mát tỏa ra người cô khiến trong người hắn khó chịu. Lâm Tú Vi mặt tỉnh bơ, cô chịu đau nén vào trong nhìn Vương Thành Long không chút biểu cảm. Điều đó khiến Vương Thành Long càng chán ghét cô hơn. Đây cô ra, Vương Thành Long quay lưng lại với cô.

-Em...thật sự muốn tôi hận em?

Lâm Tú Vi đứng đó lẳng lặng. Có phải cô hơi nhần tâm với hắn. Nhưng nếu không làm vậy thì Hoàng Phong của cô phải làm sao?

-Ra ngoài!

Vương Thành Long buông lời nhọc nhằn. Cô bước ra ngoài cũng là lúc chai rượu trên bàn bị hắn tu sạch. Giờ tâm trạng hắn còn tồi tệ hơn, tự cảm thấy hắn còn chẳng bằng người bình thường. Vương Thành Long trong cơn say phóng xe đi ra ngoài. Hắn đi về phía thành phố A, rẽ mấy ngã đến một nơi có ngọn đồi nhỏ được tía cô tí mỉ. Là một ngôi mộ nằm cao hơn so với ngôi mộ khác thể hiện đẳng cấp. Trên phần bia mộ hiện lên chữ Vương Triệu được khắc tỉ mỉ. Vương Thành Long ngồi cạnh tựa vào bên tấm bia nhìn trên bầu trời đen thẫm điểm một vài ánh sáng của những ngôi sao.

-Ba, bên đó lạnh không? Bên con lạnh lắm!

Vương Thành Long hơi nhìn về tấm bia. Không một ai thấy được cảnh yếu đuối của Vương Thành Long. Chỉ khi hắn đứng bên mộ của ba mình được nói hết tâm tư của mình với tâm niệm rằng Vương Triệu sẽ đem hết nỗi buồn của hắn chôn vào đất vào tiếp thêm tàn nhẫn vào người mình. Vương Thành Long nhìn xa mông lung, ánh mắt không rõ điểm đến chỉ là nó hơi âm ảm và tê nhạt.

-Nói con nghe ba làm mẹ khuất phục bằng cách gì vậy?

Hắn ngồi đó, thân hình chìm ngấm trong bóng tối. Bất chợt bên hắn có vệt sáng xuất hiện. Gương mặt thanh thản nhưng cương nghị nhìn Vương Thành Long, hắn nhìn chằm chằm. Là Vương Triệu!

-Ba?

Vương Thành Long không tin vào mắt mình, nhưng thực sự ba hắn đang ở đây, ngay cạnh hắn và đang mỉm cười.

-Con trai của ta lớn nhanh thật!

Vương Thành Long đặt tay lên người ông nhưng không cảm nhận được gì chỉ thấy ánh sáng tràn ngập bàn tay mình.

-Ta và con ở hai thế giới khác, con không nhớ?

-Con biết, nhưng vẫn muốn...

-Ta vẫn ở đây, ngay bên cạnh con, con còn muốn gì nữa? Như vậy vẫn chưa đủ?

Ông nghiêm mặt giáo huấn hắn. Vương Thành Long luôn được ông dạy rằng mọi thứ đều có giới hạn kể cả sự tàn nhẫn. Nên chấp nhận những thứ mình đang có không đòi hỏi hay cầu xin mà là tự làm ra được. Nhưng Vương Thành Long có lẽ đã vượt qua ngưỡng mà mình phải biết chấp nhận.

-Chỉ là...con của ba thâm hại quá!

-Chuyện tình cảm không thể nói trong một ngày, hai ngày. Con vẫn còn thời gian. Người nhà họ Vương không để từ bỏ cuộc trong từ điển.

-Sao ba biết?

-Ta đã nói là luôn bên con!

Vương Thành Long nhìn ông bất chợt thấy ông mờ dần, những tia sáng tản ra hướng về phía bầu trời. Vương Thành Long đứng dậy cố nắm những vệt sáng còn lại nhưng không được. Nó như cơn gió vút qua để lại chút lưu luyến rồi trôi theo bầu trời.

-Ba!

Vương Thành Long choàng tỉnh dậy, gương mặt xuất hiện lấm tấm mồ hôi. Có lẽ do ngủ quên trên ghế nên giấc ngủ không ngon cho lắm. Vương Thành Long nhìn đồng hồ đã 4 giờ sáng, hắn dậy vào phòng mình thay đồ. Lâm Tú Vi đang nằm ngủ khá ngon. Vương Thành Long nhìn cô một lúc rồi thay đồ. Đi ra cửa, hắn ngoảnh đầu lại nhìn rồi bước tới bên cô nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho cô. Ánh mắt lưu luyến nhìn người con gái trước mặt nhớ lại giấc mơ của hắn.

"Tôi còn phải đợi em tới khi nào?"

Xong xuôi, Vương Thành Long lái thẳng xe tới công ty.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tỏ tình thất bại

Lâm Tú Vi dậy sớm như mọi ngày, cô ngồi dậy nhưng bản thân lại thấy trống trải, quay đầu nhìn ra sau không thấy Vương Thành Long đâu. Chắc tối qua hẳn không ngủ trong phòng. Đi qua phòng làm việc, cô nhẹ nhàng mở cửa thò mặt vào nhưng không thấy hẳn. Cô bước vào, thấy chậu rửa bát sạch còn khay cơm mang lên vẫn không động đũa. Cũng đúng thôi, tối qua cô nói như vậy thì đến người lạ quan đến mấy cũng chẳng nuốt nổi bát cơm. Bưng khay cơm xuống nhà cảm giác có chút chạnh lòng. Cô nhanh chóng lên thay đồ chuẩn bị đi học.

Vừa bước xuống xe, Đan Đan đã chạy tới hối hả khiến người trầm tĩnh như Vương Thiên Tú cũng hốt hoảng.

- Cậu đây rồi. Sao hôm nay đến muộn thế hả? Có biết tớ chờ cậu lâu muốn chết không?

Lâm Tú Vi vừa kịp cời mũ bảo hiểm Đan Đan đã tuôn một tràng. Cô chỉ biết tròn mắt. Đan Đan chưa nghĩ đã ngoảnh sang nhìn thấy Vương Thiên Tú lại cau mày.

- Êy...êy...ê...sao cậu đi với gã này hả?

- Ừa liên quan tới cô hả?

Vương Thiên Tú nhìn Đan Đan thú vị. Ba người đầu biết cả đám sinh viên đang quây vào xem. Vương Thiên Tú lướt qua đám sinh viên rồi nhếch mép cười. Coi như hôm nay cậu xả khuây, từ lúc qua nhà Vương Thành Long ở cậu như người bị giam cầm. Đau khổ nhất là cầm đồng tiền trong tay mà không được làm gì. Và lại cậu đã làm trò ngoan hơn tháng rồi. Tay chân cũng ngứa không chịu nổi.

- Hừ...tất nhiên là liên quan rồi. Tiểu Vi là bạn tôi.

- Bạn cô à, giờ tôi mới biết!

Lâm Tú đứng giữa hai người cũng khó xử. Sinh viên bắt đầu túm lại co chuyện sắp xảy ra. Vương Thiên Tú mỉm cười bước xuống xe nhìn Đan Đan.

- Không ngờ thiếu gia nhà họ Vương nắm bắt thông tin kém vậy.

- Hahaha...Nắm bắt kém hay chuyện chẳng đáng để Thiên Tú tôi quan tâm.

Nữ sinh trường được dịp thấy cậu cười hàng loạt người giờ máy ra chụp lại khoảnh khắc hiếm có này. Vương Thiên Tú chưa cười trước mặt nhiều người vì vậy cậu chỉ vừa cười thôi đã khiến nữ sinh chết lặng. Đan Đan nhếch mép cười kinh bỉ.

- Chuyện này đương nhiên không liên quan tới cậu rồi mà tôi cũng không muốn chuyện nhiều người biết.

- ...

- Và...càng không muốn tên hồng hách như cậu biết chuyện.

Đan Đan nói xong cầm tay Lâm Tú Vi kéo đi. Vương Thiên Tú đứng đó miệng giật giật, dám bảo cậu hồng hách thật là...

- Cậu...đồ...đồ thần kinh.

Vương Thiên Tú tức xịt khói nhìn Đan Đan tung tăng đi trước mặt. Mấy nữ sinh tiến lại thăm dò.

- Àyza...tiểu Tú à, hay chúng ta đi ăn chút gì đi! Đừng để ý tới bọn họ.

Nữ sinh có dáng vấp khá sexy, gương mặt trang điểm tỉ mỉ tiến lại gần. Ngược với suy nghĩ rằng Vương Thiên Tú sẽ mỉm cười nghe theo. Cậu cau mày nhìn cô gái trước mặt.

- Tên tôi để cậu tùy tiện gọi?

Nữ sinh đỏ bừng mặt không nói câu gì chỉ biết chôn chân đứng nhìn cậu leo lên xe. Trước khi đi, Vương Thiên Tú còn buông câu nói làm mấy nữ sinh trong trường tất tưởi ý định quên cậu.

- Quên, nhắc cô...à không nhắc luôn mấy người. Khi nào đập vỡ tán phàn trên mặt thì hãy nghĩ đến chuyện quên tôi. Hiểu chứ?

Vương Thiên Tú nhếch mép đội mũ lên và phóng xe ra ngoài trường. Trong trường đột nhiên im lặng đến lạ. Đám nữ sinh không còn bàn tán hay nói gì cả, chỉ lẳng lẳng giải tán. Một số người lấy gương ra soi rồi khó chịu ra mặt. Một số thì phản bác lại câu nói của Vương Thiên Tú. Cậu là ai chứ? Chỉ lad đẹp trai và quyền thế chút thôi, làm gì mà kênh kiệu đến phát ghét thế! Nhưng cũng đúng, con gái quen Vương Thiên Tú chỉ đếm trên đầu ngón tay. Uy quyền cũng phải trong gia tộc nổi tiếng trở lên. Thậm chí mấy người nổi tiếng gặp cậu nói chuyện còn khó. Điềm chung của mấy người con gái được gọi là

bạn Vương Thiên Tú là họ đều đẹp, đẹp tới mức không có chút phần dư chỉ một chút tí tẹo. Có thì cũng chỉ là son môi cho thêm quyến rũ. Điều kiện để kết bạn với Vương Thiên Tú rất đơn giản nhưng không một cô gái nào dám làm hết. Đôi lúc cậu cảm thấy hơi thất vọng về con gái thời này.

Đan Đan kéo Lâm Tú Vi ra bàn mà họ thường ngồi.

-Đan à, cậu rốt cuộc có chuyện gì vậy?

-Cậu giúp tớ nha!

-Cậu phải nói thì mình mới biết mà giúp chứ!

-Cậu phải hứa trước. Hứa đi!

-...

-Hứa đi!

-Thôi được. Mình hứa.

-Cậu...giúp mình chuyện với anh Evill nha!

-Hả?

Lâm Tú Vi bất ngờ tròn mắt nhìn. Dù cô cũng đã thăm dò ý của Evill nhưng chuyện Đan Đan tỏ tình đúng là khiến cô hơi bối rối. Tất nhiên cô sẽ giúp nhưng chắc chắn Đan Đan sẽ chịu tổn thương khá lớn. Evill đã từng nói với cô là anh và Đan Đan thuộc hai thế giới hoàn toàn toàn nhau. Cơ bản là sẽ không bao giờ hợp cả. Ngay cả suy nghĩ cũng không cho phép điều đó xảy ra.

-Cậu hứa rồi nha!

Đan Đan hào hứng nắm tay Lâm Tú Vi. Cô lại thấy lo lắng, khẽ cong môi lộ ý cười cường ép.

-Đan, cậu chắc là sẽ biết kết quả chứ, hai người...

Lâm Tú Vi biết Đan Đan đang rất vui nhưng không thể để cô chìm trong hạnh phúc mãi được. Vì kết quả vốn đã không tốt đẹp đến lúc đó chỉ sợ tổn thương càng sâu. Đan Đan cười rất tươi cho đến khi Lâm Tú Vi nói với cô điều mà cô lo sợ nhất. Cô tắt nụ cười, gương mặt trở nên trầm lặng, đôi mắt không rõ phương hướng.

-Đan, mình thật sự không muốn cậu chịu tổn thương.

Đan Đan quay sang nhìn cô, bắt chợt nụ cười lại nở trên môi.

-Ayz...không sao mà. Dù gì tớ cũng muốn biết kết quả. Cậu hiểu tính tớ quá mà. Không phải sao?

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì hết. Cứ vậy đi. Tớ đi chuẩn bị trước sau đó nhắn tin báo kế hoạch với cậu.

Đan Đan nói xong đứng dậy đi nhanh về phía trước. Có lẽ một phần vì muốn tránh né sự thật mà Lâm Tú Vi nói, phần khác cô chỉ muốn kế hoạch của mình phải thật chính chu. Biết đâu bất ngờ sẽ dành cho cô.

-Tiểu Vi!

La Quế Bảo nhìn đáng vẻ vội vã của Đan Đan thấy tò nên chạy lại chỗ Lâm Tú Vi.

-Cậu ấy làm gì mà vội vã thế?

-À...Chỉ là Đan...muốn mọi thứ phải thật đẹp thôi.

-Hi...đúng là...mà cậu nhớ hôm trước mình nói sẽ dẫn cậu đến một nơi đặc biệt chứ?

-Ừm, sao vậy?

-Thì mình định cuối tuần này sẽ đi, cậu rảnh không?

-Cuối tuần này sao...để mình xem lại. Có gì sẽ liên lạc sau.

-Cứ vậy đi!

Lâm Tú Vi mỉm cười nhìn La Quế Bảo. Hôm nay trông anh cũng khá bảnh, mái tóc bỏ luống gọn sóng kiểu Hàn Quốc rất hợp với gương mặt V-line tuyệt diệu của anh. Áo sơ mi trắng cùng quần baggi vải kết hợp giày thể thao đúng chuẩn soái ca. Nói anh là nam thần cũng không có gì là quá. Học giỏi, chơi nhạc cụ đỉnh, đường nét trên khuôn mặt hoàn hảo, thân hình cân đối, lại rất hòa và cực kì thân thiện. Một người tốt như vậy chắc trên thế giới chỉ có duy nhất mình anh.

-À...Mình có hẹn với Phàm Anh..

Lâm Tú Vi hơi ngại ngùng.

-Cậu cứ đi đi, giờ mình cũng cần gặp giáo sư có chút chuyện.

La Quế Bảo mỉm cười nhìn cô, Lâm Tú Vi đứng dậy đi trước. Anh cũng đứng dậy theo sau, định bước tiếp nhưng dưới chân lại có một vật kì lạ rơi từ ba lô của Lâm Tú Vi ra. La Quế Bảo nhặt lên, ly tâm bỗng dừng co lại nhìn con rối bằng vải bông trên tay rồi nhìn Lâm Tú Vi. Con rối khá đơn giản, là một cô công chúa nhỏ, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ngay ra người làm con rối này rất vụng về. Nói chính xác hơn con rối này được làm từ bàn tay của một cậu bé. Và cậu bé đó là...

Sau khi tan học, Lâm Tú Vi được Evill đón về. Anh niềm nở trò chuyện nhưng bản thân phát giác có gì đó không ổn.

-Tiểu Vi, em hôm nay hơi lạ.

-Hả...ạ hả?

-Coi kìa, làm gì mà ngơ ngác vậy. Có gì nói hai nghe coi.

Lâm Tú Vi đắn đo mãi cuối cùng cingx làm theo kế hoạch mà Đan Đan đưa cô.

-Thật ra thì em có đặt hàng ở cạnh công viên, mà giờ...

-Chỉ vậy thôi à, để hai đưa em qua đó lấy!

-Không...không được...à...thật ra thì tiếng sau mới lấy được hàng. Mà thời gian đó em đang ở công ty...

-Trời ạ có gì đâu, để hai đi lấy cho em. Được không?

-Thật hả? Thế thì tốt quá. Coi như kế hoạch thành công...

Lâm Tú Vi mừng đến nỗi không kìm chế được lời nói. Cô tuôn một tràng rồi ngồi im bật.

-Kế hoạch gì?

-Thì là...a! Em định làm món bánh mới nên cần nguyên liệu.

-Thật không?

Evill nhìn chăm chăm vào cô qua gương chiếu hậu. Lâm Tú Vi gật đầu lia lịa.

Sau khi trở Lâm Tú Vi về, Evill canh giờ ra công viên đợi. Anh khá khó chịu khi phải đợi trong khi đó để đỡ tốn thời gian anh có thể lái xe mua luôn cho tiện. Nhưng vì Lâm Tú Vi nói đó là thành phần không thể thiếu trong món bánh mới mà chỉ cửa hàng này mới có nên anh đành ngậm ngùi chờ đợi. Một lúc sau anh thấy Đan Đan tới đứng cạnh.

-Sao lạ là em?

-Thật ra em là món hàng mà tiểu Vi bảo anh.

-Vớ vẩn thật! Anh còn rất nhiều chuyện...

-Chỉ một lúc thôi. Em có điều muốn nói với anh!

-Chuyện gì?

Evill nhìn Đan Đan. Cô hơi lo lắng. Lòng ngực bây giờ đập loạn xạ, trong đầu rối tung không biết phải nói gì đầu tiên.

-Sao hả?

-Thật ra, em...em...lỡ thương anh rồi!

Evill lặng người nhìn cô gái trước mắt mình. Cô là đang nói thương anh? Thật là...đây đâu phải trò chơi và anh cũng đâu phải trò đùa mà cô muốn lời ra chơi lúc nào cũng được.

-Em nói gì vậy?

-Em yêu anh,thật sự rất yêu.Em yêu anh từ lần đầu tiên em gặp anh...

-Lúc đó là vì tiểu Vi anh mới làm thế em thật sự không hiểu?

-Đúng là em không hiểu gì hết nhưng em biết cảm giác thương ai đó là như thế nào,em biết chúng ta thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau.Nhưng...em tin chỉ cần bên anh em sẽ vượt qua hết tất cả.

-Em đang nói cái quái gì thế?Độc lời thoại cho bokj phim mới à?Em tin?Tin cái gì?Anh em em vốn dĩ không thể.Em ngốc hay cố tình không chịu hiểu?

-Em ngốc đấy,ngốc vì đã yêu anh...

Evill hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào Đan Đan.

-Kết thúc đi!Chúng ta chẳng là gì hết!

-Anh...nếu anh nghĩ chúng ta khác nhau thì em sẽ làm tất cả để em có thể được yêu anh.Em sẽ theo hắc đạo,làm một nữ tặc.Em sẽ nói với ba mẹ...

-Làm ơn,suy nghĩ một chút đi.Người chưa trải như em thì hiểu gì hả?Đâu phải muốn bỏ là bỏ được.

-Vậy người chưa từng dám thử yêu một lần như anh thì biết gì về tình yêu?Anh chưa từng...chưa từng nghĩ sẽ thử yêu em sao?

Đan Đan khóc,giọt nước mắt chứa hy vọng tràn ngập khóe mắt.Cô đã nói hết những gì mình muốn nói và giờ chỉ cần anh đón nhận và hiểu tình cảm của cô thì có khó khăn đến đâu cô cũng chịu tất.

-Đơn giản là tôi không yêu em.Ngay cả khi đứng cạnh em tim tôi cũng không có gì đặc biệt hết. Vậy đã đủ hiểu chưa?

Đan Đan nhìn anh,Evill bỏ đi.Bóng anh dần khuất khỏi tầm mắt cô.Cô ngồi sụp xuống ghế đá khóc to.Có lẽ cô chỉ muốn được khóc như đứa trẻ để trút hết nỗi buồn ra.Còn anh...trở vào trong xe,lấy điều thuốc ra hút,đôi mắt vẫn hướng về hình bóng người con gái đang suy sụp phía trước.Anh biết là anh có tình cảm với cô.Nhưng nếu chấp nhận thì chuyện cũng không đi đến đâu,chi làm phí thời gian của cả hai.Hơn nữa càng kéo dài cả hai sẽ càng đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Một người đặc biệt...

Lâm Tú Vi mang com đến công ty như mọi ngày.Diệp Anh đang cắm cúi vào mấy giấy tờ thấy cô đến thì niềm nở.

-Cô đến rồi à,Vương tổng đi họp.

-Vậy...để tôi đưa com vào.

Lâm Tú Vi đi gần đến cửa thì Diệp Anh lưỡng lự gọi lại.

-À...tiểu Lâm

Diệp Anh nhìn cô gái trước mặt.Dáng nay cô đến rất sớm,vào phòng Vương Thành Long dọn dẹp đã thấy hần ngả lưng chợp mắt trên ghế.Thường ngày Vương Thành Long sẽ không tới sớm tới vậy.Hơn nữa gương mặt có chút mệt mỏi.Hần không dè dò cô như trước chỉ nhắc qua loa một chút rồi cắm đầu vào làm việc.Tất nhiên cô chưa bao giờ thấy hần như thế.Công việc dù có như thế nào cũng không khiến hần làm quên cả giờ giấc như thế.Diệp Anh cũng không hỏi gì nhiều,cô đoán là hai người cãi nhau.

-Vương tổng có dặn cô đến đưa com xong khỏi cần đợi.

Lâm Tú Vi nhìn Diệp Anh cười nhẹ rồi bước vào phòng.Cô đặt hộp com xuống bàn.Có chút vương vấn,dù sao cũng tiếp xúc với hần lâu như vậy không có cảm tình cũng chẳng đến nỗi ghét bỏ.Thờ nhẹ,cô bước ra phòng.

-Vậy...tôi về đây!

-Ừm...cô không nên lo lắng có lẽ là Vương tổng chỉ sợ cô mệt nên...

-Ừm

Lâm Tú Vi ra khỏi công ty.

"Ring...!" Điện thoại cô đột nhiên rung lên.Lâm Tú Vi mở máy thấy cuộc gọi của Đan Đan.

-Đan Đan!

-Hút...Hút...Cậu đang đâu?

Lâm Tú Vi nghe tiếng khóc thảm thiết của Đan Đan khiến cô lo lắng.

-Đan,cậu bị sao vậy,cậu đang ở đâu?

-Òa...Òa...cậu đến cửa hàng của Phạm Anh đi.

Lâm Tú Vi cúp máy,bắt taxi tới chỗ hẹn.Tầm mười phút đau cô đứng trước một cửa hàng khá to nằm gần khu mua sắm thành phố A.Từ sau khi Lâm Tú Vi cho Phạm Anh mượn tiền ba của Phạm Anh đã mở cửa hàng bánh bao,không dừng lại ở đó ông còn được Vương Thành Long đứng sau để đăng kí bản quyền công thức riêng của bản thân.Tất nhiên Lâm Tú Vi không hề hay biết chuyện Vương Thành Long đã làm ngoại trừ ba con Phạm Anh.

Bước vào cửa,bàn ăn đã chật kín thậm chí còn phải kê thêm bàn phụ để phục vụ khách,ba Phạm Anh vừa thấy Lâm Tú Vi đã chạy ra niềm nở.

-Tiểu Lâm,con đến làm bác vui quá!

Lâm Tú Vi nở nụ cười tươi nhìn ba Phạm Anh.Hôm nay cô mặc quần yếm vải đen và áo phông trắng,mái tóc kết sang bên vừa nữ tính lại có phần nghịch ngợm.Đôi mắt vẫn trong sáng, gương mặt sắc cạnh không son phấn,hơi bầu bĩnh khiến ai nhìn thấy chỉ muốn nựng má cô cho đã.

-Bác không cần khách sáo vậy.

-Sao không chứ,là con đã cứu tiểu Anh và bác mà.

-Chúng con là bạn,bác đừng nghĩ ngợi nhiều.

Lâm Tú Vi cầm lấy tay ông,có chút ấm áp trong lòng.Cùng lúc Phạm Anh đi tới,khoác tay vào ba mình nhìn Lâm Tú Vi.

-Ayza,ba định nhận thêm tiểu Ly làm con nuôi hả?

-Con bé này,ta làm gì có phúc phận đấy!

-Hihi...con chỉ nói thế thôi tiểu Vi nhỉ?Ba cậu ấy chắc yêu cậu ấy lắm.

Nụ cười Lâm Tú Vi chột tắt.Phạm Anh đang nhắc tới người đàn ông đó.Nụ cười thật,chắc vì yêu thương nhiều quá nên cô mới ra nông nổi này.Ba Phạm Anh dường như thấy sự khó xử của cô trong đôi mắt nên ngưng gùg.

-Người ba nào mà không thương con.Tiểu Ly vốn đã rất hạnh phúc vì có người tài giỏi lại danh tiếng lo cho,người tốt sẽ luôn được trời thương.

Lâm Tú Vi càng nghe ông nói càng khó hiểu.Sao tự nhiên Ba Phạm Anh lại nói vậy,rốt cuộc là họ biết những gì rồi?Mà cũng không thể nào,chuyện cô và Vương Thành Long đến Đan Đan còn không biết rõ thì sao họ biết được.Phạm Anh giật mình gãi tay ba mình nhắc nhở,ông biết mình lỡ lời nên lấy lý do có khách để rời đi.Phạm Anh nắm tay Lâm Tú Vi cười trừ.

-Chúng ta vào thôi,tiểu Đan đợi cậu lâu lắm rồi đó.

Lâm Tú Vi theo Phạm Anh vào.Vừa đi cô vừa suy nghĩ lời nói của ba Phạm Anh vừa nãy.Rốt cuộc tính tò mò không để cô yên.Trước khi vào phòng Phạm Anh,Lâm Tú Vi kéo tay cô lại hỏi.

-Ba cậu nói vậy là sao?

-Haiz...có gì đâu.

-Cậu...đang giấu tớ?

Phạm Anh quay sang nhìn thẳng vào mắt Lâm Tú Vi một lúc lâu.Cô nhìn chăm chăm rồi phì cười.

-Hahaha...tiểu Lâm,thì tại cậu cho mình mượn số tiền lớn đến thế tất nhiên ba mình sẽ tưởng có người tài giỏi lo cho bạn rồi.

-...

Lâm Tú Vi vẫn có linh cảm không tốt.Phạm Anh thấy ở ngoài này không ổn.Không khéo Lâm Tú Vi gắng hỏi,cô không kìm chế được lại tuôn một tràng

khi đó không biết chuyện thành ra thế nào. Hai người vào phòng thấy Đan Đan đang ngồi giữa đồng hồ lon bia, đôi mắt ngấn nước, hai má đỏ. Xem ra cô đang trong giai đoạn thất tình trầm trọng. Đan Đan say, ngã đầu xuống bàn nhìn màn hình điện thoại.

-Sao hả? Tại sao anh lại không thích em... vì em xấu xí hay chỉ tại cái hắc bạch vớ vẩn. Nói đi... ừ... anh biết em yêu anh mà anh từ chối, tại sao... tại sao hả?

Đan Đan nằm than thở, rồi ngẩng đầu lên bật tuép lon nữa để uống, nước mắt rơi lã chã. Lâm Tú Vi nhìn thấy cô cũng không cảm lòng được mà thờ ơ nhìn Phàm Anh. Đan Đan ngẩng lên nhìn Lâm Tú Vi cười ra nước mắt. Cô chệnh choạng bước lên. Lâm Tú Vi sợ cô ngã nên cũng tiến lại để cô bám vào người mình. Đan Đan ôm Lâm Tú Vi, nước mắt chảy xuống vai cô thấm vào da thịt ấm nóng.

-Tiểu Vi à... ừ... mình thất tình... ừ... òa... òa... mình thất tình rồi.

-Được rồi, đượ rồi. Có mình ở đây rồi.

-Ừ... đau lắm, tim mình đau lắm!

Lâm Tú Vi khẽ vuốt tóc Đan Đan như dỗ trẻ con nín khóc. Đan Đan vẫn không chịu nín, gạt Lâm Tú Vi ra, lao vào Phàm Anh như tên lửa, bám lấy bắp tay của Phàm Anh.

-Cậu... chính là không được... ừ... như mình.

-Được, mình sẽ ghi nhớ.

-Huhuhu... cảm giác này đau lắm..

-Mình biết, hay là chúng ta cùng uống, cậu đồng ý không?

-Được, chúng ta cùng uống, uống để quên đi cái ngày đáng ghét này.

Phàm Anh cùng Lâm Tú Vi dìu Đan Đan vào ngồi lên giường. Chiếc giường nhỏ của Phàm Anh không khác gì bãi chiến trường. Hết lon bia rồi vô đồ ăn tùm lum hết. Đan Đan ngồi xuống lấy lon bia uống mấy ngụm rồi đặt xuống bàn.

-Ừc... ừc... ha... mấy cậu đó? Chính là không được như tớ.

Nói xong cô lại nước mắt ngấn mắt dài than vãn.

-Tại sao? Tại sao cuộc đời mình lại ra nông nổi thế này cơ chứ? Tại sao mình lại sinh ra trong gia đình như vậy...

Lâm Tú Vi nhìn Phàm Anh rồi quay sang an ủi Đan Đan.

-Sẽ có người khác yêu cậu hơn Evill mà. Cậu...

-Gi chứ! Ừc... Sẽ không có, không có một ai làm mình có cảm giác đó.

-Tiểu Đan... đừng bi quan thế... chắc...

Phàm Anh rút lon bia từ tay Đan Đan. Cô liền giật uống như người chết khát. Đối với người lạ, Đan Đan sẽ tỏ ra thanh cao, thể hiện mình là một tiểu thư danh giá, nhưng đối với người mà cô quen, đặc biệt là Evill cô không ngại thể hiện mình là gái hư. Bản chất của cô hơi dân dã. Cái cô ăn hàng ngày toàn sơn hào hải vị nhưng đối với cô mấy món ngoài vỉa hè mới là hảo hạng. Không phải tự nhiên một tiểu thư như cô lại muốn ngang bằng với người bình dân. Đơn giản là vì cô gặp La Quế Bảo và giờ lý do thôi thúc cô chấm dứt cuộc sống cao sang chính là anh-Evill.

-Cậu thì hiểu gì? Tim mình sẽ đập rất nhanh. Là rất nhanh đó khi gặp anh ấy. Thậm chí anh ấy chỉ đứng cách mình trăm mét, mình vẫn cảm nhận được.

Phàm Anh thở dài. Cô cũng hơi chạnh lòng vì câu nói của Đan Đan. Đã 20 tuổi rồi nhưng cô chỉ mới trải qua một mối tình. Trớ trêu thay người ta quen cô chỉ vì nghe nói chưa ai được động chạm vào người cô. Nói một cách trắng trợn là họ quen cô chỉ vì muốn thỏa mãn dục tình của bản thân. Càng nghĩ tới điều đó cô lại càng cảm thấy ghê tởm. Có lẽ chính vì thế mà cô trở nên nhàm chán trong mắt con trai.

Đan Đan uống thêm mấy lon nữa liền nằm xuống ngủ luôn. Lâm Tú Vi cùng Phàm Anh đỡ cô dậy nằm lên ghế sofa trong phòng.

-Giờ phải sao đây?

-Để tớ gọi tiểu Bảo.

-Ừm... vậy hai cậu đưa tiểu Đan về nha. Mình phải phụ ba nữa với lại đồng nghiệp...

-Cậu không cần lo, làm phiền cậu rồi.

-Chúng ta là bạn mà.

Phạm Anh nhìn Lâm Tú Vi cười. Giờ Lâm Tú Vi mới nhìn rõ gương mặt Phạm Anh tới vậy. Trước kia vì Phạm Anh hay ngại nên cô không quan sát kỹ được. Gương mặt dài thanh thoát, đôi mắt nâu gợi cảm, đáng chú ý nhất đó là nụ cười. Nụ cười cô tạo sự tin tưởng cho người đối diện. Không chỉ thế mà nó còn vương vấn chút ấm áp và thân thiện. Thân hình cao ráo, mảnh khảnh. Hôm nay bộ đồ của Phạm Anh khá đơn giản. Chiếc quần lửng xám tro với chiếc áo phông có cổ mà rêu đậm làm cô vừa trẻ trung lại vừa có chút chính chắn. Mái tóc cũng được buộc gọn để lộ chiếc cổ cao tuyệt đẹp. Phạm Anh xu dọn xong đồ ở giường thì ra ngoài. Chưa đầy 10 phút La Quế Bảo đã tới. Anh cũng Đan Đan ra ngoài, hai người chào ba Phạm Anh rồi ra về.

Vì quán của Phạm Anh gần nhà Đan Đan nên hai người chọn đi bộ. Và lại nhìn thấy Đan Đan say mềm thế này cũng không một tài xế nào dám trở cô. La Quế Bảo đi thi thoảng quay sang nhìn Lâm Tú Vi. Lường lự mãi, La Quế Bảo mới lấy con rối hôm trước ra giờ trước mặt Lâm Tú Vi.

-Của cậu.

Lâm Tú Vi hơi ngạc nhiên. Cô lục trong chiếc balo nhỏ hay đeo rồi quay sang cầm lấy con rối trên tay La Quế Bảo.

-Sao...

-Hôm qua cậu đánh rơi. Con rối này đẹp thật.

-Ừm

Lâm Tú Vi khẽ nhướn mày nhìn lên bầu trời, mỉm cười khẽ nhớ lại tuổi thơ của cô.

-Cậu không định kể cho tớ nghe chứ?

-Con rối này...(nhìn xuống con rối âu yếm)...là của một người đặc biệt.

Lâm Tú Vi nói xong quay sang anh mỉm cười. Bất chợt trong đầu anh trống rỗng, nụ cười trên miệng nở rộ. Là "đặc biệt" sao?

-Chắc là quan trọng với cậu lắm?

-Tất nhiên. Anh ấy là một phần trong kí ức của mình.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Chưa bao giờ kể từ khi chia tay với Hoàng Phong cô lại kể nhiều chuyện về hồi bé cho bguoiwf con trai khác như anh. Đương nhiên Hoàng Phong cũng rất vui. Cô chịu mở lòng với anh đã là kì tích rồi, hôm nay còn nói rất nhiều chuyện ngày bé cho anh nữa chẳng phải anh là đứa con trai may mắn nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Người tầm thường đương nhiên sẽ không nhìn thấy

Lâm Tú Vi về nhà khá mệt mỏi, hôm nay cô đã chật vật chạy tới chạy lui nhiều như vậy giờ chân cô như muốn nhũn ra. Đang định thả người xuống chiếc ghế êm dịu thì Vương Thành Long bước xuống. Nhìn sơ qua có lẽ hần về thay đồ. Lâm Tú Vi hơi giật mình đứng thẳng người, gương mặt không chút mệt mỏi nhìn Vương Thành Long. Hần xô tay túi quần nhìn qua Lâm Tú Vi rồi bước đi. Dù sao thói quen nhìn cô đã trở thành bản tính, không thể bỏ.

-Anh...

Vương Thành Long nghe thấy cô gọi cư nhiên khóe miệng nở nụ cười, cuối cùng cũng chịu lo lắng cho hần một chút. Vương Thành Long quay lại nhìn cô về mặt lạnh lùng. Lâm Tú Vi phải can đảm lắm mới dám mở miệng. Ai ngờ vừa nhìn thấy gương mặt như sát thủ của hần đột nhiên cô lại thấy hối hận về việc mình vừa làm.

-Cảm...cảm ơn anh chuyện của Hoàng Phong.

Lâm Tú Vi hơi rụt mắt xuống. Vương Thành Long đứng người một lúc. Hần là quá hy vọng vào cô nên giờ người chịu tổn thương vẫn là hần. Chưa bao giờ suy nghĩ của hần về cô là đúng. Đường như cách phán đoán tâm tư người khác của hần đứng trước cô trở nên vô dụng. Bởi vậy hần mới không biết rằng cô căn bản không quan tâm đến cảm giác của hần dù chỉ một chút. Vương Thành Long nhìn cô gái trước mặt mà tim như ngàn mũi dao đâm phải. Hần nhếch miệng cười nhìn cô.

-Em muốn tôi đốt máy bay của anh ta?

Lâm Tú Vi tròn mắt nhìn Vương Thành Long. Ánh mắt hiện tại của hần đáng sợ tới mức cô không dám tượng tượng cảnh hần vừa nói. Đôi mắt sâu thẳm huyền bí mà cô chưa bao giờ đoán ra cũng như con người cô mãi mãi hần không thể hiểu. Vương Thành Long nhìn cô gái đang cúi mặt xuống để lại sự thất vọng tràn trề ở lại và bỏ đi.

Lâm Tú Vi vừa thấy Vương Thành Long bước đi liền thả người xuống ghế thoải mái. Cô cũng không vô tâm đến nỗi không biết mình nói hơi ích kỉ. Nhưng cô không biết mở lời thế nào khi người có lỗi là cô. Đáng lí ra cô không nên hỏi hán như vậy, có lẽ tại vì cô lo xa quá.

Vương Thành Long đi thẳng tới công ty ngã người lên chiếc ghế khẽ nhắm mắt lại. Được một lúc thì thấy Đại Bảo đi vào.

-Anh hai, tài liệu của công ty Hoàng Kì.

Anh đặt hồ sơ lên bàn thấy Vương Thành Long có vẻ mệt mỏi nên ngồi xuống hỏi chuyện.

-Anh...có chuyện gì à?

-Không có gì. Chủ lo hợp đồng bên vận chuyển sao rồi.

-Mọi thứ đều ổn chỉ có điều bên đó họ lấy giá cao hơn.

Vương Thành Long mở mắt ngồi vắt chân hơi ngả người ra phía sau.

-Cao hơn?

-Lý do của họ cũng khá thực tế. Do phải vận chuyển đồ bằng đường bộ. Mà đường mình qua hơi khó khăn nên họ đòi giá cao hơn.

-Đường nào?

-Đường Trường Mão.

-Đúng là có chút gập ghềnh. Số hàng đó bên kia chốt bao nhiêu?

-Lòng súng 1000, đạn 100 hộp cỡ to, còn lại là 250 khẩu Zastava M93.

-Súng trường bắn tỉa?

-Vâng. Anh yên tâm, về khoản giấy tờ em đảm bảo không có lỗi hồng gì.

-Tốt. Tăng lên 10% nữa, coi như tiền bồi bổ.

-Vâng.

Đại Bảo đứng dậy đi ra. Vương Thành Long ngồi thẳng dậy nhìn đồng giấy tờ. Ly tâm bỗng cau lại.

-Chú bảo bọn họ nếu để hàng của tôi mất thì mạng về đây cho tôi!

Đại Bảo đứng nhìn Vương Thành Long khó hiểu.

-Sao...

-Chú không nhìn lược đồ? Vùng này là tứ trụ đến nhưng không về. Lấy hàng của tôi mà không trả tiền. Thật là ngu xuẩn.

Vương Thành Long nhếch mép cười. Đại Bảo bây giờ mới hiểu ra vấn đề. Lúc đầu khi nghĩ tới địa điểm nhận hàng anh đã nghĩ ngờ. Địa bàn của Frank- người Việt gốc Mĩ và cũng là người mua hàng của Vương Thành Long nằm ở nơi rất thuận lợi. Có thể nói không một ai có thể vào được mà lấy được gì ra cả. Hơn nữa Frank còn xây nguyên một sân bay để tiện cho việc vận chuyển. Như thế nếu giao hàng tận nơi theo đường không sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Còn ngược lại, nếu đi theo đường tứ trụ, địa bàn nằm sâu giữa thành phố A với thành phố B, địa hình gập ghềnh, có những góc khuất thuận lợi cho việc mai phục chẳng phải rất khó khăn. Ở đó không chỉ nguy hiểm mà còn có bọn cường hào chuyên hôi của. Nhưng... Frank đã kiên quyết giao dịch trên đường đây chỉ có một mục đích duy nhất... đó là cướp hàng ăn tiền.

-Em sẽ cho người hộ tống cẩn thận.

-Cử xe cho tôi, hán đã bắt đầu thì phải để tôi kết thúc.

-Vâng!

Vương Thành Long nhìn Đại Bảo, hai người cười bí hiểm.

Ở khu B, giữa một vùng lãnh thổ như được khoanh vùng, trong căn dinh thự nguy nga nhưng mang hơi hướng cổ đại, một người đàn ông tầm 40 tuổi đang ngồi chễm chệ ở ghế sofa. Thân hình cường tráng không chút mỡ thừa. Gương mặt bị hủy bởi vết sẹo lớn ngang mặt. Hắn là Frank. Một thuộc hạ đi vào cúi đầu chào.

-Lão đại, kế hoạch đã xong.

- Chắc chắn chứ? Lần này là Vương Thành Long, không dễ chơi đùa đâu.

- Chắc chắn. Anh em đã đi tham khảo địa hình. Bố trí mai phục cũng xong.

- Tốt lắm. Lần này mà trúng đích coi như ta có món hời lớn. Thật không ngờ Vương Thành Long dám đồng ý hợp đồng. Xem ra trò chơi này rất thú vị.

Frank xoay hai viên bi bạc đặc trong tay, miệng nhếch lên cười như vớ được vàng. Cũng đúng, lô hàng lần này đặc biệt ở chỗ khẩu Zastava-M93. Là một loại súng trường bắn tỉa, được mệnh danh là "mũi tên đen" 12,7mm của Serbia. Cấu tạo của nó được Vương Thành Long mua độc quyền để sản xuất, ngoài ra Vương Thành Long còn cho người chế tạo một số ngăm bắn tiên tiến. Ở nước ngoài Vương Thành Long không có ai cung cấp khẩu súng đó. Và cũng chỉ mình hắn được quân đội các nước kí hợp đồng. Nói chính xác hơn hắn là một góc của quân đội. Không có hắn tất nhiên họ sẽ không thua trong trận chiến nhưng nếu có hắn chắc chắn họ sẽ giành phần thắng về trong tay. Còn về hợp đồng, không phải hắn không biết mà Đại Bảo đã từng đề cập. Khi đó hắn chỉ nói rằng muốn hợp tác. Khi hỏi lý do cũng chỉ có một duy nhất: "Đôi khi cũng phải chơi đùa chút mới vui!".

Ở Luân Đôn, Anh. Hoàng Phong sau khi hoàn tất thủ tục nhập học liền lái xe đến quán bar cạnh đó. Anh ngồi xuống gọi chai bia. Người phục vụ tươi cười nhìn anh. Anh quan sát mọi thứ xung quanh. Quán bar này hầu hết toàn công tử tiền tiền như rác. Ngay góc phải là một chàng trai chắc bằng tuổi anh đang ngồi ngả người ra sau chiêm ngưỡng màn múa cột điêu luyện của riêng mình. Thi thoảng vũ nữ lại cúi xuống lộ gò bồng đảo đầy đặn và đương nhiên sẽ có đồng tiền nhét vào ngực với ánh mắt đầy khiêu dâm của chàng trai. Phía bên cạnh anh có lẽ cũng là một dân chơi, bộ đồ mặc trên người đáng hàng nghìn đô la, chiếc đồng hồ mạ vàng cao cấp. Hoàng Phong lướt qua một lượt nhếch mép cười rồi uống bia. Chỉ được một lát, có một cô gái mái tóc hơi xoăn vàng, đôi mắt xanh biếc quyến rũ, nước da trắng để lộ xương quai xanh tuyệt đẹp. Thân hình không nói cô quyến rũ bởi váy body màu đen cúp ngực ngắn cùn cùn, dáng đi lại thướt tha như lời chào mời. Đi thẳng qua mấy đám thanh niên đang nhìn với đôi mắt thèm thuồng cô gái tiến thẳng tới chỗ Hoàng Phong. Cô cũng gọi một chai bia. Hoàng Phong nhướn mắt nhìn qua cô rồi chú tâm vào chai bia của mình. Không bỏ qua dễ dàng, cô đặt tay lên vai anh niềm nở.

- Hi, can I sit down?

- Of course.

- How come here alone?

- Yes.

- He is very attractive, you know?

- Thanks you.

- I need to talk?

- No, my girlfriend will worry. She doesn't want me to be intimate with other people.

- Have you said you were alone?

- Did not say that my girlfriend is always with me?

- You need to be serious, I promise to keep it secret. And I don't see her here.

- A normal person like her I think will not see.

(- Xin chào, tôi ngồi được chứ?

- Tất nhiên.

- Anh đến đây một mình sao?

- Đúng vậy.

- Trông anh rất hấp dẫn, anh biết chứ?

- Ồ... cảm ơn.

- Anh muốn "tâm sự" chứ?

- Không, tôi không muốn bạn gái tôi lo. Cô ấy không thích tôi thân mật với người khác.

- Anh vừa nói anh đi một mình.

- Tôi chưa nói cô ấy luôn bên tôi sao?

Cô gái vươn người về phía Hoàng Phong, bàn tay hư hỏng len lỏi qua tấm áo vest đặt vào bộ ngực săn chắc của anh. Ánh mắt yêu kiều nhìn anh, Hoàng

Phong không làm gì chỉ nhìn lại ánh mắt đó.

-Anh đâu cần nghiêm túc thế,tôi hứa sẽ giữ bí mật. Và lại tôi không thấy cô ấy ở đây.

Hoàng Phong cười nhẹ,hai bàn tay anh đặt lên cô tay cô bất chợt kéo ra.Cô gái cũng rất bất ngờ.Cô đã làm đến như vậy mà anh cũng không động lòng?

-Người tầm thường như cô tôi nghĩ sẽ không thấy được.

Cô gái sững người giấy lát rồi cầm chai bia bọc bọc bỏ đi.Hoàng Phong nhìn cô lắc đầu cười.Gái bar bên Anh rất biết chọn người,hơn nữa lại có chiều thức hút hồn người khác như thế.Đương nhiên Hoàng Phong suýt đã không chống cự được nhưng biết sao được khi gương mặt Lâm Tú Vi cứ quanh quẩn trong đầu anh..).

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tứ Trụ thất thủ

Mọi thứ đã chuẩn bị xong.Đại Bảo cùng Vương Thành Long đến nhà tập riêng của Vương bang Lục cùng mấy anh em đứng sẵn ở đó chờ hấn tới.Vương Thành Long bước vào,ung dung đi tới,bước chân chắc nịch,vững chãi đúng chất của một người lãnh đạo.Vương Thành Long bước tới,anh em đang đứng rẽ ra hai bên nghiêm chỉnh.Lần ra quân này Vương Thành Long chỉ mang hơn 10 người đi theo bao gồm cả Lục Bằng và Đại Bảo. Vương Thành Long đáng lý không cần phải nhúng tay vào mấy việc này nhưng là Frank muốn chơi thì đương nhiên hấn phải cuốn theo chiều gió.Hơn nữa đối với Frank căn bản Vương Thành Long không đáng để tốn thời gian nghĩ tới.Có lẽ hấn muốn vận động tay chân chút xíu để giải tỏa con giận trong người và tìm lại cảm giác giết người không cần để ý ai của mình trước khi gặp Lâm Tú Vi.

-Chuẩn bị thôi!

Vương Thành Long nói một câu,tất cả nhanh chóng tản ra chuẩn bị.Người lấy súng lắp kín đạn,người cầm dao,một số khác lo về phần xe được an toàn nhất.Vùng Tứ Trụ không đơn giản,ngoại địa hình hiểm hóc,ở đó còn rất dễ mai phục.Đoán chắc rằng không chỉ có Frank muốn cướp hàng mà còn có những kẻ chuyên ăn hôi.Nếu để mai phục tấn công bất ngờ thì người của Vương Thành Long có giỏi đến mấy cũng chưa chắc thoát nổi.Vương Thành Long ngồi xuống chiếc ghế sofa cạnh đấy,tay day day trán.Đại Bảo lo lắng nhìn.

-Anh hai,em thấy anh nên để chuyện này cho em và Lục Bằng giải quyết.

-Chú lo việc của mình.Không cần bận tâm đến tôi.

Vương Thành Long ngồi trầm tĩnh lấy chiếc điện thoại ra nhìn chằm chằm vào màn hình.Trong đó là Lâm Tú Vi,dưới qua sát của máy quay ở phòng ngủ,cô đang ngồi trên giường,mái tóc khê buông che xương quai xanh quyến rũ.Chiếc gối che mắt phần đùi trên lộ đôi chân thon thả,trắng nõn nà.Ảnh mắt Vương Thành Long tập trung hết vào gương mặt cô.Chiếc má phúng phính với đôi môi nhỏ nhắn lồi cuốn thi thoảng lại cong lên.Hấn bất chợt rùng mình,không ngờ khi không có hấn cô lại vui vẻ,thoải mái đến vậy.Chiếc điện để bên cạnh bỗng sáng lên,đôi mắt cô hấn lên những tia hạnh phúc,nụ cười cũng nở rộ trên khuôn mặt. Vương Thành Long khẽ thờ dài vút điện thoại xuống ghế,day day ly tâm.

-Lão đại.

Đường Gia Ly đứng trước mặt Vương Thành Long.Cô mặc chiếc quần đen bó sát lộ đôi chân thon dài,chiếc áo đen được ôm gọn một lớp áo chống đạn.Mái tóc buộc cao,bên hông cặp súng đã được chuẩn bị sẵn.Cô hiện tại không khác gì một nữ trinh sát chuyên nghiệp.

-Nói!

-Em muốn đi chuyến này.

-Tôi muốn cô đi chuyến quan trọng hơn.

Đường Gia Ly đương nhiên biết Vương Thành Long nói vậy là có ý gì.Cô chỉ mới vào nghề,tay chân ít nhiều cũng còn lúng túng.Hơn nữa việc giết người chưa từng xảy ra thì làm sao có thể chấp nhận nổi.Kể cả khi cô bắt ép bản thân phải trốn chạy điều đó cũng không thể không chối cãi việc cô đi theo sẽ khiến nhiều người lo lắng cho cô hơn.Vào bang cũng đã lâu,được phong chức đảng hoàng công việc cô làm rất êm đẹp khiến anh em không còn dè dặt như trước.Hơn nữa họ cũng tạo điều kiện để cô tiếp thu công việc nhanh hơn.Tóm lại về kiến thức cô nắm bắt rất nhanh nhưng thực hành còn nhiều e ngại.Vương Thành Long trầm mặc,trong đầu hấn giờ như cuộn len bị rối,thậm trí còn không biết nó chứa công việc hay Lâm Tú Vi.Đường Gia Ly không phục,cô tuy mới nhưng không có nghĩa là cô không thể làm được.Ai cũng có cơ hội làm điều mình thích hay tạo cho bản thân một kinh nghiệm thực tế.Và cô thuộc tuýp người không bao giờ để mất cơ hội.

-Anh hai,nếu như chuyện làm ăn nhỏ như vậy mà em không làm được ắt chuyện to cũng chẳng nên cơm.

Vương Thành Long nhìn cô.Không ngờ cô bé này còn mạnh dạn hơn cả Mãn Thầu ngày trước.Mãn Thầu tuy rất dũng mãnh nhưng khi đến nơi chỉ muốn

đi sau Lục Bằng.Lý do đơn giản mà ai cũng biết,đi theo anh chắc chắn bảo toàn thân thể mang về mà nếu không thì cũng là anh chống đạn trước.Bây giờ lại có cô xung phong như thế khiến anh em trong bang nhìn nhau cười.Chẳng lẽ lịch sử lặp lại lần nữa...

-Phải để tôi nói thẳng ra?Được!Cô giỏi ở việc đàm phán nhưng về tay chân thì không.Chuyến đi này căn bản không hợp với cô,đi theo chỉ thêm vướng bận.

Nói xong Vương Thành Long đứng lên cài áo rồi đi.Đi được một đoạn thì Đường Gia Ly chạy theo.

-Anh hai,chỉ cần em không vướng bận tay chân là được đúng không?

Vương Thành Long đứng lại hơi nghiêng mặt.Góc nghiêng thần thánh lộ ra hoàn hảo,nhưng vẫn thể hiện rõ sát khí.

-Được!

Vương Thành Long cuối cùng cũng xiêu lòng.Không phải vì hắn không báo trước mà là vì cô ương bướng đòi theo.Chuyện máu me hay giết người là không tránh khỏi.Khi đó hắn đương nhiên sẽ không chịu trách nhiệm về mạng sống của cô.Vương Thành Long ra xe.Đại Bảo ngồi xe thứ nhất,tiếp đó là chiếc xe độc nhất giống xe đua do Vân Du điều khiển, trên xe là Vương Thành Long và Đường Gia Ly.Cuối cùng là xe của Lục Bằng cùng hai xe phía sau nối tiếp.Mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ cần Frank bắt đầu trò chơi khi đó hắn sẽ là người viết đoạn kết có hậu...

Chiếc xe chuyển bánh đến vùng đất gập ghềnh nơi được gọi là Tứ Trụ.Hai bên là sườn đá khá nhô.Đi bên trên họ là xe hàng của Vương Thành Long.Hắn ra lệnh đoàn xe đứng cách chỗ giao hàng 300m.

Đúng như dự đoán,chiếc xe đi được nửa đoạn đường bỗng bị chặn lại.Nhìn sơ qua có lẽ là bọn cướp đường.Vương Thành Long cho xe cuối cùng đi vào.Cuộc chiến bắt đầu bằng tiếng nổ,người của Vương Thành Long được đào tạo rất kĩ,chuyến này nhất định phải trở về toàn vẹn.Một trong số người của Vương Thành Long bắn thẳng vào giữa trán tên đàm phán,số còn lại rút súng xử lý từng tên một.Mấy tên cướp đường không hề biết đó là hàng của Vương Thành Long cho đến khi thấy hình xăm đại bàng trên cổ tay mới phát giác mình đang động vào bầy sư tử.Nhưng biết làm sao.Sớm muộn gì họ cũng không giữ được mạng chi bằng liều một phen,may mắn thì sống sót không thì chết.Đám cướp đường chạy tìm chỗ nấp,người của Vương Thành Long đứng sau chiếc xe hàng.Mỗi viên đạn bay ra là một tên cướp gục xuống.Không bao lâu đã xử lý hết.Đại Bảo đằng trước ra hiệu cho xe hàng chạy tiếp.Người của Frank như bị đứt dây động rừng nên đi được một quãng không biết từ đâu nhả ra rất nhiều đạn.Người của Vương Thành Long chịu trách nhiệm cho mạng sống của tài xế.Nhưng chỉ có 5 người ở đó e rằng không chống cự nổi nên Vương Thành Long cho lên hết.Chi còn xe hắn và Đại Bảo ở lại.Đôi mắt Vương Thành Long chăm chú quan sát cuộc hổ chiến trước mắt.Tất nhiên người của hắn bị trúng đạn hai người.Nhìn sơ qua thì viên đạn nằm bên ngoài cơ bản Vương Thành Long không lo lắng.Đột nhiên miệng hắn nhếch lên nhìn chiếc xe màu đen đang tiến lại gần lô hàng.

-Cô sẵn sàng chơi rồi chứ?

Vương Thành Long rút cây súng trong người ra nạp đạn.Đường Gia Ly hơi hồi hộp.Nhưng rồi lạnh lẽo quan sát khẩu súng trên tay hắn.

-Lục Bằng đã nói kẻ thù cảm nhận rõ nỗi sợ của cô?

-Anh hai không cần lo lắng.Chi là thấy khẩu súng rất đặc biệt.

Vương Thành Long nhìn cô rồi nhìn khẩu súng.Vân Du nhìn hai người qua kính chiếu hậu.Bất giác anh lại muốn nhiều chuyện trước khi ra trận.

-Đương nhiên là đặc biệt.Khẩu đó được Vương chủ đích thân thiết kế,cấu trúc bên trong rất tuyệt.Đường đạn đi lách léo vô cùng.

Đường Gia Ly nhìn khẩu súng ngắn trên tay hắn.Quả thật có tên Vương Triệu khắc trên thân súng.Nó thât sự làm cô nhìn mãi không chán.

Vương Thành Long không nói gì chỉ ra hiệu bằng ánh mắt cho Vân Du.Chuếc xe chuyển bánh,lao nhanh về phía trước rồi chắn ngang che chở cho anh em phía sau.Đúng lúc chiếc xe đen cũng đến nhưng lại giữ khoảng cách.Tiếng súng nổ vang trời.Vương Thành Long hạ kính xuống chìa ra ngoài bàn mấy tên đang lăm le người của hắn.Đường Gia Ly nhanh chân ra ngoài,cô mong rằng sẽ không là người gây rắc rối hay vô dụng.Cô ra xe khiến Vương Thành Long giật mình.Hắn nhìn Vân Du,anh lái nhanh ra phía bên trái rồi cả hai ra ngoài xe.Đường Gia Ly vừa ra đã hạ được một tên.Tiếp đến lại hỗ trợ Lục Bằng hạ mấy tên nữa.Xem ra cô và anh thực sự ăn ý với nhau.

Một tiếng sau,tiếng súng dứt,đại đa số người của Frank đã bị thương,một số bị chết.Chiếc xe vừa đậu ở đó không xa định di chuyển thì bị Vương Thành Long bắn thùng lõp.Quả nhiên là Frank,hắn bước xuống như chưa có gì xảy ra.

-Vương đại,thật may mắn khi hàng vẫn còn.

-Hừ!Cũng may là người của tôi chỉ bị thương.

-Ayda...Vương đại nói thế làm Frank tôi có chút áy ngại.

-Giao hàng.

Vương Thành Long nghe câu nói của Frank,ly tâm cau lại khó chịu nói với thuộc hạ của hắn.Hiện tại bên phía Frank còn 8 người,gìò chống cự khác gì trúng trời đá.Lục Bằng nhận hàng từ tay người vận chuyển đem tới,người Frank đứng ra kiểm hàng.Ánh mắt của hắn bỗng dưng nheo lại,bất chợt giật thùng hàng về phía mình rút súng bắn Lục Bằng.Nhưng phản xạ của anh cực kì nhạy bén,né được viên đạn,nhanh tay ghim thẳng phát súng vào đầu.Frank bị uy hiếp cũng rút súng ra nhắm vào Vương Thành Long.Đường Gia Ly thấy vậy chạy lại đỡ đạn.Vương Thành Long đứng sau lờ cô về phía

mình ngã người ra.

-Ngu ngốc!

Hắn gắng gượng, Vương Thành Long đương nhiên biết sức mình. Viên đạn với đường đi chậm không làm khó được hắn. Đại Bảo nắm rõ tình hình rút súng xử mấy tên còn lại. Đường Gia Ly tưởng người suy nghĩ câu nói của hắn. Tất nhiên cô không để ý cũng có khẩu súng đang chĩa vào mình. Vương Thành Long nhanh mắt chạy nhanh tới kéo cô ra nhưng nằm ngoài dự đoán của hắn. Viên đạn thực chất nhắm vào hắn.

Đường Gia Ly giật mình nhìn Vương Thành Long bật chặt lấy vết thương ở bụng trái. Vân Du, Lục Băng, Đại Bảo nhìn thấy lão đại bị thương ngay lập tức xử lý hết đám còn lại. Riêng Frank để Lục Băng giải quyết.

-Mày...thật sự không biết điều.

-Chúng...

"Băng!" Frank định giải thích nhưng Lục Băng đã dí họng súng vào miệng. Hắn ngã xuống, mọi người thu dọn đi về.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Xử lý vết thương

Vương Thành Long ngồi trên xe, mặt bình tĩnh không chút biểu cảm. Đường Gia Ly ngồi bên cạnh lo lắng, cô xé gấu áo của mình bịt vào vết thương. Tuy hắn vẫn giữ được bình tĩnh nhưng những giọt mồ hôi bắt đầu lăn xuống. Vân Du lái xe hết tốc độ, thi thoảng lại quay đầu lại nhìn Vương Thành Long. Đoạn thấy cô xé áo bịt vết thương, Vân Du cũng không ngờ tới. Có lẽ cô thấy mình có lỗi, ánh mắt hắn rõ ràng lo lắng. Vương Thành Long không cử động chỉ ngồi hơi ngả về phía sau mặc cho Đường Gia Ly tùy ý xử lý. Chiếc xe lái thẳng vào dinh thự của hắn ở ngoại ô. Đường Gia Ly nhanh chân xuống mở cửa xe đưa hắn xuống. Đại Ân đứng trực sẵn ở cửa, vừa thấy liền chạy lại cùng Vân Du đưa Vương Thành Long lên phòng. Ung Kim Hoàng vừa lên máy bay về nước thì nghe tin hắn bị bắn trong lòng không khỏi lo lắng gọi về hỏi thăm tỉ mỉ. Lâm Tú Vi thấy nhiều xe dưới nhà cũng đi xuống, vừa xuống tới nơi cô đã bắt gặp ánh mắt trầm lặng của Vương Thành Long. Cô hơi cúi xuống thì nhìn thấy máu từ hông đang chảy xuống. Mùi tanh bắt đầu sộc lên mũi cô, Lâm Tú Vi chạy luôn vào phòng tắm dưới nhà chớ ra một đồng hồ hỗn độn cô vừa ăn. Vương Thành Long sa sầm ặt mày. Cô nhìn bộ dạng hắn thì thâm đến kinh tởm thế à? Đại Ân đưa hắn lên phòng. Mấy người khác cũng lên theo.

Anh nhanh tay lấy dụng cụ ra, Vương Thành Long giờ tay ra hiệu dừng lại.

-Ra ngoài hết đi, kêu Lâm Tú Vi vào đây!

Không ai nói lời nào chỉ ra ngoài, Đường Gia Ly xuống gọi cô lên. Đến lúc Lâm Tú Vi bước vào Đại Ân mới bắt tay vào việc. Hắn làm vậy cũng không quá đáng. Cô đáng bị trừng phạt, nếu đã không muốn nhìn đến vậy thì hắn lại càng muốn cô phải nhìn. Lâm Tú Vi đứng cạnh cửa, Vương Thành Long hơi nhắm mắt tỏ vẻ đau. Vì gấp quá nên Đại Ân không kịp mang theo thuốc tê, đồng nghĩa với việc Vương Thành Long phải chịu đau cho tới khi lấy được viên đạn ra và khâu vết thương lại. Những giọt mồ hôi lăn dài xuống ngực săn chắc của hắn khiến ai nhìn cũng phải chìm đắm. Riêng cô lại thấy cảnh tượng hiện tại thật ghê rợn. Máu me trào ra, vết thương nhìn thấy rõ thịt bên trong. Cô nổi da gà rung mình một cái. Mùi tanh lại vốc lên, cô chạy vào phòng nôn đến quên cả bụng. Đại Ân cũng hơi khó hiểu hành động của cô. Xong xuôi, Đại Ân quay ra nhìn cô gái yếu ớt vừa chui ra từ phòng tắm.

-Cô để anh hai nghỉ ngơi, mấy ngày nữa tôi có việc không thể đến đây thay vết thương, mọi việc đều trông cậy vào cô. Thuốc tôi để trên bàn có ghi chú. Nhớ nấu thứ gì dễ ăn và tắm rửa một chút.

Anh nhìn cô hơi lo lắng. Khôn vì Vương Thành Long căn dặn để Lâm Tú Vi lo thì cô dĩ nhiên vào đầu anh cũng không để cô động vào. Tuy vết thương không sâu nhưng chỉ cần sơ hở một chút, vết thương sẽ nhiễm trùng, có khi cô ngây ngô quá không biết lại trầm trọng hơn. Đại Ân thu dọn đồ rồi nhìn Vương Thành Long.

-Em về trước, có gì sẽ quay lại.

Vương Thành Long gật đầu, căn dặn thêm nói mấy người kia về trước. Đại Ân ra ngoài, Vương Thành Long cau mày nhìn cô rồi nhìn xuống giường. Lâm Tú Vi thoát đầu không hiểu chỉ nhăn trán nhìn lại. Sau đó thấy mắt hắn nhắm xuống giường mới hiểu. Cô nhanh chân lại nhẹ nhàng đỡ Vương Thành Long nằm xuống giường. Hắn đột nhiên trở nên yếu đuối như đứa trẻ, bàn tay mát lạnh chạm vào người thật dễ chịu. Lâm Tú Vi định rút tay vào thì hắn giữ lấy, nhanh như cắt với chiếc ghế bên cạnh rồi ấn cô ngồi xuống. Đặt bàn tay cô lên vết thương. Thật dễ chịu. Vương Thành Long giờ mới dần cơ mặt. Lâm Tú Vi đơ người ngồi nguyên. Thoáng chốc thấy Vương Thành Long nhắm mắt, cô hơi rút tay vào nhưng Vương Thành Long lại nắm chặt cô, vì sợ làm hở vết thương nên Lâm Tú Vi giữ nguyên.

Biết Vương Thành Long chưa ngủ, cô mân mê nói chuyện.

-Tôi...trễ học rồi.

- Evill xin nghỉ rồi, ở nhà ba ngày.

Lâm Tú Vi cạn lời, căn bản cô không còn quyết định được cuộc đời mình cho đến khi Hoàng Phong về nước. Mong đến lúc đấy cô có thể vẫn giữ được thứ quý giá nhất cho người mà cô thương.

- Anh hai!

Vừa yên tĩnh được một lúc thì Vuong Thiên Tú xông vào, Lâm Tú Vi giật mình rút mạnh ra không may động vào vết thương. Vương Thành Long cau mày mở mắt, nhìn Lâm Tú Vi rồi nhìn Vương Thiên Tú bằng đôi mắt này lửa. Haiz... vừa được phút giây thư thái thì tiểu tử này lại phá đám. Đương nhiên Vương Thiên Tú biết bình hơi vô duyên nhưng dù sau cũng không phải tại cậu. Là cậu lo lắng quá đó thôi...

- Anh... có sao không

- Trước khi mày đến thì không!

- Aiyz... chỉ là lo quá thôi Anh biết em phải phóng bạt mạng từ trường về đây không? Nói như thế quả hơi phũ.

- Tiểu tử thôi, so với trốn học về đây không biết nào phũ hơn.

Vương Thiên Tú bị nắm trúng thóp. Cậu cơ bản không lo lắng lắm về việc Vương Thành Long bị thương. Từ nhỏ đến lớn cậu chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh máu me be bét, thậm trí hấn cũng đã phải vào phòng cấp cứu, nhưng rồi không có gì xảy ra hết. Thậm chí hấn còn ôn hơn bao giờ hết. Vẫn gương mặt lạnh đến run người. Huống chi là vết thương nhỏ như vậy. Mục đích chính là cậu được nghỉ với lý do hết sức chính đáng.

- Về trường!

Vương Thành Long nghiêm giọng nhìn Vương Thiên Tú. Lâm Tú Vi cảm thấy mình thật đáng thương nhưng không biết làm gì lúc này. Vương Thiên Tú không chịu khuất phục. Nhìn sang Lâm Tú Vi cười cười.

- Thế còn Lâm Tú Vi.

Môi cô bỗng hơi nhỉnh lên. Cuối cùng cũng nghe được mấy lời này. Giờ chỉ cần trọng cậ vào cậu đối đáp với hấn như vậy sớm muộn cô cũng được đi học...

- Mày tự đi hay để anh đưa đi!

Vương Thiên Tú tức xịt khói đầu vùng vằng đi ra. Lâm Tú Vi trong đầu đang có một mớ hỗn độn trách móc Vương Thiên Tú. Tại sao cậu không cãi nữa chứ? Cô ở lại chẳng giải quyết được vấn đề gì sao cứ phải giữ cô lại? Không hiểu kiếp trước cô làm gì mà kiếp này cuộc đời cô lại chớ treu vậy chứ. Lâm Tú Vi thở dài rồi đứng lên.

- Tôi xuống nấu chút gì cho anh!

Vương Thành Long không nói gì, cô lặng lẽ đi ra phòng xuống phòng bếp. Vừa định nấu chút cháo cho hấn thì điện thoại lại reo. Ánh mắt nhàm chán chợt lóe lên, đôi môi nở nụ cười thật hạnh phúc.

- Alo!

Lâm Tú Vi kéo ghế ngồi xuống Hoàng Phong đầu dây nỉm cười, cảm giác thật yên bình khi được nghe tiếng cô.

- Anh... không định nói gì à?

- Nghe giọng em đủ rồi!

- Đáng ghét, em cúp máy nhá!

- Hahaa... đùa chút thôi, em không khòe à? Nghe giọng yếu thế?

Cô mỉm cười hạnh phúc. Từ nhỏ có lẽ chỉ Hoàng Phong mới biết được tâm tình của cô qua lời nói, ngay cả khi qua điện thoại như vậy. Lâm Tú Vi không muốn anh lo lắng mà xao nhãng việc học tập bên đó. Nhưng cũng không có khả năng dấu anh bất cứ điều gì.

- Chỉ là vừa nãy nhìn thấy chút máu...

Nhớ đến cảnh máu me tràn ra là cô lại nổi da gà.

- Cô bé, em không biết mình không chịu được máu à, có cần tôi phải về đó dạy cách tránh xa máu ra không hả?

- Không sao mà, mà anh không ngủ hả?

- Tại ai ngốc nghếch nên anh không ngủ được.

Lâm Tú Vi vừa nói vừa bật bếp nấu cháo.

- Sến sẩm

- Sao cơ, chẳng phải em thích vậy à?

- Chưa bao giờ nhá.

Lâm Tú Vi lặng người suy nghĩ mấy việc mà anh và cô đã làm trước kia. Đúng là toàn điều sến sẩm, nhưng đột nhiên cô lại không muốn có cảm giác đó nữa. Nó làm cô cảm thấy không an toàn. Dù sao thì đó cũng là anh và cô thì chắc chắn không từ chối bất cứ điều gì mà anh đem đến cho cô... Mãi không thấy Hoàng Phong nói chuyện, cô gọi nhỏ, đổi môi lại nhìn lên. Có lẽ anh đã mệt, giờ mới là 1 giờ sáng ở Anh, còn chỗ cô đã là 8 giờ sáng. Không buồn ngủ mới lạ.

Lâm Tú Vi tắt máy, đem bát cháo thịt nóng hồi lên phòng hán.

- Anh ăn đi...

Vương Thành Long nhìn bát cháo trên tay cô, bụng mím cười nhưng mặt lại nghiêm nghị khiến cô có chút kinh hoàng. Nhìn Lâm Tú Vi đờ như tượng, hán thờ dài.

- Tay tôi đang bận em không định để tôi dói đây chứ?

- Tay anh cơ bản không cần đụng tới vết thương, vẫn còn có thể tự ăn.

- Ai vừa nãy làm vết thương tôi ra nông nỗi này hả?

Vương Thành Long bỏ tay ra, vết thương rỉ máu. Đúng là xui xẻo, vừa mới xử lý tình tươm thì bị tên tiểu quỷ Vương Thiên Tú làm ra nông nỗi này. Lâm Tú Vi một phần cũng cảm thấy có lỗi, lại thêm một phần trách mình ngu ngốc. Biết thế rút tay nhẹ nhàng thì giờ cô sẽ không phải như bảo mẫu thế này.

Lâm Tú Vi lại gần, bê bát cháo lên, múc một thìa gắp lên miệng hán. Vương Thành Long không mở miệng chỉ liếc nhìn cô. Lâm Tú Vi đâu phải chăm sóc người bệnh lần đầu nên cô thổi vài cái cho cháo nguội rồi đưa lên miệng hán ngon lành. Vương Thành Long mím cười, thoáng chỗ bát cháo đã sạch trơn. Lâm Tú Vi định mang bát đi rửa thì Vương Thành Long lại kêu lại, nhìn vào vết thương đang rỉ máu. Cô choáng váng, sồn hết gai ốc.

- Tôi... tôi không làm được!

Vương Thành Long xa xăm mặt mày, làn gió lạnh lướt qua người cô? ánh mắt tức giận nảy lửa, trong phòng ngột ngạt tới mức cô cảm thấy khó thở.

- Em... ghê tởm tôi đến thế?

Lâm Tú Vi nhìn hán bằng ánh mắt trong sáng, trong đến nỗi Vương Thành Long nhìn thấy ai trong mắt cô và đương nhiên không phải hán.

- Không có... chỉ là...

- Đến lấy hộp thuốc lại đây!

Vương Thành Long hít một hơi thật sâu rồi dùng hết sự dịu dàng nói với cô. Lâm Tú Vi không có phản ứng gì chỉ chôn chân ở đấy rồi cúi mặt xuống. Vương Thành Long ngay lúc này đột nhiên cảm giận cô. Nếu không bị thương chắc chắn hán sẽ nhảy bỏ lên cho cô một bài học nhớ đời. Hán mở tay ra, vết thương càng lúc càng chảy nhiều hơn. Có lẽ lúc này anh gồng mình mạnh quá, ép mạnh vào vết thương nên rỉ máu.

- Nhanh!

Vương Thành Long quát to, Lâm Tú Vi giật mình nhanh chân đi lấy hộp thuốc. Cô lại gần quỳ xuống nhẹ nhàng gỡ băng ra. Trán hán nhăn lại tỏ rõ đau đớn nhưng khi cô ngẩng đầu lên nhìn thì hán lại thả lỏng, gương mặt lạnh lùng đáng sợ. Lâm Tú Vi nhìn thấy máu chảy ra, cổ họng lại bắt đầu ứa, biết làm sao được, giờ cô không thể đứng lên chạy đi, như thế đồng nghĩa với việc cô sẽ trở thành con mồi ngay lập tức. Lâm Tú Vi nén lại, cô bắt đầu lăm bắm trong đầu: "Tôi sẽ tiêm thuốc cho cô, cô sẽ không bị choáng, ok, tôi đã tiêm xong, giờ tiểu Vi cô có thể yên tâm chữa trị cho hán rồi". Lâm Tú Vi hít một hơi, mắt hơi nhắm, miệng cô thổi ra một làn hơi nhẹ nhàng khiến vết thương không còn thấy đau. Vương Thành Long hơi nhếch mép. Sau khi gỡ được băng ra, cô dùng cồn rửa vết thương. Cuối cùng là băng vết thương. Lâm Tú Vi nín thở mới hoàn thành xong công việc. Cô vội vàng thu dọn rồi vào phòng tắm.

Đứng nhìn mình trước gương, cô mỉm cười nhẹ. Cuối cùng cô cũng làm được điều mà bản thân chưa làm bao giờ. Nhưng đâu đó trong cổ họng cô vẫn muốn tuôn hết ra.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ác quỷVương Thiên Tú

Đường Gia Ly thất thần ngồi ở hàng ghế dài ngoài sân chạy.Lục Bằng đi tới quầy chai nước.Đường Gia Ly đi theo anh cũng đã lâu tất nhiên trò phải giống thấy,rất nhanh chụp lấy chai nước.Lục Bằng ngồi xuống mở chai nước.

-Không tệ!

Anh ngửa cổ uống nước.Đường Gia Ly nhìn anh.Anh...thật sự hoàn hảo,rất hoàn hảo.Mái tóc cắt tia undercut rất lạnh-lạnh y như trái tim anh.Bộ đồ đen trên người tôn lên dáng vẻ khỏe khoắn.Ồ cạnh anh cô cảm thấy bản thân mình thấp kém vô cùng.Cô nhìn anh thờ dài rồi lại nhìn phía đằng trước.

-Không cần áy náy.Là ai trong bang rơi vào tình huống đó lão đại cũng làm vậy.

Đường Gia Ly hơi bất ngờ.Anh đang an ủi cô sao?Không phải,hình như đang nói đúng sự thật?Con người này không biết thổ lộ quan tâm dù chỉ một chút?Lạnh đến vậy sao?

-Cũng không cần phải ngạc nhiên.Ai ở bang cũng đều coi chuyện này rất bình thường.

-Lục ca...

Lục Bằng quay sang,ánh mắt không chút biểu cảm nhìn cô.Từ khi vào bang tiểu Ly hầu hết toàn gồng mình,mạnh mẽ trước mắt người khác.Về phòng cũng chỉ nghiên cứu phương pháp tập luyện.Có lẽ cô đã quên rằng mình biết khóc.Đột nhiên tiểu Ly cảm thấy mình yếu ớt như đứa trẻ vừa bị ăn hiếp.Đôi mắt nhìn chằm chằm vào anh.Cũng không biết từ lúc nào anh nhìn thấy mọng nước ngập trong mắt cô.Lục Bằng hơi khó chịu,anh ghét con gái trước mắt mình mà khóc lóc,yếu ớt...ngoại trừ...tiểu Mạn Thầu.Tiểu Ly nhìn anh mong chờ từ anh một hành động dù là rất nhỏ.Nhưng không hề,anh chỉ ngồi nhìn cô bằng ánh mắt nhạt như nước lã...

Tiểu Ly bất chợt ôm chầm lấy anh.Lục Bằng chớp mắt nhưng đôi bàn tay vẫn giữ nguyên vị trí Tiểu Ly úp mặt vào ngực anh khóc nức nở.

-Em...thật...hức...sự...xin lỗi.

Tiểu Ly khóc ướt hết phần áo trước ngực của anh.Lục Bằng phân vân một lúc cũng đặt tay lên ai cô.Bất chợt ly tâm anh cau lại.Giờ bàn tay vừa chạm vào vai cô.Chất nhờn màu đỏ dính trên tay anh.Kéo người cô ra,nghiêm nghị nhìn cô.

-Người của tôi không được roi nước mắt dù chỉ là nửa giọt.

Tiểu Ly nghe xong nín hắt,giờ tay lau nước mắt,rồi đứng dậy.

-Ai cho phép cô đứng lên?

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn anh.

-Ngồi xuống!

Lục Bằng nói.Tiểu Ly làm theo,vừa ngồi xuống,anh xé áo sau vai cô ra.Tiểu Ly kêu một tiếng,giờ cô mới biết sau lưng mình cũng bị vết đạn đi qua.Có lẽ là lúc chần cho Lục Bằng không chú ý nên né đạn không kịp.Lục Bằng lấy nước rửa vết thương.Hành động thô bạo khiến cô đau nhói.

-Yên!

Lục Bằng rút ra chiếc khăn màu trắng trong túi áo buộc vết thương lại.Anh cời áo khoác lên người cô để che vết hờ rồi đứng dậy.

-Bài tập cho cô tuần này.Ở nhà tự chần chỉnh lại tinh thần.Kiểm điểm lại bản thân.Khi nào cảm thấy ổn thì quay lại.

Nói xong Lục Bằng đi thẳng.Tiểu Ly nhìn anh rồi nhìn chiếc áo trên vai.Nó mang hơi ấm và hương thơm quen thuộc mà cô rất thích.Tiểu Ly mặc áo tử tế rồi khẽ kéo khóa lên,trên tay cầm chai nước,ánh mắt hiện rõ vẻ hạnh phúc nhìn bầu trời trong xanh của những ngày đầu xuân.

Phân Vương Thiên Tú,sau khi bị đối xử tệ bạc,cậu phóng chiếc phân khối lớn màu đen bóng nhoáng đến trường.Vừa phi vào sân trường với bao ánh mắt yêu thương như com bữa thì một chiếc Mercedes G650 Landulet đất nhất phi lên trên xe của Vương Thiên Tú.Cậu nhanh chân phanh xe lại,hắn rõ vết đen trên sân trường.Những người xung quanh ò lên,một số thì thích thú vì chuẩn bị được xem phim hành động cận cảnh.Vương Thiên Tú xịt khóc đầu,cời mũ ra lắc lắc cho mái tóc vàng vào nếp,úp mũ lên xe,Vương Thiên Tú nhếch mép thổi tóc mái.Lần duy nhất trong trường sinh viên sẽ được chứng kiến ác quỷ chứ không phải cute như mọi ngày.Sở thích của Vương Thiên Tú là sưu tầm xe,và đen đủi cho chủ chiếc xe kia hôm nay cậu đi chiếc xe mà cậu cưng nhất,đắt nhất là Honda RC213V-S.Đặc biệt ở chỗ xe chỉ ra 250 chiếc,đó cũng điểm mà không một dân chơi moto nào ở đây vượt qua chất chơi của cậu.

Vương Thiên Tú đứng đó cau mày chờ đợi chủ xe bước xuống và xin lỗi,nhưng 1 phút trôi qua vẫn không thấy gì.Cậu phát tia lửa chiếu thẳng vào xe.Cúi người nhắc chiếc tìp màu trắng dưới khung xe mà mấy sinh viên ngạc nhiên.Vốn dĩ họ chỉ nghĩ thứ đó là đồ trang trí,ai ngờ...Đúng là người khác biệt,làm gì cũng phải khác biệt mới chịu.Vương Thiên Tú vừa đi vừa đập tìp vào lòng bàn tay.Cậu hôm nay trông không khác gì một mafia thứ thiệt có chút soái ca.Áo sơ mi trắng,mái tóc nhuộm màu hơi ngả vàng,quần becgí rách cùng đôi giày đen cao cổ.Đôi găng tay hờ ngón chuyên dụng được thiết kế riêng biệt và độc quyền.Đám đông reo hò hưởng ứng.

Bước gần lại xe, Vương Thiên Tú cúi xuống nhìn người bên trong, ngón tay giờ lên ra hiệu cho người trong xe. Vương Thiên Tú đứng dậy cũng là lúc cánh cửa xe mở ra, đôi chân với giày hàng hiệu, quần âu màu đen, áo sơ mi trắng sơ vin gọn gàng, tóc vuốt keo hớt lên. Chiếc ba lô đeo lệch chuẩn soái ca. Đám nữ sinh ồ lên, hai soái ca đối đầu, không có gì đặc sắc hơn. Vương Thiên Tú liếc mắt nhìn xung quanh, cả đám im bất. Cậu nhếch mép.

-Không tồ!

-Cậu quá khen, tôi mới đến mong được mọi người giúp đỡ.

Nghe câu này đám nữ sinh viên sắp sửa reo hò nhưng lại im lìm cười tủm.

-Tên?

-Lý Hiểu Minh.

-Đẹp trai mà mù hã mày?

Đám đông ồ lên... Lý Hiểu Minh nhếch mép nhìn cậu rồi nghiêng đầu nhìn chiếc xe phân khối mà Vương Thiên Tú đi.

-Xem ra cũng đỉnh nhưng ai cũng biết thứ gì đắt hơn tất sẽ sáng hơn.

Vương Thiên Tú cho tay lên day day tai, quay sang nhìn Lý Hiểu Minh hất mặt.

-Mày chắc học giỏi môn ngữ pháp nhỉ?

Vương Thiên Tú để cây tip lên vai, cười bí hiểm. Lý Hiểu Minh không chút sợ hãi nhìn cậu. Ngày đầu tiên đi học quả là khó khăn thật.

-Xét về góc diện ngoại hình thì cậu rất giống đứa trẻ trung học-ngôn cuồng.

Vương Thiên Tú cau mày, đi lại trước xe Lý Hiểu Minh, bắt ngờ cung gậy đập xuống đầu xe, tiếp đến là kính trước, sau cùng là kính chiếu hậu.

-Tôi trẻ con thật?

Vương Thiên Tú đi xung quanh xe nhìn chăm chăm. Lý Hiểu Minh không nghĩ mọi việc đi xa đến vậy nên có chút bàng hoàng.

-Chiếc SUV đắt nhất thế giới mang tên G650 Landulet. Xe được niêm yết giá 666.400 USD. Chiếc xe off-road siêu sang gầm cao 60 cm, đủ vượt qua mọi loại địa hình khó khăn nhất. Bên trong khoang là ghế kiểu limousine, có chế độ massage xoa bóp đá nóng. Không chỉ vậy họ còn được trang bị cho chiếc SUV đầu bảng của mình động cơ V12 biturbo, công suất 630 mã lực và 1.000 Nm mô-men xoắn. Chỉ 99 chiếc được sản xuất và bán vào, nhưng người Mỹ không có cơ hội sở hữu vì Mercedes không bán G650 tại thị trường này.

Mỗi câu nói mà Vương Thiên Tú nói ra đều làm mọi người tròn mắt. Họ chỉ biết cậu rành về mô tô phân khối bây giờ đến cả dòng xe đắt nhất nhìn qua một lần cũng đủ phân xét. Đứt một cậu Vương Thiên Tú đập vào xe một lần. Đầu riêng đám sinh viên tiếc đứt ruột ngay cả Lý Hiểu Minh cũng cảm thấy đứt từng đoạn ruột. Vương Thiên Tú đi một vòng dừng lại bên cạnh Lý Hiểu Minh nhếch mép cười.

-Xem ra họ Lý cậu cũng không tồ. Mà đã không tồ thì kiếm một chiếc khác cũng không khó. Tiếc rằng chiếc thứ 99 tôi mua rồi.

-Cậu...

-Hay để tôi nhượng lại... giá rất rẻ mà.

Vương Thiên Tú cật tip vào chỗ cũ, phi xe vào chỗ để riêng biệt mà Vương Thành Long đã mua một khoảng đất nhỏ xây lán để xe cho cậu chỉ để cậu đi học mỗi ngày. Không chỉ để xe, bên dưới còn là một chỗ vui chơi khá thích thú-khu đua xe ảo.

Có lẽ chưa ai được trải nghiệm trò này. Một trò 3D y thật mang đến cảm giác cho người chơi phiêu nhất. Chỉ cần ngồi lên chiếc mô hình xe căn phòng lập tức chuyển sang một không gian khác. Tuy rất thích nhưng Vương Thiên Tú không mấy vào đây. Hầu hết thời gian ở trường cậu chỉ ngủ, chơi game và trò đùa mặt mộc với mấy nữ sinh.

Buổi tối, đang đi trên đường về thì máy của Vương Thiên Tú rung chuông. Ấn nút nghe ở tai phone, một giọng sư tử phát ra.

-Tiểu tử, con về ngay cho mẹ.

-Mami, con đang rất bận...

-Không nói lần hai... con có tin đồng mô tô trong gara...

-Đừng... được rồi, 10 phút.

Cả đời cậu có lẽ sợ nhất không phải Vương Uyên-mẹ hay anh họ Vương Thành Long mà là đồng mô tô của cậu bị tiêu hủy. Nhớ có lần cậu bỏ nhà đi

bụi,khi đó Vương Uyên cũng dọa nhưng cậu không tin mẹ dám đốt chiếc xe đắt tiền như vậy nên Vương Thiên Tú mấy ngày sau mới về.Kết quả là cậu nhận được lọ than đen xỉ bên trên ghi tên chiếc mô tô phân khối lớn cậu vừa tậu về.Cảm giác xé ngang tim,cậu đã ngồi mấy ngày trong phòng,bên cạnh hộp "tro cốt" để cúng của cậu và tuệ trách bản thân mình.Và tất nhiên cậu sẽ không để nó xảy ra một lần nữa.

Đúng 10 phút cậu về đến nhà.Bà vú ra đón.

-Tiểu tử,con gây ra chuyện gì vậy hả?

-Ai trong đó ạ?

Vương Thiên Tú đặc biệt rất quý bà vú Tú Niên.Trong Vương gia bà được mọi người yêu quý ngay cả người nhà họ Vương.Họ coi bà như người bà thứ hai-người thay họ quán xuyến công việc nhà và người mà họ tin tưởng giao con cái cho họ chăm sóc.

-Lại còn hỏi?Chiều nay cháu làm gì xe người ta hả?

-Ayza...đúng là thứ phiền phức.

Bà Tú Niên cốc nhẹ vào đầu Vương Thiên Tú.

-Liệu mà cư xử không đích thân bà sẽ không cho cháu ăn món nem rán.

-Được...được...cháu hứa.Mà bác Lệ Quyên về chưa.

-Bà chủ chưa về.

Vương Thiên Tú thở dài đi vào.Không cư xử đúng thì quãng đời còn lại của cậu phải tạm biệt món nem rán khoái khẩu.Mà hiện tại Lệ Quyên lại không có nhà.Đơn giản vì chỉ cần biết lý do Vương Thiên Tú làm thế ắt Lệ Quyên sẽ tự khắc tìm cách cứu cậu ra rắc rối.Còn tia hy vọng đó là nội nhưng...giờ chắc bà đã ngủ.Bế tắc!

Vương Thiên Tú hít một hơi rồi nghênh ngang đi vào.Vừa vào nhìn thấy mẹ đang hầm hờ nhìn cậu.Vương Thiên Tú nháy mắt mỉm cười,vứt cặp xuống ghế rồi thả người ngồi xuống.Lý Hiểu Minh ngồi cạnh một phụ nữ bằng tuổi mẹ cậu.

-Con bà đã về,chúng ta cũng nó chuyện đi là vừa.

-Cô là mẹ của...(quay sang nhìn Lý Hiểu Minh) nó.Xin lỗi vì không nhớ tên.

Vương Thiên Tú uống cốc nước ép mà bà Tú Niên chuẩn bị sẵn cho cậu.

-Cháu đăng trí thật.

-Cô nói thế có hơi quá,có lẽ là tên không có gì đặc biệt nên tôi không nhớ thôi.Mà cậu trẻ con nhí,mách mami à?Hahaha

Vương Thiên Tú ôm bụng cười trước vẻ mặt tối sầm của hai mẹ con Lý Hiểu Minh.Vương Uyên tức giận.Dù sao trong thế giới thượng lưu Vương Uyên bà cũng là người lễ phai nhất.Giờ mà bị thằng con trời đánh này hủy diệt thì thật...không ra gì mà.Bà xách tai Vương Thiên Tú lên rồi bỏ xuống mỉm cười cắn răng nói với Vương Thiên Tú.

-Con mà không ngậm miệng lại thì coi chừng mảy cái mô tô của con.

Vương Thiên Tú im bặt nhưng vẻ mặt lại tỏ vẻ khiêu khích.

-Tiểu tử nhà tôi còn chưa biết cư xử,mong cô bỏ qua.

-Cô Vương,tôi là muốn cô không mất mặt mới đến tận nhà.Con tôi cũng chỉ mới bước tới trường hà có gì mà Vương thiếu gây sự.

Vương Uyên tuy công tư phân minh nhưng để bà phải lép vế đứng ngang hàng với gia tộc mới nổi thì không có chuyện đó.

-Bà Lý,thật ra tôi thấy chiếc xe đó cũng không mắc lắm.Về tiền thì bà yên tâm,tôi sẽ chuyển khoản để bà sửa chữa.

Bà Lý tròn mắt nhìn.Bà cứ tưởng Vương gia sẽ phải cho mình khoản tiền hơn tiền mua chiếc xe đấy vì họ đường đường là gia tộc giàu nhất nước.Không vì chút tiếc rẻ mà bủn xỉn đó chứ.Và Vương Uyên tuy giàu cũng không ngu mà dâng tiền cho kẻ coi trời bằng vung như Lý Hiểu Minh.Trước khi bà Lý đến Vương Uyên đã xem clip lan trên diễn đàn doanh nhân.Chỉ có điều không ngờ tới là họ chọn cách giải quyết ở nhà thay vì ở trường.Dám gây sự với con bà mà đòi tiền thừa,đầu dễ như thế.

-Quan trọng không phải tiền mà là danh dự của con tôi.Nó sẽ bị đám sinh viên trêu chọc.

Lý Hiểu Minh nhìn Vương Thiên Tú căm giận.Cậu đáp lại ánh mắt đầy bằng điệu cười nhếch mép mà ai nhìn cũng muốn đâm thẳng vào mặt.

-Thật ra thì con cô cũng đâu phải vừa.Theo...cháu với gương mặt cả tác kia có bị nói chắc cũng không sao.

Vương Uyên nhắc ly trà nên uống, thanh lịch và sang trọng. Miệng uống nhưng ánh mắt lại chĩa thẳng vào thái độ của bà Lý.

- Cô Vương, tôi nghĩ cô nên dậy lại con.

Vương Uyên nhếch mép, đặt cốc trà xuống dùng bộ mặt hòa đồng nhìn bà Lý. Vương Uyên thật ra chờ câu này lâu lắm rồi, chỉ cần bà Lý nói câu gì đó nghe nhói tai lập tức Vương Uyên sẽ kết thúc buổi nói chuyện này.

- Tất nhiên tôi sẽ dậy thẳng bé cách xử lý với mấy người nhảm chán. Còn về chuyện của tiểu Lý thì bà yên tâm. Tôi sẽ tìm một ngôi trường mới cho cháu. Coi như bồi đắp danh dự.

- Nhưng...

- Thật ra thì tôi còn một cuộc gọi đang chờ. Bà biết đấy, để khách hàng chờ quá là mất uy tín.

Bà Lý cảm hòng, hai mẹ con lùi thối ra về. Vương Thiên Tú bị Vương Uyên giáo lý cho một tràng.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngày khó xử...

Vương Thành Long nằm trên giường quan sát cô gái bé nhỏ nằm trên cạnh. Đã ba ngày, ba ngày hần không được làm gối ôm của cô. Cảm giác có chút bứt, cô tuy không nằm hẳn nhưng mỗi lần dậy là mỗi lần cơ thể cô cứng lại, nhức nhối. Ai mà biết cô không ngủ tỉnh thì cái vết thương kia còn phải khâu be bét bao nhiêu mũi. Vương Thành Long một tay đặt lên vết thương, nhẹ nhàng xoay người qua cô. Giường mặt phụ phỉnh hơn trước, đôi môi khép hờ kiểu ngây ngô, đôi mắt nhẹ nhàng khép lại để lộ hàng mi cong dài, đen nhánh. Dáng ngủ cũng khá yên bình, nằm thẳng người nghiêm túc, hai tay ôm vào nhau. Vương Thành Long hơi mỉm cười, cô bé này là đang tự nhắc bản thân không được cử động linh tinh sao, xùy... thật là. Vương Thành Long nhẹ nhàng gỡ tay ra, có vẻ tối qua cô đã khá vất vả vì phải lo vết thương, đồ ăn rồi canh giờ uống thuốc nên ngủ say không biết gì. Như được đà, cô nghiêng người quàng tay ôm Vương Thành Long. Mặt hần cười đến tận mang tai, nhưng trấn lại nhấn lại. Khuôn mặt cô dựa vào ngực Vương Thành Long ấm áp. Hần nhìn xuống, bàn tay quái đản của cô đặt ngay vào vết thương mà siết chặt. Trong đầu hần còn đang tự hỏi liệu cô có đang lợi dụng tư thế mà hành hạ hần không? Gỡ tay cô ra, đặt lên phần trên, cô lại dựa mặt vào ngực hần như con mèo con thêm mẹ. Cảm giác mát lạnh từ bàn tay thấm qua lớp áo thật tuyệt. Vương Thành Long khẽ ôm cô rồi chợp mắt.

Trong khi đó, Hoàng Phong đang ngồi ngắm nhìn bức ảnh của Lâm Tú Vi tại dãy nhà dành cho nam sinh.

"Cốc! cốc! cốc!" Hoàng Phong nhìn tấm ảnh trên máy tính rồi đi ra mở cửa.

- Ta đa... bắt ngờ chưa?

Hoàng Phong ngây người một lúc rồi cười tươi. Quách Tùng-bạn thân của cậu ở trong nước. Anh tươi cười nhìn Hoàng Phong, mặc chiếc áo sơ mi hoa đen, quần âu cùng đôi giày da lịch lãm. Mái tóc rẽ ngôi, xem ra cậu thay đổi khá nhiều từ khi Hoàng Phong nghỉ. Hai người đập tay thay cho lời chào quen thuộc. Hoàng Phong nhìn anh, cau mày.

- Trông khác nhiều nha mày!

- Làm gì có ai như mày, nguyên sơ ri mãi thì ai theo.

- Hừ... còn chưa biết ai hơn ai mà.

Hoàng Phong cười mỉm nhìn Quách Tùng bí hiểm. Từ khi anh chuyển trường, Quách Tùng hầu hết dành thời gian cho bar dù sao thì bạn bè cũng không nhiều nên vào bar là cách tốt nhất mà anh biết. Hai người vào nhà. Hoàng Phong chủ động đi pha tách trà nóng cho Quách Tùng. Anh nhìn Hoàng Phong bí hiểm.

- Sao hả? Ba tao lại sai mày sang coi trẻ?

- Làm gì có, tao sang đây theo học ngành tao mà.

Quách Tùng uống xong nhìn anh vẻ khó chịu. Tên tiểu tử này luôn nghĩ anh xấu tính. Thật không chịu nổi mà. Chỉ vì chuyện cũ rích thôi mà anh cứ mang ra đề mĩa chỉ cần có cơ hội.

Chuyện cũ...

- Chỉ vì cái cơ nghiệp của ba mà hy sinh hạnh phúc của đứa con trai duy nhất?

- Tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi.

- Tốt cho con? Ok, ba biết điều gì tốt cho con không? Rất đơn giản thôi, chỉ cần để con và tiểu Vi yên bình được rồi.

- Không được, nếu con cố chấp thì đừng trách ba!

Ba Hoàng Phong tỏ rõ tức giận nhìn đứa con trai đứng trước mắt. Ông quay người bỏ đi.

- Vậy thì con cũng không còn gì để nói.

Anh hầm hờ bước qua người ông Hoàng Kì mở cửa đi thẳng. Ông kết duyên anh với Triệu Ngọc Hân cũng chỉ vì muốn giữ vững cơ đồ này cho anh sau này. Nhưng tính cách anh hẳn ông cũng biết. Thứ gì anh không thích nhất quyết sẽ không ép buộc được.

Ngay khi ra khỏi nhà, anh đi thẳng tới quán nhậu gần đó. Ngồi được một lúc thì Quách Tùng tới.

- Uống mà không định gọi tao?

Hoàng Phong cầm chai bia lên uống. Ngẩng lên nhìn anh rồi hếch mắt về phía ghế ngồi. Anh chủ động mở bia đưa cho Quách Tùng. Cầm bia xong, Quách Tùng mới dám mở lời. Bởi anh là bạn thân, việc mà Hoàng Phong đang chịu đựng anh hiểu rõ hơn ai hết nhưng dù sao ba Hoàng Phong đã nhờ vả, ông lại coi anh như con. Cẩn thận không thể không giúp.

- Mày làm vậy hơi quá, có gì từ từ nói chuyện.

- Biết rồi à, tính ba tao mày phải biết rõ rồi chứ? Ông luôn làm theo ý mình, không cần viết cảm giác của ai hết!

- Dù sao bác cũng đã để mày chọn trường mà mày muốn rồi, giờ chiều theo ông ý. Một thời gian sau mày với nhỏ kia chia tay là được.

- Mày bị điên à, mày nghĩ ông ý để tao tiếp tục học trường đấy. Hừ, như vậy chẳng phải quá tốt.

- Mày... thôi uống đi, chuyện đó để sau.

Hoàng Phong say mềm, Quách Tùng phải một mình vác cái xác to lớn về nhà anh. Về tới nhà, Hoàng Phong đi vào nhìn ba mẹ ngồi ghế đang lo lắng. Anh chỉ nhìn ông bằng đôi mắt chán ngán rồi đi lên phòng. Tất nhiên không thể bỏ qua lời cảm ơn của ông dành cho Quách Tùng.

- Cảm ơn cháu, vào đây uống chút nước rồi về.

- Thôi, hai bác nghỉ sớm, cháu có việc về trước.

Quách Tùng ngược mắt lên trên bắt gặp ánh mắt này lửa của anh. Y như rằng mấy ngày sau anh phải chịu đựng màn tra tấn của Hoàng Phong.

Giờ thấy Hoàng Phong nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ, anh cau mày tỏ vẻ vô tội.

- Ayz... tao nói dối mày thì được gì hả? Mà chuyện mày với tiểu Ly không định dấu tao đấy chứ?

- Cũng nhanh nhẹn nhỉ?

Hoàng Phong mỉm cười quay ra lấy mấy tính đặt lên đùi làm luận án.

- Haha... mày xem thường tao quá.

- Rồi sao?

Quách Tùng miệng giật giật nhìn anh. Nhưng rồi lôi từ vali ra một gói quà.

- Đây!

Hoàng Phong nhanh tay bắt lấy. Mở ra là chiếc khăn màu xám tro được đan mỏng khá tỉ mỉ. Cầm tờ giấy trên tay đọc nét chữ mềm mại, đẹp để khoe với anh nhếch lên hạnh phúc.

"Tặng anh!"

Tiểu Vi... ^ _ ^"

Quách Tùng giật lấy đọc rồi vút nhanh cho Hoàng Phong. Hai tay xoa xoa vào bắp rồi làm vẻ mặt méo mó.

- Đúng là, nổi cả da gà.

-Mày không có nên ghen à,tiểu quý?

-Tao mà ghen á...haha...hơi nhầm.Mà tao mang quà sang thì mày cũng phải dẫn tao dạo chút chứ?

-Đi thôi,hôm nay tâm trạng bồn công tử rất tốt.

Hai người đi thẳng tới quán ba gần đó.Lâm Tú Vi sau khi tỉnh dậy,hơi ngẩng mặt lên ngáp bắt chợt trán cô đụng trúng cằm Vương Thành Long.Cô đo người nhìn hấn rồi bắt chợt nhìn xuống tay mình đang ôm eo Vương Thành Long kiểu như gần gũi lắm.Vội vàng buông ra rồi ngồi bật dậy.

-Anh...Sao tôi lại...lại nằm..

-Gi?Em là đang hỏi tôi?

Lâm Tú Vi cúi mặt xuống bắt chợt lao vào vạch áo hấn lên nhìn vết thương.

-Àa...May quá,vết thương không sao?

Vương Thành Long mỉm cười nhưng khi cô ngẩng lên thì lại trở về bản mặt lạnh tanh,hiểm độc.Cô hơi xanh mặt nhưng lại giật mình lao xuống giường.

-Muộn rồi,muộn rồi,...

Cô chạy quanh phòng hết lấy cặp sách rồi lại chải đầu tiếp đến vào phòng thay quần áo,xong chạy luôn xuống nhà mà không một lời nói với hấn.Sau khi cô đi,vùng tối bắt đầu đen sẫm lại sau gáy.

-Em...dám quên tôi sao?

Lâm Tú Vi nhắc máy gọi Evill,anh tất nhiên bỏ bết việc huấn luyện trong bang lái xe tới đón cô.Trên đường đi,qua gương chiếu hậu,cô đang cúi mặt xuống.Nhìn kĩ mới thấy đứa em gái bé bỏng của mình đang gật gù ngủ.Vào thành phố,Evill dừng nhẹ xe tại quán ăn nhanh trên đường,gọi cốc socola nóng với chút bánh ngọt cho cô.Lâm Tú Vi thấy động liền giật mình tỉnh giấc.

-Em chăm anh hai nhiều đến nỗi không ngủ luôn hả?

Lâm Tú Vi nhìn anh cười trừ rồi nhận lấy đồ ăn từ tay Evill.Đi được nửa đường,Lâm Tú Vi nhìn anh qua gương chiếu hậu.

-Hai vẫn còn yêu Đan Đan phải không?

Evill nhìn cô rồi tập trung về phía trước.Câu hỏi của Lâm Tú Vi khiến anh hơi chạnh lòng.Từ lcs anh từ chối Đan Đan,thấy trong lòng có chút trống rỗng,điện thoại bắt chợt không còn bận bịu như trước,bên cạnh anh đôi khi cảm thấy có chút thiếu thiếu.Nhưng tất cả suy nghĩ đó anh đều gạt bỏ thay vào đó là những lý do ngốc nghếch.Chỉ là trước nhần tin giờ không nhần nữa nên bản thân cảm thấy thế là đương nhiên,không có người làm phiền hay đeo bám tự nhiên bản thân lại cảm thấy nhàn rồi rất tốt cho công việc...Bất chợt trong đầu anh lóe lên hình ảnh cô nhóc hay bám theo anh mà không hề biết ngại.Evill dù sao cũng là người lớn,cũng đã từng biết yêu,biết sợ nhưng chưa bao giờ có cảm giác đặc biệt khi ở cạnh Đan Đan.Ở cạnh cô,lòng ngực anh đập bất chấp,cô mạnh mẽ nhưng chính điều đấy lại thôi thúc anh càng phải bảo vệ cô hơn.Đúng vậy,cảm giác đó hơn cả yêu đó là thương,thương đến nỗi nhìn thấy cô khóc anh như bị vật nhọn đâm thẳng vào tim,cô đau khổ anh có cảm giác mình như tội đồ đáng chết.Không chỉ riêng Đan Đan có cảm giác thất tình mà ngay cả anh cũng vậy.Vốn dĩ đã là một sát thủ thử hỏi anh có quyền thổ lộ bản thân.Thay vì uống bia rượu như những người khác anh chọn cách lao đầu vào công việc.Hết việc trong nướ s anh lại xin Vương Thành Long ra nước ngoài.Có lẽ đối với anh cách đó là duy nhất.Biết Lâm Tú Vi đang đợi câu trả lời,anh vẫn giữ nguyên bộ mặt đó,miệng chỉ hơi nhếch lên.

-Haiz...có thương đâu mà yêu...

Vừa lúc đến cổng trường,Đan Đan biết cô hôm nay đi học lại nên đứng đợi,cứ ngỡ sẽ là Vân Du trở cô đi ai ngờ lại gặp anh.Đan Đan nhìn anh mong chờ điều gì đó nhưng đối với Evill đã tuyệt tình thì không có khái niệm thân thiện.Evill mỉm cười với Lâm Tú Vi rồi bước vào xe.Đan Đan gồng mình từ nãy giờ cũng chịu buông lỏng,ánh mắt thất vọng len lỏi chút hụt hẫng sụp xuống.Lâm Tú Vi nhìn cô rồi quay ra nhìn chiếc xe dòi đi.

-Tiểu Đan,mình vào trong thôi.

Đan Đan thờ dãi nhìn cô rồi gật đầu.

-Hai cậu!

-Phạm Anh.

-Mấy ngày nay không thấy cậu,cậu rớt cuộc là có chuyện gì thế?

-Ayz...làm gì có gì,chẳng phải tớ vẫn nguyện vẹn sao...

Lâm Tú Vi cười tươi nhìn Phạm Anh.Hôm nay cô mặc chiếc váy hồng ôm gọn vòng eo mượt mà,mái tóc xõa ra hơi rối,đôi xanh đan dây cá tính.Gương mặt trắng sáng pha chút màu đỏ của đôi môi.Lâm Tú Vi hôm nay...thật đẹp.Trái lại với cô là Phạm Anh.Chiếc quần jean xanh cào kiểu cách,áo trắng rộng sơ vin phía trước cùng mái tóc đen buộc gọn.Xem ra từ khi có quán cuộc sống của cô dư dả khá nhiều.Nội bật giữa sân trường không chỉ có hai

người mà còn cả Đan Đan.Cô mặc khá đơn giản.Chiếc quần đen cạp cao cùng áo vuông lộ vùng eo tuyệt hảo.Mái tóc búi cao để lộ chiếc cổ mảnh khảnh,đôi giày thể thao trông cô chừng chặc hơn.Sân trường được một phe náo loạn.Ai mà ngờ không có mấy nữ sinh kênh kiệu kia thì cả ba cô đều được tôn sùng đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ngày khó xử. (-2-)

-Evill không nhắc gì tới mình à?

Phạm Anh nhìn Lâm Tú Vi,hai người nhìn nhau một lúc.Sau đợt đó,Đan Đan rất ít ra ngoài,thậm chí La Quế Bảo nói dẫn về quê cũ ăn món ăn đặc biệt cũng không đi.Mấy ngày qua cô không đi học,Phạm Anh cũng nhận tin nói tình hình của Đan Đan.Giờ tiểu Đan hỏi vậy bản thân cô cũng cảm thấy khó xử.

-À...Evill...Evill bạn quá nên...

Đan Đan thờ dài,ba người đi vào đến giữa sân thì bắt gặp Di Bảo.Anh hôm nay rất bánh.Áo sơ mi trắng,quần begi đen cùng đôi giày con vest chính hiệu.Trên tay cầm bó hoa hồng đỏ to được bó tỉ mỉ.Ánh mắt Phạm Anh bỗng sáng lên.Nói chính xác hơn là cô cảm nắng Di Bảo từ rất lâu...có lẽ là vừa bước chân vào ngôi trường này.Nhưng thân phận cô làm sao có thể xứng với anh.Lọ lem đối với cuộc sống hiện tại này dường như chỉ là sự nhảm nhí.

Đám đông theo đó kéo tới.Mấy người lại bắt đầu tám chuyện.Tất nhiên ở trường này ai cũng thuộc dạng quyền quý nhưng bản chất con người vẫn không thay đổi nhất là khi có tâm điểm để bàn tán.Có khi thêm mắm muối cho đậm đà,cay nghiệt lại là sở trường của đám nhà giàu.

-Di Bảo của tao...-nữ sinh 1.

-Ai mà có phước quá vậy?-nữ sinh 2.

-Mấy trò này quá tẻ nhạt,bọn con gái giờ toàn thích mấy kiểu sến sẩm này à?-nam sinh 1.

-Haha...đúng đấy,làm kiểu này không khác ép buộc người ta phải nhận lời.-nam sinh2.

-Hừ...rành quá ra chỗ khác chơi,cái này là thể hiện tình yêu chứ không phải trò vung tiền!You understand?-nữ sinh 3.

-Chưa biết là huy hoàng hay nhục mặt!-nam sinh 1.

Phía xa là Vương Thiên Tú.Vừa bước ra khỏi lớp với phong thái của một boy lạnh lùng,đôi mắt lướt qua một lượt thấy đám đông.Ly tâm bỗng cau lại khi nhìn thấy gương mặt của Lâm Tú Vi.Cậu xô tay túi quần tiến tới.Tới chỗ đám đông,mọi người như bị lâm chiêm hút lập tức né chỗ,dành một khoảng khá rộng chỉ để chứa chấp tên tiểu tử cậu.Mặt mấy nữ sinh thì tươi rói,mấy người đứng gần thì lăm le chụp hình rồi cười như mấy người bệnh.Cậu cũng thừa hiểu tại sao họ lại thích mình.Lý do đơn giản ai nhìn vào cũng thấy đó là nhan sắc,quyền lực,tiền bạc và địa vị.Chẳng phải ai may mắn được cậu yêu thì sẽ lên ngôi nữ hoàng Vừa được sống trong gia tộc giàu sang,uy quyền mà con lấy được chồng đẹp sao?Tóm lại vớ được cậu coi như nổi hời lớn.

Di Bảo đứng lại trước mặt ba người,anh nhìn Đan Đan đang nhàm chán kiểu như xem anh dờ trò gì tiếp theo,quay ra nhìn Phạm Anh,cô khẽ nở nụ cười nhìn anh.Anh cười nhẹ rồi quay lại nhìn nhân vật chính-Lâm Tú Vi.Vương Thiên Tú hếch mắt rồi nhếch miệng cười.Haiz...câu chuyện này vớ đi cậu đã biết kết quả nhưng sao vẫn muốn xem phản ứng của nam chính lẫn đám đông nhỉ?

Lâm Tú Vi hơi ngạc nhiên,khác hoàn toàn với thái độ vừa nãy,đám đông tức ra mặt.

-Xùy...sao lại là nhỏ này chứ?-nữ sinh 3

-Ít nhất người ta cũng hơn mấy cô ở điểm ba phải.-nam sinh 2.

-Đáng ghét thật,không hiểu đầu óc anh Bảo kiểu gì?-nữ sinh 1.

-Haiz...xung quanh toàn thiên nga lại đi chọn cóc ghè.-nữ sinh 4.

-Không muốn xem thì rút!-Vương Thiên Tú vốn định im lặng nhưng nghe thấy từ cóc ghè làm cậu lộn tiết.Nếu là người khác thì cậu tất nhiên không bận tâm.Đang này lại chọn trúng chị họ tương lai của cậu,không nói quả có lỗi với bản thân.Nữ sinh vừa nói bệch mặt nhưng vì thể diện nên cô nghenh mặt quay nhìn Lâm Tú Vi bằng đôi mắt điều hâu vô gà.

Di Bảo tiến lại gần hơn,nhìn Lâm Tú Vi đắm đuối.

-Tiểu Vi,anh thích em!

Dứt câu,đám người xung quanh ồ lên như ngạc nhiên lắm mặc dù ai cũng biết sẽ có chuyện này xảy ra.Lâm Tú Vi và tiểu Đan tròn mắt,Phạm Anh có chút hụt hẫng.Tim cô nhói lên một nhịp,lòng ngực nghẹn lại khó thở.Không hiểu sao cô lại không chấp nhận được việc vừa xảy ra.Cô yêu anh,à...chỉ là đơn phương nhưng chưa bao giờ cô nghĩ anh lại thích Lâm Tú Vi và tỏ tình ở chỗ đông người thế này.Biết đơn phương thì bản thân phải chấp nhận tất cả những cái đau khổ nhất mà người ta đem lại.Nhưng hôm nay,cô lại cảm thấy khó chịu,chút ghen tị cũng với tức giận.Phút chốc trong đầu cô lại lóe lên suy nghĩ tại sao Lâm Tú Vi lại luôn có được những điều tốt đẹp nhất?

-Tiểu Vi...em..

Lâm Tú Vi lặng người một lúc,cô nhìn xung quanh bất giác nụ cười nham hiểm của Vương Thiên Tú.Nếu cậu mà nói cho Vương Thành Long biết chắc cô không còn được ra ngoài,tôi tệ hơn cô không dám nghĩ tới.Lâm Tú Vi hít một hơi thật sâu rồi nhìn Di Bảo đang nở nụ cười với mình.

-Em...em xin lỗi!

Đám đông lại lần nữa ồ lên,Di Bảo đơ người hơi đỏ mặt.Anh đã phải suy nghĩ khá nhiều nhưng vẫn quyết tâm tỏ tình ở sân trường.Chưa bao giờ anh cảm thấy nhục nhã như lúc này.

-Em...cần thời gian suy nghĩ phải không?

-Em không yêu anh!

Di Bảo hơi tiến lại nói nhỏ vào tai cô.

-Làm ơn đừng để anh mất mặt thế chứ!

-Em xin lỗi nhưng nếu như em có thương anh thật thì em cũng không nhận lời.Anh quá lộ liễu.

Nữ sinh ai cũng làm mặt méo mó,riêng nam sinh thì khỏi nói,họ tươi cười một số còn reo hò như lời tán thưởng.

Di Bảo tức xẹt khóe đầu,chưa bao giờ,chưa một ai lại dám từ chối anh một cách lộ liễu vậy.Anh vứt bó hoa xuống bỏ đi,Lâm Tú Vi hơi cúi mặt xuống.

-Kệ anh ta đi,thứ như anh ta đáng bị vậy.

Đan Đan an ủi cô.Phía xa,nụ cười ai đó chợt lóe lên cũng với những tia hạnh phúc.

Ở nhà,Vương Thành Long mở máy tính ra làm việc với Đại Bảo.

-Anh hai đỡ chưa?

-Rồi,chú lo vụ kia ổn thỏa chứ?

-Phía cảnh sát không có ý kiến gì,còn Frank đã xử lý.

-Tốt,bao giờ bắt đầu cuộc họp bên DC.

-Bây giờ em đi,có gì sẽ mang tài liệu qua anh xem.

-Ừ.

Vương Thành Long tắt máy,công ty DC thuộc bạch đạo.Việc hợp tác này phần lợi hầu hết về phía hắn.Có điều phải tranh chấp khá gay gắt với tập đoàn của Âu Dương-đối thủ không đội trời chung.DC chỉ có lợi với hắn về nguyên liệu sản xuất đạn những thứ khác hắn không bận tâm.Ngoài mãi cũng chán,hắn nhìn đồng tài liệu lướt qua,bất chợt nụ cười nở trên môi.Cầm máy điện thoại bấm dãy số yêu thương.

-Em không định thay băng vết thương?

-Tôi còn đang kiểm tra phần kĩ thuật,và lại sáng nay tôi thay rồi mà!

-Định để tôi chảy máu đến chết?

-Chảy máu sao?Đợi tôi chút,anh kiểm thử gì cầm máu trước đi.

Lâm Tú Vi đang trong phòng đàn.Vội vã lên xin giảng viên cho kiểm tra trước.Như những lần trước,bàn tay cô thon gọn nhanh nhẹn di chuyển trên phím đàn,cô chọn một bài khá nhanh cộng với tâm tình đang rất vội vàng tạo cho bản nhạc đặc biệt hơn rất nhiều.Người nghe ngay cả giảng viên Trần cũng cảm thấy thỏa mãn trước phần trình bày của cô.La Quế Bảo thấy cô vội vã về chỗ lấy đồ liền hỏi.

-Cậu...có chuyện gì sao?

-Mình đang bận,có gì nói chuyện sau nha!

Lâm Tú Vi đeo ba lô lên, vừa đi vừa cúi chào tạm biệt khiến ai nhìn cô vội vã cũng phải bật cười. Ra khỏi cổng, cô bắt chiếc taxi về ngay nhà.

Vừa về tới là chân ráo chân ướt vào nhà. Vừa đi vừa cời giày nên không may vấp phải tấm nệm sàng ngủ xuống.

-Aiza... Thật là...

Cô đứng dậy, đá tấm nệm rồi lên phòng. Quả thực vết thương có hơi rỉ máu. Cũng tại hấn cả, lòn đầu rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân cho tốt.

-Anh... sao lại để vết thương rỉ máu nữa vậy?

-Là ai để khăn tắm dưới sàn, lại còn nước lênh láng hả?

Vương Thành Long cảm thấy bản thân bị oan, cau mày nhìn cô. Lâm Tú Vi ngấm lại rồi quay đầu lè lưỡi. Tại sáng nay vội quá không kịp thu dọn đồ giường chiếu mà mình gây nên. Báo hại hấn vừa bước vào giẫm lên khăn tắm trực ngã, hậu quả vì gồng mình nên vết thương vừa khô miệng lại bị hở ra.

-Tôi... xin lỗi.

Lâm Tú Vi đứng thẳng người, hơi cúi đầu xuống. Bộ dạng đáng thương của cô làm hấn không nhịn được cười. Thời gian gần đây cô có thái độ rõ rệt với hấn. Nói một câu cãi một câu. Hiện tại mà cười chẳng khác nào không cho cô biết sợ là gì. Vương Thành Long nghiêm mặt nhìn cô.

-Còn không mau lại xử lý.

Lâm Tú Vi cời cặp ra, xắn tay áo lên, vào phòng tắm lấy chậu nước ấm ra rửa vết thương. Ngồi mép giường, hơi cúi đầu xuống, cô nhẹ nhàng nhất có thể lấy khăn lau nhẹ. Rồi lấy thuốc tra vào vết thương. Thấy Vương Thành Long hơi gồng mình, cô biết chắc hấn cũng thấy đau nhưng quý dừ mà kêu đau chắc đã trở thành thiên thần từ lâu. Khẽ thổi vào vết thương rồi bôi thuốc. Hơi thở cô phả vào người hấn khiến tâm tình cực dễ chịu. Miệng hấn cong lên, cô đang dần biết cách chăm sóc người khác rồi. Băng bó vết thương xong, Lâm Tú Vi ngẩng lên đã thấy con mắt của hấn nhắm cáo lúc nào. Định đứng dậy nhưng cô lại lòi điện thoại ra, mở máy anh giờ trước mặt hấn và cô.

-Nói... kimsa nào!

-Kimsa...

Vương Thành Long đột nhiên nói, Lâm Tú Vi giật mình đứng dậy nhìn hấn. Vương Thành Long mở mắt ra, cau mày nhìn cô. Lâm Tú Vi nhìn hấn rồi nhìn máy trên tay mình. Vội vàng đút vào túi rồi nhanh chân rút lui.

-Tôi xuống nấu cơm.

Vương Thành Long bật cười lắc đầu. Thật ra hấn chỉ mới chớp mắt vậy mà cô lại dám phá đám giấc ngủ của hấn. Hình phạt đấy coi như nhẹ nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Không cố ý

Lâm Tú Vi từ trong phòng ra mang theo khay bát xuống rửa. Vương Thành Long sau khi no nê thỏa mãn nằm trên giường. Vốn định chớp mắt nhưng điện thoại bất chợt rung lên.

-Tôi nghe!

-Được.

Chỉ hai câu, hấn cúp máy. Ánh mắt có hơi phiền muộn. Ngồi dậy, vào thay đồ. Vẫn như thường ngày, bộ vest đen cùng sơ mi trắng bên trong lịch lãm. Đôi giày da hàng hiệu nâu trầm vẻ sang trọng. Lâm Tú Vi đứng lúc mở cửa. Nhìn thấy Vương Thành Long ăn mặc chỉnh tề, cô hơi cau mày nhưng nghĩ lại hấn đi cũng tốt. Dù sao cũng lớn rồi không nhất thiết phải kề kề bên cạnh, và lại hấn lạnh lùng, chu đáo đến vậy chắc hấn cũng phải biết tự chăm sóc bản thân. Lâm Tú Vi định ngồi xuống giường thì Vương Thành Long nhìn cô.

-Thay đồ!

Lâm Tú Vi ngạc nhiên, cô nhìn hấn chăm chăm.

-Em định để tôi thay?

Lâm Tú Vi vừa nghe vậy đã vội chạy vào phòng thay đồ. Cô chọn chiếc áo sơ mi xanh trời nhạt tôn lên nước da trắng sáng cùng chiếc quần bò cào phá cách. Mái tóc buộc cao khỏe khoắn cùng đôi mắt xinh xắn màu trắng. Cô bước ra đi theo Vương Thành Long xuống phòng khách.

Vương Thành Long lấy xe mô tô đứng trước mặt cô.

-Anh định đưa tôi đi đâu?

-Đi rồi biết!

Hắn đưa mũ cho cô rồi nhìn về phía trước. Trong đầu bất chợt trống rỗng. Nhớ lần trước khi gặp Lâm Nhật Minh cô hầu như trầm lặng rất nhiều. Lần này nếu không vì ông nói có chuyện quan trọng nhất định phải nói với cô thì quyền quyết định sẽ thuộc nhất định sẽ thuộc về cô. Vương Thành Long im lặng lái xe. Lâm Tú Vi hơi khó hiểu nhưng cũng không tiện hỏi.

15 phút sau, cô dần nhận ra con đường quen thuộc này. Lần trước không được nhìn thấy, hiện tại nhìn con đường đã thay đổi khá nhiều. Những hàng cây ngày xưa mẹ và cô cùng nhau đi giờ đã thành quán xá, khu vui chơi. 10 năm, 10 không một lần bước chân về nơi này, xem ra thành phố C phát triển rất khá. Ở giữa thành phố là tập đoàn Lâm Thị - công ty thuộc quyền sở hữu độc quyền của nhà cô... không, mà là ông Lâm Nhật Minh. Là công ty phát triển mạnh nhất thành phố C, bằng xếp hạng về doanh thu cũng không hề kém cạnh mấy tập đoàn lớn ở thành phố A và B. Lâm Tú Vi nắm chặt vật áo hắt. Vương Thành Long khẽ nhìn bàn tay nhỏ bé, yếu ớt của cô. Lâm Tú Vi khẽ nhìn vào công viên mà cô vẫn được dẫn đi chơi vào dịp cuối tuần.

-Hìhì...ba ơi, lại bắt con đi!

-Tiểu Vi, đợi đó ba sẽ bắt được con!

Cô bé tám tuổi đang chạy xung quanh vùng đất cỏ trống phía dưới tán cây cao tuổi. Mẹ cô đang tươi cười nhìn hai người. Ánh mắt đó cô vẫn còn nhớ, đôi mắt to tròn, luôn âm trầm như những bản nhạc mà bà chơi, những tia hạnh phúc không giấu nổi, đôi môi mỉm cười.

-A...

-Ba bắt được con rồi!

Lâm Nhật Minh sau vài vòng rượt đuổi cuối cùng cũng bắt được cô. Ông bế cô lên, đặt cô lên vai rồi quay vòng tròn như chiếc máy bay mà cô từng ước được lái nó.

Nhưng giờ đó chỉ là kỉ niệm hay cô nên gọi là quá khứ, cái cảm giác hạnh phúc đó cô thực sự muốn được cảm nhận lần nữa. Cô muốn được cùng ba mình đến thấp nhang cho bà, họ sẽ ngồi bên di ảnh và kể chuyện của ngày hôm đó cho bà nghe. Rồi cô và ông sẽ đến quán ăn gia đình mà họ vẫn ăn. Làm những việc mà khi mẹ chưa làm được khi còn sống. Cô đã từng tưởng tượng ra cảnh mình ngồi ở trên một sân khấu lớn. Nơi có hàng nghìn người đến vì muốn nghe cô đàn, nơi mà có ba cô hành diện ngồi dưới và nói to rằng: "Là con gái tôi đó, con gái tôi đó!". Nhưng tất cả đều biến mất khi cô trở về hiện tại - một cuộc sống nhàm chán. Cô cảm phần khi thấy ông đang vui đùa với đứa trẻ khác ở nơi mà cô và mẹ đã tới. Tại sao? Tại sao ông lại có thể làm cùng một việc tại cùng một nơi nhưng là với người khác chứ? Tại sao ông không chịu ở vậy với cô? Tại sao ông không tìm cô trong suốt 10 năm qua. Cô còn nhớ rõ Lâm Nhật Minh đã nói: "Dù thế nào thì cô Trịnh Mỹ Hoa vẫn sẽ ở đây với chúng ta!" khi cô đã cố gắng hỏi ông chọn cô hay bà ta. Và vì câu nói đó mà đứa trẻ 10 tuổi đã cấp balo đi. Cũng may khi đó có một cô nhi viện thấy cô lang thang lên đem về. Nhưng cho đến năm 12 tuổi, cô nhi giải tỏa, cô phải đi lang thang. Tìm đủ mọi cách kiếm tiền. Hết rửa bát thuê, giặt đồ thuê, coi trẻ, bưng bê... cô đã phải làm những công việc mà chưa bao giờ làm chỉ để có tiền đi học. Ông trời đúng không phụ công người chăm chỉ. Sau 8 năm vừa học vừa làm cô cuối cùng cũng đã thi được trường nghệ thuật ở thành phố A.

Bản thân cô chưa bao giờ biết ơn ông cho đến khi vào được đại học. Coi như đó là sự biết ơn cuối cùng mà cô dành cho ông. Nhờ ông mà cô học được cuộc sống này vốn dĩ không có chỗ cho kẻ yếu đuối, phải để xã hội tát thẳng gáo nước lạnh vào người thì mới biết sự thật nó kinh hoàng đến nhường nào. Trước đây cuộc sống cô ngập tràn màu hồng, cô luôn coi mình là một cô công chúa may mắn nhất nhưng hiện tại có lẽ chỉ có chút hồng trong không gian tối. Vết hồng mỏng manh và nhỏ nhoi mà Hoàng Phong đã cho cô.

Cuối cùng cũng đến nơi, cô chần chừ một lúc rồi bước xuống. Vương Thành Long bước xuống bỏ mũ. Như biết trước, Lâm Nhật Minh từ trong nhà bước ra.

-Vương tổng, đợi cậu lâu quá!

-Vậy tôi thật có lỗi với ông!

-Haha...mời vào.

Lâm Nhật Minh nhìn con gái âu yếm, cô đáp lại ông bằng ánh mắt thờ ơ. Ông vào, cô đi ra vườn sau nhà. Ở đây vẫn vậy, vẫn là mảnh đất trồng đầy hoa hồng vàng mà mẹ cô thích, vẫn còn chậu hoa mà cô tự tay trồng. Nó đã khá cao, hoa nở cũng rất đẹp. Lâm Tú Vi đứng lặng người một lúc. Cô hít thở thật sâu, không khí quanh đây trong lành, mát mẻ, hương hoa hồng nở cũng lan tỏa dịu nhẹ. Cô lại gần xích đu màu trắng dưới mái che màu trắng nổi bật giữa vùng hoa. Lâm Tú Vi ngồi xuống, cảm giác như cô được trở về tuổi thơ. Đôi mắt hơi nhắm lại để cảm nhận từng cơn gió nhẹ lướt qua.

-Cuối cùng con đã về!

Giọng nói quen thuộc vang lên. Cô hơi cau mày, giọng nói này cô đã ao ước được nghe thấy bao năm nay, ngay cả tiếng nói cũng âm áp đến chạnh lòng. Lâm Tú Vi mở mắt ra, cảm thấy bên cạnh có thứ gì đó, cô quay sang. Đôi mắt mở to kinh ngạc, đôi môi bé nhỏ nhấp nháy không lên lời. Đó là mẹ cô, bà

mặt chiếc váy trắng,máy tóc dài hơi xoắn,giương mặt phúc hậu,xinh đẹp.Lâm Tú Vi chớp chớp,hai hàng nước mắt rơi xuống tràn vào khóe miệng mặn chát.Bàn tay thon dài khẽ đưa lên lau nước mắt.Lâm Tú Vi khẽ đưa tay lên chạm vào tay bà vẫn ấm áp,mềm mại như xưa.

-M...Mẹ...

-Mẹ đây!

Lâm Tú Vi ôm lấy bà thật chặt.Bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô.

-Đừng khóc,con mẹ phải thật mạnh mẽ chứ!

Lâm Tú Vi ngồi ra khỏi lòng bà,mắt nhìn chăm chăm vào bà như canh chừng không muốn bà ra khỏi tầm mắt của cô.

-Mẹ...mẹ không giận ba sao?

-Có gì phải giận,ai cũng có quyền được yêu,con không thể trốn tránh mãi được.Đúng chứ?

-Nhưng...

-Con gái,rồi con sẽ biết mọi chuyện.

Bà nhẹ ôm cô vào lòng,khẽ hôn lên trán cô.

-Con gái mẹ còn bé lắm!

Cô ôm chặt bà nhưng mỗi phút trôi qua vòng tay lại càng cảm thấy nói rộng thêm.Cô ngẩng lên,mẹ cô đã đi từ lúc nào.Gương mặt bà vẫn còn hiện trên bầu trời trong xanh kia.Bàn tay cô vẫn còn vương vấn chút hơi ấm của bà.Lâm Tú Vi lặng người.

-Tiểu...tiểu Vi,vào ăn cơm thôi con!

Lâm Tú Vi giật mình nhìn ra.Trịnh Mỹ Hoa nhìn cô hơi lo lắng.Bà phải lấy hết can đảm của bản thân mới dám mở lời nói với cô.Lâm Tú Vi đứng dậy đi ra.Đi qua bà được vài bước,cô đứng lại.

-Tiểu Vi không phải tên để bà gọi.Tôi cũng không có huyết thống gì với bà nên đừng gọi tôi là con.

Trịnh Mỹ Hoa khẽ gạt đầu.Đương nhiên bà hiểu tại sao cô lại ghét bà.Dì ghê vẫn là dì ghê,muôn đời vẫn bị ghét,có lẽ con chồng yêu thương dì ghê đến được trên đầu ngón tay.

Vào nhà,Lâm Tú Vi lẳng lặng ngồi vào bàn ăn.Cô ngồi cạnh Vương Thành Long,giương mặt từ đầu đến bầy giòu cũng chỉ cúi xuống nhìn chăm chăm vào bát cơm.

-Vương tổng,mời cậu!

-Ông không cần khách sáo,dù sao cũng là người quen.

Lâm Nhật Minh gạt đầu,nhìn Trịnh Tú Hoa ra hiệu.Bà nhẹ nhàng lấy cơm cho từng người.Nhóc con Bảo Đan nhanh nhẩu lấy chiếc đũa gà rán trong đĩa.Ngặm ngía nó một lúc rồi tươi cười nhìn Lâm Tú Vi.

-Chị ơi,cho chị này!

Bảo Đan nhồm dậy đứng lên ghế rồi đặt chiếc đũa gà xuống.Lâm Tú Vi nhìn cậu bé rồi quay sang nhìn Trịnh Mỹ Hoa.Bà mỉm cười nhìn cô,ông Lâm Nhật Minh cũng rất vui khi thấy con trai mình lại yêu quý cô đến vậy.Lâm Tú Vi không nói gì chỉ đặt lại chiếc đũa gà vào đĩa coi như lờ đi thôi.Bữa ăn không mấy vui vẻ,Bảo Đan cũng rất lỳ,lỳ như cô ngày xưa.Cậu nhồm dậy lấy lại chiếc đũa đặt nguyên vào bát.

-Em cho chị mà,chị phải ăn thì mới xinh!

Lâm Tú Vi thực sự rất bức,sao chứ?Thằng bé là đang chế giễu cô không được ai quan tâm?Thật là...Lâm Tú Vi văng mạnh tay Bảo Đan ra,chiếc đũa gà từ đó cũng bị văng xuống bàn,còn tay Bảo Đan nhúng thẳng vào bát canh nóng cạnh đó.Cậu bé òa lên khóc vì nóng.Trịnh Mỹ Hoa lo lắng đến phát khóc bé thẳng bé ra trườn nước lạnh.Tiếng khóc lan ra khắp nhà.Lâm Tú Vi cũng rưng rưng nước mắt bật dậy chạy thẳng ra ngoài.

-Tiểu Vi...

-Cứ để cô ấy một mình phải cho cô ấy biết tự nhận lỗi.

-Cảm ơn cậu đã đưa con bé tới.Tôi không biết phải nói thế nào...

-Tôi đã nói sẽ luôn bên cạnh tiểu Vi thì tất cả những người xung quanh cô ấy đều trở nên quan trọng.

Lâm Nhật Minh gật đầu. Vương Thành Long cảm thấy ở lại không tiện nên cáo từ.

-Tôi có việc nên về trước.Đưa thằng bé tới bệnh viện của tôi,tôi sẽ sắp xếp lịch.

-Phiền cậu quá để tôi tự lo được rồi.

-Bảo Đan là đứa trẻ ngoan,để một vết sẹo lớn trên tay quả không đẹp chút nào.

Lâm Nhật Minh hiểu,dù sao cũng là Vương Thành Long ngỏ lời,ông không thể không nhận. Và lại sau này ông cũng không muốn đứa bé phải tự ti vì vết sẹo.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dưới gốc hồng

Lâm Tú Vi chạy ra khỏi nhà,cô chạy mãi,chạy đến công viên trước mặt,cô ngồi sụp xuống vệ đường nơi cửa ra vào.Lâm Tú Vi khóc thành tiếng.Mọi người đi qua ai nấy đều ngoảnh đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.Lâm Tú Vi cảm thấy bản thân thật tệ.Vốn dĩ cô không trách Bảo Đan nhưng tại sao mỗi lần nó tỏ ra thân mật rồi gọi cô là chị xinh đẹp trong lòng cứ nhiên như lửa đốt.Cô ngồi đấy,cảm thấy bất lực về mọi thứ.Tại sao?Tại sao cô lại làm cho thằng bé chưa hiểu chuyện bị phông?Rốt cuộc thằng bé không hiểu là cô ghét nó tới mức nào sao?Lâm Tú Vi ngồi đó,bất chợt điện thoại rung lên.Cô luống cuống lấy điện thoại ra mong rằng đó là Vương Thành Long.Cô chưa từng đợi điện thoại của hắn như hôm nay.Có lẽ trong cô còn tồn tại một chút thương cảm.Dù sao hôm nay cô cũng là người làm sai với Bảo Đan.Nhìn màn hình,là cuộc gọi của La Quế Bảo,có chút hơi thật vọng.Cô lau nhanh nước mắt,thấy mình đang ngồi trước cổng liền đứng lên.

-Alo!

-Tiểu Vi,cậu hôm nay bận không?

-Không,có chuyện gì à?

-Thật ra mình có chuyện muốn nói.Gặp nhau được chứ?

-Ừm,ở đâu?

-Ghé đá gốc cây hồng ở công viên X phố C nhá!

-Ừ.

Lâm Tú Vi đứng dậy,hít một hơi thật dài rồi bước đi.Vì công viên X ở ngay đây nên cô đi bộ cho tiện.Nói đúng hơn là trong người cô hiện giờ không mang tiền nên cũng không đi xe được.Đi trên vỉa hè,cô bất chợt suy nghĩ lại lời La Quế Bảo nói.Địa chỉ?Thực sự rất quen thuộc.

Mười lăm phút sau,cô đến điểm hẹn.La Quế Bảo vừa thấy cô đã đứng lên cười tươi vẫy tay.Anh hôm nay khá bánh,áo phông trắng rộng cùng quần đen,mái tóc được chải chuốt gọn gàng.Gương mặt điển trai thu hút bao ánh nhìn từ mọi phía.Cô đứng chững lại.Nơi này...là nơi chứa 1 phần tuổi thơ của cô.Công viên này thay đổi khá nhiều nhưng đặc biệt riêng gốc cây hồng vẫn còn,chiếc ghế băng sắt sơn màu xanh đậm vẫn nguyên vẹn.Lâm Tú Vi cười nhẹ nhìn anh rồi đi lại.

-Cậu đi nhanh thật nha!

-Tại mình có chuyện gần đây,tiện thể ra luôn.

Hai người chào hỏi nhau rồi ngồi xuống.Họ im lặng khá lâu.La Quế Bảo có vẻ hồi hộp.Cảm giác ở cạnh cô mà tim không thể đập chậm hơn.Ngay lúc này cũng vậy,anh không biết mở lời thế nào cho phải.La Quế Bảo đắn đo mãi,định nói nhưng Lâm Tú Vi bắt chuyện.

-Cậu có gì muốn nói sao?

La Quế Bảo quay sang nhìn Lâm Tú Vi.Đôi mắt cô trong sáng nhìn rõ hình ảnh anh trên đó.Gương mặt khiến người ta phải dừng hàng giờ để ngắm nhìn.Nhưng anh biết đâu đó trong cô là nỗi cô đơn không một ai có thể bù đắp được.Chẳng phải vì anh đọc được cuốn nhật kí mà bản thân anh thực sự cảm thấy nó.Anh trầm lặng một chút,khóe miệng nhếch lên cười nhẹ,nhìn làn nước xanh gọn sóng.

-Mình quen một cô bé...

Lâm Tú Vi quay ra nhìn anh.

-Thực sự rất dễ thương,ngay cả giọng nói hay gương mặt.Tất cả mọi thứ đều hiện ra một cách hoàn hảo.Nhưng cậu biết đấy,mình gặp cô bé đó trong một hoàn cảnh khá bức.Cô bé bị đám bạn cùng tuổi trêu.Thật ra mình cũng đâu định giúp vì lúc đó còn rất nhỏ,và lại bằng tuổi nữa.Nhưng xung quanh mình lại xuất hiện thứ cảm giác thu hút mình lại.Kết quả là bị đánh cho bầm dập mặt.

-...

Lâm Tú Vi cau mày,thứ anh đang kể cũng giống như câu chuyện của cô đã trải qua?Không thể trùng hợp thế được.

Ngay dưới gốc này,cô lần đầu gặp anh.Cậu bé khá gầy,đeo kính cận,về mặt ngây ngô thêm chút nhút nhát nhưng dũng cảm lao vào đánh nhau với mấy đứa to con hơn rất nhiều.Sau khi bị một đòn toi tả cậu ngồi xuống ghế xuyết xoa.Cô nhớ là đã xoa lòng bàn tay mình cho thật nóng rồi áp lên phần thâm trên má.

-Á...!Đau.

-Mẹ em bảo làm vậy bớt đau.Anh yếu đuối quá vậy?

Anh giật giật khóe miệng nhìn cô.

-Mà cậu bao tuổi?Nhìn to hơn tôi mà gọi anh hoài.

-8 tuổi,to gì chứ.

-Bằng tuổi rồi.Gọi cậu tớ thôi.

-Em không có anh trai hay nhận anh làm anh nha!

-Ok.

Hai đứa trẻ ngồi trên ghế nói chuyện rôm rả.Người đi ngang qua một số lại bảo hai đứa là anh em,số khác lại cười đùa nói rằng hai đứa này xem ra lớn lên là dành cho nhau.

Lâm Tú Vi ngây người.Cô cũng đã từng suy nghĩ về người anh hồi nhỏ.Sau đợt đó,cô chỉ nhận được lá thư viết tay cùng chiếc vòng tay.Do anh phải chuyển nhà nên cô không thể tìm được.Tất nhiên thì thoáng cô vẫn sang nhà anh hỏi trước mong rằng sẽ gặp lại anh nhưng vẫn vậy,chẳng có tin tức gì.Ngay cả khi cô trải qua bước ngoặt của cuộc đời,cô vẫn đến công viên chờ cho đến tối mịt rồi lưu luyến rồi thành phố.Hiện tại cô lại đang ngồi trước mặt anh,không biết phải nói gì chỉ nhìn chăm chăm.La Quế Bảo hiểu cảm giác của cô.

-Anh đã tìm em!

La Quế Bảo sau khi thi đỗ cấp hai đã về thăm nhà nhưng hỏi thì người dân nói là cô đã bỏ nhà đi không chắc sẽ trở về.Cho đến khi anh nhìn thấy được chiếc vòng tay của cô thì mới dám hẹn cô ra đây.Tất nhiên việc vòng giống nhau là không tránh khỏi nhưng mấy năm nay anh vẫn không bỏ sót trường hợp nào hết.Và bây giờ cũng thế!

-Em...

Lâm Tú Vi vui mừng đến không biết nói gì,choàng người ôm chầm lấy anh.La Quế Bảo bàng hoàng mỉm cười hạnh phúc.Anh định giơ tay lên ôm cô nhưng Lâm Tú Vi lại ngồi dậy.

-Áy da,không ngờ anh trai của em lại đẹp trai lên nha,nhớ ngày xưa như người bị còi xương vậy.

La Quế Bảo cau mày véo má Lâm Tú Vi.

-Vậy cô bé nào ngày xưa béo như thùng phi đây.

Hai người nhìn nhau cười.Họ ôn lại kỉ niệm cũ.Nhưng La Quế Bảo nhìn cô im lặng một chút.Lâm Tú Vi đang cười cũng khó hiểu.

-Sao đây?

-Anh đã nói với em rằng anh yêu cô bé đó nhớ chứ?

-Anh...anh đang nói đùa à,hi..hi..

Lâm Tú Vi cười gượng,cô thừa hiểu lời La Quế Bảo nói nhưng thực sự cô không muốn mối quan hệ của cô và anh trở nên khó xử.

-Em đủ lớn để hiểu những gì anh đang nói.

-Anh...Anh...Em...Em thực sự không thể.Suy nghĩ đó của anh chủ là cảm giác mà ta còn nhỏ thôi.

-Còn nhỏ?Vậy cảm giác của anh bây giờ là gì?

- Anh biết cuộc sống hiện tại của em, và lại anh và em không thể.

- Lâm Tú Vi, em đang tránh mặt anh.

Lâm Tú Vi đang nhìn mặt hồ liền quay lại nhìn anh. Nhìn thẳng vào mắt anh. Cô không muốn làm vậy vì cách đó đối với cô là cách tàn nhẫn nhất mà cô làm.

- Em không thể. Anh biết em đã có người. Em suốt đời chỉ coi anh là anh trai, một người anh trai tốt nhất mà em có.

Lâm Tú Vi nói một tràng dài. La Quế Bảo hơi bàng hoàng. Tình cảm của anh là đang bị từ chối? Cảm giác thất tình rồi cuộc như vậy sao? Lâm Tú Vi khó xử, cảm giác khó chịu dồn dập về phía lồng ngực. Đột nhiên điện thoại Lâm Tú Vi reo lên. Cô mở ra là tin nhắn của Vương Thành Long.

"Tôi đợi đủ lâu rồi. Bệnh viện VT thành phố A".

Lâm Tú Vi đứng dậy định đi luôn nhưng lại quay lại nhìn La Quế Bảo.

- Coi như em chưa nghe gì hết. Chúng ta sẽ vui vẻ trở lại.

Lâm Tú Vi đi nhanh về phía đường. Trong đầu không suy nghĩ gì hết chỉ biết gọi taxi đi thẳng đến thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Quên tiền...!

Bệnh viện VT-viết tắt của Vương Triệu-ba Vương Thành Long. Vương Thành Long dành hết tâm huyết để xây lên bệnh viện này. Lý do duy nhất để hắn xây lên đó là vì ba hắn. Ngày ba hắn mất, Vương Thành Long nhớ như in lời bác sĩ nói rằng ông không thể lấy được viên đạn trong người Vương Triệu ra. Hắn nhận Đại Ân về cũng chỉ vì muốn anh theo ngành y, trở thành một bác sĩ thật giỏi để người của hắn sẽ không phải chết như ba hắn ngày trước. Tuy nhiên, không phải ai cũng bước chân vào bệnh viện này được. Người ta nói để vào được bệnh viện này đáng giá cả một mạng người. Riêng để mua được thuốc ở đây đã là cả một vấn đề. Nhưng ngược lại bệnh chỉ cần đến chắc chắn sẽ khỏi. Hầu hết người vào đây đều mạnh khỏe đi ra.

Lâm Tú Vi nhìn thấy Evil đứng chờ. Vừa thấy cô đã tới trả tiền cho taxi. Anh dẫn cô vào. Cô đứng cửa ngó vào.

- Tiểu Đan, con còn đau không?

Trịnh Mỹ Hoa ngồi bên cạnh Bảo Đan ân cần. Cậu bé có lẽ khóc khá nhiều, vừa nói vừa nức, đôi mắt đỏ ngầu đáng thương.

- Chị xinh đẹp ghét con phải không mẹ?

Trịnh Mỹ Hoa khẽ đưa tay lên vuốt chiếc má phúng phính của cậu nhẹ nhàng nói.

- Không có đâu, tại chị không thích ăn đùi gà nên lỡ tay thôi. Vừa nãy chị có gọi cho mẹ hỏi thăm con mà.

- Thật sao?

Trịnh Mỹ Hoa nhìn đôi mắt của Bảo Đan sáng lên. Bà biết tất cả do bà nên cô mới cư xử như thế, nói dối là sai, bà vẫn luôn dạy thẳng thắn như vậy nhưng nó còn quá nhỏ để hiểu chuyện mà bà lại không muốn thẳng thắn bé cảm giận chị nó.

- Thật chứ, con ở đây, mẹ ra gọi bác sĩ vào thay vết thương cho con. Được chứ?

- Dạ!

Bảo Đan ngoan ngoãn ngồi trên giường. Thi thoảng nhìn tay mình đỏ, sưng phồng đau rất thì thoáng lại ngấm ngĩa căn phòng trắng tinh.

Trịnh Mỹ Hoa đi ra cửa chạm mặt Lâm Tú Vi. Cô căn bản đã nghe hết chuyện vừa nãy. Bà nhìn cô rồi nhìn thẳng nhỏ.

- Tôi vào được chứ?

- Được...được chứ, con vào đi.

Trịnh Mỹ Hoa vui mừng, cuối cùng cô cũng đã đến thăm. Dù sao hành động nhỏ quả cô cũng khiến bà thấy ấm lòng. Bà đi ra, Lâm Tú Vi đi vào. Vừa nhìn thấy cô Bảo Đan cười tươi, đôi mắt to tròn híp lại.

-Chị xinh đẹp!

Thằng bé nhảy luôn xuống chạy lại ôm chầm lấy chân cô.Lâm Tú Vi ngẩn người,cảm giác có em trai mà ngay xưa cô vẫn khát khao đây sao?Trong lòng cô hiện tại có một chút hạnh phúc,một chút ấm áp,một chút khó chịu.Cô nhìn thằng bé,tay đau như vậy mà còn ôm cô chặt được,thật là..Lâm Tú Vi gỡ tay ra,cười nhẹ nhõm người bé Bảo Đan lên đặt lại chỗ cũ.Cô ngồi lại bên cạnh nhìn bàn tay đỏ ửng,cảm giác tội lỗi lại ùa về.

-Chị xem này,em không thấy đau,em vui lắm!

Cô cau mày nhìn Bảo Đan.

-Tại sao vui?

-Nhờ bị thương nên chị mới tới thăm em.Về sau em sẽ thương hoài luôn để chị mỗi ngày đều tới thăm em.

Lâm Tú Vi nhìn chằm chằm.Thằng bé này có chút giống cô,cái cử chỉ,gương mặt rất giống cô ngày trước.Suy nghĩ cũng làm cho người ta ghét phải bật cười.

-Chị xin lỗi nha!

-Em sẽ không giận nếu chị đưa em đi chơi.

Lâm Tú Vi bật cười,cô không kìm được bé thằng bé ngồi lên lòng mình,hai tay véo má thích thú.

-Hư quá!Vậy đợi bác sĩ tới chúng ta cùng đi,chịu chứ?

-Dạ!

Lâm Tú Vi cười tươi nhìn Bảo Đan.Từ đó giờ cô tự nhắc nhở bản thân không được mở lòng với bất kỳ ai mà cô ghét nhưng cảm giác được chơi đùa với em mình thực thích thú.Hơn nữa đứa trẻ này ngây ngô tới nỗi không biết ai đang ghét mình,để lỡ một đứa em kháu khỉnh như vậy e rằng sau này cô phải hối tiếc.

Trịnh Mỹ Hoa cùng lúc đi vào.Thấy hai chị em thân thiết như vậy trong lòng vui như mở hoa.Lâm Tú Vi thấy bà lấy tức thà Bảo Đan ngồi lại chỗ cũ,nụ cười trên môi cũng dập tắt.Trịnh Mỹ Hoa mời bác sĩ vào.Ông là tiến sĩ điều khiển bệnh viện này.Là đích thân người của Vương Thành Long đi tới thì ông phải đích thân chăm sóc.Ông ân cần cúi xuống nhắc bàn tay bé nhỏ lên xem xét,xong xuôi ông chỉ đẩy lại vết thương bằng chiếc gạc y tế.

-Tôi vừa sát trùng vết thương,để cậu bé ở đây,đợi cho vết thương đỡ rất chúng tôi sẽ trích bọc nước tiến hành việc trị liệu để tránh để lại sẹo.

Trịnh Mỹ Hoa gật đầu.Xong việc ông ra ngoài,Lâm Tú Vi cũng ra theo.

-Bác sĩ!

Viện trưởng quay lại nhìn cô một lượt rồi mỉm cười.Xem ra cô chủ mới của ông cũng không tệ,rất xinh.Ông mỉm cười nhìn cô.

-Có chuyện gì sao?

-Vết thương không nặng lắm chứ?

-Đối với cậu bé thì cô nghĩ sao?Nhưng yên tâm,đã tới đây thì toàn vẹn đi ra.

-Mong ông giúp,gìơ tôi có thể dẫn Bảo Đan đi chơi được chứ?

-Tất nhiên chỉ cần đừng để bụi bẩn dính vào là được.Nhớ chú ý đến bọc nước,có thể nó sẽ vỡ ra trước khi chúng tôi làm.

-Tôi nhớ rồi.

Lâm Tú Vi nhìn viện trưởng đi khá xa,cô thờ dài,nếu như khi đó mà có chuyện gì xảy ra với thằng nhóc chắc cả đời này cô không ngủ yên mắt.Lâm Tú Vi đi vào,coi Trịnh Mỹ Hoa như không khí.Chỉ nhìn Bảo Đan mỉm cười.

-Đi thôi,chị sẽ mời nhóc ly kem!

Bảo Đan cười tít mắt,cậu tụt xuống giường không quên kéo theo mẹ đi.Lâm Tú Vi biết nhưng không để ý.Dù sao thì có bà đi chung cũng tốt.Họ chọn một quán kem gần đó.Bảo Đan nhanh nhẩu gọi một ly kem lớn vị socola,Lâm Tú Vi gọi ly sinh tố.Thấy Trịnh Mỹ Hoa chưa gọi gì,cô đương nhiên cũng không thể ngó lơ.Chẳng lẽ giờ để mình bà ngồi không.

-Bữa này tôi mời,uống gì cứ gọi.

Trịnh Mỹ Hoa nhìn cô,khóe miệng nhếch lên vì hạnh phúc.Bà gọi ly trà đào,ngồi nhìn Lâm Tú Vi với Bảo Đan vui vẻ là bà đã mãn nguyện lắm rồi.Cái bà

lo lắng trước đây nếu như có chuyện gì xảy ra với bà người bà lo nhất là Bảo Đan. Giờ thì yên tâm phần nào rồi. Bà tin chắc dù không hẳn là ruột rà nhưng Lâm Tú Vi chắc chắn chăm sóc cho Bảo Đan thật tốt.

Chờ Bảo Đan ăn xong, cô đứng dậy tính rền mới sực nhớ ra là mình không có. Nhắm mắt tự đập vào trán. Có ai như cô không, đã không có tiền mà còn mời người ta ăn nữa. Đúng là...

Trịnh Mỹ Hoa đương nhiên hiểu tình huống trước mắt. Bà bật cười nhẹ gọi phục vụ tính tiền.

- Không cần làm vậy, để tôi gọi Evill.

- Không sao, để mẹ... đi trả cũng được.

Lâm Tú Vi nhìn bà lúng túng, cảm giác khó chịu. Dù bây giờ mức độ ghét đối với bà cũng đã giảm nhiều hơn trước nhưng từ mẹ mà bà nói ra luôn khiến cô cảm thấy khó chịu. Trịnh Mỹ Hoa cũng hơi ngạc nhiên, chỉ là lỡ miệng, cũng may bà chưa nói hết, nhìn gương mặt bình thản của cô đang cười với con mình mà bà khẽ thở dài. Trịnh Mỹ Hoa cầm tay Bảo Đan dắt đi. Đi gần tới bệnh viện, cậu bé nhìn Lâm Tú Vi.

- Chị xinh đẹp còn nợ em và mẹ một bữa nha.

- Há?

Lâm Tú Vi ngậy người, chẳng phải cô vừa mời cậu một bữa ra trò sao?

- Bữa này là mẹ trả tiền không tính.

Lâm Tú Vi khoe miệng giật giật, có cần tính toán chi ly thế không hả nhóc? Nhưng rồi cô lại mỉm cười nhìn Bảo Đan.

- Được thôi!

Ba người vui vẻ vào trong bệnh viện. Đâu ai biết rằng họ không phải là một gia đình thực sự. Nhưng cũng có lẽ điều đó sẽ xảy ra sớm chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tránh mặt gặp được bạn thân

Lâm Tú Vi sau khi về nhà lập tức chuẩn bị đồ đến trường. Vương Thành Long ở công ty thì thoải mái máy quay lên nhưng trong phòng trống rỗng.

Hắn ngả người xoay ghế về tấm kính to sau lưng. Cả thành phố A nằm trọn trong tầm mắt. Bàn tay to khỏe khoắn đặt lên cằm, ánh mắt đắm chiều suy nghĩ gì đó. Đại Bảo đi vào trong tay cầm một số tư liệu.

- Anh hai, tư liệu của công ty Wins.

Vương Thành Long xoay ghế, lấy tờ giấy Đại Bảo vừa đưa. Lướt qua một lần, Vương Thành Long đứng dậy lấy chai rượu vang màu đỏ sẫm thơm nồng, rót ra hai cốc đưa cho Đại Bảo.

Ánh mắt đắm chiều vào màu rượu, tay thì thoải mái lắc, dung dịch sóng sánh rất đẹp. Vương Thành Long uống một hơi hết sạch rồi đặt cốc xuống.

- Làm cho cổ phiếu giảm rồi chú thu mua luôn cho anh.

- Vâng.

Đại Bảo uống hết rồi đi ra. Vương Thành Long định mở máy tính lên làm việc thì chuông điện thoại reo lên. Hắn nhấc máy.

- Lão đại, ông Lăng định trốn, anh tính sao?

- Chẳng phải tôi đã nói cậu sử ông ta rồi sao?

- Là do lúc đó có thằng bé, theo em biết thì là cháu ông ta ra cản. Nhân lúc đó ông ta bắt thằng bé làm con tin rồi bỏ chạy.

- Hừ... đúng là gần chết chuyện gì cũng làm được.

- Bắt thì giết!

Vương Thành Long vứt điện thoại lên bàn. Ai cũng biết hắn vô tình còn hơn cả lưỡi dao nhưng hắn vẫn đặt ra quy định riêng cho bản thân mà không một thứ gì có thể phá bỏ - quy tắc 3 không: Không giết trẻ con, không ép buộc bất cứ ai theo mình (tất cả mọi thứ đôi phương đều tự nguyện), không lương tâm với kẻ phản bội. Suốt những năm qua hắn luôn làm vậy. Việc đối phương nắm được cách làm của hắn cũng không phải điều khó. Vương Thành Long thờ dài một hơi. Nhìn tấm lịch bàn mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật nội. Công việc bề bộn nhiều quá khiến hắn không nhớ nổi ngày đặc biệt này. Đối với hắn, người thân thiết nhất không phải là mẹ mà chính là nội. Không hiểu sao từ khi Vương Triệu mất hắn lại có cảm giác thân thiết với nội như vậy. Cảm giác như nếu bà có chuyện gì xảy ra hắn sẽ không còn tin vào bất cứ điều gì trên thế gian này nữa. Vương Thành Long lấy điện thoại bấm số.

- Alo, nhà Vương gia nghe.

- Nội tôi có đây không?

- Chào cậu hai, bà vừa lên phòng nghỉ rồi, có cần tôi...

- Không cần, tối nay tôi ghé nhà.

- Vâng.

Vương Thành Long cúp máy gọi Diệp Anh vào.

- Tổng tài!

- Cô đặt cho tôi bó hương dương với bánh kem, tối lấy!

- Tôi làm rồi, cho tôi chuyển lời chúc mừng tới lão bà nha.

- Cảm ơn!

Diệp Anh năm nào cũng vậy, không cần báo trước cô đều đặt cho hắn một bó hoa hương dương, bọc lót tỷ mỉ, chiếc bánh sinh nhật vị trà mà nội hắn yêu thích. Coi như đó cũng là một việc làm quan trọng của cô hằng năm.

Lâm Tú Vi đến trường, vì tập dượt cho buổi biểu diễn nhân dịp đầu năm, cũng là việc hằng năm nhà trường tổ chức coi như xóa hết cái không hay và bắt đầu một năm mới tốt đẹp hơn. Vì Lâm Tú Vi nghĩ nên không biết mình sẽ có tiết mục tham gia vào chương trình văn nghệ. Vừa thấy Lâm Tú Vi, Đan Đan và Phạm Anh đã chạy lại vui vẻ.

- Này, biết tin gì chưa?

- Há?

Lâm Tú Vi ngơ ngác nhìn Phạm Anh.

- Cậu đùa hả, chẳng phải mấy ngày nay tiểu Vi không ở trường. Đương nhiên là không biết chuyện gì rồi.

Lâm Tú Vi cau mày khó hiểu. Phạm Anh ngây thơ gật gật. Xem ra cô đã già trước tuổi.

- Cậu được chọn để biểu diễn đêm mùng chầy!

Lâm Tú Vi tròn mắt ngạc nhiên. Cô bất ngờ nhưng trong lòng đầy lo lắng. Trường có bao nhiêu con người sao lại chọn mình cô chứ. Và lại khoa cô còn bao nhiêu người tài giỏi kia mà. Tóm lại là cô không muốn mình trở thành tâm điểm của sự ganh ghét hơn nữa cô hiện tại chỉ mong cuộc sống bình yên. La Quế Bảo đứng lúc đi qua.

- Ê, ông kia!

Anh nghe tiếng Đan Đan gọi, dừng lại ánh mắt nhìn cô mơ hồ, nhưng anh không tới chỉ lảng lảng đi tiếp.

- Cái thằng quỷ này, hôm nay bị sao vậy nhở?

Lâm Tú Vi đương nhiên hiểu. Cô đã từ chối thẳng thắn vậy kia mà. Cô hơi cúi xuống thở dài. Phạm Anh như hiểu chuyện gì, khẽ vỗ nhẹ vào vai cô.

- Có lẽ cậu ấy đang có việc bận nên không ghé lại thôi.

Đan Đan cau mày hơi ngẩn đầu về không tin.

La Quế Bảo sau khi nhìn thấy Lâm Tú Vi trong lòng cứ nhiên không được thoải mái. Anh ngồi ghé đá bờ vờ như người không hồn.

- Hầy, Bảo ca sao lại có hứng ngồi đây nhỉ?

La Quế Bảo nhìn lên. Một nam sinh nước da hơi ngăm đen. Quần áo kiểu bụi bặm nhướng nhướng mày nhìn anh. La Quế Bảo nhếch môi cười rồi quay ra chỗ khác nhìn.

-Hử,tao lại tưởng mày rộn với công ty ba mày không nhớ mình vẫn là sinh viên.

Nam sinh ngồi xuống vắt chéo chân,hơi ngả người về thành ghế ung dung,thần thái như vò lãnh đạo.

-Haha...mày nói hơi quá,chỉ là vài việc vặt ở công ty ba cần tao giúp.Có khi mai tao lên làm chủ tịch cũng cần nhờ mày phụ giúp ý chứ?

-Vậy chắc tao phải gọi mày là Lương Tổng rồi.

Hai người cười với nhau.Nam sinh là Lương Kỳ Hữu,bạn tri kỉ của cậu từ hồi cấp 2.Nhà anh sọt hữu công ty dây ngân hàng của cả nước.Thi thoảng ở công ty có việc anh vẫn phải nghỉ học để phụ giúp.Có thể nói anh là gương mặt mới của doanh nhân.

Hai người ngồi một lúc thì có một nữ sinh ổng ẹo đi tới.Phong cách khá ngây thơ.Chiếc váy bánh bèo màu hồng nhạt tôn nước da trắng mỏng manh kiểu như yêu đuôi,guồng mặt khá tròn trịa điểm theo kiểu "ngây thơ".Nữ sinh đi tới nhõng nhẽo với Lương Kỳ Hữu.Anh không ngần ngại kéo cô xuống ngồi trên đùi mình.La Quế Bảo nhướn mày nháy nháy.

-Chủ tịch Lương coi bộ đòi gu mạnh nha!

La Quế Bảo nói vậy cũng đúng.Thực chất trước đây Lương Kỳ Hữu cực kì ghét mấy kiểu con gái bánh bèo hay nhõng nhẽo.Hỏi lý do tại sao anh cũng chỉ trả lời ngắn gọn như giả tạo hay phiền phức.Sau đợt bị cô bồ đá-thuộc mẫu người sexy và khá chủ động.Điều đấy khiến anh cảm thấy rất thoải mái.Cô đá anh bởi lý do hết sức hợp lý nhưng cũng vô lý không kém đó là anh chưa kiếm nổi một đồng xu nào.Tất nhiên là chưa rồi,anh còn đang là sinh viên.Việc ngửa tiền xin tiền quá là bình thường thậm chí nhiều người còn tự hào vì mình là con nhà giàu.Nhưng nói đi nói lại thì vẫn là kẻ xin tiền,có gì phải tự hào khi người ta vào đại học vẫn có thể đi làm thêm kiếm lăm thì vào công ty gia đình vật vờ như người quan trọng.Tóm lại,kể cả anh có tiền thì với một người ngày tiêu mấy triệu vẫn không đủ như cô thì anh cũng không tiếc nhận một cú đá.Tuy cũng tiếc,cô quyền rũ thế cơ mà nhưng vẫn tự hào rằng mình chỉ là cho cô ta một chút thể diện.

-Gu kia có vẻ nguy hiểm quá.Chơi này cho an toàn.

-Haha...(quay sang nhìn nữ sinh)*cười mỉm* em nên chuẩn bị tinh thần sớm là vừa.

-Anh...anh ấy nói vậy là sao hả?.Nữ sinh ổng ẹo chìa ngón tay vào ngực Lương Kỳ Hữu mà xoay vòng suýt nữa làm La Quế Bảo thái hết những gì bỏ bụng sáng nay.

-Đừng tin cậu ta,chỉ là đang ghen tỵ thôi.Anh dẫn em đi ăn nhá,chịu không?

-Dạ!

Lương Kỳ Hữu đưa nữ sinh đi không quên để lại cái chỉ tay thay cho câu nói tao với mày giải quyết sau.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cuối cùng cũng được khóc

Lâm Tú Vi sau khi nói chuyện với giảng viên Trần về tiết mục mà cô biểu diễn sắp tới,cô đi dạo ở sân trường cạnh vườn trường.Đang đi cô bị chặn bởi đám nữ sinh,nói đúng hơn là đám ác quỷ ở trường.Và đương nhiên Huỳnh Sam đứng đầu.Cô nhìn thấy Lâm Tú Vi nhếch mép nhìn rồi đứng trước mặt.Lâm Tú Vi hôm nay thực sự không có tâm trạng đôi co nên cố tình bước sang rồi đi tiếp.Ai ngờ lại bị Huỳnh Sam chặn lại.

-Sao thế,sinh viên C?Hử,nổi tiếng quá nên không muốn nói chuyện với tụi này?

-Không có hứng!

-Tôi nói tôi có thì sao?

Lâm Tú Vi nhướn mày lên nhìn cô,để lại cho cô cái nhếch mép rồi bỏ đi.Bước qua,cô bị Huỳnh Sam nắm chặt lấy bắp tay giữ lại.Lâm Tú Vi đứng nguyên,không phải cô mệt mà cô không phản ứng mà giờ có làm gì thì Huỳnh Sam cũng không có khái niệm tránh mặt cô ra.

-Nghe cho kĩ lời tao nói.Không phải mày được lão già họ Trần kia chọn mà tưởng bở.Tao chống mắt lên coi khi đó mày sẽ thế nào!

Nói xong Huỳnh Sam hất mạnh tay cô ra.Lâm Tú Vi không suy nghĩ nhiều bởi cô biết có suy nghĩ thì cũng không giải quyết được gì.Tốt nhất là quên cho nhanh.Cô đi tiếp.Nhìn thấy La Quế Bảo đang ngồi trầm lặng ở ghế đá định đi tới nói chuyện với anh về chuyện hôm trước.Vừa đi được vài bước thì bị một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cô dùng một lực rất mạnh mà kéo.Lâm Tú Vi hốt hoảng nhìn chằm chằm vào người đứng trước mặt.Đó là Di Bảo.Anh nhìn cô.Đôi mắt có chút khác lạ.Một chút khinh bỉ,một chút khó hiểu.Rốt cuộc anh định làm gì.

-Anh làm gì vậy?

Lâm Tú Vi khó chịu ra mặt.

-Nói đi,tại sao không thích anh?

-Không phải lúc để nói chuyện này,giờ em có việc.

Lâm Tú Vi định bỏ đi nhưng Di Bảo kéo lại.

-Hừ,làm gì à,con gái quanh tôi không thiếu,em không nghĩ mình đặc biệt với tôi?

-Anh nói con gái quanh anh không thiếu vậy chọn một người khác chắc cũng không phải chuyện khó khăn gì.Con bản thân em,anh không cần quan tâm quá!

Di Bảo nhếch mép.Gương mặt anh vốn rất đẹp trai,có chút hòa đồng nhưng hiện tại nó đầy sự khinh bỉ và ghen ghét.

-Tôi vốn không tin lời đồn,thì ra em cũng chỉ giống mấy người kia.

-Ý anh là sao?

-Vương Thành Long-cái tên chưa bao giờ hết hót.Làm người tình của hắn chắc...

"Đốp!" Lâm Tú Vi nhin đủ rồi,không ngờ cô lại quen một người bi ối,vô liêm sỉ như anh.

-Anh...*cười nhạt* mũi còn vắt ra sữa thì làm sao có tư cách phán xét tôi.Rảnh quá thì ra ngoài kiếm việc làm cho trưởng thành chút đi!

Di Bảo đương nhiên ăn một phát tát đau đớn.Anh tức giận ra mặt,định giơ tay trả lại cô cái tát nhưng rồi lại cười bí hiểm,bắt chọt anh nắm vai cô,ép cô vào bờ tường trước mắt rồi nhìn cô chằm chằm.

-Loại con gái như cô tôi không cần phải làm dơ tay tôi.Cô nói tôi vắt ra sữa.Cứ cho là vậy còn hơn là việc làm gái kiếm tiền sống qua ngày.Đúng chứ?

Di Bảo hất cằm hỏi,Lâm Tú Vi nhìn chằm vào mắt anh.Di Bảo thấy rõ con ngươi của cô dao động,anh thừa hiểu mình đang nói gì.Suy cho cùng thì xung quanh anh không thiếu con gái.Thích là có nhưng tính anh lại thích chơi đùa kiểu như mèo vờn chuột.Lâm Tú Vi giãy giụa để thoát ra nhưng càng giãy anh lại càng nắm chặt hơn.

-Anh...làm trò gì vậy?Mau thả tôi ra!

-Không thì sao?*nhìn xuống* Cô chắc trải nghiệm giây phút thăng hoa rồi chứ nhỉ?

-Anh...

Lâm Tú Vi không nói gì.Cô bây giờ mà nói đồng nghĩa với cô tự nhận mình đã làm vậy.

Đúng lúc La Quế Bảo đi qua.Không phải là vô tình nhìn thấy mà anh cảm nhận được có thứ gì đó,một thứ rất đặc biệt,một thứ làm tim anh thất lại.La Quế Bảo nhìn thấy gương mặt khổ sở của Lâm Tú Vi liền không chịu được đi nhanh vào chộp lấy tay Di Bảo quăng ra,tay kia nhanh chóng đáp xuống gương mặt đuen trai một cú đấm đau đớn.Lâm Tú Vi bật mồm để không kêu thành tiếng.La Quế Bảo nhìn thấy Lâm Tú Vi rơi lệ lại càng khó chịu hơn,anh ngồi hẳn lên người Di Bảo cứ thế mà đấm.Lâm Tú Vi vừa khóc vừa sừng người nhìn La Quế Bảo.Từ lúc mới gặp chưa bao giờ cô thấy anh giận dữ đến thế.Có phải tại cô?Anh luôn ân cần,là người mà cô xả stress,người luôn đến bên cô ngồi nghe tâm sự rồi nói một câu không đặc biệt nhưng đủ để làm cô ấm lòng.

"-Bí mật của cậu an toàn với mình!"

Có phải cô quá đáng với anh?Thậm chí vào giây phút này cô cảm thấy mình thật tồi tệ,ích kỉ?Cô...chưa bao giờ ngồi nghe anh kể chuyện của bản thân anh,chưa một lần hỏi anh có tâm sự không dù với tư cách là một người bạn?Đơn giản vì cô không muốn họ nghĩ rằng mình quan tâm với họ theo một cách đặc biệt rồi kết quả như hiện tại.Lâm Tú Vi thật sự không ổn,cô đang khiến bản thân mình khép kín hơn,ngay cả với Hoàng Phong.Lúc anh gọi điện hỏi cô ổn không,lần nào cũng vậy nhưng cô cũng chỉ nói lái sang chuyện khác.Cô đơn giản là không muốn anh bận tâm lo lắng hay cô sợ những lời quan tâm của anh khiến cô tủi lòng mà bật khóc?Lâm Tú Vi chán ghét bản thân đến nỗi cô tự hỏi bản thân nếu biến mất liệu có nhẹ nhõm hơn không?

Cô chạy đi để lại hai người đang bận rộn vật nhau trên sàn gạch.La Quế Bảo nghe tiếng bước chạy của cô liền dừng tay,hất mạnh Di Bảo xuống đất.Đứng lên nhìn cậu bằng ánh mắt nghiêm nghị.

-Tao không muốn ngày hôm nay lặp lại lần nữa.Nếu không,mày hiểu rõ hậu quả rồi đấy.Đừng ý vì mình có chút quyền thế ở giới hắc đạo mà làm càn.

La Quế Bảo bước đi.

-Bảo ca,hừ...cái tên đó đáng lý phải thuộc về tao.Mày không xứng đáng!

La Quế Bảo nhếch mép cười, gương mặt hướng ra sau lộ góc nghiêng thần thánh.

- Cùng tên... Nhưng không cùng đẳng cấp!

Di Bảo tròn mắt, cần môi đứng dậy, phui bụi bẩn trên quần áo rồi nói lớn.

- Chuyện này vẫn chưa xong đâu!

La Quế Bảo không nói gì vẫn đi tiếp, anh tìm khắp nơi nhưng không thấy cô, bất chợt đôi bàn chân dừng lại, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn tấm lưng nhỏ bé đang ngồi ở chiếc ghế cạnh hồ. La Quế Bảo đứng một lúc. Trong đầu anh giờ toàn mờ bòng bong không có lời giải. Anh là đang giận cô vì không chấp nhận lời yêu của anh? Hay chỉ là anh cần chút thời gian suy nghĩ làm sao để cô có cảm giác thoải mái khi ở bên anh? Cô bé ngày xưa không còn vui vẻ, nụ cười cũng bớt phần sáng khoái. Và... đôi mắt không còn chứa hạnh phúc mà khi xưa ai nhìn vào cũng ao ước. Anh biết cô đang trải qua những gì, có lẽ La Quế Bảo anh lại đặt lên cô một gánh nặng nữa...

- Em... ổn chứ?

Lâm Tú Vi mắt rưng rưng nhìn anh, cô quay mặt về phía hồ nhìn những gợn nước lăn tăn.

- Anh xin lỗi vì chuyện sáng...

- Không sao đâu, em hiểu! Chỉ tại em.

Lâm Tú Vi nắm chặt bàn tay mình, gương mặt hơi cúi xuống nhìn chằm chằm vào thứ gì đó, La Quế Bảo thấy cô như vậy trong lòng càng đau hơn.

- Vai anh rất rộng, nếu em không chê thì anh cho mượn. Yên tâm, bí mật của em an toàn với anh!

Lâm Tú Vi ngược mắt lên nhìn anh. Gương mặt anh lúc này không đẹp chút nào. Tất nhiên không phải bên ngoài. Vẫn chiếc mũi cao ráo, đôi môi mọng gọi cảm, nhưng ánh mắt không còn vui như trước. Nó hơi buồn, hơi trầm tư lo lắng, hơi rối bời và thêm chút kiên định nữa. Anh cười nhẹ để cô yên tâm. Nhưng Lâm Tú Vi vẫn không phản ứng. Anh thừa biết cô đang muốn khóc, muốn khóc thật to để quên hết chuyện buồn.

- Nếu bất tiện thì cứ coi anh như Hoàng Phong, coi như anh cho cậu ấy mượn vai để em dùng.

- ...

La Quế Bảo gạt đầu hơi dang hai tay ra. Lâm Tú Vi nghe thấy Hoàng Phong đột nhiên nước mắt rơi, cô ngồi gục đầu vào ngực anh mà khóc. Cô thật sự rất nhớ Hoàng Phong, cô muốn anh ở đây, ôm lấy cô thật chặt rồi nói.

"- Sẽ ổn thôi, anh đây rồi, anh ở ngay bên em đây!"

Thật sự cô rất muốn, rất muốn...

La Quế Bảo khẽ đặt tay lên vai cô rồi vỗ nhẹ như người anh chăm sóc em gái.

- Cảm ơn anh, em may mắn khi có anh làm... anh trai!

La Quế Bảo nghe từ "anh trai" đột nhiên cổ họng nghẹn đắng, đôi môi mím lại, ánh mắt như người mất hồn.

- Anh... thật may mắn khi có cô... em gái mĩm ướn như em!

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Một ngày cùng Phạm Anh (-1-)

Lâm Tú Vi sau khi giải tỏa tâm trạng bằng cách làm ướt hết áo của La Quế Bảo thì bắt xe về thẳng nhà. Do hôm nay người của Vương Thành Long đi làm nhiệm vụ hết nên cô sẽ phải tự về. Đương nhiên việc này khiến cô rất thoải mái. Vẫn là thói quen cũ, hương đôi mắt to tròn, trong veo ra ngoài. Thời tiết đã dần ấm lên. Có lẽ tết năm nay sẽ không lạnh như mấy năm trước. Nhưng tia nắng ban trưa bắt đầu le lói khỏi đám mây trắng. Lâm Tú Vi hôm nay mặc khá ấm. Chiếc quần đen cạp cao sơ vin với chiếc áo phông danh nhật càng làm cô trưởng thành hơn. Đi được một quãng, Lâm Tú Vi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Mái tóc đen xõa nửa lưng, nước da khỏe khoắn. Là Phạm Anh - cô bạn mà Lâm Tú Vi có một cảm giác đặc biệt. Tất nhiên không giống như Đan Đan làm cô như mình là một đứa trẻ ngáo ngược, Phạm Anh lại khiến cô có cảm giác nhẹ nhàng, êm dịu. Ngay cả cách cô an ủi người khác cũng rất ân cần. Kiểu như Phạm Anh là mẹ vậy.

-Bác tài,cho cháu xuống!

Lâm Tú Vi đưa tiền rồi cúi chào.Bác tài nở nụ cười.Đơn giản thôi vì những người ăn mặc chỉnh chu,có phong thái của một tiểu thư hầu hết đều có thái độ kênh kiêu.Có lẽ vì tính cách tôn trọng người khác mà cô thừa hưởng từ người mẹ yêu quý mà cô làm bản thân mình trở nên thân thiện và hòa đồng hơn.

Lâm Tú Vi đeo ba lô chạy lại chỗ Phàm Anh.

-Phàm Anh!

Phàm Anh đang trước nghe tiếng gọi liền quay lại.Gương mặt hơi trầm tư quay lại mỉm cười nhẹ.Lâm Tú Vi cầm hai quai ba lô trên vai mỉm cười chạy về phía Phàm Anh.

-Cậu chưa về à?

-À...chút nữa.Sao vậy?Trông mặt cậu hơi buồn.

-...

Không thấy Phàm Anh nói gì,Lâm Tú Vi giữ Phàm Anh lại nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô.Lâm Tú Vi làm vậy bởi vì Lâm Tú Vi muốn chắc chắn rằng không có chuyện gì xảy ra với Phàm Anh hết.

-Cửa hàng có chuyện gì sao?

-Không,rất tốt,số tiền mà tớ mượn mấy bữa nữa sẽ hoàn trả.

-Haiz...thì ra là chuyện này à?

Lâm Tú Vi vừa nói vừa đi chậm phía trước,rồi quay ngược lại nhìn Phàm Anh trùu mến.

-Số tiền đó hiện tại mình chưa cần.Thời gian trả không cần lo lắng tùy cậu quyết định.

Phàm Anh mỉm cười nhưng có chút gượng gịu.Phàm Anh nhìn Lâm Tú Vi đang mỉm cười với mình.Gương mặt hơi bầu bĩnh,dễ thương.Ánh mắt long lanh với nụ cười ấm áp khiến ngay bản thân cô cũng muốn mình trở thành con trai.Nhưng có lẽ từ trước tới giờ cô đây là lần đầu cô được quan tâm bởi một người bạn.Từ nhỏ cô đã không được bạn bè yêu quý bởi lý do rất ngớ ngẩn(theo cô là vậy) vì cô nghèo và mồ côi mẹ.Đôi khi tự cảm thấy bản thân hơi tồi nhưng dần dần cũng quen.Phàm Anh bất chợt chạy lại cạnh Lâm Tú Vi ôm chặt lấy cánh tay Lâm Tú Vi như kiểu cô là mẹ vậy.

-Chúng ta mãi là bạn nhé!

Lâm Tú Vi đặt tay lên bàn tay của cô,nụ cười có chút nghịch ngợm.

-Được thôi,cho tới khi cậu không chịu nổi tớ!

Hai người họ cười vui vẻ.Mấy người đi đường ai cũng nhìn họ bằng ánh mắt lạ thương.Tất nhiên rồi,khi hai đứa con gái xinh đẹp tự nhiên thân thiết tới mức ôm tay như thế chắc chắn chẳng một ai có suy nghĩ đáng hoàng.

Lâm Tú Vi là người khá nhạy cảm.Và bây giờ cũng vậy,cô cảm nhận được tiếng cười của Phàm Anh có chút gì đó cường ép.Cô mở lời mời Phàm Anh vào quán cà phê gần đó.Hai người chọn một bàn cạnh cửa kính để nhìn thấy toàn cảnh bên ngoài.Lâm Tú Vi áp hai tay vào cốc cacao trước mặt.Phàm Anh uống chút trà nóng thờ dãi.Cô nhìn Lâm Tú Vi-gương mặt khá thanh tịnh.Có lẽ cuộc sống của cô không cần phải lo nghĩ nhiều.Phàm Anh đã phải suy nghĩ từ nhỏ,phải tự tìm ảnh mẹ,những câu chuyện về mẹ vì cô biết nếu hỏi càng thêm muộn phiền cho ba mình.Cô phải nghĩ xem cô sẽ như nào nếu mấy đứa trẻ hỏi cô về mẹ.Lớn rồi,cô phải nghĩ mình làm gì để sống.Rất nhiều,còn rất nhiều điều khác nữa.Ngay hiện tại cũng vậy.Cô đã từng ước,một ước muốn rất giản dị đó là cô sẽ được một lần,à không,một ngày được sống như một công chúa trong lâu đài nguy nga,bên ngoài sẽ là chàng hoàng tử tốt bụng.Nhưng ai cũng biết đó chỉ có trong cổ tích và cổ tích thì không bao giờ có thật.

-Có lần tớ đã ước mình có được cuộc sống như cậu.

Lâm Tú Vi hơi bàng hoàng.Điều mà coi không ngờ trong đời mình không phải là sự thật mà là có người ghen tị về cuộc sống của mình.Lâm Tú Vi nhìn chằm chằm cô.Phàm Anh đang nhìn ra bên ngoài quay nhẹ lại nhìn cô mỉm cười.

-Thật đấy!

Lâm Tú Vi bối rối.Không biết phải trả lời cô thế nào.Nói cô nghe về ba cô có vợ hai,kể về việc mà cô đã trải qua khi yêu anh,hay nói về cuộc sống hiện tại mà cô đã sở hữu.

-Nè,cậu yêu rồi phải không?

Phàm Anh cười gượng gịu hơi nhưong người về phía trước hỏi Lâm Tú Vi.

-Ừ,anh ấy giờ đang bên London.

-Oa...tài giỏi vậy.Cậu hạnh phúc thật.Có người thương rồi mà vẫn còn lóc cóc vài người theo đuổi nữa.

Phạm Anh nói xong uống tách trà.Áng mặt hướng về Lâm Tú Vi.Thật ra cô chỉ muốn biết thêm chút thông tin về Di Bảo.

-Ai cơ?

Tất nhiên Lâm Tú Vi không muốn nhắc tới.

-Ha...giờ còn giấu được nữa hả?Di Bảo?La Quế Bảo?Nhị Bảo tỏ tình là cậu cố tình không hiểu?

-Cậu...thật là...La Quế Bảo là anh trai hồi nhỏ của tớ Còn Di Bảo thì...

Lâm Tú Vi ngừng lại chuyện hồi nãy bất chợt tay chân bủn rủn.Nếu lúc đó không có La Quế Bảo thì...Ly tâm cô cau lại.

-Sao hả?

-Không có gì,chỉ là cậu ta không giống vẻ bề ngoài.

-Ý cậu là sao?

Lâm Tú Vi định kể nhưng thôi.Và lại cô cũng không muốn nhớ lại cảm giác ghê tởm đó nữa.

Hai người ngồi nói chuyện một lúc,Lâm Tú Vi nhìn máy điện thoại.Màn hình hiện lên tin nhắn của Vương Thành Long.

"-Không cần đợi cơm.Có thể ăn ở ngoài nhưng không được ăn uống bữa bãi."

Lâm Tú Vi nhìn màn hình điện thoại khá lâu.Tại cô phải đọc đi đọc lại cái tin nhắn mà Vương Thành Long gửi cho mình.Mọi lần hần chỉ cụt ngủn "Ăn trước",hôm nay tự nhiên nhắn dài dòng đến thế làm cô có cảm giác không ổn.

-Có chuyện gì à?

Phạm Anh lo lắng hỏi.Lâm Tú Vi cười để lộ hàm răng trắng đều.

-Không,hôm nay mình không bận,đi chơi không?

Lâm Tú Vi tinh nghịch héch mắt nhìn Phạm Anh bí hiểm

-Cậu chẳng phải chưa có bạn trai sao?

Nói xong Lâm Tú Vi kéo Phạm Anh ra khỏi quán.Họ đến một nơi giống với quán bar nhỏ ở gần trường cũ của Lâm Tú Vi.Nhưng không phải,noa chỉ là một hộp đêm cafe.Kiểu gần giống như phòng trà,vào đây làm con người ta cởi mở hơn.Cũng là nơi Hoàng Phong lần đầu gặp cô.Thấy Phạm Anh hơi sợ,Lâm Tú Vi kéo vào.

-Đi thôi!

Vào đến nơi,Lâm Tú Vi gặp khá nhiều người quen.Thậm chí họ còn coi cô như người nổi tiếng,năn nỉ cô lên đàn một bài nhưng bị cô từ chối vì cô không muốn lần đầu đến đây mà Phạm Anh cảm thấy bỡ ngỡ.Hai người chọn một bàn ở giữa nhưng không gần sân khấu.

-Đây là đâu?

-Yên tâm đi.Hồi còn học ở đây mình vẫn hay đến chỗ này.Rất vui nha!

-Cậu hồi trước cũng ghê nha.

-Hhaha...đâu có đâu.Chỉ là bữa nào bữa nào căng thẳng thì ra giải khuây thôi.

Lâm Tú Vi chỉ một nam sinh ăn mặc khá lịch sự cho Phạm Anh.

-Mình thách cậu làm cho tên kia ngộ lời mời cậu đi ăn đây.

-Anh ta?Trời,cậu cô thường tớ quá rồi nha!

Phạm Anh hất mũi rồi tiến lại chỗ nam sinh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lũn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Một ngày cùng Phạm Anh(-2-)

Phạm Anh sau khi chấp nhận lời thách thức của Lâm Tú Vi cô bước thẳng tới chỗ nam sinh. Phạm Anh cứ nhiên có chút sợ hãi, quay lại nhìn Lâm Tú Vi. Lâm Tú Vi nhìn cô nở nụ cười rồi giơ tay ra hiệu cổ gắng để cô vũ tĩnh thần cho Phạm Anh. Cô hít một hơi thật dài. Từ nhỏ đến lớn cô hầu hết không có khái niệm bắt chuyện với người khác đặc biệt là nam giới. Hơn nữa cô cũng là nữ, không thể cứ đến làm quen thế được. Ít nhất phải có lý do gì đó. Nếu như nam sinh kia có phủ đến nổi từ chối thì cô cũng không bị bẽ mặt. Phạm Anh đứng ngay người một chút thù quyết định tiến tới. Chỉ còn một, hai bước nữa là tới.

-Á...

Phạm Anh vấp phải chân của người ngồi bàn kế bên. Cô hoảng hốt hét lên theo phản xạ. Lâm Tú Vi nhồm dẩy lo lắng cho cô bạn hậu đậu của mình. Bất chợt Phạm Anh cảm thấy thân thể chưa chạm đất, không có cảm giác đau đớn. Ngược lại cô cảm thấy như mình đang trong trạng thái lơ lửng, phần eo có thứ gì đó siết chặt. Không phải ngã mà đi luôn chứ? Phạm Anh mở một mắt ra nhìn. Gương mặt...Haiz...đẹp hoàn hảo. Cô mở luôn hai mắt ra chiêm ngưỡng. Cô cũng là con gái, mà trên đời này trai đẹp không nhìn được coi là lãng phí của trời. Chớp chớp mắt mới nhớ người đỡ mình là nam sinh kia. Coi như trong rùi có hên. Phạm Anh đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi nở nụ cười tươi nhất cô từng có nhìn nam sinh.

-Em...cảm ơn!

-Lần sau đi đứng phải chú ý chút.

Nam sinh kia gương mặt không nhả nhận như La Quế Bảo, không đào hoa như Di Bảo, không ngông cuồng, hống hách như Vương Thiên Tú, lại càng không phải ác ma Vương Thành Long. Hoàn Toàn ngược lại, rất ấm áp. Đôi môi hơi cong mỉm cười, sống mũi khá cao, đặc biệt là ánh mắt. Nó làm cô cảm thấy sự an toàn. Lâm Tú Vi ngồi phía sau mỉm cười, coi như cá đã đớp mồi. Xem ra Phạm Anh thực sự lợi hại.

Phạm Anh quay người quan sát nam sinh trước mắt. Anh đương nhiên hơi ngượng.

-Em...không sao chứ?

Phạm Anh giật mình. Cô gãi đầu chữa cháy.

-Không...À, mà tên anh là gì nhỉ?

Nam sinh nhìn cô kiểu như chỉ giúp chút thôi mà có cần phải hỏi đến tên thế không? Cô không thể để cơ hội lãng phí một cách vô vị thế được.

-Chỉ là muốn biết, lần sau nếu có dịp nhất định sẽ trả ơn.

-Thật ra thì...*nhìn mắt cô*. Thôi được, anh là Nhất Thiên. Em..

-Phạm Anh, em là...Phạm Anh.

-...

-Em có thể ngồi đây chứ?

-A...à...Được, em ngồi đi.

Nhất Thiên nhìn cô mỉm cười. Anh khá hòa đồng nên việc bắt chuyện với cô không hề khó. Hai người xem ra rất vui vẻ. Bất chợt một cô gái bước tới đập bàn. Cô ta mặc chiếc váy body ôm sát cơ thể, mái tóc dài uốn lượn buông thả, gương mặt khá sắc bén nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

-Anh rốt cuộc là loại người gì vậy! Em mới chỉ đi chút mà muốn tìm người mới?

-Tiểu Hy...em hiểu...

Nhất Thiên nhìn cử chỉ có vẻ luống cuống, thêm phần khó xử khi vô tình đẩy Phạm Anh vào thế bí.

-Hừ...cô ta thì có gì hơn em. Nhìn quê mùa, cô là ai hả? Cái thế giới này đâu thiếu con trai mà đi ve vãn người yêu tôi?

-Tiểu Hy, em là đang không hiểu chuyện, chúng ta...

Nhất Thiên cầm tay cô nhưng bị cô hất ra. Cả phòng dồn mắt về phía họ. Phạm Anh khó xử lại còn hổ thẹn. Nếu biết trước anh đã có người yêu thì cô đã không tới. Phạm Anh hơi cúi mặt xuống.

-Sao hả? Anh là đang sợ cô ta bị tổn thương.

-Em...*nhìn Phạm Anh*mau xin lỗi cô ấy đi!

Tiểu Hy nhìn Nhất Thiên bằng ánh mắt nảy lửa.Nhất Thiên không nói gì thêm chỉ nhìn Tiểu Hy bằng ánh mắt nghiêm khắc.

-Không,cô trơ trẽn thật.Lại còn giả bộ yếu đuối để lấy lòng người khác?

Phạm Anh cô thật sự không thể chịu thêm chút nào nữa.

-Anh ấy đã nói cô hiểu lầm thì nhất nhất đều là cô sai.Cô còn chưa để chúng tôi giải thích...

-Sao hà,hor...phò mà còn đòi làm phượng.Mất tôi không mùi,tai tôi cũng không thừa để chứa chấp mấy lời dơ bẩn.

-Vì tai cô đầy những thị phi nên không nghe hay cô là đang ghen tỵ.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán.

-Hừ,nhìn dáng vẻ chắc chỉ xứng thương gia vậy mà đi giựt của người khác.

-Cũng may mà nhỏ kia về kịp không con này nó lại lòi vào nhà nghỉ thì...Haha

-Ghê thật,tôi nay coi bộ thú vị ha!

-Không phải dạng vừa đâu,cướp bỏ lại còn la làng nữa chứ...

Lâm Tú Vi bàng hoàng nhìn Phạm Anh đứng giữa chịu đựng.Tiểu Hy nghe lời bàn ra tán vào bên ngoài cũng thấy churóng tay.Cô cũng không thể bản thân mình bị hạ thấp được.Tức giận quay lại nhìn Phạm Anh.

-Đồ...phò...

Tiểu Hy giờ tay đấm đánh Phạm Anh nhưng Lâm Tú Vi chạy đến kịp,nắm chặt lấy cổ tay Tiểu Hy hất ra.Tiểu Hy quay mặt nhìn cô,hai người hơi bàng hoàng.Tiểu Hy lạng người một lúc nhếch mép nhìn cô rồi quay sang nhìn Phạm Anh.

-Hay thật,thì ra là bạn cũ Lâm Tú Vi.Không phải rù nhau tới đây cướp bỏ người khác chứ.

Lâm Tú Vi kéo Phạm Anh ra sau,cô gắng tỏ ra mạnh mẽ.Cô cười nhạt nhìn Tiểu Hy.

-Lâu lắm mới có dịp gặp lại...người đưa tin của Triệu Ngọc Hân.Từ bạn cũ hình như không phù hợp.Xem ra đi cùng với cô ta cậu có vẻ biết ăn mặc hơn rồi đây.

Lâm Tú Vi lướt ngang qua bộ đồ trên người cô.Toàn là của thương hiệu nhà Triệu Ngọc Hân.

-Không ngờ thông tin của tôi cũng có giá trị bằng mấy bộ quần áo đắt tiền này.Coi như cũng là quà tôi tặng cậu.

-Hừ...Nhìn cậu có khác gì.So với tôi thì bộ đồ trên người cậu gấp mấy lần?Đường đường cũng là Vương tổng không thể để gái của mình ăn mặc xuê xòa được.Đúng chứ?

Lâm Tú Vi hơi rợn người khi nghe tên Vương Thành Long.Mấy người lại bàn tán tiếp.Chuyện này đối với cô quá quen thuộc.Đám đông rớt cuộc chủ là lũ người hùa theo phong trào mà sĩ nhục người khác.

-Cô nghĩ tôi còn sợ đám đông?

Quay sang nhìn Nhất Thiên đang ngậy người vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

-Tôi đang nghĩ có lẽ anh nên chọn một cô gái khác.Một người bán đứng bạn bè chỉ để đổi lấy tiền thật không xứng với anh.

Tiểu Hy nhìn Nhất Thiên,anh nhìn cô cau mày,ánh mắt không còn kiên định như trước.Ở đâu đó trong ánh mắt là một sự mập mờ không hề nhẹ.

-Cô đừng nói linh tinh!

-Ngay cả bộ đồ trên người cũng đủ để thấy cô...không xứng!

Lâm Tú Vi nhìn Tiểu Hy bằng đôi mắt ác ý nhất mình từng có.Phạm Anh chỉ biết ngậy người.Chưa bao giờ cô thấy Lâm Tú Vi tức giận đến vậy và cũng chưa bao giờ cô thấy Lâm Tú Vi dùng những lời lẽ cay độc với một người nào đó.Tiểu Hy khiến đám đông nhìn chằm chằm vào đường cong trên thân thể,cô tức xịt khói đầu gối tay tát Lâm Tú Vi.Cô may mắn né kịp,Tiểu Hy bực tức,Lâm Tú Vi tát cô như kiêu tra cả nộ cũ lẫn nộ mới.

"Bốp!"

-Đây là cho Lâm Tú Vi ngày xưa đã bị lời lẽ của cô hủy hoại.

"Bốp!"

-Đây là cho cô dám sỉ nhục tôi!

"Bốp!"

-Đây thay cho bạn tôi!

"Bốp!"

-Đây là cho Hoàng Phong vì cô mà chịu bao nhiêu khổ sở.

"Bốp!"

-Cuối cùng,tôi thay cho ba mẹ cô dạy dỗ cô.

Tiểu Hy ôm mặt nhìn Lâm Tú Vi giận dữ.Mọi người cũng bàng hoàng không kém Nhất Thiên.Cô ầm ức hất đồ bàn trước mặt.Có tiếng đồ vỡ,bảo vệ đi tới.Tiểu Hy xảo quyết khóc lóc.

-Chính...chính cô ta đã đánh tôi!Chỗ là để thư giãn,vậy mà cô ta...

Phạm Anh và Lâm Tú Vi cạ lời.Bảo vệ đương nhiên gọi người thu dọn,tiếp tục chương trình.Riêng Phạm Anh và Lâm Tú Vi được vinh dự mời vào phòng chờ người đến giải quyết

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Gây chuyện lại còn dám tìm cơ biện minh?

Lâm Tú Vi và Phạm Anh ngồi trong phòng cùng với người bảo vệ.Anh ta mặc bộ đồ full đen, gương mặt dữ tợn hợp với thân hình cao to.

-Cậu vừa nãy có phải hơi quá không?

Phạm Anh lo lắng nhìn Lâm Tú Vi.Còn cô thì lo ngại về số phận của mình.Mấy người lấy điện thoại của cô để gọi điện,nhất định sẽ gọi cho số liên lạc với cô nhiều nhất,mà số đó lại là của Vương Thành Long.Haiz...nếu có cơ hội cô nhata định sẽ nhờ tới Đan Đan.Không chỉ đón cô ra cái phòng chết tiệt này mà còn cho ả Tiểu Hy một trận nữa.

Lâm Tú Vi nhìn đồng hồ trên tường.Đã 8 giờ,gì này chắc Vương Thành Long còn đã xử lý công việc,tất nhiên sẽ không nghe máy,vậy là sẽ không tới được đây,rồi mấy người đó sẽ phải thả cô ra.Chợt nhớ tới câu hỏi của Phạm Anh,cô quay sang nhìn Phạm Anh với ánh mắt an tâm.

-Cậu không cần cảm thấy lo sợ,cô ta đáng bị vậy.Trên đời này vốn dĩ không nên có cô ta.

-Nhưng...

-Yên tâm đi,ta sẽ ra khỏi đây sớm thôi.

Phạm Anh gật đầu.Lâm Tú Vi suốt ruột gấp 1000 lần cô.Lâm Tú Vi nhìn qua cửa rồi nhìn tên bảo vệ trước mặt.

-Anh này...Hay anh cho bọn tôi về trước nha.Chả là nhà còn có người già nữa.Nếu để một mình thù không ổn.Đến lúc đó không chỉ tôi có lỗi mà bản thân anh nhất định sẽ bứt rứt suốt đời.

Tên bảo vệ vẫn giữ bản mặt đông đá nhìn cô.

-Lý do đó tôi đã nghe tí ti lần.Tôi bằng này tuổi chứng kiến chuyện chết chóc là bình thường.Người nhà cô chết rồi cuộc cũng không ảnh hưởng tới tôi.

Lâm Tú Vi khoe miệng giật giật,bàn tay nắm chặt như muốn đâm thẳng vào mặt tên đáng ghét kia.Bất chợt tên bảo vệ đặt tay lên tai phone rồi đi ra ngoài.Tầm 3 phút sau tên đó bước vào với một người đàn ông cao to,nước da hơi ngăm.Gương mặt hài hòa nhìn Lâm Tú Vi cười tươi như trẻ vớ được kẹo.

-Hai!

Evill cười nhìn Lâm Tú Vi. Quay sang nhìn tên bảo vệ với ánh mắt nguy hiểm khiến tên đó ngay cả đứng cũng toát mồ hôi.

- Các người dám để em tôi vào cái phòng tối thui này?

- À... là vì tiểu thư đây gây chuyện, đánh người khác nên chúng tôi buộc phải làm theo quy tắc.

- Mấy người không có tài, chỉ nghe một hướng mà dám bắt người.

- Là tại...

- Cho dù có phải em tôi sai thì mấy người không được phép động vào nó. Nói thử xem, tôi phải làm gì mấy người khi dám động vào người của Vương gia.

- Tôi... tôi thật sự xin lỗi, xin lỗi tiểu thư, tiểu nhân có mắt mà không thấy thái dương.

Lâm Tú Vi nhìn Phạm Anh rồi đi theo Evill ra ngoài. Vào đến xe ngồi, Evill nhìn qua người ngồi phía sau rồi nhìn Lâm Tú Vi.

- Em ra dáng một ác ma rồi đấy.

- Tại cô ta động khẩu trước, em không thể không động thủ.

Evill lắc đầu chịu thua. May mắn hôm nay Vương Thành Long đang bận giải quyết mấy giấy tờ cùng Đại Bảo ở nhà. Nếu không số phận của quán chắc không thể tốt. Ngay cả cô cũng chưa chắc bảo toàn được thân thể. Lâm Tú Vi nhìn sang Phạm Anh.

- Những lời cô ta nói cậu không nên để bụng. Đều là tại tớ xui đại.

- Không sao, dù sao cũng cảm ơn cậu vì đã cho tớ trải nghiệm này.

- Đáng lẽ ra không nên chọn anh ta cho cậu.

Evill lặng người. Không ngờ cô lại còn dám chọn người để tán tỉnh để rồi gây chuyện thế này. Rốt cuộc ngoài tính dễ thương, trầm mặc, hay gây chuyện thì cô còn bao nhiêu cái rắc rối mà anh chưa biết đây.

- Ày da... cậu vốn dĩ không cần bận tâm. Tớ là thấy cậu rất hạnh phúc khi có anh trai tốt, gia cảnh lại rất tuyệt.

Evill nghe câu trước cười tít mắt. Tất nhiên! Anh cái gì cũng tốt chỉ có một thứ duy nhất không tốt là tính tình hơi cứng nhắc. Đến câu sau, ánh mắt anh bất chợt chuyển hướng đến Lâm Tú Vi, cô có vẻ hơi khó xử. Thậm chí nụ cười cũng đã dập tắt. Đúng là cô đang sống rất đầy đủ nhưng đó chỉ là bề ngoài. Vô bực của những cơn đau. Phạm Anh nếu biết cuộc sống thực của cô có lẽ sẽ phải hối hận về câu nói này. Lâm Tú Vi chỉ gật đầu nhẹ rồi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm bầu trời đến tối cũng những ánh đèn trên đường.

Khoảng 20 phút sau Evill dừng xe thả Phạm Anh ở cửa hàng. Cô nhìn vào bên trong thấy ba mình đang cắm cúi thu dọn quán. Bất chợt trong lòng cảm thấy tội lỗi. Cô chào Lâm Tú Vi rồi chạy vào cửa hàng. Lâm Tú Vi nhìn theo Phạm Anh. Thấy cô chạy vào ôm ba mình từ đằng sau, bản thân cô cứ nhiên hơi tủi thân. Evill lái xe đi. Được một lúc thì Evill đặt tay lên tai phone.

- Alo!

- 30 phút nữa em về tới nơi.

- Em biết rồi.

Lâm Tú Vi nghe qua đã biết là ai gọi. Cô hơi lo lắng. Không biết Vương Thành Long sẽ làm gì cô nữa. Số phận của cô không biết bao giờ mới yên ổn.

Thấy Lâm Tú Vi lo lắng, Evill bật cười.

- Sao hả? Gây chuyện xong mới cảm thấy hối hận?

- Sẽ không.

- Lát về lên luôn phòng làm việc anh hai đợi em ở đó!

- ...

Lâm Tú Vi mặt mày cau có nhìn ra ngoài.

- Sao em dám gây chuyện ở ngoài hả?

- Tôi với anh vốn dĩ không liên quan, tôi không cần phải giải thích.

- Nếu như hôm nay Evill không tới em biết tình thế nhue nào rồi đấy!

-Tôi không cần anh quan tâm.Bây giờ,ngày mai hay mai sau nữa cũng không cần.

-Em...

"Rầm!"Lâm Tú Vi đóng mạnh cửa rồi đi ra hiên ngang như một vị tướng thắng trận.

-Tiểu Vi,tiểu Vi!

Evill thấy cô ngây người,lại còn ngồi cười út mắt.Sắp đối đầu với ác trủy mà cô còn cười được.Lâm Tú Vi giật mình.Aiz...thì rs từ nãy tới giờ cô ngồi ảo tưởng.Bảo sao cô lại thấy Vương Thành Long hiền đến thế.Lâm Tú Vi bước xuống xe,nhìn ngôi biệt thự khổng lồ trước mặt mà lo lắng không nguôi.

Cô hít một hơi thật sâu định mở cổng.Bất chợt cổng mở ra làm cô giật mình,hét nhỏ một tiếng,mắt tròn trũng kinh hãi.

-Á...ha...có cần phải hiện đại dọa chết người ta không.

Lâm Tú Vi rửa mặt cầu rồi bước vào.Đi thẳng lên phòng làm việc.Cô đứng đấy nhìn chằm chằm vào cửa.

-Vương tổng à,tôi...tôi thật sự xin lỗi.

-Không được,mình không làm sai việc gì phải khép nép.

-Chuyện này không phải tại tôi,là do cô ta gây sự.

-Cũng không được hấn còn chưa hỏi.

-Nè Vương Thành Long,cảm ơn vì chuyện hồi nãy nhưng lần sau tôi muốn tự mình giải quyết.

Lâm Tú Vi đứng đó nói lải nhải một mình.Vương Thành Long ngồi trong phòng quan sát cô từ màn hình máy tính.Mới đầu hấn cau mày nhưng sau cùng vẫn cười.Nụ cười nhẹ nhàng nhất mà chưa ai từng chứng kiến.

-Em làm sai mà còn dám ở đó nói nhảm?

Vương Thành Long làm lại bộ mặt nghiêm nghị.

Lâm Tú Vi đứng đó loay hoay mãi không thấy vào.

-Còn chưa vào?

Lâm Tú Vi giật mình.Người ngoài hành tinh là có thật.Lâm Tú Vi e dè bước vào.Cô đã tự nhắc bản thân phải mạnh mẽ nhưng từ khi bước vào không biết mấy cái gọi là dũng cảm đi đâu hết.

-Thật ra thì...

Lâm Tú Vi đứng trước Vương Thành Long ấp úng.

-Sao?

-Thật ra thì...tại...tại cô ta xúc phạm tôi nên...

-Nên đánh nhau?

-...

Lâm Tú Vi nhìn Vương Thành Long hối lỗi.

-Dù sao cũng là tiểu thư gia giáo.Đánh nhau giữa bao nhiêu người như vậy liệu còn thể diện?

-Lúc đó...

Lâm Tú Vi định cãi cớ nhưng nhìn thấy Vương Thành Long nghiêm nghị lại cúi đầu xuống.

-Bản thân phải biết cái gì kiềm chế được.Mấy thứ rác rưởi căn bản em không được để tâm đến.

-Tôi sẽ chú ý!

Vương Thành Long mỉm cười rồi lại nghiêm nghị.Hắn hôm nay đã quá dịu dàng với cô rồi.Hơn nữa tối nay lại là sinh thần của bà,coi như cho cô cơ hội lần này để sửa sai.

-Thay đầm đi, trang trọng chút!

Lâm Tú Vi định hỏi nhưng thấy hấn cắm đầu vào màn hình máy tính nên thôi. Chỉ biết rằng cô trước khi đi giờ tay đánh giả để chuốc con bực tức.

-Đội tôi thay?

-Đi, đi liền.

Lâm Tú Vi chạy nhanh về phòng. Cô lao thẳng tới phòng thay đồ chọn chiếc váy vàng chanh dài tới đầu gối, khá kín đáo. Chỉ tiết ren phần xương quai xanh khiến cô xinh đẹp hơn. Đôi giày cao gót 8 phân trắng tuyệt đẹp. Lâm Tú Vi xoa mái tóc ra thêm duyên dáng.

Vương Thành Long đợi dưới nhà. Chỉ nhìn cô một lúc rồi quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đấu khẩu

Lâm Tú Vi theo Vương Thành Long lên xe. Cô ngồi bần thần như người tắt điện rồi gục luôn. Đi được một quãng, Vương Thành Long định căn dặn một số điều để cô biết trước mà đối phó. Nhưng là tại cô ham ngủ chứ không phải hấn tàn nhẫn. Thôi thì để tự cô lo liệu. Xem thử cách xử lý của cô có tài như việc nghĩ cách trốn tội hồi nãy không. Vương Thành Long chỉnh lại tư thế cho Lâm Tú Vi, chỉnh lại ghế ngồi cho cô được thoải mái nhất, tiện tay lấy tấm chăn nhỏ đắp cho cô.

Lâm Tú Vi ngủ không biết chuyện gì đang xảy ra. Nếu có thánh chức thần thánh ngủ sẽ thuộc về cô. Ngủ nhanh đến vậy cũng phải, cả ngày nay cô đều bên cạnh giảng viên Trần tập luyện cho lễ kỉ niệm. Đánh muồn gãy ngón tay mà ông vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Hơn nữa chấp tối lại còn vận động tay chân. Cô mà không mệt chắc không phải người.

Tầm 25 phút sau chiếc siêu xe đen nhánh, bóng loáng đậu ở cổng một dinh thự. Vương Thành Long kéo ghế cài lên. Nhìn chăm chú vào đôi mắt nhắm lại yên bình. Lướt xuống phía dưới là đôi môi đỏ mọng bé bỏng. Vương Thành Long không kìm được đáp nhẹ xuống môi cô. Nhưng chỉ dừng lại ở bờ môi. Lâm Tú Vi cau mày, cảm tưởng có thứ gì đó bịt miệng mình lại, cô choàng dậy. Quay sang nhìn Vương Thành Long. Hấn quay sang nhìn cô vẻ khó hiểu. Lâm Tú Vi đỏ mặt quay đi, chắc chỉ nằm mơ, giấc mơ thôi. Lâm Tú Vi gật đầu trấn an mình khiến Vương Thành Long không nhịn được cười. Hấn ra ngoài, miệng cong lên, chiếc lưới nghịch ngợm đi chuyển quanh môi như vẫn còn chút hương vị ngọt ngào của ai đó còn vẫn vương. Lâm Tú Vi sau khi tự nhắc bản thân liền xuống theo Vương Thành Long. Cô thấy người nhìn dinh thự trước mắt, à không, phải gọi là lâu đài. So với biệt thự ở ngoại thành thì dinh thự này còn to và nguy nga gấp mấy lần. Nếu nơi cô sống tĩnh lặng và có chút u ám thì ở đây lại nguy nga đến choáng ngợp. Kiến trúc pha lẫn hiện đại và phong cách hoàng gia, xung quanh tỏa ra những ánh vàng lấp lánh. Phía trước là đường đi dài cũng giống như nơi cô ở nhưng được lát bằng pha lê xanh lục hòa với sân cỏ tuyệt đẹp. Sát với cổng bao có một khoảng đất hoa lan, phía trên còn có giàn nho dùng đình khá nhiều quả.

- Vào thôi!

Vương Thành Long nói xong đến gần chiếc cổng. Cổng được thiết kế theo kiểu cổ điển, đặc biệt là nó có cảm biến, chỉ cần định dạng được người quen tự động sẽ mở. Lâm Tú Vi ngỡ người như nhà quên lên phố.

Bước tới của chính, người hầu trong nhà xếp thành hàng ngang hai bên cúi chào kính cẩn. Lâm Tú Vi theo phản xạ cúi đầu. Người hầu ai cũng nhìn cô cười. Vương Uyên là người ra đón tiếp đầu tiên. Vừa nhìn Lâm Tú Vi tâm trạng đột nhiên thay đổi. Lâm Tú Vi nhìn thấy Vương Uyên cũng có phần sợ hãi.

-Khách đến nhà không cần phải chào người làm

Vương Thành Long nhìn cô mình ra vẻ không hài lòng. Nhưng vốn dĩ không ai có thể thắng nổi cái lý lẽ mà Vương Uyên tự đưa ra.

-Chào...

Lâm Tú Vi lúng túng không biết xưng hô thế nào nên quay sang cầu cứu Vương Thành Long. Vương Uyên nhanh mắt đoán được.

-Cô Vương,

-Cô Vương!

Lâm Tú Vi cúi chào. Vương Thành Long thấy cô mình có vẻ không ưa Lâm Tú Vi, hấn lại càng khoái chí hơn.

-Xem ra Vương Uyên cô hòa đồng hơn rồi đấy.

-Sao cháu không nghĩ là ta không muốn già.

Vương Uyên đi trước, đến Vương Thành Long bà cuối cùng là cô. Vào đến phòng khách là Lệ Quyên-mẹ Vương Thành Long và tất nhiên không thể thiếu Vương Thiên Tú. Lâm Tú Vi hơi ngại ngùng.

-Tiểu tử con hôm nay mới nghĩ về nhà?

Theo như Lâm Tú Vi nhìn thì Lệ Quyên rất hiền, không chanh như Vương Uyên, gương mặt rất phúc hậu. Đặc biệt có giọng nói rất ấm. Bà cái gì cũng tốt nhưng từ khi Vương Triệu mất bà ít nói hẳn.

-Con trai mẹ rất bận mà, sau này nhất định sẽ về nhà thường xuyên.

-Cô bé, ngồi đi!

Lệ Quyên nhìn Vương Thành Long như một lời cảnh báo rồi nhìn Lâm Tú Vi cười nhẹ. Cô gạt đầu ngồi xuống. Vương Thành Long ngồi cạnh cô, người ngả ra phía sau, một tay đặt lên thành ghế sau chỗ Lâm Tú Vi ngồi như bảo vệ.

-Mẹ Lệ, xem ra mẹ chỉ còn đứa con trai này thôi.

Vương Thiên Tú chạy qua ôm Lệ Quyên, bà mỉm cười xoa tóc Vương Thiên Tú. Hắn đương nhiên không để ý. Đối với tiểu tử thôi chí cần thích thì hắn sẽ tha hồ cai quản. Vương Uyên nhìn Lâm Tú Vi.

-Chưa ai biết tên cô.

-Cháu là Lâm Tú Vi, học... cùng trường với Vương Thiên Tú.

Vương Thiên Tú nhìn Vương Uyên nhún vai. Bà quay sang nhìn cô.

-Cô học ngành gì?

-Nghệ thuật.

Nụ cười nham hiểm của Vương Uyên lóe lên.

-Tôi thực sự không thích người làm nghệ thuật.

Lâm Tú Vi hiểu câu nói của bà. Dù sao thì cô cũng không vào gia đình này. Nên mấy lời đó căn bản cô không bận tâm đến.

-Hầu hết những nghệ sĩ đều dơ bẩn...

Lệ Quyên không tán thành.

-Em nói vậy hơi chủ quan.

-Không có đâu chị. Chỉ cần danh tiếng thôi thì thứ gì cũng có thể đổi trả cả.

Lâm Tú Vi rút cuộc vẫn phải bận tâm đến lời nói đó. Vương Uyên nói vậy không đúng. Nghệ sĩ cũng cần có danh dự và phẩm giá riêng của bản thân. Và mẹ cô cũng thế. Bà là một nghệ sĩ hoàn hảo nhất mà cô biết, không bao giờ đem danh nghĩa của nghệ sĩ ra làm trò bậy bạ. Đối với bà hai từ nghệ sĩ có chết cũng không bao giờ để vấy bẩn.

-Tôi nói đúng chứ cô Lâm Tú Vi?

Vương Thành Long đang định lên tiếng thì cô ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt bà.

-Đã là nghệ sĩ thì người đời nói gì cũng được, cái quan trọng là bản thân họ biết họ trong sáng, thừa cô Vương.

Vương Thành Long mỉm cười quay sang ra dấu cho Vương Thiên Tú. Xem ra hôm nay sẽ rất đặc biệt. Trong nhà này ngoài bà nội thì không một ai có thể đối đáp với Vương Uyên xuất sắc đến thế.

-Hừ... mỗi ngày báo chí đều nói về chuyện bán thân mua ghế, mỗi ngày đều có, vậy từ trong sáng của cô dựa vào đâu mà nói?

-Đơn giản thôi, năng lực của mỗi người sẽ thể hiện rõ. Loại người tự thấy bản thân thấp kém mới làm mấy chuyện ô uế đó.

Vương Uyên bản thân cũng cảm thấy thích thú. Chưa bao giờ có ai dám đối đầu với bà như thế, coi như hôm nay gặp được đối thủ nặng ký.

-Cũng chỉ là lời nói. Thực trạng...

-Mấy người định ngồi đó tranh luận không thèm đếm xỉa đến bà già này đây.

Bà nội từ trên tầng đi xuống. Vương Thành Long nở nụ cười tươi rói. Lần đầu tiên Lâm Tú Vi được chứng kiến cảnh hiền dịu của hân. Hân đứng dậy dìu bà vào ghế. Lệ Quyên phụ đỡ bà.

-Sao đây? Hôm nay dẫn cô nào về ra mắt hả?

Vương Thành Long nghe nội hỏi chỉ nhìn cô rồi nói.

-Đâu phải cháu dâu. Chỉ là người con mời về chơi đàn cho nội thôi.

-Haha...tốt,tốt. Con bé rất được,lễ phép,biết ứng xử,lại rất xinh đẹp. Cháu không chớp lấy kéo mắt.

Lâm Tú Vi nghe thấy hơi ngượng cúi mặt xuống.

-Cháu bận yêu nội rồi,đâu còn thời gian cho người khác.

Vương Thành Long nói chuyện với bà xong thì Lâm Tú Vi đứng lên lại gần chiếc piano được bố trí sẵn ở đây. Cô đàn tặng bài nhạc mà mẹ cô đã đàn cho cô nghe vào sinh nhật thứ 6 của mình.

Tiếng đàn vang lên,ai cũng lặng người nghe. Vương Uyên bất ngờ nhìn cô gái trước mặt. Tiếng đàn này thực sự rất giống một người mà cô đã rất thân,hơn nữa nét mặt cũng rất giống.Bà như hồi lại kí ức.Khi mà cô còn là sinh viên,cô bạn thân của bà cũng chơi rất hay.So với Lâm Tú Vi hơn xa. Căn phòng chìm đắm vào tiếng nhạc.Bà nội cũng rất hài lòng.Năm nay có lẽ là năm đặc biệt nhất từ khi Vương Triệu mất.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Buổi biểu diễn(-1-)

Trong căn phòng to, trước tấm kính dày trước mặt được che bởi tấm rèm đen nhưng cao cấp là đôi uyên ương đang nằm ngủ.

Lâm Tú Vi nằm quay lưng về phía Vương Thành Long,hân nằm quay mặt về lưng cô nhưng tay chân vẫn giữ đứng mực.Có lẽ,đây là lần đầu tiên không thấy cảnh hân chen ép cô trong cánh tay lực lưỡng của bản thân.Lâm Tú Vi bất chợt mở mắt như nhớ ra gì đó.Sau đó cô lại nhắm mắt vào.

-Hôm nay chủ nhật!

Sau đó quay sang ôm chầm lấy Vương Thành Long như thể cô là một đứa trẻ thiếu hơi của người lớn.Bàn tay mát lạnh quàng qua ôm chặt lấy bụng của hân.Gương mặt hơi nhỏ,đôi má phúng phính dễ thương dụi vào lồng ngực săn chắc. Vương Thành Long thấy động chợt thức giấc,đôi môi gọi cảm nhếch lên quynh rừ,gương mặt thâm trầm khẽ cúi xuống nhìn cô bé đang ôm mình. Cảm giác tự giác mà cô đem lại thật khoái cảm Vương Thành Long quàng tay vuốt ve mái tóc mượt mà của cô.

"Reng!Reng!Reng",phản xạ nhanh chóng,Vương Thành Long quay người nhẹ nhàng chộp lấy điện thoại trên chiếc bàn cạnh đầu giường bật nghe.Ngay lúc này hân chỉ muốn giết chết cái tên gọi điện vì dám phá vỡ buổi sáng lãng mạn này.

-Nói!

Giọng bên kia có vẻ khiếp sợ.Cũng đúng,nghe giọng hậm hực của hân như thể nếu như đứng trước mặt hân chắc chắn sẽ chết.

-À...tôi...tôi là hiệu trưởng trường G&G...Xin lỗi đã làm phiền Vương tổng.Nếu ngài đang bận để tôi..

-Khỏi cần,nói tiếp đi.

Giọng hân trầm xuống vì không muốn đánh thức con người bé bỏng đang ngủ kia.

-Trường tôi sẽ rất vinh dự nếu được ngài tới tham gia buổi hòa nhạc kỉ niệm của trường.

-...

-Ồ...nếu không cũng không sao,không sao,tôi hiểu Vương tổng đây rất bận...

Ai nói chứ?Chỉ là hân đang ngắm nghía gương mặt của cô.Từng nét từng nét một.Và cũng đang suy nghĩ,nếu là hòa nhạc chắc chắn sẽ có cô,mà hân không cho phép bản thân mình bỏ lỡ bất cứ khoảng thời gian nào đặc biệt với cô.

-Tôi đang tự hỏi buổi hòa nhạc có piano chứ?

-A...Tất nhiên là có.Phần tiết mục này chúng tôi chuẩn bị rất kĩ lưỡng.Có giảng viên Trần nổi tiếng cũng với học trò của mình.

-Hừ...mày người làm tôi phí thời gian chỉ vì tiết mục rẻ tiền?Ông định rút khoản đầu tư của tôi ra?

Vương Thành Long không thể cứ mềm yếu mà hỏi lần lê chuyện người đánh piano được. Vậy thì còn gì gọi là hình tượng?Không thể vì tiểu Vi mà làm mất uy nghiêm của bản thân.Câu hỏi đó câu trả lời coi như đã nằm trong kịch bản của hắn.Giờ chỉ chờ hiệu trưởng nói đúng theo kịch bản là xong.

-Thật không muốn như vậy.Chỉ mong Vương tổng dành chút ưu ái cho trường.Sinh viên quả không có chút tiếng tai nhưng đã từng hợp tác với Bạch Tử.Và lại Tú Vi lại là sinh viên ưu tú của trường.Về phần này chắc Vương tổng...

-Được,tôi sẽ tới!

Hiệu trưởng vui mừng cảm ơn rồi rít.Chỉ cần ông nói tiểu Vi là có thể nhanh chóng kết thúc cuộc thoại rồi.Có trách chỉ trách ông quá lòng vòng.

Vương Thành Long vốn là người không có chủ nhật nên hắn nhẹ nhàng rút tay lại bước xuống giường.Vào trong phòng tắm xả nước chuẩn bị tắm.

Lâm Tú Vi vẫn ngủ ngon lành cho tới khi giật mình,ngồi bật dậy.

-Aizzz...Đầu óc mình,thật là...

Cô chạy nhanh xuống giường,lao thẳng vào nhà tắm,tất nhiên tốc độ chạy của cô không kịp phanh lên đâm thẳng vào người Vương Thành Long.Hắn giật mình quay lại thấy cô sắp sửa ôm sàn,nhanh tay chụp lấy eo ôm chặt vào người.Kết cục cả hai đều ngã vào bồn tắm.Vương Thành Long cảm tưởng như xương sườn mình vỡ nát,nhưng ngửi lại gương mặt méo mó của cô lại mỉm cười.Lâm Tú Vi mở mắt,rồi lại nhắm mắt nhắm nhó thì thầm.

-Lại nữa...!

Cô đứng phắt dậy,tự động kéo hắn lên,nhìn như kiểu kiến kéo voi vậy.Không nhúc nhích,một chút cũng không có.Vương Thành Long nhắm mắt tỏ vẻ nghiêm trọng,kéo cô ngã vào trong bồn đầy nước nằm trên người mình.Lâm Tú Vi muốn thoát cũng không thoát được.

-Sao hả?Không dám nhìn?

-Tôi...tôi đang có việc gấp nên hơi vội.

-Tôi đang tự hỏi nếu tôi có mệnh hệ gì em tính sao đây?

Lâm Tú Vi nghe vậy giật mình đơngs hắn dậy,vừa nhìn thân dưới của hắn,mặt cô đỏ bừng lên.Có gì chứ?Hắn vẫn còn đang mặc quần con mã?Mới lướt qua đã ngại,mai kia về chung rồi cô với hắn làm gì được?

-Tôi thấy anh thân hình cường tráng,việc xương cốt chắc chắn không vấn đề gì.Mà có thì anh cũng không chết được, bác sĩ chắc chắn sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.Vậy nên,giờ tôi đi trước.

Lâm Tú Vi nói nhanh đến mức không để Vương Thành Long cướp lời.Vừa bước vào phòng thay đồ,cô gương mặt chưa hết bực tức quay lại nhìn lên trần nói với hắn.

-Lần sau anh nên khóa cửa trước khi tắm nếu không muốn chuyện vừa nãy xảy ra.

Vương Thành Long nhếch mép cười thú vị.Xem ra cô nhóc này ở với hắn lâu ngày,lá gan từ đó mà to ra.Trả treo còn chưa đủ lại còn dám ra lệnh cho hắn.Để xem hắn hôm nay trị cô thế nào.

Cô chạy thẳng vào phòng thay đồ,đóng sập cửa,thở dồn dập.Ai mà biết nếu lúc này cô không chạy nhanh hắn sẽ làm gì chứ.Cô chọn chiếc váy trắng đơn giản,nhìn qua hàng giày dép,toàn đồ hiệu mà hắn đích thân hắn chỉ định nhà tạo mẫu chọn lựa.Tất cả đều hoàn hảo,mẫu mã cũng rất hợp với đôi chân thon gọn,trắng trẻo của cô.Hon nữa,cảm giác đi vào chân cực kì thoải mái.Lâm Tú Vi lướt một lượt.Dù sao hôm nay cũng là một ngày đặc biệt,ngày mà cô được làm một người nghệ sĩ-người mà cô muốn trở thành từ rất lâu.Dừng lại đôi giày cao gót màu đỏ,có vẻ khá cũ nhưng trông vẫn còn sạch sẽ.

Cô mỉm cười,chẳng phải đó là món quà đầu tiên anh tặng cô vào mùa valentine.

-Tặng em này!

Cô ngạc nhiên nhận lấy,mở món quà,hơi hụt hẫng vì đôi giày,người ta nói cặp đôi yêu nhau mà tặng giày sẽ chia tay.Anh tặng món quà này là có ý gì?Vừa bối rối,mơ hồ,anh mỉm cười.Đương nhiên anh hiểu những suy nghĩ của cô,đặt tay lên vai cô,nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đá.Lấy chiếc giày ra,nhẹ nhàng tháo chiếc đặt ở chân.Vừa đi vào cho cô,vừa ngược mắt lên nhìn cô âu yếm.

-Đôi này rất hợp với em.

-Anh...

Đôi mắt to tròn,khỏe miệng cong lên lộ ý cười nhìn anh.

-Đừng tin mấy chuyện đấy.Anh đây nếu em không đuổi nhất định không đi.

-Em đuổi anh liền đi?

-Em là đang đuổi anh?

Lâm Tú Vi không nói được gì,cúi mặt hơi ngượng nghịu,Hoàng Phong đi nốt chiếc giày vào,diu cô đứng lên ngắm nghía.

-Màu đỏ thực sự rất hợp với em.Đôi giày này sẽ thay anh mang đến may mắn cho em.

Đến bây giờ cô mới biết ý của anh.Nhẹ nhàng ôm chầm lấy anh.Cảnh tượng đó thật sự rất hạnh phúc,đôi uyên ương cũng rất đẹp.

Cô nhẹ nhàng đi đôi giày bước ra phòng.Trước cửa là gương mặt hằm hằm,máng tối đen sau gáy hiện dần lên.Vương Thành Long cau mày quan sát cô nhìn đôi giày như thể thiếu nó cô sẽ chết.Những đôi giày hần chọn không hợp với cô?Đôi mà cô đi có gì đặc biệt chứ?Đâu có đẹp,hăng cũng bình dân.

Hần đi vào gương mặt lạnh tanh,lấy bộ vec màu xanh nhạt,bộ đồ đó phút giây nhìn thấy cô mặc đầm màu trắng đã quyết định chọn cùng tone với cô.Coi như công sức của hần vớt cho chó gặm.Rốt cuộc hần vẫn chọn,sắt đá cũng phải mềm trước nước chứ?Lâm Tú Vi đứng chừng lại,ngơ ngác.Vương Thành Long ra tới cửa để lộ góc nghiêng sắc lạnh.

-Tự đi!

Vương Thành Long bước ra để lại Lâm Tú Vi với gương mặt méo mó:"Ai cần anh ta đưa đi chứ?Xùy,làm như mình cần anh ta."

Bạn đang đọc truyện *Nám Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Buổi biểu diễn (-2-)

Vương Thành Long đi thẳng tới công ty,Lâm Tú Vi hí hửng gọi chiếc taxi đi từ ngoại ô vào trường G&G.

-Anh hai,sao tiểu Vi không đi cùng chúng ta?

Evill nhìn qua gương chiếu hậu.Gương mặt bình thản,đầu hơi tựa vào ghế.Nghe thấy Evill hỏi,hắn nhẹ nhàng mở mắt,ly tâm bỗng dưng co dúm lại.Ai bảo anh dám xưng là tiểu Vi?Chỉ mình hần mới có thể dùng cái tên như vậy để gọi cô.Nhưng biết làm sao được khi cô rất thích Evill gọi như thế.Có lẽ cảm giác an toàn và có người thân bên cạnh khiến cô cảm thấy mình không bị lạc lõng ở nơi phồn hoa này.

-Cậu quan tâm quá rồi đấy!

Evill mặt hơi khó xử.

-A...em chỉ hỏi vậy thôi.

Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng,sang trọng dừng trước tòa nhà Vương thị.Bước tới sảnh,bảo vệ cung kính mở cửa cúi chào.Như thường ngày,hai hàng nhân viên sau khi nhận được tin tổng tài sẽ đến,người ở sảnh đầu tiên tất cả phải ra xếp thành một hàng.Đồng phục ở đây chủ yếu màu đen,nam vest đen do tập đoàn tự đặt thiết kế riêng,nữ là chiếc váy body màu đen,cổ chữ V quyến rũ.Tất cả loại vải đều cao cấp.Đó cũng chính là lý do khiến bao người mong ước được vào tập đoàn làm việc.Không chỉ nói đến việc năng lực phải đạt xuất sắc kể cả tiếp tân,mà đến cả những vị trí tầm thường chỉ cần sai sót lập tức bị đuổi.Trong tập đoàn không có sự bao che,thái độ làm việc cực kì nghiêm túc.Hắn luôn muốn mọi thứ thật hoàn hảo,coi như xứng đáng với số tiền mà hần bỏ ra.Một điều đặc biệt là không cho phép bất kì một ai làm mất bằng tên hay đồng phục.Nếu mất,coi như bồi thường hết mức lương trong nửa năm,lại bị đuổi việc.

Vương Thành Long bước vào,chững chạc và uy quyền.Nhân viên nữ không khỏi xuýt xoa,nhưng vẫn phải đứng nghiêm chỉnh.

-Vương tổng!

Đồng thanh cúi đầu,trông cảnh tượng thật khiến người ta bàng hoàng.

Vương Thành Long vẫn giữ gương mặt lạnh lùng bước đến chiếc thang máy dành riêng cho hần cùng với nhân viên thân cận.

Vừa bước lên phòng,Diệp Anh nhanh chóng đi vào cập nhật lịch làm việc như mọi khi.

-Tổng tài,hôm nay ngài có buổi họp đầu năm bàn về kinh doanh bất động sản,8'30" đi dự buổi khánh thánh của Ứng Kim Hoàng,9h có buổi gặp mặt với lão bà tại nhà...

Đang nói, Vương Thành Long vừa bấm máy tính vừa nhấc.

-Hủy hết lịch sáng nay cho tôi!

Diệp Anh bàng hoàng, công việc đối với hắn tưởng chừng như không thể cách dời. Rốt cuộc hôm nay đột ngột hủy hết việc như thế? Công việc thì không đáng kể, bởi hy hữu nhất hắn mới xuất hiện. Không phải cuộc họp nào cũng có mặt hắn. Nhất quyết phải là cuộc họp rất đặc biệt hay quan trọng. Còn lại đều là Đại Bảo thay mặt, mọi người muốn trao đổi trực tiếp đều phải call qua video cho hắn. Nhưng vấn đề là cuộc gặp với bà nội. Chưa có bất kể việc gì khiến hắn từ chối không gặp bà. Thấy Diệp Anh có vẻ ngỡ ngàng, Vương Thành Long nhìn cô với ánh mắt không thể lạnh lùng hơn.

-Chuẩn bị xe cho tôi tới trường Thiên Tú, chọn món quà để tặng.

Diệp Anh đến đây mới có thể hiểu lý do. Rốt cuộc cũng chỉ là vì cô bé tiểu Vy mới mê mẩn đến vậy. Ai cũng biết mời Vương Thành Long là một món hời lớn. Vừa được tiếng lại vừa được miếng. Món quà mỗi dịp hắn mang đi để tặng ở các buổi sự kiện đều có giá trị rất lớn. Tương đương với một căn biệt thự cỡ thương gia. Nhưng không phải ai cũng có thể mời, muốn mời được hắn nhất định phải tìm được thứ gì khiến hắn cảm thấy thích thú. Diệp Anh gật đầu đi ra. Vương Thành Long ngồi đắm chìm vào hình ảnh cây thánh giá trên tay trong bức hình đặt trên bàn.

Đại Nghĩa cùng lúc đi vào, thân hình cao to, cường tráng khiến nhân viên nữ của công ty thêm ngưỡng mộ tới mức tình nguyện muốn sinh con cho anh.

-Lão đại!

Vương Thành Long tựa người ra ghế, nhìn Đại Nghĩa ra hiệu ngồi xuống.

-Chuyện tiến triển đến đâu rồi?

-Bức hình em gửi cho anh ở địa bàn của Âu Dương. Còn về gương mặt thì không nhìn rõ.

Vương Thành Long cau mày, vốn dĩ hắn đã mất 10 năm để lục tung thành phố chỉ để tìm một người mơ hồ, không rõ tung tích. Đến bây giờ cũng vậy, hắn đã thấy gã đó, ngay trước mắt, ngay chỗ hắn hay lui tới vậy mà vẫn không thể bắt được hắn. Điều Vương Thành Long lo lắng hơn đó là an toàn của gia đình hắn. Gã đó thực sự không tầm thường, đã giết được cha hắn đối với Vương Thành Long là điều lo sợ.

-Điều tra tiếp, chú cho người về dinh thự canh gác, bất cứ ai lạ mặt không được phép bước chân vào. Cảnh sát không được lập tức giết! Nhớ cho người theo sát, không cần để họ biết.

Đại Nghĩa gật đầu coi như hiểu chuyện.

-Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong.

Diệp Anh mở cửa bước vào, cúi đầu kính cẩn. Vương Thành Long cùng lúc đó lấy chiếc vest được vắt trên thành ghế, nhanh chóng khoác lên người.

Vương Thành Long đi ung dung như chúa sơn lâm, từng bước chân chắc nịch lộ rõ uy quyền, ánh mắt đắm chìm sắc lạnh. Một sự quyến rũ chết người không hề nhẹ. Bước lên chiếc xe màu trắng bóng loáng thương hiệu sang chảnh, tài xế vẫn là Vân Du lịch lãm với mái tóc không quá ngắn gọn gàng. Hôm nay anh được đặc cách mặc đồ sáng bóng, tất nhiên anh phải nhân cơ hội này chọn cho mình bộ vest nổi bật nhất. Khác với Vương Thành Long xanh nhạt thời thượng, anh vẫn trung thành với vest trắng phôi đen. Nói là đặc cách bởi người của Vương Thành Long hầu hết không có bộ nào màu lòe loẹt. Chính xác hơn là toàn màu đen. Khi có tiệc tùng hay việc quan trọng không phải là công việc thì trang phục tùy chọn. Vân Du lái chiếc xe thẳng tới G&G.

Ở trường..

-Trò Lâm, hôm nay coi như ta trao niềm tin vào trò, nhớ làm thật tốt!

Lâm Tú Vi đang ngồi phòng pchờ, giảng viên Trần đi qua tiện chân ghé vào nhắc nhở. Theo như Đan Đan nói, kỉ niệm trường mấy năm trước các học trò của thầy đã làm rất tốt, có người may mắn được kí hợp đồng với công ty giải trí nổi tiếng. Hơn nữa, hôm nay trong danh sách khách mời không thể thiếu Bạch Tứ-nghệ sĩ quyền lực vì vậy Lâm Tú Vi không thể tránh khỏi sự lo lắng.

-Cậu là Lâm Tú Vi?

Một nhóm nữ sinh gồm 3 người mặc trang phục biểu diễn tiến lại chỗ cô. Người hỏi cô là Huỳnh Sam, Lâm Tú Vi đang ngồi trường gương nhìn chăm chăm, cô đeo chiếc tai phone yên lặng để cảm nhận. Xem ra hôm nay cô không gặp may rồi, Huỳnh Sam ghét cô tận xương tủy bấy giờ lại ngỏ lời, đúng thật khó tin. Huỳnh Sam cầm chiếc cốc cafe trên tay, lại gần Lâm Tú Vi, gia tay phải ra trước mặt ngó ý

-Lần trước là hiểu lầm, lần này là đối thủ, coi như chúng ta có duyên.

Lâm Tú Vi gờ tay ra định nắm lấy tay Huỳnh Sam nhưng cô ta lại rút tay vào nhếch mép. Cô đương nhiên không để ý đến thái độ đó nở nụ cười nhạt.

-À... Thật ra muốn cạnh tranh công bằng nên có chút quà tặng cô.

Huỳnh Sam vừa dứt lời thì một nữ sinh cầm chiếc cốc thủy tinh hơi còn bốc lên đưa cho Huỳnh Sam.

Cô ta nhận lấy, tiến lại gần Lâm Tú Vi.

-Cái này đặc biệt dành cho cô.Uống xong coi như từ nay chúng ta không ai động ai.Yên tâm,cũng chỉ là nước yến mà tôi chuẩn bị.

Lâm Tú Vi nhìn Huỳnh Sam tìm kiếm điều gì đó nhưng ngoài ánh mắt thờ ơ,điều bộ kênh kiệu thường ngày thì cô không cảm thấy có gì bất ổn cả.Nhưng dù vậy thì Lâm Tú Vi cũng muốn giữ thể diện thật tốt trước khi lên biểu diễn.

-Lòng tốt của Huỳnh tiểu thư tôi xin nhận nhưng không thể uống.

Huỳnh Sam giận dữ ra mặt.Một nữ sinh bên cạnh vênh mặt đứng ra.

-Huỳnh Sam đã có ý tốt mà không nhận.Có phải Lâm Tú Vi đây kênh kiệu quá rồi?

Huỳnh Sam nét mặt không vui quay lại nhìn nữ sinh,cô hơi nhếch mép,bất chợt..."bốp!",nữ sinh vừa đứng ra kêu lên nhưng không dám làm gì chỉ lườm Lâm Tú Vi rồi lảng lảng lui về phía sau.

-Tôi còn chưa lên tiếng mà cậu dám mỗ miệng?

Huỳnh Sam quay sang trách móc rồi lại ra vẻ thân thiện quay ra nhìn Lâm Tú Vi.

-Mấy lời không có não cậu đừng nghĩ ngợi.Giờ thì uống đi,coi như nể mặt tôi.

Lâm Tú Vi nhát nhát từ chối.Không phải vì bản thân nghĩ ngợi quá nhiều nhưng thật sự trong lòng không có cảm hứng ăn uống.Nếu bây giờ nhận lời không phải là tự hành hạ bản thân bởi kẻ ghét mình?

Huỳnh Sam tiến lại gần...nở nụ cười bí hiểm nhìn Lâm Tú Vi,bất chợt cốc nước trên tay đổ xuống bàn tay cô.

-Á!

Huỳnh Sam cau mày như nhận lỗi,tỏ vẻ ân hận.

-Ồ...Tại tôi sơ ý quá...cậu có sao không?

Lâm Tú Vi không màng tới câu nói của Huỳnh Sam,bàn tay đã bắt đầu đỏ ửng vì bỏng.Cùng lúc đấy Đan Đan và La Quế Bảo bước vào.Vừa nhìn thấy đám Huỳnh Sam là Đan Đan đã nổi giận,quay lại nhìn Lâm Tú Vi bị như thế cô càng tức hơn.La Quế Bảo hoảng sợ chạy lại nhìn Lâm Tú Vi.

-Cậu không sao chứ?

-Tay mình...

Lâm Tú Vi bất chợt rơi nước mắt.Phải làm sao đây,sắp đến lúc biểu diễn cô không thể để giảng viên Trần thất vọng về mình được mà càng không thể vì một cá nhân mà liên lụy đến cả tập thể.

-Huỳnh Sam,mày làm gì tiểu Vi vậy hả?Hôm nay nhất định không để mày nhón nhơ.

Đan Đan định lao vào đánh Huỳnh Sam nhưng La Quế Bảo quát lên.

-Thôi đi!

Nói xong cậu lườm Huỳnh Sam,rồi chạy đi tìm đồ sơ cứu.

-Chông chừng tiểu Vi.

Đan Đan bỏ qua,đến chỗ tiểu Vi.Nhìn bàn tay thon nhỏ mềm mại nay đã đỏ ửng và có dấu hiệu sưng lên vì nóng mà cô không thể tha thứ cho bản thân.

Nếu như cô không lè mề thì đã chẳng có chuyện xảy ra với tiểu Vi.Lâm Tú Vi đương nhiên biết Đan Đan lo lắng cho mình.

-Yên tâm đi,mình không sao đâu?

-Không sao cái gì chứ!Tay như này rồi sao biểu diễn,hay để mình đi nói với giảng viên.

-Không cần,mình làm được mà...

"Reng...reng...reng!"Nhạc chuông điện thoại của Lâm Tú Vi vang lên.Cô khó khăn mở máy.

-Em nghe!

Hoàng Phong đầu dây bên kia nghe giọng nói ngọt ngào của cô lập tức mỉm cười.

-Em sao vậy,gọng có vẻ nghẹn nghẹn.

Lâm Tú Vi vừa nghe câu này đã rung rung nước mắt,Đan Đan biết ý nên đi ra ngoài. Vừa ra tới cửa thì gặp La Quế Bảo.Anh chắc chắn đã nhìn thấy gương mặt có phần nhõng nhẽo của cô.Sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn thu hút hơi ánh nhìn.

-Em có sao đâu,chắc tại nghẹn com đấy!

Hoàng Phong tắt hẳn nụ cười.Cô bé của anh lại chịu việc gì một mình ư?Cô thừa biết là mình không thể nói dối vậy mà vẫn làm thế?Bây giờ ở Việt Nam đang là 3 giờ chiều,ai lại đi ăn com giờ này chứ?

-Sao hả?Không tin tưởng anh?

-Đâu có,Chỉ là...

Lâm Tú Vi ngáp ngừng.Từ chuyện Triệu Ngọc Hân cô luôn để bản thân trong hoàn cảnh cạnh chừng.Cô biết vì cô anh vất vả đủ thứ.Vì cô mà anh mới chọn đi nước ngoài phát triển sự nghiệp.Nhưng không thể để anh lo lắng mãi được.Sẽ không tốt cho Hoàng Phong chút nào.Lâm Tú Vi lau nước mắt,hít một hơi thật sâu rồi nói.

-Tôi nay em có buổi biểu diễn ở trường,Chỉ là hơi lo lắng và nhớ anh chút thôi!

Hoàng Phong sau khi nghe giọng nói không ổn lòng tự nhiên bị phân tâm,anh gấp chiếc laptop cất đi,ngồi lặng lẽ trên giường lắng nghe thật tỉ mỉ từng hơi thở của cô.

-Nhớ anh thật chứ?

-Ừm...

-Anh cũng rất nhớ em bé con ạ!

Lâm Tú Vi mặc dù tay đang rất cháy cũng có thể nở nụ cười rạng rỡ được.La Quế Bảo nhìn cô mỉm cười vừa có cảm giác hạnh phúc vừa có chút gì đó hụt hẫng..Ồ cạnh anh chưa bao giờ thấy cô cười hạnh phúc như thế,cả gương mặt đều tỏa ra sự vui vẻ.Lâm Tú Vi cúp máy,ấn bắt đầu nhấn lại vì đau.La Quế Bảo nhanh chân vào.Anh nhẹ nhàng bôi thuốc,vừa bôi vừa thổi nhẹ cho cô đỡ đau.Đan Đan hình như vẫn chưa hết giận.

-Con nhỏ đó rồi có ngày mình cũng cho nó bài học.

-Bà thôi đi,ngoài đánh nhau ra thì bà không còn suy nghĩ gì khác?Nhìn xem,còn ra dáng tiểu thư không?

La Quế Bảo đột nhiên nổi nóng.

-Ông...

-Hai người đừng cãi nhau nữa,dù sao tiểu Đan cũng muốn bảo vệ mình thôi.

Xong xuôi,La Quế Bảo dặn dò Đan Đan như dặn một đứa trẻ,rồi nói có việc trong cánh gà lên ra trước...Lâm Tú Vi cũng đứng dậy chuẩn bị cho tiết mục của mình.

Vương Thành Long đến rất đúng giờ,hắn được sắp xếp ở hàng ghế đầu,nơi có bàn phục vụ đồ uống.Hắn bước vào,bao ánh mắt trầm trồ.Từng bước đi hay cử chỉ đều thể hiện uy quyền,ngón tay buông thả,chiếc nhẫn khắc hình sư tử lóe sáng Vân Du đi sau đương nhiên được thơm lây,nhưng gương mặt lại rất thần thiện kiểu như muốn kiếm cho mình một cô nữ sinh nào đó...Dù sao cũng đã 23 cái mùa xuân mà anh chưa yêu nổi ai hai tháng cả.Lý do rất đơn giản anh thích phụ nữ chủ động,mà mấy cô trước của anh toàn để anh phải dỗ ngọt.Hiệu trưởng đã sớm đứng đợi ở hàng ghế.

-Vương tổng,hân hạnh,hân hạnh quá!

Vương Thành Long 1 tay xỏ túi quần 1 tay đưa ra bắt tay với hiệu trưởng.Xong nghi thức chào hỏi thì hắn ngồi xuống bàn,lập tức có người đưa rượu thượng hạng ra mời.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lìn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Anh...nhất định sẽ không để ai làm tổn thương em,tiểu Vi!

Lâm Tú Vi chuẩn bị lên biểu diễn, lòng bàn tay cô đã rộp bọng nước, các ngón tay vì thế cũng rất khó khăn, cô nhẹ nhàng tháo chiếc băng gạc ra vì biết giảng viên Trần sẽ không để cô biểu diễn trong tình trạng xấu thế này. Lâm Tú Vi mặc chiếc váy trắng, tóc để xõa tỏa ra hương thơm rất ngọt ngào, đôi giày đỏ làm bước đi của cô tự tin hơn, cô hơi lúng túng, miệng thì luôn lẩm bẩm, đôi chân không thể đứng nguyên.

-Làm sao đây? Lỡ lát nữa không làm được...

Cô ngược lên trần nhà nhìn mông lung, đôi mắt long lanh.

-Aizz...sao lại không cẩn thận chứ? Máy đúng là đưa vô dụng mà...

-Sắp tới rồi, sắp tới rồi...tay tôi...

La Quế Bảo đứng ngoài cửa ngắm nhìn cô mỉm cười. Anh hôm nay cũng rất bảnh, chiếc áo phông màu trắng, áo khoác màu xanh rêu kiểu bụi. Cộng thêm chiếc quần màu đen, đôi giày trắng rất hợp. Mái tóc lãng tử nay đã được cắt gọn trở thành undercut.

-Tiểu Vi!

-Anh...

-Lỗi không phải do em, đừng lo lắng quá.

Lâm Tú Vi nở nụ cười khổ sở nhìn La Quế Bảo. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô mỉm cười trấn an.

-Hôm nay em rất đẹp... Vì thế, nhất định buổi biểu diễn sẽ thành công. Được chứ?

-Quần áo đâu có liên quan đến buổi biểu diễn...

Lâm Tú Vi cau mày, cô luôn phá vỡ cảnh đẹp trong phim. La Quế Bảo bỏ tay xuống nhìn cô cười tươi.

-Cái tính em bao giờ mới chịu sửa? Được rồi, đi thôi, đến lượt em rồi đây!

Lâm Tú Vi gật đầu, bàn tay không bị thương nắm chặt, đôi chân thót tha di chuyển. Vương Thành Long từ đầu đến bây giờ không thèm ngẩng mặt lên xem. Cho đến tiết mục của cô mới có chút hứng thú bỏ chiếc điện thoại ra khỏi mặt. Lâm Tú Vi bước ra, cúi chào, cô khẽ nhăn mặt vì đau. Tiếp đón là tiếng vỗ tay của mọi người phía dưới và Vân Du thì không ngoại lệ, anh ngồi ngay dưới hân, vỗ tay thật to mà không để ý đến hình tượng chỉ vì muốn cổ vũ cho chị hai tương lai. Đương nhiên Vương Thành Long là người duy nhất vẫn bất động, ánh mắt lướt nhẹ quan sát cô, đột nhiên hân cau mày nhìn bàn tay nhỏ bé kia.

"-Shit! Là ai dám làm mấy trò bẩn thỉu này?"

Vương Thành Long mất thay đổi, trở nên sắc hơn, con người hẹp lại, cuối cùng đưa tay ra phía sau Vân Du.

-Máy!

Hiệu trưởng cảm thấy có vẻ không ổn, ngồi cạnh hân mà ông như ngồi cạnh cái lò sưởi, nóng tới mức mồ hôi trên mặt thoát ra như mưa.

-Tìm hiểu xem tiểu Vi bị sao!

Sau đó hân cúp máy, ánh đèn sân khấu tắt đi, nhường lại chút sáng trắng chỗ cô làm tâm điểm, hai bàn tay đặt lên phím đàn khó khăn. Vương Thành Long như bị dao đâm vào tim vậy. Mỗi lần cô nhăn mặt lập tức hân nhăn theo. Lâm Tú Vi vừa đàn vừa hát, cả khán phòng không một tiếng động. Vương Thành Long bây giờ chỉ muốn lên đây đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức.

-Anh hai đúng là...

Evill vừa nhận được điện thoại của Vương Thành Long. Anh đang đi làm nhiệm vụ, giờ làm sao mà điều tra được chứ? Lại còn Vân Du ở đây, thằng quỷ đây không biết gì ngoài lái xe? Anh đang định gọi cho Đại Nghĩa, dù sao tên đấy cũng đang rảnh, việc huấn luyện người thật sự không cần thiết.

-Không được, tiểu Vi là em mình, con bé bị sao mình có thể ngồi yên.

Dứt lời, Evill mở danh bạ ra, loay hoay tìm số của Đan Đan. Rốt cuộc cũng có lúc lại cần cô ta. Anh thở dài một hơi rồi bấm gọi.

Đan Đan vừa nhìn thấy số đã mỉm cười, thực chất cô chuyển từ yêu sang yêu đơn phương, ngày ngày đều bắt Lâm Tú Vi chụp hình Evill gửi cho cô, khá lộ liễu nhưng vì cô thích bắt kẻ chượng gì cũng có thể chai mặt.

-Sao hả, anh là nhớ em?

Evill mồm giật giật.

-Tôi có chuyện muốn nhờ cô.

Đan Đan đơ người. Thì ra lúc cần mới vác mặt tới. Được thôi, xem cô xử lý anh ra sao.

- Gì cơ? Anh nghĩ em là công cụ, muốn vứt thì vứt, cần thì nhặt lại như rác?

- Ít nhất rác cũng có người đến bê đi.

- Anh...

- Tôi rất bận, chỉ hỏi một câu, những chuyện khác miễn bàn, ok? Không thì tôi tắt máy!

- Anh... rốt cuộc là loại người gì vậy hả? Được thôi, em giúp anh nhưng không phải không công, vì anh bận nên công cán nói sau.

- ...

Evill không nói gì, xem ra bắt buộc phải đồng ý thôi. Đan Đan xem đây là câu trả lời, vui vẻ cười tươi.

- Tiểu Vi có chuyện gì?

- Biết ngay mà. Huỳnh Sam, con cưng của hiệu trưởng. Trước giờ biểu diễn có đến rồi đổ bát canh yến lên tay...

Evill nghe đến đây tức giận cúp máy.

- Kê hèn hạ!

Nói xong anh gọi cho Vương Thành Long. Do không tiện nghe máy nên anh truyền đạt lại ý cho Vân Du. Nghe Evill nói xong, Vân Du mới để ý tay cô, đúng là nó rất đỏ, có dấu hiệu vỡ bọc nước. Hơi nhòa người lên nói cho Vương Thành Long biết. Hắn đang cầm ly rượu, bàn tay bất chợt nắm chặt nổi gân lên. Lâm Tú Vi ngồi bên trên đến đoạn dạo nhạc, bàn tay cô tê cứng, thật sự rất đau và rát. Nước mắt cô rơi xuống nhưng gương mặt lại rất điềm tĩnh. La Quế Bảo bên trong quan sát, thấy cô không ổn liền tắt ánh sáng, chờ cho cô có thể hồi tâm lại. Được một lúc, sau khi cô nhanh tay lau nước mắt, ánh sáng lại được bật lên, tiếng đàn hòa quyện tiếng hát thật khiến người ta mê mẩn. Bạch Tứ ngồi ngay cạnh Vương Thành Long.

- Con mắt của Vương tổng đây quả thực làm người khác nể phục. Chỉ tiếc phân tâm quá nhiều nên đánh lỗi vài nhịp.

- Bạch Tứ đây là đang đề cao tôi rồi. Quả thực có chút phân tâm, chỉ là không nghĩ trong ngôi trường gia giáo thế này lại giờ mấy trò tiểu nhân ra được.

Bạch Tứ như hiểu nguyên nhân cái tay của Lâm Tú Vi nên mỉm cười.

- Cách để ngoi lên nhanh nhất mà!

Lâm Tú Vi hoàn thành xong tác phẩm, ánh đèn sáng rực lên, quả là tiết mục làm người ra mắt nể, nể tai. Tiếng vỗ tay như nổ tung cả khán đài. Huỳnh Sam trong cánh gà bức tức hất đổ cốc nước. Lâm Tú Vi nhanh chân vào cánh gà để ngâm tay trong nước lạnh mà Đan Đan đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Tiếp đến là Huỳnh Sam, cô mặc bộ đồ của người nghệ sĩ biểu diễn dụng cụ, thứ hôm nay cô chọn là ruy băng. Bộ đồ thực sự rất đẹp, tôn được vóc dáng và nước da của cô. Ánh mắt đảo đến chỗ Vương Thành Long rất nhẹ nhàng. Hắn cười nhếch mép. Cô bắt đầu bài nhảy của mình. Rất chuyên nghiệp, lời cuốn không phí những tháng học của cô.

- À... Vương tổng thấy tiết mục này thế nào?

Hắn nhẹ nhếch mép, thứ dơ bẩn này liệu có chừa vào mắt hắn không?.

- Không tồi, quả nhiên là con của ông, nếu có thể tôi muốn được gặp riêng con ông một buổi.

Nghe đến câu này, hiệu trưởng đương nhiên cười rất mãn nguyện, nếu con gái mình gả vào gia tộc quyền quý như vậy, chẳng phải cuộc đời ông sau này không cần phải lo lắng sao?

- Được chứ, được chứ, phải là vinh hạnh của con tôi mới đúng.

Nói xong, hiệu trưởng thờ phào nhẹ nhõm, ngả lưng ra ghế cười tươi nhìn con gái mình.

Lâm Tú Vi ngồi trong phòng chờ, ngâm cả bàn tay vào nước đá, tuy rất lạnh nhưng ít nhất cô không thấy rát như trước nữa. Đan Đan ngồi cạnh cô nhìn chăm chăm vào bàn tay. Đột nhiên giật mình định kể chuyện Evill gọi điện hỏi thăm nhưng lại nhớ ra anh có cần dặn không được nói cho cô nên thôi. Vẫn là không thể để miệng mình rò rỉ được...

- Cậu sao rồi, hay mình đi bác sĩ nhá!

- Mình ổn mà, lát nữa sẽ...

- Tiểu Vi, tiểu Vi...

Giọng Phạm Anh từ ngoài vọng vào, cùng với tiếng bước chân gấp gáp, tiếp theo đó là tiếng mở cửa. Phạm Anh chạy vào hốt hoảng nhìn tay Lâm Tú Vi.

- Cậu không sao chứ, mình mua thuốc tới đây, làm sao lại ra nông nỗi này, rồi biểu diễn sao?

- Mình ổn rồi! Chẳng phải cậu nói quán hôm nay rất đông, sao lại đến đây?

- Cũng mới vẫn người vừa lúc Đan Đan gọi tới nên mình mua thuốc tới đây.

Lâm Tú Vi nhìn Đan Đan cau mày. Đan Đan không phản ứng, chỉ lẳng lặng lúi điện thoại ra ần ỉ ỏi. Phạm Anh ngồi xuống nhìn bọc nước trên tay Lâm Tú Vi mà cô bồn chồn không yên. Lâm Tú Vi nhìn cô mỉm cười. Đây là lần đầu tiên cô thấy đáng vẻ hớt hải, hai bàn tay run run khi chạm nhẹ vào tay cô. Bọc nước trên tay Lâm Tú Vi thực sự rất khó chịu. Thật khiến người ta cảm thấy bất an. Trời cũng đã tối, Vương Thành Long cùng với Vân Du ngồi trên xe đợi trước cổng trường, dù sao hẳn cũng muốn dịu dàng với cô một chút. Nhìn bàn tay nhỏ nhắn của cô ngay cả hẳn cũng chưa cho phép bản thân mình làm tổn thương mấy ngón tay đó. Vậy mà một con nhỏ cơ cấu bình thường lại dám hại cô ra nông nỗi này. Mối thù này nhất định hẳn sẽ thay cô làm.

8"30", Vương Thành Long vẫn kiên nhẫn chờ đợi cô. Lâm Tú Vi ngồi trong phòng trò chuyện với Phạm Anh. Điện thoại cô reo lên, dòng chữ "Anh♥" hiện lên. Phạm Anh cư nhiên tò mò. Cô khẽ cười nhìn Lâm Tú Vi.

- Sao hả? " Cô lấy máy trên bàn cho Lâm Tú Vi". Thật là muốn biết mặt người mà cậu si mê đến nỗi bỏ qua La Quế Bảo nha!

Lâm Tú Vi cười ngượng ngùng nhận lấy máy từ tay Phạm Anh. Cô không thể để cho mọi người biết anh là bạn gái của Hoàng Phong được. Cô yêu anh đã là một rắc rối rồi, bây giờ để mọi thứ áp đảo anh chắc anh sẽ không sống nổi và cô không muốn anh phải chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa. Cô nhấc máy, nụ cười nở trên môi. Bao giờ cũng vậy, cô im lặng chờ anh lên, cô muốn điều đầu tiên mà cô nghe thấy phải là giọng nói của anh.

- Em nói em nhớ anh?

Lâm Tú Vi bất chợt cau mày, nhưng nụ cười vẫn không thể tắt.

- Đương nhiên, em hiện tại rất nhớ anh, ngày mai cũng nhớ, tương lai sẽ càng nhớ hơn.

- Anh đã nói em cần gì anh sẽ lập tức đáp ứng, giờ em cần anh...

Lâm Tú Vi không đợi Hoàng Phong nói hết, cô tròn mắt nhìn xuống. Cái bóng quen thuộc đang ngược mặt lên. Đã bao lâu rồi cô chưa được gặp anh nhỉ? Bao lâu rồi cô chưa được nhìn thấy gương mặt kia. Anh vẫn như trước, đáng vẻ thư sinh. Chiếc áo sơ mi trắng buông thả, quần âu lịch lãm và tất nhiên mái tóc vẫn như xưa.

Trời đột nhiên mưa nhỏ, Hoàng Phong đứng dưới ngẩng lên nhìn thân ảnh bé nhỏ. Hai mắt chạm nhau tuy xa mà gần.

- Em không định đón tiếp anh đấy chứ?

Lâm Tú Vi đang ngây người nghe thấy Hoàng Phong nói thế cô a lên một tiếng, nhìn ra ngoài trời lại mưa, anh thì đầu trần. Thật khiến cô đau lòng. Gương mặt Lâm Tú Vi vội vã xoay đi xoay lại lúng túng. Nhìn thấy cô như vậy anh lại càng vui hơn. Cô bé của anh là đang rất muốn chạy đến bên anh sao? Cái con người ấy luôn khiến anh phải khẩn trương tới mức không còn là chính mình nữa. Nhưng anh cũng đâu biết rằng, chỉ cần anh ở đâu, chỉ cần anh gọi tên cô lập tức cô sẽ tới bên anh cho dù đó có là rào lửa hay đinh gai. Thực sự không có Lâm Tú Vi sẽ không có Hoàng Phong ngày hôm nay, không có Hoàng Phong thì Lâm Tú Vi cũng không được hoàn thiện...

- A...Đợi chút, anh...anh tìm chỗ nào trú mưa đi, em lập tức xuống liền.

Hoàng Phong không tắt máy, Lâm Tú Vi chạy xuống, trong đầu bây giờ chỉ nghĩ là sẽ được anh ôm vào lòng. Cảm giác đó thật đặc biệt, nó khiến cô không thể chờ nổi thang máy nữa. Vừa cầm điện thoại, cô vừa chạy xuống cầu thang. Hoàng Phong thích sự hớt hải của cô, anh im lặng, vẫn đứng đó nhìn ra phía cửa chính. Đôi môi nhỉnh lên cười thật tươi khi nghe thấy tiếng thở gấp của cô. Tất nhiên anh rất xót khi để cô phải khổ sở như thế nhưng anh muốn khi bước tới, cô sẽ ngã vào lòng anh vì mệt. Và rồi...anh sẽ lại được công cô trên lưng như trước.

Tầm 10 phút sau, Lâm Tú Vi đến chỗ Hoàng Phong. Cô đứng trước mặt anh, hai má đỏ ửng vì mệt. Hai người đang bên cạnh nhau, rất gần, gần đến nỗi có thể ngửi thấy mùi cơ thể quyến rũ toát ra từ người đối phương. Hoàng Phong thật sự không thể đợi cô chủ động được nữa. Anh lại gần kéo nhẹ cô vào lòng, vuốt ve mái tóc cô.

- Em đó từ mai không cho phép hành hạ bản thân như thế.

Lâm Tú Vi chỉ mỉm cười tận hưởng sự ấm áp của anh. Cô mệt đến nỗi không nói được, lại bị anh ôm chặt đến ngộp thở như thế.

- Tiểu Vi, nhất định sau này anh sẽ không để em phải chịu tổn thương.

- Đương nhiên, nhưng trời đang mưa...

Hoàng Phong mỉm cười tươi hơn, cô vẫn cái tính như vậy, luôn phá vỡ giây phút lãng mạn. Nhưng không sao, anh cũng không muốn cô bị ướt. Hoàng Phong đột nhiên cầm tay cô kéo về đằng sau.

-Á...

Lâm Tú Vi kêu lên, vì anh mà cô quên mất bản thân vẫn còn bị thương. Hoàng Phong giật mình đứng dậy nhìn tay cô. Bọc nước đã vỡ, rất xót. Hoàng Phong nhìn Lâm Tú Vi đau đớn, lý tâm đột nhiên co lại, không định nói câu gì đấy vội vã cõng cô đi. Trời cũng đã tối, anh gấp gấp tới mức chỉ biết cõng cô nhanh chân tới bệnh viện gần đó. Lâm Tú Vi nhìn anh như vậy trong lòng không thoải mái chút nào.

-Hoàng Phong, anh thả em xuống, chạy như thế rất mệt, em có thể tự đi được mà.

-Không được... Em vừa chạy cầu thang mệt rồi, tay cũng cần phải chữa trị ngay.

-Anh...

-Đừng nói gì cả, sắp đến bệnh viện rồi.

Lâm Tú Vi biết anh muốn làm bất cứ thứ gì thì cô cũng không can nỏi. Lúc này, cô chỉ biết ôm chặt anh, cô biết mai anh phải đi, thời gian cạnh anh còn rất ít. Cô không muốn phí bất kì giây phút nào.

Chiếc xe vẫn còn đứng ở cạnh vỉa hè chờ người. Vương Thành Long ngồi trong xe, gương mặt thanh thản đến mức người khác cũng phải nghỉ ngơi, sợ hãi. Hắn giơ tay ra nhìn đồng hồ, lý tâm hơi cau mày nhìn vào bên trong. Đã 11 giờ rồi, cô vẫn chưa ra, làm gì mà lâu vậy? Nhưng hắn vẫn đợi. Ngày hôm nay là ngày mà hắn phải chờ, dù sao cô cũng đang đau, chắc đang ngồi chăm sóc vết thương với Đan Đan. Văn Du là lần đầu tiên nhìn thấy hắn ôn nhu đến vậy. Đợi đây cũng ngót 1 tiếng rồi, Văn Du cũng sốt ruột, huống hồ bụng dạ của hắn chắc chắn đang như núi lửa.

-Lão đại...

-Đội!

Vương Thành Long vẫn ngồi vậy, có điều ánh mắt hơi nhắm lại, lý tâm chưa giãn ra lúc nào, hơi tựa người vào ghế buồng thả nhưng lại cưỡng ép...

Hoàng Phong đưa Lâm Tú Vi vào trong bệnh viện trực tiếp gặp bác sĩ, mấy người bệnh trong đó ngây người. Anh đặt Lâm Tú Vi xuống.

-Bác sĩ, vợ tôi đang rất đau, vết thương cần khử trùng ngay lập tức.

"Vợ tôi...!" Lâm Tú Vi ngăn người, Hoàng Phong gọi mình bằng vợ? Anh... vốn dĩ đã coi mình là vợ từ lâu? Đôi mắt Lâm Tú Vi long lanh, hai giọt lệ tràn ra lúc nào. Người trong phòng nhìn bộ dạng thần thờ của cô, lại nhìn sang đáng vẻ lo lắng đến tột cùng của Hoàng Phong mà ngưỡng mộ.

-Anh chàng này, vợ anh cảm động đến rơi nước mắt rồi kia! -Một phụ nữ đang khám nói.

-Cô thật hạnh phúc nha, có một người chồng như vậy, có chết cũng mãn nguyện rồi...

-...

Bác sĩ đang khám cũng phải cứng họng, đây là phòng khám thai nhi, có cần gấp gấp đến mức vào lộn phòng khám không? Mới vào tường Lâm Tú Vi bị gì, nhưng khi nhìn thấy bàn tay của cô bác sĩ mới mỉm cười. Đúng là không có người chồng nào hoàng hốt còn hơn cả vợ chuyên dạ nữa.

Hoàng Phong giật mình nhìn Lâm Tú Vi. Anh chạy lại, lau nhẹ nước mắt của cô. Trán anh cũng đã đầm mồ hôi, cô lại càng thương anh hơn.

-Em... em đau lắm hả? Bác sĩ "quay lại nhìn bác sĩ" còn không mau chữa cho cô ấy!

-Hoàng Phong, em không sao?

Cô nhủ mày nhìn anh nở nụ cười hạnh phúc. Hoàng Phong kéo cô lại bàn, đặt tay lên bàn làm việc.

-Cô phải khử trùng vết thương, rồi cuộc cô có phải bác sĩ không vậy?

-Hoàng Phong, Hoàng Phong... Đây là phòng siêu âm mà!

Lâm Tú Vi nhẹ nhàng trấn an anh. Hoàng Phong ngây người, nhìn xung quanh. Đúng thật, trong phòng toàn người mang bầu, ánh mắt của họ như cười đùa với anh. Aiz... Đúng là mất mặt mà.

-Anh vào nhầm phòng rồi, nhìn sơ qua thì vết thương mới bị vỡ nước, chưa nghiêm trọng thế đâu, anh đưa cô ấy ra gặp y tá là được.

Bác sĩ gật đầu nhìn anh kiểu như vợ anh nói đúng rồi đấy. Hoàng Phong lúc này mới thấy mình làm hơi quá, đã vậy là còn nhận Lâm Tú Vi làm vợ. Chắc khiến cô khó xử lắm. Hoàng Phong vội vàng xin lỗi rồi cả hai đi ra ngoài. Vừa đến nơi thì họ gặp chiếc xe cứu thương, người bị thương có vẻ rất nặng, máu đã ngấm cả vài tấm chăn đắp bên trên nền trắng. Lâm Tú Vi nghĩ thấy mùi máu xộc thẳng vào mũi cứ nhiên lại bị choáng. Hoàng Phong nhìn gương mặt tái mét của cô lập tức kéo cô vào lòng ngực mình.

"-Sau này, anh nhất định sẽ bảo vệ em... Không một ai có thể làm hại em."

Lâm Tú Vi tuy không nói cho anh biết nhưng Hoàng Phong cũng đủ hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô ở cùng Vương Thành Long, không thể là hắn gây ra, với lại cả ngày nay cô cũng chỉ ở trường tập luyện không thể tự nhiên hay vô ý làm mình bị thương được. Nhất định cô bị ai đó hãm hại. Và anh không thể bỏ qua chuyện này dễ dàng được!

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Sợ máu sao?

Sau khi băng bó vết thương xong, Hoàng Phong đổi bên để có thể nắm tay cô.

- Còn đau không?

Lâm Tú Vi nắm chặt tay anh, nhìn anh với ánh mắt thân thương nhất có thể. Đúng, cô hiện tại rất ích kỷ, chỉ muốn gương mặt anh ở trong tầm mắt cô, chỉ muốn thân ảnh anh mãi gần bên cô.

- Nói xem em còn đau không hả? Chẳng phải anh rất hiểu em?

Lâm Tú Vi cau mày nhí nhúm hỏi anh. Hoàng Phong cười tươi, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, đặt nhẹ lên mái tóc một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Anh đưa em về!

Hoàng Phong cầm nhẹ tay cô bước đi nhưng không thấy Lâm Tú Vi di chuyển, anh quay lại nhìn. Sao anh có thể bỏ lỡ ánh mắt hơi buồn kia chứ? Căn bản anh cũng không muốn xa cô chỉ là anh không muốn sau tối nay cô lại chịu sự dày vò của Vương Thành Long. Anh biết nhất định Vương Thành Long chưa động tới cô. Hắn không phải loại người cưỡng ép. Nếu có anh sẽ không tha cho hắn. Vì cô anh mới có thể quyết tâm như hôm nay, rồi một ngày anh cũng sẽ đường đường chính chính dắt tay cô vào lễ đường, là người đầu tiên và duy nhất có thể ngắm cô trong bộ váy cưới tinh khiết. Lâm Tú Vi nhìn anh, cô hiểu anh đang nghĩ gì, nhưng nếu sự dày vò mà cô chịu để đổi lấy thời gian được ở bên anh thì giá nào cô cũng chấp nhận.

- Tôi nay, em muốn bên anh!

Hoàng Phong trầm mặc nhìn cô. Ngay lúc này, biết anh đang bắt an. Sà vào lòng anh, cô ôm anh rất chặt, ôm giống kiểu đứa trẻ đang rất cần sự yêu thương...

- Rất lâu nữa em mới được gặp lại anh!

Khóe miệng Hoàng Phong nhếch lên, khẽ cầm tay cô thật chặt, hai người đi dọc vỉa hè phố A mỹ miều, hào nhoáng để tìm một nơi nghỉ.

12"00"

- Anh hai! Có lẽ chị hai đã...

Vương Thành Long ngồi đợi cô, rất lâu, đã rất lâu rồi... Chưa có ai để hắn đợi hơn 2 tiếng như thế, chưa có ai làm hắn bình tĩnh, ôn nhu như lúc này. Giờ cô tay, chiếc đồng hồ thời thượng hiện ra, kim giây vừa lúc chỉ tới số 12. Vương Thành Long ở góc khuất, nhìn ra phía cổng chính. Cho đến lúc này hắn mới nhận ra rằng ánh điện đã tắt, tay bảo vệ cũng vào trong từ khi nào. Lấy máy bấm số...

- Ở đâu?

Vẫn là giọng nói nhẹ nhàng, có điều khí lạnh lan tỏa ra cả xe, ánh mắt hắn mù mịt, ly tâm thả lỏng, gương mặt tự nhiên làm người ta hoảng sợ.

Đầu dây bên kia, Hoàng Phong ngồi thả chân ở chiếc giường trong một nhà nghỉ hạng sang. Ánh mắt thích thú khi nghe thấy giọng nói của Vương Thành Phong.

- Tiểu Vi không có ở đây nhưng... người cô ấy thương hiện tại đang nghe máy.

Vương Thành Long khóe môi nhếch lên... Là do hắn quá ngây ngô? Làm gì có chuyện một ngày cô ưa hắn? Hào huyền, quá hào huyền...!

- Chuyển máy!

- Xin lỗi, nhưng tôi không thể.

- Hoàng Phong... Tôi không nghĩ cách này khôn ngoan cho cậu và bố cậu.

Vân Du nghe được, coi như đã hiểu hết câu chuyện, anh còn cảm thấy giận Lâm Tú Vi. Dù sao cũng phải báo cho lão đại anh một tiếng, đi với một đứa tiểu

tốt thậm chí còn không có thời gian để báo một tin.

-Hử...Phải hỏi anh có tư cách bên tiểu Vi.Đến một chuyện đơn giản là tiểu Vi sợ máu,anh lại cho cô ấy thưởng thức cả một chậu máu,liệu...

Vương Thành Long nghe tới đây đã khó chịu.Chưa nghe hết đã cúp máy,ly tâm nhấn lại...trong đầu đột nhiên trống rỗng.

-Về!

Vương Thành Long nghĩ lại,là máu...vì sợ máu nên cô ấy mới hành sự như thế?Là hành động của mình mà cô ấy sợ hãi?Vương Thành Long trong mắt cô bây giờ là quỷ khát máu,mai này cũng sẽ là sát nhân?Thân ảnh hần đóng băng,tê liệt,ngay cả thờ hần cũng cảm thấy khó khăn.Không phải bây giờ hần chỉ cần đến đó,đưa Lâm Tú Vi về,đẩy cho Hoàng Phong một bài học và như thường lệ,thieu rụi công ty Hoàng Kì.Tại sao bây giờ lại không thể làm gì?

Hoàng Phong ngồi trầm tư nhìn điện thoại cô,anh...là đang cảm thấy mình làm không đúng?Nếu những lời nói anh nói lúc cầm hận làm cô tổn thương khi không có anh ở đây,chắc chắn anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

-Hoàng Phong!

Anh giật mình,cô nhìn rất dễ thương,bộ đồ ngủ ở nhà nghỉ khá rộng so với thân hình cô.Anh phản xạ nhanh để điện thoại xuống nhìn cô cười.Mái tóc ướt rồi xù bết trên trán.Anh kéo cô ngồi xuống giường,với chiếc khăn trên bàn nhẹ nhàng xoa nhẹ mái tóc.

-Em đây,từ mai không được để đầu ướt,lỡ ốm...

Đôi mắt cô sáng rực lên nhìn anh.Anh...thực sự bị lôi cuốn bởi gương mặt này.Làn da mịn màng,đôi mắt hút hồn,chiếc mũi nhỏ xinh,đôi môi đỏ hồng nhẹ nhàng.

-Ôm thì sao hả?

Hoàng Phong kéo cô nằm vào lòng mình,ôm trọn cô vào trong lồng ngực để cô có thể nghe thấy nhịp đập hồi hã của anh.Vừa vuốt ve mái tóc,vừa nhìn cô đắm đuối.

-Thì anh sẽ đau lắm!

Lâm Tú Vi ôm anh,úp mặt vào người anh.Cơ thể anh rất ấm,ấm áp một cách kì lạ.Nó làm cô cảm thấy yên bình.

-Anh...không định hôn em à?

Hoàng Phong ngơ ngời,cô bé của anh đang yêu cầu anh hôn?

-Thường thì trong phim sẽ có cảnh này!

Lâm Tú Vi nói tiếp,Hoàng Phong bật cười thành tiếng.Lâm Tú Vi ngước đầu lên nhìn anh cau mày.

-Không đúng hả?

Hoàng Phong nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn rất nhanh,rồi thêm chút vào chiếc trán bướng bỉnh kia.

-Nhìn xem,đôi môi đẹp như này,anh lỡ dầm vào nó sao?

Lâm Tú Vi cười gượng,ôm chặt anh,hai người chộp mắt,khóe mi cô bỗng trào ra một dòng nước.Anh cứ như vậy sao cô sống được?Ngay cả bản thân cô giữ gìn chỉ để cho anh-người cô không thể sống thiếu cũng bị hần cướp đi.Anh cứ yêu cô vậy,cô biết làm gì để đáp trả...?

Một không gian khác...Trong căn phòng tối như mực.Len lỏi là vết tàn đỏ đang cháy,màu đỏ rực rỡ chớp nhoáng lúc ẩn lúc hiện.Vương Thành Long ngồi trên chiếc ghế quay trong phòng làm việc.Tâm trạng của hần thực sự không tốt,ngay cả Vân Du cũng thấy ngay trên gương mặt hần.Chiếc cốc rót đầy rượu,hơi nhếch nhếch,chai rượu lâu năm được chuyển từ Ý về đã cạn đáy.Đôi mắt đỏ đần nhìn mông lung,tay cầm ly rượu thì thoáng lại đưa lên môi nhấp nhấp,tay kia là điều thuốc gần hết.Khói thuốc lan tỏa tạo những vệt trắng,khắp phòng ngập tràn mùi thuốc.Trên sàn còn đọng lại khá nhiều chân thuốc,có lẽ hần đã hút rất lâu.Vương Thành Long hôm nay là một người khác!

Hần uống hết chỗ rượu trên tay,nhẹ nhàng tựa vào thành ghế.Ngay từ đầu,hần không nên đưa cô về,không nên làm tổn thương cô vì tin rằng bố cô bán cô cho hần?Đôi theo cô đã rất lâu,tại sao hần lại không biết cô sợ máu,tại sao lúc đó lại giận dữ như vậy?Hần...thực sự đang ghen.Không...tư cách gì mà ghen,đến một người tầm thường còn có cái cớ để ghen.Nhưng người bị ghét như hần thì quyền gì?Ngay cả cái quyền có thể nhìn thấy nụ cười thông thả của cô còn không nghĩ tới.Hần lúc này cảm thấy bản thân mình vô dụng.Con người trước kia của hần thực sự không thể tìm lại,không bao giờ...Vương Thành Long nhớ lại từng câu nói của Hoàng Phong,hần thực sự phát điên,ném chiếc cốc về phía cửa,hất tung hết mọi thứ trên bàn,ngay cả tấm ảnh chụp chung với cha hần cũng bị vỡ...

Có chăng là vì một người mà thay đổi cũng vì một người mà tìm lại chính bản thân mình đã mất...Hay bản thân biết không là gì của ai đó nên không dám thể hiện con người yêu đuối,cần được yêu thương như ở hiện tại...Quá khứ cướp mất của Vương Thành Long đưa trẻ tràn đầy nhựa sống,hiện tại cướp mất của Vương Thành Long một điểm dừng để yêu thương...và...tuông lai cướp được của hần thứ gì nữa?Bởi hần có lẽ...không còn ai...không còn thứ gì để hần có thể thay đổi bản thân!

Chương 61: Lạnh lùng (-1-)

Lâm Tú Vi hôm nay dậy rất sớm, cô vào thay đồ rồi ra ngồi xuống đất cạnh chỗ Hoàng Phong đang nằm, nhẹ nhàng quan sát từng hơi thở của anh. Đôi mắt khép lại để lộ hàng mi cong dài, đôi môi quyến rũ cùng với nhịp thở đều đặn, ngay cả dáng vẻ ngủ của anh cũng làm cô cảm thấy bình yên đến lạ. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên gương mặt hiền hòa kia, da mặt anh thật mềm mịn. Bất chợt bàn tay cô bị nắm chặt, Hoàng Phong mở mắt đột ngột khiến cô hoảng sợ, vừa ngại ngùng. Anh kéo cô nằm lên người anh, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

-Hôm nay em dậy sớm?

Lâm Tú Vi mỉm cười.

-Ừm...chỉ là muốn nhìn anh thêm chút nữa.

Hoàng Phong hơi nhướn người lên nhìn cô.

-Giờ thì nhìn kĩ chưa?

Lâm Tú Vi mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt long lanh như muốn hút hồn anh vậy. Hoàng Phong không kìm nổi, đặt nhẹ một nụ hôn lên môi cô, rồi nhấc cô dậy ẵm vào phòng tắm. Đặt nhẹ cô xuống đất, anh đứng ngay sau cô, hai người vui vẻ làm vệ sinh cá nhân. Đương nhiên anh phải chú ý tới vết thương của cô. Anh vẫn rất ân cần, ôn nhu, lo cho cô từng chút một. Nhẹ nhàng tháo chiếc băng gạc để thay băng gạc mới. Lâm Tú Vi căn bản không thể nhìn bàn tay mình như vậy được, nó khiến bụng dạ cô nôn nao. Thật chẳng dễ chịu chút nào.

Sau khi xong xuôi, hai người bắt xe tới thẳng sân bay. Ở đây, Hoàng Phong đang chờ phi cơ riêng của mình. Cô khoác tay Hoàng Phong thân mật khiến ai cũng đều ghen tị về cặp trai xinh gái đẹp này. Rất nhanh chóng, chiếc phi cơ riêng của anh đáp xuống sân bay. Hoàng Phong ôm cô lần nữa rồi lên máy bay và đi.

Lâm Tú Vi cảm giác hơi buồn, trong lòng có thứ gì đó trĩu nặng, cô đứng đó nhìn mãi về một hướng, chờ cho chiếc máy bay xa khỏi tầm nhìn của mình mới bắt đầu quay đi.

Lâm Tú Vi về đến nhà đã là 8h, cô bước lên phòng, mở cửa nhưng không thấy ai hết. Có lẽ Vương Thành Long đã đi làm từ sớm. Cô vào phòng tắm rửa rồi thay đồ, mới chợt nghĩ ra hôm nay là chủ nhật. Mọi lần Vương Thành Long đều ở nhà đến rất muộn mới ghé qua Vương bang, sao hôm nay lại không thấy? Trong đầu cô bây giờ là một mớ hỗn độn, những suy nghĩ cứ bắt đầu hiện ra không kiểm soát. Tối qua Vương Thành Long rốt cuộc có tới xem mình biểu diễn? Hắn cũng không thêm gọi điện hay nhắn tin? Và giờ thì không thấy ở nhà? Lâm Tú Vi vừa đi vừa suy nghĩ nhưng bước đến cửa cô lại sững người. Mình đang suy nghĩ cái gì vậy? Vương Thành Long không là gì của mày cả? Mày đã có Hoàng Phong và sau khi anh về mình sẽ rời khỏi chỗ quái quỷ này. Lâm Tú Vi vừa suy nghĩ vừa gật đầu. Cô định lấy điện thoại gọi cho hai người kia. Dù gì hắn cũng không ở nhà, và lại lâu rồi cô cũng không được đi chơi thành thoi. Bất chợt cô nhìn chiếc cặp sách của mình, rốt cuộc cũng phải gửi bài luận văn cho giảng viên bộ môn... Cô nhớ nhỏ, vốn dĩ học ở trường cũ cô cảm thấy rất thoải mái khi sang đến đây lại cảm thấy bó buộc, nhiều thứ phải chuẩn bị để không bị đám con nhà giàu quấy nhiễu. Chợt nghĩ ra bản thân đến cái máy tính cũng không có, cô lại càng khó chịu hơn. Giờ kiểm đầu ra cái máy tính để gửi? Haiz...Rốt cuộc đầu óc cô để đâu không biết! Nếu nhớ ra sớm thì cô đã đưa được tận tay cho giảng viên rồi. Đừng là cái đầu hại cái thân mà!

Lâm Tú Vi ra hành lang đứng, đắn đo mãi cô mới quyết định bấm số Vương Thành Long. Chuông điện thoại vang lên rất gần khiến Lâm Tú Vi giật mình. Cô tiến gần lại phòng sách, mở cửa ngó vào. Thì ra Vương Thành Long ngủ ở đây, cô mở to cửa ra, không tin vào mắt mình, căn phòng từ ngăn nắp trở thành bừa bộn, tất cả mọi thứ trên bàn đều ở hết dưới đất, sàn nhà thì toàn mảnh vỡ thủy tinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô tiến lại gần, căn phòng ngập tràn khói thuốc, mùi rượu nồng nặc sộc thẳng vào mũi cô, thân ảnh Vương Thành Long có vẻ mệt mỏi, nằm dài trên ghế. Cô ra phía cửa kính, nhẹ nhàng mở cánh cửa nhỏ phía trên để thoát hết khí ẩm trong phòng. Quay trở lại, cúi người xuống nhặt hết những thứ dưới đất đặt lên bàn. Tấm ảnh chụp cùng ba hân đã vỡ, cô trầm tư nhìn người đàn ông uy quyền đứng cạnh đứa trẻ ngây thơ. Người đàn ông này...đối với cô thực sự rất quen thuộc. Ánh mắt đó cô chắc chắn đã gặp, nó rất đặc biệt, cũng như ánh mắt của Vương Thành Long đủ khiến cô dựng tóc gáy vậy. Bất chợt Vương Thành Long tỉnh dậy, cô giật mình đặt tấm ảnh xuống bàn.

-Anh...anh tỉnh rồi, tôi chỉ là muốn qua hỏi...

Vương Thành Long đứng lên, hơi nhướn người về phía cô, bàn tay to lớn cầm lấy cằm cô khiến cô cảm thấy đau nhói.

-Nói xem tối qua cô đã sung sướng đến mức độ nào rồi?

Vương Thành Long ánh mắt lạnh băng nhìn cô, căn bản Lâm Tú Vi chưa từng thấy hắn nhìn cô như thế. Cả một trời ghen ghét cộng khinh bỉ tràn ngập vào ánh mắt đấy. Hơi thở nhả ra toàn mùi rượu. Có lẽ tối qua hắn đã uống rất nhiều. Lâm Tú Vi sợ hãi, cô phải làm gì đây, không thể để Hoàng Phong vì cô mà gặp rắc rối được.

-Tôi...tôi...anh ấy...

Lâm Tú Vi khiếp sợ không nói nên lời,nhưng trong đầu cô lúc này chỉ suy nghĩ đến duy nhất 1 từ đó là Hoàng Phong.

Ánh mắt sợ hãi của cô không khiến Vương Thành Long nguôi giận,ngược lại hắn còn cảm thấy chán ghét mình hơn.Thậm chí còn không hỏi han mình đến một câu?Minh thực sự không là gì cả?Kẻ giết người?Một con quỷ?

-Làm ơn...Hoàng Phong không có lỗi!

Vương Thành Long bây giờ mới có chút phản ứng.Miệng hắn nhếch lên khinh蔑,ánh mắt tỏ ra nguy hiểm nhìn cô.

-Là thiếu gia nhà họ Hoàng sao?Cô cũng biết chọn người đấy chứ,hừ...loại người như cô rốt cuộc đã ngủ với bao nhiêu người rồi hả?

Vương Thành Long cầm chặt lấy cổ cô,nhìn thẳng vào mắt cô.Tại sao bây giờ đôi mắt kia lại toàn hình ảnh của Hoàng Phong?Tại sao lại có sự lo lắng đến vậy?Cô là đang lo lắng cho bản thân hay anh ta?Vương Thành Long gương mặt lạnh băng,ánh mắt không một chút cảm xúc,ngay cả vầng trán cũng bất động.Nhìn hắn bây giờ không khác gì một cỗ máy không cảm xúc.

Lâm Tú Vi cứng người.Anh...anh ta nói gì vậy?Hai bên gò má cô đã ướt từ khi nào,nước mắt chảy xuống ngón tay của Vương Thành Long mặn chát.Có lẽ hắn cũng không nghĩ tới mình đã nói gì.Lâm Tú Vi hiện tại không biết nên làm gì,không biết phải nói gì,chỉ là thấy ánh mắt căm hận kia bản thân cô cũng không dám đối mặt.Vương Thành Long tức giận,hất mạnh cô ngã xuống.

-Á...!

Lâm Tú Vi kêu lên,cô ngã xuống sàn,bàn tay phòng bị đâm bở mảnh vỡ thủy tinh,cánh tay có lẽ cũng đã trầy xước.Vương Thành Long lười biếng không nhìn cô lấy một cái,hắn lạnh lùng bước qua như không có chuyện gì xảy ra vậy.Lâm Tú Vi bàng hoàng,cô chưa bao giờ thấy hắn tức giận đến vậy,cũng chưa bao giờ hắn đối xử với cô độc ác đến thế.Cô biết mình không là gì để hắn phải bận tâm hay bản thân cô phải đòi hỏi,cô chỉ muốn hắn buông tha cô,cho cô đi con đường mà cô chọn,và...tránh xa cuộc sống của cô ra.Nhưng tất cả cô nhận lại được đó là sự ràng buộc,bây giờ thêm phần căm ghét và khinh thường nữa.Lâm Tú Vi cô chưa bao giờ cầu xin một cuộc sống hạnh phúc bởi cô đã mất nó khi mẹ cô xa cô.Cô chỉ mong cuộc sống của mình được bình yên vậy mà bây giờ cô còn không biết bản thân đã đắc tội gì với hắn.Lâm Tú Vi ngồi đó trầm mặc...cô hiện tại không suy nghĩ được gì,thân thể cũng mệt mỏi tới mức không muốn đứng dậy.Bàn tay cô,ngoài màu của chiếc băng gạc trắng tinh,màu đỏ của máu cũng bắt đầu rỉ ra,những vết xước do thủy tinh đâm vào cũng bắt đầu lộ diện.

Vương Thành Long bước xuống cầu thang cảm thấy hơi chóng mặt,nhưng hắn không định dừng lại chỉ vì lý do đơn giản là không biết phải đối mặt với cô thế nào?Hắn lên chiếc xe hơi sang trọng màu trắng đỗ sẵn ở cổng.

-Công ty?

Evill nhìn hắn có vẻ mệt mỏi,chưa bao giờ anh lại thấy lão đại của mình mất phong độ cả,chỉ có qua một đêm thôi mà Vương Thành Long đã trở nên yếu ớt thế này.

-Anh hai,em thấy hay là hôm nay anh nghỉ ngơi chút,sắc mặt anh có vẻ không được tốt!

-Từ bao giờ tôi cần cầu phải nhắc nhở!

Evill nhìn thẳng,cho xe chuyển bánh.Vốn dĩ anh định hỏi Lâm Tú Vi nhưng xem ra tâm trạng hôm nay của lão đại không tốt.

-Em xin lỗi!

Evill lái xe một mạch tới công ty.Mất khoảng 20 phút anh tới nơi.Vương Thành Long bước xuống,Evill lo lắng bước theo sau.Vương Thành Long tuy mệt mỏi nhưng vẫn giữ được phong độ riêng của bản thân.Bước qua hàng người dài,hắn bỗng dừng dừng lại,liếc mắt vào cổ áo của nam nhân viên,lại gần,trầm tư nhìn khiến ai cũng khiếp sợ.Vương Thành Long bỏ túi ra khỏi quần,cầm nhẹ cổ áo nam nhân viên nhìn anh.

-Trừ 2 phần 3 lương.

Diệp Anh gật đầu coi như đã hiểu,ra hiệu cho nhân viên.Nam nhân viên đơ người đang không hiểu chuyện gì,Diệp Anh đợi Vương Thành Long đi,cô tiến lại gần,bề lại cổ áo,gương mặt tươi cười,tay bỏ ra phui phui vạt áo bên vai.

-Anh thiếu cavat!

Nói xong cô gật đầu rào bước về phía Vương Thành Long.

-Tổng tài,hôm nay anh có cuộc họp,công ty thất thoát một khoản tiền.

-Thất thoát?

Vương Thành Long cau mày,ai lại dám làm trò này ở đây?Kẻ nào dám cả gan làm mấy trò dơ bẩn trong công ty hắn?Diệp Phạm cúi đầu coi như đúng,ánh mắt Vương Thành Long càng đậm chiêu hơn.

-Cậu sắp xếp cho tôi buổi hẹn với Huỳnh Sam.Mọi chuyện cứ như tôi và cậu đã bàn.

Evill gạt đầu cúi chào rồi đi ra.Đương nhiên tính tò mò của anh không để yên cho anh chút nào.Cầm máy lên gọi cho Lâm Tú Vi.

Cô vẫn còn đang trong tình trạng "đơ",nói cách khác thì trong đầu cô hiện tại không có một chút cảm giác gì.Ngay cả khi tay nằm trong vũng máu dưới sàn cũng chẳng để ý.Thậm chí cô còn không màng tới mùi tanh sộc thẳng lên mũi.Tiếng chuông điện thoại reo lên cũng là lúc Lâm Tú Vi choàng tỉnh.Cô nhấc máy."A!",mảnh thủy tinh vẫn còn ghim vào tay cô.

-Hai!

Giọng nói cô hơi yếu,Evill nghe qua bụng dạ cũng bồn chồn.

-Em nói xem ở nhà có chuyện gì?

-Em...

Evill biết cô cả đêm qua không về nhà nhưng thái độ của Vương Thành Long đặc biệt không chút bức tức,ngược lại còn lạnh lùng hơn trước rất nhiều.Đoán chắc sáng nay hai người họ có chuyện.

-Thôi được rồi,hai chi thấy lão đại hơi mệt,cơ thể có vẻ yếu nên hỏi chuyện vậy thôi.

Lâm Tú Vi nghe đến đây đột nhiên lo lắng.Cô đứng dậy khó khăn.

-Anh ta...không sao chứ?

Evill đầu dây bên kia mỉm cười.Nói gì thì anh cũng vẫn tin lửa gần rom lâu ngày cũng bén.Chỉ tại một chàng lạnh lùng,một nàng khiếp sợ lên mới ra cơ sự này.

-Anh có hỏi nhưng...

Lâm Tú Vi nghe đến đây mới nghĩ lại.Đúng thật lúc tay hấn chạm vào cô cô đã thấy rất nóng,người lại vừa uống rượu,nằm bên ngoài không có chăn đắp thì đến cả thượng đế cũng đổ bệnh.Lâm Tú Vi vội vã xuống dưới bếp,bấp chân cô với tay vẫn còn mảnh thủy tinh.Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì tất cả là tại mình,nếu như báo cho hấn một tiếng có lẽ đã không giận giữ đến mức vậy.Cô vội vàng rửa hết vết máu trên tay.Bây giờ bản thân mới nhìn thấy tay mình be bét máu cứ thế chảy ra.Cô roi nước mắt,bàn tay thon gọn bị mảnh vỡ đâm vào run rẩy nhìn vết bóng dập nát.Cô nhẹ nhắm mắt,xé một miếng vải gần đó buộc lại.Hít một hơi thật sâu,uống hết cốc nước lạnh để quên đi cảnh máu me vừa nãy.Sau khi đã ổn định trở lại,cô lấy đồ trong tủ lạnh ra.Trong tủ hiện tại không còn gì,cô cau mày,rốt cuộc trong đời cô cuối cùng cũng phải nấu món...cháo hành!Chưa lần nào cô nấu món này,trước đây là mẹ cô hay làm mỗi khi bị bệnh.Nhưng thật sự mùi hành khiến cô cảm thấy khó chịu.Cho đến tận bây giờ,đây là lần đầu tiên cô động đến nó.

Ở công ty,Vương Thành Long thay bộ đồ khác bước ra.Thư kí Diệp nhanh nhẹn lấy cavat cho hấn.

-Tổng tài,hôm nay ngài khỏe chứ?

-Cô thấy thế nào?

Vừa đeo cavat,Diệp Anh vừa nói.

-Sắc mặt ngài không được tốt,cơ thể lại rất nóng.Hay để tôi đi lấy thuốc.

-Không cần,lấy tôi ly cà phê!

-Vâng!

Diệp Anh ra khỏi phòng,Vương Thành Long đi lại.Hấn đang ở nơi rất cao,nhìn xuyên qua tấm kính chắc chắn này là cả thành phố.Trong tay hấn hiện tại không thiếu thứ gì,chỉ cần một lời nói của hấn công ty nhỏ thành lớn,lớn thành cát bụi.Vậy mà người đàn bà đơn giản như Lâm Tú Vi lại khiến hấn không thể chạm tới,càng không thể đối mặt.

-Tổng tài!Đã đến giờ họp,café của ngài cũng đã chuẩn bị xong.

Diệp Anh vẫn đứng đó mở cửa,Vương Thành Long quay người bước ra,dồng dạc và uy nghiêm.Theo đó là tiếng đóng của còng bước chân của thư kí Diệp.Vừa đi Diệp Anh vừa phở biến nội dung cuộc họp cho Vương Thành Long nghe qua.

-Có ai biết chuyện thất thoát chưa?

-Chưa,hầu hết mọi người đang rất thoải mái vì lợi nhuận công ty tăng đáng kể so với tháng trước

-Bao nhiêu?

-Tăng 25,6% tương đương với 1,2 tỉ 354 triệu 271 nghìn.

-Dự án đầu tư.

-Tất cả đều rất tốt.Bất động sản tăng 10%,thương mại 5%,hàng hóa công ty sản xuất ra chiếm 50,4% doanh thu thành phố.Các bản hợp đồng thu về khoảng 250 đến 400 triệu tiền lợi nhuận.Thương hiệu công ty đứng trong top 1 thương hiệu uy tín.

Vừa dứt lời,Diệp Anh nhanh chân đến mở cửa phòng họp.Quả nhiên công ty thắng lớn nên không khí rất thoải mái.Vương Thành Long bước vào,tất cả đều đứng lên cúi đầu đồng thanh.

-Chủ tịch!

Vương Thành Long ngồi xuống,gương mặt vẫn lạnh băng,cầm ly cà phê lên nhấp nháp.Chưa được 1 phút,Vương Thành Long ra hiệu cho Diệp Anh.Cô cúi đầu xuống nhận nhiệm vụ.Diệp Anh bước ra khỏi phòng thì Vương Thành Long ngồi lên,hai tay đặt lên bàn.

-Tháng này mọi người đã vất vả rồi.

Nghe câu này của Vương Thành Long ai cũng phấn khởi.Chưa bao giờ hắn lại nói những lời này,đặc biệt theo kiểu nhẹ nhàng như vậy.

-Tất nhiên,làm tốt thì phải có thưởng nên lương tháng này của mọi người sẽ được cộng thêm tiền thưởng.Hơn nữa,chuyến đi du lịch tới ai có nhu cầu tham gia thì đăng kí với thư kí Diệp,tài chính do tôi lo hết.

Nói đến đây cả phòng trầm lặng một chút rồi tiếng vỗ tay vang lên.Họ đã gắn bó ở đây từ hồi ba hắn ngồi trên ghế đó nhưng số lần được đi tham quan đêm trên đầu ngón tay và chỉ có khi Vương Triệu nắm quyền.Từ khi hắn lên họ đã phải làm việc rất vất vả để xứng đáng với số tiền mình được nhận.Vào được tập đoàn này không phải dễ,tuân thủ những quy định để không bị trừ lương cũng không đơn giản chút nào.

-Không ai ý kiến gì thì cứ vậy mà làm.

-Chủ tịch Vương quả là người có tầm nhìn xa.Chúng tôi thực sự biết ơn khi được làm cho ngài.

-Được rồi,giám đốc tài chính,không phải đến lượt của anh?

Mọi người nghiêm túc trở lại.Giám đốc tài chính Mã Nghiệt mặc bộ vest sang trọng màu xanh thẫm,dỗ dạc đứng lên.Thực chất tập đoàn Vương gia đều được xếp theo cấp bậc.Càng chức lớn thì bộ quần áo trên người càng đắt tiền,ngay cả màu áo cũng được phân biệt rõ rệt,hay chất lượng phòng làm việc cũng được trang hoàng theo năng lực.Giám đốc các bộ phận đều được may màu xanh thẫm,nhân viên văn phòng cấp 1 màu đen,cấp 2 màu xanh da trời đậm và tầng lớp được gọi là nhân viên quần không có đồng phục và phải làm việc ở tầng 1.Cách phân biệt này cũng là lý do khiến tập đoàn ngày càng lớn mạnh hơn về nhân lực cũng như lỗ lực trong công việc.

-Tháng này doanh thu tăng đáng kể,những công trình mà ta hủy hợp đồng trước đó đều không gây lỗ,mức lương của công nhân và nhân viên đều được trả đúng theo năng lực,do công việc tiến chuyển thuận lợi nên chỉ tiêu tiền thưởng được nâng lên nhiều...

Cùng lúc đó Diệp Anh mang giấy tờ vào.

-Tổng tài!

Vương Thành Long nhận lấy.Lướt qua một lượt rồi đặt xuống.Hắn gờ tay ra hiệu dừng lại.Mã Nghiệt đứng ngây người không hiểu mình đã nói gì sai.

-Doanh thu tháng này tăng đáng kể,giám đốc Mã đây không biết mình còn thiếu gì?

-Chủ...chủ tịch,nếu thiếu sót gì xin ngài nói,tôi sẽ chỉnh sửa và bổ sung.

-Tiền lương,tiền thưởng,bộ đồ trên người mà các vị đang mặc là quá đủ rồi nên công ty bị thất thoát Mã Nghiệt ông coi đó là không đáng kể?

Cả phòng chìm trong bầu không khí căng thẳng.Ai cũng trong tình trạng lo lắng.Thực chất hắn thừa biết ai trong công ty này có quỹ đen và biển thủ tiền của công ty nhưng tất nhiên hắn đều đuổi hết với lý do hết sức hợp lý mà hắn đưa ra.Coi như số tiền đấy là tiền bố thí đã trang trải cuộc sống sau này.Vì đã bước chân ra khỏi tập đoàn này thì không một ai có thể làm ở công ty khác được nữa.

-Chủ tịch,số tiền đó là tiền lỗ mà tháng này chúng ta phải chịu.Khoản tiền nhỏ nên tôi nghĩ không cần phải nhắc đến.

-Không cần?Ông có biết số tiền đó bằng lương của bao nhiêu người cộng lại?Lỗ hay là quỹ đen ông phải tự hiểu.

-Chủ tịch,tôi thề là tôi không hề biển thủ một khoản nào hết!

Người trong phòng tròn mắt nhìn Mã Nghiệt.Con người mà họ luôn tin và chính trực hôm nay lại bị bóc ngay trước mặt nhiều người thế này.Đúng là không thể biết trước được chuyện gì trong tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Của Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

